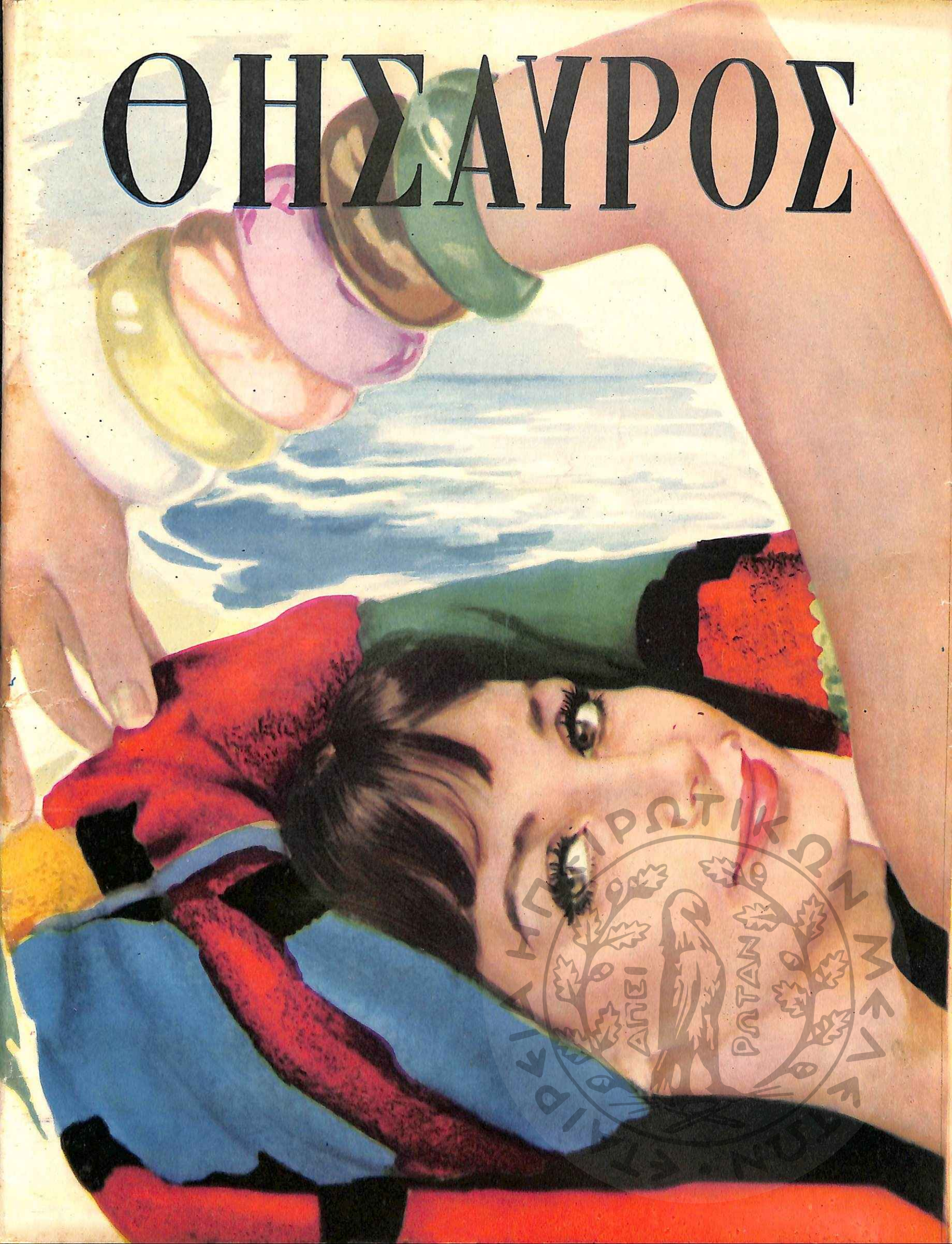

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΟΥΑΡΝΤ ΧΙΟΥΖ

Ο μεγάλος συλλέκτης διασήμων στάρ

Λίγο αργότερα, ο Χιούζ ανακάλυψε τη Τζέην Χάρλσον, που λάνσασε τη μόδα των πλατινένιων μαλλιών και που θεωρήθηκε σαν ο αντιπροσωπευτικός τύπος της γυναικείας ομορφιάς της προπολεμικής περιόδου.

Αλλά η μεγάλη ανακάλυψη του Χιούζ ήταν η Τζέην Ράσελ. Εμπνευστής τότε η μόδα των αδύνατων γυναικών, που έχρυσαν τις καμπύλες του κορμιού τους, για να προσεγγίσουν σε μία αντισυντητική ευθεία. Ο Χιούζ πρόσεξε, ότι αυτή η μόδα ήταν ψεύτικη και συντηρητικό τεχνητό. Η κόλη του τύχη τον έκανε ν' ανακαλύψει τότε τη Τζέην Ράσελ κι' έδωσε άμεσως το σύνθημα της επανάστασης.

Η Τζέην Ράσελ ήταν η γυναίκα με το αγαλματένιο κορμί, το υπέροχο στήθος και τις γοητευτικές καμπύλες. Ένω οι άλλες γυναίκες φορούσαν τότε απλόχωρα φορέματα, ο Χιούζ προτίμησε για την ανακάλυψή του τα εφραμοστά. Και της τα διάλεξε ο ίδιος. Όλες οι γυναίκες προσάβησαν άμεσως να μοιάσουν με τη Τζέην Ράσελ.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗΣ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Αργότερα, ο Χιούζ είδε σε μία εφημερίδα τη φωτογραφία μιας νεαρής Γερμανίδας ήθοποιου, της Ουδουλας Τίς. Της έγραψε αμέσως, προσκαλώντας την στο Χόλλυγουντ.

Ο Χιούζ άφησε κατόπιν τον κινηματογράφο, για ν' αφιερώσει τη δραστηριότητά του σ' έναν άλλον τομέα. Άρχισε να σχεδιάζει και να φτιάχνει αεροπλάνα. Ένα απ' αυτά, το «Κοντολέσσον» υιοθετήθηκε από τις αεροπορικές εταιρείες όλου του κόσμου.

Ο Χιούζ διακρίθηκε επίσης ως πιλότος και κατέκτησε δύο ρεκόρ, το ένα για την αεροπορική διαδρομή της αμερικανικής ηπείρου και το άλλο για το γύρο του κόσμου.

Ός σήμερα, έπαθε τέσσερα αε-

πρέπει τότε ν' απομακρυνθώ από τη διοίκηση της αεροπορικής εταιρείας. Μ' απλούστερα λόγια, οι Τράπεζες, που κατάφεραν να χωθούν μέσα σ' αυτή την εταιρεία, προσπαθούν να του την πάρουν, ενώ ο Χιούζ αγωνίζεται να την κρατήσει και να γλιτώσει από τα νύγια των πιστωτών του. Και σ' αυτό το λόγο οφείλεται η εξαφάνισή του. Ο Χιούζ προσπαθεί να κερδίσει καιρό, για να καταρτίσει τους αντιπάλους του.

ΙΣΟΒΙΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ ΜΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗ

Πρέπει να σημειωθεί, ότι η αεροπορική αυτή εταιρεία είναι η μεγάλη και μοναδική άγαπητή ζωής του. Ο Χιούζ έχει διαθέσει σ' αυτήν μυριάδες ποσά (400 περίπου εκατομμύρια δολάρια μόνο κατά τα τελευταία χρόνια). Στό άγνωστο καταφύγιό του, ο Αμερικανός δισεκατομμυριούχος προπαρασκευάζει τώρα την αντιμετώπισή του. Και οι φίλοι του δεν αμφιβάλλουν για το αποτέλεσμα του. Ο Χιούζ, παρατηρούν, έχει υπογράψει ισόβιο συμβόλαιο με την τύχη. Δε μπορεί, λοιπόν, να χάσει.

Ο Χιούζ κληρονόμησε από τον πατέρα του μισό περίπου εκατομμύριο δολάρια. Πάνω σ' αυτή τη βάση στηρίχτηκε, για να δημιουργήσει τη σημερινή κολοσσιαία περιουσία του.

Η σταδιοδρομία του είναι μία σειρά από επιτυχίες στους πιο διαφορετικούς τομείς. Δεν είχε συμπληρώσει ακόμη τα 20 χρόνια του, όταν άρχισε να γράφει, να διευθύνει και να παραγάγει κινηματογραφικά έργα. Οι «Αγγελοι της Κολάσεως» και ο «Σκάρφα», του απέφεραν τεράστια κέρδη.

Τι κρύβεται πίσω από τη σημερινή μυστηριώδη εξαφάνισή του

Ο ΧΟΥΑΡΝΤ Χιούζ, ο διάσημος δισεκατομμυριούχος, πιλότος, σχεδιαστής και κατασκευαστής αεροπλάνων, σκηνοθέτης, κινηματογραφικός παραγωγός, κλπ. εξαφανίστηκε, χωρίς ν' αφήσει το παραμικρό ίχνος πίσω του. Άλλος βεβαιώνει, ότι το έλδε μέσα σ' ένα ασανσέρ, στη Νέα Υόρκη. Άλλος σ' ένα φαρμακείο του Λος Άντζελες, άλλος σε μία μεξικανική πλάζ, αλλά το γεγονός είναι πως δε βρέθηκε πούθενά. Είναι πιθανόν, άλλωστε, τις φήμες αυτές να τις διασπείρει ο ίδιος, για να μη περδέψει εκείνους, που τον αναζητούν.

Για έναν άνθρωπο, που η περιουσία του υπολογίζεται σε ένα δισεκατομμύριο δολάρια και που διαθέτει τα μέσα και τις δυνατότητες του Χιούζ, δεν ήταν δύσκολο, βέβαια, να κάνει εκείνους, που έχουν συμφέρον να τον βρουν, να χάσουν τα ίχνη του. Η νομική κατοικία του βρίσκεται στο Χούστον του Τέξας, άλλ' οι υπηρέτες του βεβαιώνουν, ότι έχουν να τον δουν από το 1949.

Στο Λος Άντζελες έχει νοικιασμένη μία έπαυλη, για την οποία πληρώνει ενάμιση περίπου εκατομμύριο δολάρια το χρόνο, αλλά και σ' αυτήν εμφανίζεται κατά πολύ άρρωστα διαστεινιμα. Ο Χιούζ έχει επίσης επιπλώσει στο Πάμυ Σπρίνγκς, στη Σάντα Φέ, στο Λας Βέγγας, στο Ακαπούλκο και πιθανόν στις γήρουν Μπαχάμας. Κρατάει, έξ' άλλου, διαμερίσματα σε δέκα τουλάχιστον ξενοδοχεία είτε στο όνομά του, είτε στο όνομα κάποιου από τους συνεργάτες του, χωρίς να λογαριάζουμε, ότι έχει εκατοντάδες φίλους, που μπορούν να τον φιλοξενήσουν. Ποτέπι να σημειωθεί ακόμη, ότι είναι ικανάτατος στην τέχνη της μεταμειώσεις.

Θα εμφανισθώ όταν θα το κρίνει σκόπιμο, τονίζουν οι συνεργάτες του. Και τότε θα έχω νικήσει, σ' όλη τη γαλαξία. Ο Χιούζ, σ' όλη τη μακρά σταδιοδρομία του, δεν έχασε ούτε μία φορά.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΑΝΕΙΟ

Στους κύκλους της Ουάσιγκτον, όπου δεν τον συμβαίνουν λόγω των καινούργιων μεθόδων, που εισήγαγε στο χειρισμό των υποθέσεων και των αποστολών τρόπων του, ή θέσι του κρίνεται ως δύσκολη, αν όχι ως απελευστική. Πριν από κάμποσο καιρό ζήτησε ένα δάνειο 165 εκατομμυρίων δολαρίων, από ένα όμιλο Τραπεζών. Η αεροπορική εταιρεία του, που είναι μία από τις μεγαλύτερες του κόσμου, ήθελε ν' αγοράσει μερικά «τζέτ» (ή τιμή του καθενός κυμαίνεται γύρω στα 7 εκατομμύρια δολάρια) και ζητούσε αυτό το δάνειο για να μην αναγκασθεί να διαθέσει ρευστό χρήμα. Οι Τράπεζες χορήγησαν στο Χιούζ αυτά τα χρήματα, αλλά ζήτησαν ένα ποσοστό συμμετοχής στην αεροπορική εταιρεία και επί πλέον δικαίωμα ψήφου για δέκα χρόνια σ' όλες τις αποφάσεις του διοικητικού συμβουλίου της.

Ζήτησαν αυτό το δικαίωμα ψήφου, οι Τράπεζες απέβλεπαν στο να μπορέσουν να πετάξουν το Χιούζ από τη διοίκηση της εταιρείας και φαίνεται, ότι άρχισαν κινδύνους, να κινούντα προς αυτή την κατεύθυνση. Έτσι, οι πιστωτές του κατήγγειλαν τελευταία τη διαχείρισή του ως ανώμαλη και επί πλέον τον κατηγορήσαν ως «άδω» και επικίνδυνο για τα συμφέροντα της εταιρείας.

Ζήτησαν ταυτόχρονα από τις αρχές να γίνει έρευνα επί της διαχείρισής του Χιούζ. Αν ή έρευνα αυτή αποδράει εις βάρος του, θα

ροπορικά ατυχήματα και πάμπολλα αυτοκινητιστικά (είναι επίσης μαζώχης οδηγός), αλλά κατώρθωσε πάντοτε να βγεί... ανέπαφος ή με ασημαντες βλάβες. Το 1947, εκλήθη ν' απολογηθεί ενώπιον μίας επιτροπής της Γερουσίας για τις επικουρήσεις, που είχαν δοθεί από την κυβέρνηση στις εταιρείες του. Ο Χιούζ κατετρόπωσε τότε τους αντιπάλους του, αποδεικνύοντας πόσο ωφέλιμη υπήρξε η δράση του όχι μόνο για την εθνική οικονομία, αλλά και για την ασφάλεια των Ηνωμένων Πολιτειών.

ΑΤΥΧΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ!

Πραγματικά, ο Χιούζ πέτυχε σ' όλους τους τομείς. Σ' ένα μόνον η τύχη τον εγκατέλειψε: στην αγάπη. Ο Αμερικανός δισεκατομμυριούχος, που είναι σήμερα 56 χρόνων, παντρεύτηκε ως σήμερα δύο φορές, την πρώτη με την πλούσια κληρονόμο Έλλα Ράις, που ήταν συμπατριώτισσά του (καταγόταν κι' αυτή από το Τέξας) και τη δεύτερη με την ήθοποιό Τζην Πήτερς. Αλλά δε βρήκε σε κανένα από τους γάμους του την ευτυχία.

Είχε, έξ' άλλου, ερωτικούς δεσμούς με τις μεγαλύτερες από τις ήθοποιους του κινηματογράφου, Αμερικανίδες και ξένες.

Ένα από τα πρώτα ειδύλλια του ήταν εκείνο με την Άγγιδα ήθοποιό Άντα Λουβίν. Το ειδύλλιο αυτό κράτησε αρκετά χρόνια, αλλά δεν κατέληξε σε γάμο, παρά τις φήμες, που είχαν κυκλοφορήσει τότε.

Ανάμεσα στις κατακτήσεις του Χιούζ ήταν επίσης η Λάνα Τάγκερ. Το ειδύλλιο τους κύλησε άναμεσα σε κεραυνούς και καταιγίδες.

Ο Χιούζ είχε επίσης ερωτικούς δεσμούς με την Κάθριν Χέμπτον, την Τζίντρε Ρότσερς, τη Μάριαμα Στάνγουντ, τη Τζέιν Κράουφορντ κι' αναριθμήτους άλλους αστέρες μεγάλου ή μικρού μεγέθους.

Το δνμά του αναπρόθηκε επίσης στο γνωστό ανάνδαλο των «κωλ-γκέρλες». Θέλοντας να δείξει στους φίλους του, ότι καμμία γυναίκα δε μπορούσε ν' αντισταθεί στο δέλεαρ του χρήματος, έκοβε χαρτονομίσματα των 1000 δολαρίων στα δύο και έστελνε το ένα από τα κομμάτια σε ήθοποιους, κατηγορίων, κλπ., γράφοντάς τους ότι θα έπαιρναν το άλλο μισό αν πήγαιναν στο ραντεβού, που τους έδινε. Κι' οι προβλέψεις του βγήκαν με το παραπάνω αληθινές.

Μόνο μία ήθοποιος δεν υπέκυψε στο Χιούζ: η Τζίνα Λολομπρόντ. Ο Χιούζ της ζήτησε να νοσήσει από τότε στην Μίλκο Σκόφιετ, με την υπόσχεση, ότι θα την παντρευόταν άμεσα. Αλλά η Τζίνα αρνήθηκε κατηγορηματικά!

Ο Αμερικανός δισεκατομμυριούχος δεν είναι ευχαριστημένος από μόνο έναν εργάτη. Μία πρόσφατη συνεδρίασις των μελών του διοικητικού συμβουλίου της εταιρείας του, κράτησε επί 20 συνεχείς ώρες...

Γι' αυτό, οι πιστωτές και αντίπαλοί του πιστεύουν, ότι η σημερινή φυγή του δε θα κρατήσει πολύ.

ΟΤΑΝ ρώτησαν τον Άρθουρ Μίλλερ, τον τελευταίο από τους συζύγους της Μαίριλιν Μονρόε, τί θα της απομείνει, όταν χάσει την ομορφιά της, απάντησε:

— Τίποτα... Ο Άρθουρ Μίλλερ ήταν ένας διανοούμενος, που εγκατέλειψε τη γοητευτική Μαίριλιν προς χάριν μίας άλλης γυναίκας, που δεν είναι ομορφή, αλλά που την ελλειψί της ομορφιάς αναπληρώνει σ' αυτήν η βαθεία της μόρφωσι και η ευγένεια των αισθημάτων της.

Στη Μαίριλιν, αντίθετα, ο Μίλλερ δεν είχε βρή τίποτα άλλο από ένα υπέροχο και προκλητικό σώμα, που μία μέρα το θαρβήκε.

Η Μαίριλιν δεν αγαπούσε ίσως τον Μίλλερ. Αλλά το πλήγμα ήταν τρομερό γι' αυτήν. Και χρειάστηκε να μείνει όχτω μήνες σε ψυχιατρική κλι-

Η Μαίριλιν Μονρόε με το Μεξικανό γόητα Χοσέ Μπολάνος.

Η ΜΑΙΡΙΛΥΝ ΜΟΝΡΟΕ Έκανε τη διαθήκη της!..

ΚΑΙ, ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ΞΑΝΑΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΓΥΜΝΗ

νική, για να μπορέσει να συνέλθει.

Από τότε, δεν ξαναβρήκε την εμπιστοσύνη στον εαυτό της. Το μέλλον την τρομάζει. Γιατί βλέπει σ' αυτό μία άναπόφευκτη απειλή για την ομορφιά της.

— Δε θέλω να γεράσω! φώναξε τελευταία. Προτιμώ να πεθάνω!

Η Μαίριλιν προσπαθεί να κρύψει με το εξύμνο μακιγιάζ τα πρώτα ανεπανόρθωτα σημάδια του χρόνου: τις μικρές ρυτίδες γύρω στα μάτια, τις λακκουβίτσες στα μάγουλα... Αλλά εκείνο που κατορθώνει να κρύψει από τους άλλους, δεν κρύβει να το κρύψει από τον εαυτό της. Έτσι, ο καθρέφτης έγινε ο μεγάλος εχθρός της.

Ένας μόνο άνθρωπος ξέρει το μαρτύριό της: ο προσοπιζός μακιγιέρ της Ουίντνεϊ Σνάιντερ, που είναι και επίσημος φίλος της. Πολλές φορές τον φωνάζει τη νύχτα, για να την βεβαιώσει πως μπορεί ακόμη να είναι ομορφή. Αλλά σ' ένα δώρο που του έκαμε τελευταία έγραψε με τα χέρια της: «Στον Ουίντνεϊ, όσο είμαι ακόμη ζωντανή».

Γιατί η σκέψη του θανάτου δεν την εγκαταλείπει πιά. Η Μαίριλιν φοβάται δυο πράγματα: τα γηρατειά και τη μοναξιά. Για ν' απομακρύνει τα πρώτα, βασίζεται πάντοτε στις φροντίδες του Σνάιντερ. Αλλά για ν' αποφυγή τη δεύτερη, δεν έχει σοβαρές ελπίδες.

Πραγματικά, ως σήμερα, η Μαίριλιν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει κανένα άνδρα. Είναι σαν να μη μπορεί να τους προσφέρει τίποτα άλλο εκτός από το ομορφό σώμα της. Γι' αυτό, όταν έρθει ο κόρος της αφάνου, το ίδιο έγινε και με τον Γ' Μοντάν, με τον οποίον είχε γυρίσει άλλοτε την ταινία «Ας αγαπηθούμε». Ο Γάλλος ήθοποιος φαίνεται στα γερά ταίρια με την Μαίριλιν. Αλλά όταν

ήρθε το ζήτημα του γάμου, ο Μοντάν έκανε απότομη στροφή και ξαναγύρισε στη σύζυγό του Σιμόν Σινιορέ. Άλλοι, όπως ο Τζέι ντι Μάτζιο, που ήταν η μεγάλη αγάπη της Μαίριλιν, την άφησαν αφού πρώτα την παντρεύτηκαν. Τελευταίος στη σειρά, ο θεατρικός συγγραφέας Άρθουρ Μίλλερ της γύρισε επίσης τις πλάτες.

Κυριαρχημένη από την ιδέα του θανάτου, η Μαίριλιν έκανε πριν από λίγο καιρό τη διαθήκη της. Σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, μοιράζει την περιουσία της, που είναι πολύ μεγάλη, ανάμεσα στον μακιγιέρ της Ουίντνεϊ Σνάιντερ, την πιστή φίλη της Νατάσα, τον Τζέι ντι Μάτζιο (που φαίνεται πως δεν τον έχασε ποτέ) και μερικούς άλλους φίλους της, ανάμεσα στους οποίους βρίσκεται και ο Χοσέ Μπολάνος, ο τελευταίος της μακράς σειράς.

Ο Μπολάνος είναι ένας μελαγχολικός Βολιβιανός, ηλικίας σήμερα 31 χρόνων. Η Μαίριλιν, που τον περνάει κατά 6 χρόνια, τον γνώρισε στο Ακαπούλκο και το ειδύλλιο τους χαρακτηρίστηκε ως «ήφαιστος».

Πριν γνωρίσει τη Μαίριλιν, ο Μπολάνος ήταν ένας από τους κομψούς τύπους των κοσμικών κέντρων, που δεν έχουν άλλο προσόν εκτός από την απρενοπή ομορφιά τους και ζούν με διαφόρους συνδυασμούς. Αλλά το ειδύλλιο του με την Μαίριλιν τον έκανε πρωτοπρωτό. Και ο εξύμνος Βολιβιανός αυτοτιλοφορήθηκε συγγραφέας, σεναριοστάς και δημοσιογράφος και υπό τις ιδιότητες του αυτές υπέγραψε συμβόλαια με διάφορα πρακτορεία. Μεταξύ των άλλων έχει υπογράψει ένα συμβόλαιο για να συγγραφή την αυθεντική ιστορία της Μαίριλιν Μονρόε!

Αλλά ούτε ο Χοσέ Μπολάνος φαίνεται διατεθειμένος να την παντρευτεί, παρά τα σοβαρώ-

τατα οικονομικά πλεονεκτήματα, που θα είχε γι' αυτόν ένας τέτοιος γάμος.

Ένα άλλο πράγμα, που πληγώνει τη Μαίριλιν είναι ότι δεν μπορεί να κάνει παιδιά, έξ' αφορμής μίας έγχειρήσεως στην οποία υπεβλήθη άλλοτε, για ν' αποφυγή τους κινδύνους της εγκυμοσύνης.

Ο φόβος, των γηρατειών από το ένα μέρος και της μοναξιάς από τ' άλλο μέρος έχουν υποσκάψει ανεπανόρθωτα ίσως την ψυχική της ισορροπία. Πριν από λίγο καιρό, κυριεύτηκε μία νύχτα από τέτοιο τρόμο, που έφυγε σαν τρελή από το σπίτι της, στο Λος Άντζελες, σταμάτησε ένα αυτοκίνητο που περνούσε και παρακάλεσε τον οδηγό να την κρατήσει μαζί του ως το πρωί...

Η τελευταία προσπάθεια, που έκανε η Μαίριλιν, για ν' ανελθί το ρεύμα του ποταμού είναι το έργο «Εκεί να σάς προσφέρω», που γύρισε κάτω από τη διεύθυνση του σκηνοθέτου Τζόρτζ Κούκρ και που αποτέλει μία εικόνα της δικής της ζωής.

Στο έργο αυτό κολυμπάει δολογυμνη μέσα σε μία πισίνα με γαλάζιο νερό, που κρύβει κάπως τη γύμνασή της... Οι κριτικοί του Χόλλυγουντ υπεισέχουν ότι η Μαίριλιν άρχισε τη σταδιοδρομία της, προάροντας δολογυμνη για ένα ημερολόγιο.

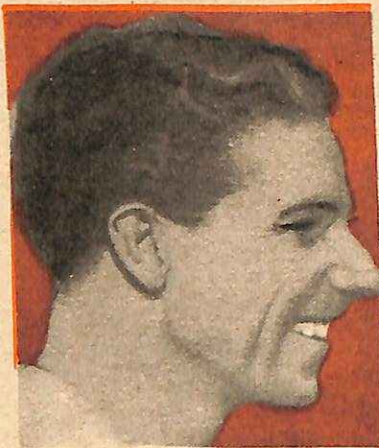
Το γυμνό ήταν πάντα το μεγάλο «κάτο» της Μαίριλιν, παρατηρούν.

Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το έργο αυτό θα έχη μεγάλη επιτυχία. Αλλά θα σώσει την ίδια τη Μαίριλιν;

Μιλώντας τελευταία στη φίλη της Νατάσα Λύτες, της είπε:

— Θάθελα το γύρισμά μου να μην τελειώνει ποτέ. Γιατί θα πρέπει τότε να ξαναγυρίσω στη μοναξιά μου και τις θλιβερές σκέψεις μου...

Φίλιπ Βάσερ: «Η Σοράγια είναι έρωτευμένη μαζί μου»

Η Σοράγια, ο πρωταθλητής και το μυστικό της

Φίλιπ Βάσερ: Ψηλός, με μαλλιά που κατεβαίνουν σε σκάλες και με ύψος γελαστό, αλλά και σκληρό. Πρωταθλητής του τένις στο Βέλγιο. Βίλλα στις Κάννες.

Σοράγια: Πρώην αυτοκράτειρα της Περσίας, πρώην θλιμένη πριγκίπισσα... και από καιρό τώρα σε άναχτησι του αληθινού έρωτα.

Φαίνεται ότι ένα καινούργιο είδωλο γλυκοχαράζει. Ο Φίλιπ ανέλαβε να διδάξει στη Σοράγια, πριν μερικές βδομάδες, το τουίσι, στο κλάμπ «Σαίντ Ιλάρ», στο Παρίσι. Γιατί η «πρώην θλιμένη», λατρεύει το χορό.

Και ο πρωταθλητής του τένις, είναι και σπουδαίος χορευτής... Μετά η «πρώην αυτοκράτειρα» έφυγε πάλι για ταξίδι και θα συναντηθεί τα μέσα 'Ιουλίου στο Σαίν Τροπέ, με το χορευτή — πρωταθλητή.

— Το μυστικό της Σοράγια, είναι ότι δε μπορεί να «επακουή» σ' έναν άντρα, αν δεν τον «έκτιμα» πολύ βαθιά, εξομολογήθηκε ο Φίλιπ, γι' αυτό συχνά φαίνεται άγρια και ακοιτώνη... Δε μπορεί να παραδεχθεί, ότι ένας άντρας μπορεί να κανονίζει τη μοίρα της ζωής της, να ρυθμίζει όλες τις πράξεις της. Γι' αυτό την πιάνουν τόσο συχνά και κρίσεις μοναξιάς. Το διαζύγιο της με το Σάχι της στοιχισε τρομερά. 'Ιδιαίτερα οι λόγοι του διαζυγίου την πλήγωσαν αφάνταστα. Τό ότι δε μπορεί να γίνει μητέρα, της έδωσε ένα κομπλέ, που σίγουρα την τυραννεί. Έχει την εντύπωση, ότι δεν έχει να προσφέρει πολλά πράγματα σ' έναν άντρα...

Αυτά αποκάλυψε ο Φίλιπ, που δεν τη συνάδευσε στο ταξίδι της και 'Ιδιαίτερα στη Μύκονο, που τόσο ήθελε να δει, γιατί τραυματίστηκε έλαφρά σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Πάντως ο πρωταθλητής φαίνεται να έχει μεγάλη εμπιστοσύνη στον έ. αυτό του, γνωρίζοντας όπως γνωρίζει τη Σοράγια, μετά τις αποκαλύψεις, που έκανε για το χαρακτήρα της...

Η Φρανσουάζ, ο μπεμπές και το... σύμβολο

Επί τέλους!... Έπειτα από μια αδεβασιότητα, που πολύ ανησυχούσε τους θαυμαστές της, η Φρανσουάζ Σαγκάν —ήδη κυρία Βεστώφ— δπως το είχε προβλέψει, απέκτησε ένα αγοράκι. Ο εύτυχης πατέρας, ο νεαρός Μπόμπ, σταμάτησε για λίγο την κεραμική του, θαύμασε λίγο τον νεογέννητο και ξαναγύρισε άμεσως στο άτελιέ του, για να συνεχίσει στον πυρετό της δημιουργικής προτομομασίας της προσεχούς του έκθεσας.

Η συγγραφέας όμως του «Καλημέρα θλίψη» σίγουρα θα πρέπει να γράψει ένα βιβλίο με τον τίτλο «Αντίο, Σαγκάν».

Γιατί, τίποτα δεν είναι πιά αντί-

(Το Διεθνές κούρ-κούρ)

σαγκάν, τίποτα δεν είναι τόσο αντίθετο με το μύθο που είχε δημιουργήσει με τα βιβλία της και τη ζωή της η Φρανσουάζ Σαγκάν, από τη σημερινή κυρία Βεστώφ.

Τα άδυνατα λεπτά ποδαράκια της, υποβάσταν μια βαρβαρική

Φρανσουάζ Σαγκάν: «Ναι, είναι άγριο!»

Φρανσουάζ, τις τελευταίες βδομάδες πριν από τη γέννα. Και το βλέμμα της, που μελετούσε τα ερωτικά προβλήματα των νέων κοριτσιών και των γκριζομάλλων φίλων τους, πήρε την απλοϊκή έκφραση της «μιας». Τά συνεχί τη σιγάρτα, τα ούτικα, οι τρελλές κούρσες με τα αυτοκίνητα σπόρ, άνηκαν βέβαια σ' ένα πολύ μακρινό παρελθόν...

Όσοι την είδαν, μετά τη γέννηση του παιδιού της, βρήκαν μια Φρανσουάζ, αλλαγμένη, έλαφρά μελαγχολική, αλλά και πολύ χαρούμενη (ανόλογα με το θέμα της κουβέντας).

Πλάτ της δεν την άφεινε στιγμή η παιδική της φίλη, η Πάολα Σαίν — Ζυστ. Και λίγο πιο και τα κλαυθμύρια του μπεμπέ...

— Είμαι πολύ εύτυχισμένη, εξομολογήθηκε η Φρανσουάζ στους έλαχιστους γνωστούς που είδε για λίγο.

Και η κοινοτοπία της εκφράσεως δείχνει πως αν καρδίσαμε μια άκομα μητέρα, υπήρχε όφελος να χάσουμε άλλο ένα σύμβολο...

Το διαζύγιο της στάρ με τη αντέλτσε βίτα

Η ξανθοιά Σκανδιναβή Βεντέττα, το έκρηκτικό παγάδουνο, η θεά της «ντόλτσε βίτα» έλαβε τις πρώτες αποφάσεις της... Και τι αποφάσεις!...

Απέλυσε το προσωπικό της βίλλας της, στη Ρώμη, πούλησε το άραιοτάτο γιότ, που το λάτρευε και τη «Φερράρι» της, σούπερ σπόρ.

Αυτές όμως είναι οι πρώτες αποφάσεις της, γιατί ακολουθούν κι άλλες πραγματικά βίαιες αποφάσεις.

— Η «ντόλτσε βίτα» τέλειωσε για μένα, εξομολογήθηκε η υπέρτατη στάρ, μ' ένα πολύ «ένενο» χαμόγελο...

Τέλειωσαν, λοιπόν, οι παράφοροι έρωτες, τα μπάνια του μεσονυκτίου στις δημόσιες κρήνες της Ρώμης με

τουαλέτες του χορού, οι ποταμοί από ούσκα... Το διαζύγιο της Ανίτα με τη «ντόλτσε βίτα» είναι σίγουρα το μεγάλο γεγονός της χρονιάς, για τους κοσμικούς κύκλους της Ρώμης. Ένα διαζύγιο που έχει βέβαια το μυστικό του, ένα μυστικό που πρέπει ν' αναζητηθεί, στη... συνεχή και επίμονη σύρση της περιφέρειας της ξανθοιάς γόσσας!...

Απλούστατα η έκρηκτική Ανίτα, περιμένει σε πέντε μήνες περίπου «ένα εύτυχες γεγονός».

Και η Μαρία Αντονέλλι, η μοδίστρα της, της ετοιμάζει πυρετωδώς, πολύ απλόχερα φορέματα, κατάλληλα, για την περίπτωση...

— Η αληθινή μου φύσι είναι να αποκτήσω παιδιά, να κάνω οικογένεια, ψιθύρισε σε φίλο της πριν λίγες μέρες σ' ένα ήσυχο κέντρο της Βία Βένετο, η καταπληκτική στάρ.

Και από τους μεγάλους «έρεϊς» της «ντόλτσε βίτα» μέχρι τα παράσιτα της μεγάλης ζωής, ένα ρεύμα απέλεισας απάλλαξε...

Και τώρα τί θα γίνουμε χωρίς Ανίτα, χωρίς το καλλίγραμμο και έκρηκτικό σύμβολο της «ντόλτσε βίτα»!...

Ανίτα Έκμπεργκ: 'Αντίο ντόλτσε βίτα»

Η πριγκίπισσα, η αγία και η... Ρώμη

Ένα καινούργιο μυστήριο τριγυρίζει στο παλάτι του Μονακό... Και στο επίκεντρο του μυστηρίου, ύψωνεται η γοητευτική σιλουέτα της Γκρέϊς.

Το σχέδιο βέβαια, για το γύρισμα ενός φιλμ στο Χόλλυγουντ, βυθίστηκε άδοξα. Δεν ήταν, παρά να καπρίτσιο της στιγμής, έπειτα από μια συζήτηση σκηνή με το Ραϊνέ.

Το μυστήριο όμως είναι, ότι έ. να νέο σχέδιο αρχίζει να διαγράφεται στον κινηματογραφικό ορίζοντα, άλλ' αυτή τη φορά όχι του Χόλλυγουντ, αλλά της Τσινεσιτά.

Μετά το ρόλο της κλέφτρας, που προβλέπετο για την παραγωγή του Χόλλυγουντ — ρόλο που προκάλεσε τα δριμύτερα σχόλια μιας κλέφτρας μάλιστα, που θα έμφανιζότανε ημιγυμνη και μεθυσμένη, το κεφάλαι της Γκρέϊς, που όπωσδήποτε θέλει ν' αλλάξει τον αέρα της,

Γκρέϊς Κέλλυ: «Θα γίνω αγία»

κατέδασε μια άλλη ιδέα: Να βρή ένα ρόλο, που να μη βρίσκεται σε αντίθεση με... το ρόλο της ως πριγκίπισσας του Μονακό. Όσοι μπορούν να είναι μέσα στα μυστικά πριγκίπων και πριγκίπισσών, αποκαλύπτουν ότι ετοιμάζεται μια θρησκευτική Ιταλοαμερικανική παραγωγή στη Ρώμη, με πρωταγωνίστρια τη Γκρέϊς, στο ρόλο μιας αγίας!... Και όπως είναι γνωστό, ανάμεσα στο «ρόλο» της πριγκίπισσας και στο ρόλο της αγίας η διαφορά είναι πολύ μικρή!...

Τσάι και συμπαθεία

Ο 'Αϊζενχάουερ ξεσπάθωσε έναντιον του Κένεντυ. Ο πρώην πρόεδρος για το 'Ηνωμένων Πολιτειών, άφισε για λίγο — για πολύ λίγο — το γκόλφ, έδεχσε για λίγο — για πολύ λίγο — τη φάρμα του και αποφάσισε να κεραινοβολήσει το διάδοχό του στην προεδρία.

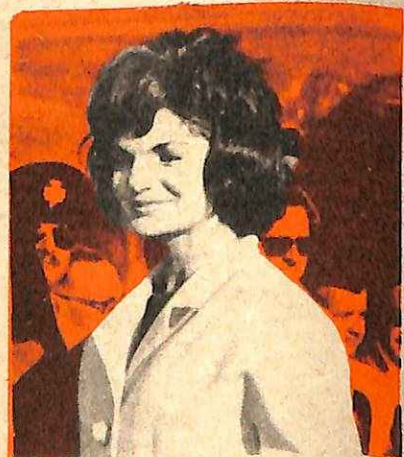
— Η έθνική οικονομία βρίσκεται σε τραγική κατάσταση, η διοίκηση έχει διαλυθεί!... Βροντοβόνησε ο Ρ.ϊκ, σε μια συγκεντρώση των Ρεμπουμπλικάνων.

Την ίδια ώρα στο Λευκό Οίκο, η Μάμυ 'Αϊζενχάουερ, με το πρωτότυπο καπελλάκι της, έπαιρνε το τσάι με την «Τζάκου». Κουδεντούλα, χαμόγελα, η Μάμυ και η Τζάκου τα είπαν... Για τουαλέτες, ύφασματα, καπελλάκια, μόδα και πολλά άλλα...

Και η πανέδυνη και γοητευτική Τζάκου, έσπευσε να εξομολογηθεί με το τσάι της με την κυρία 'Αϊζενχάουερ:

— Ημαστε και πριν φίλες, αλλά τώρα γίνουμε ακόμα περισσότερο. Άλλο η πολιτική και άλλο οι προσωπικές σχέσεις. Όταν οι αγέσεις των αντρών μας στη πολιτική, θα δύνωνται, έγω και η Μάμυ θα παίρνουμε ήσυχα — ήσυχα το τσάι μας...

Ο 'Εψιλον Μι

Ζακελίν Κένεντυ: «Η Μάμυ είναι φίλη μου...»

ΟΤΑΝ θα φτιάχνετε τις βολίστες για τις διακοπές σας, πρέπει να φροντίσετε να μην πάρετε μαζί σας τις άνησυχίες, τις φροντίδες και τις αγωνίες, που σας απασχολούν. Η περίοδος του παραθερισμού πρέπει να είναι αποκλειστικά μια εύχρηστη παρένθεση, αφαιρεμένη στην ύγιεινη του σώματος και του πνεύματος.

Κατά το διάστημα των διακοπών πρέπει κανείς να διασκεδάσει, να αναπαύεται, να απολαμβάνει τις ευεργετικότητες του κλίματος, ούτως ώστε η άσχημη ψυχική διάθεση, που αποτελεί τον άχωριστο σύντροφο πολλών συγχρόνων ανθρώπων, να αποδιωχθεί, αν είναι δυνατόν, κατά τρόπο αποτελεσματικό.

Η δυσθυμία είναι σχεδόν πάντοτε ένδειξη κακής υγείας. Όποιος είναι καλά, θα είναι επίσης, αν όχι ευτυχώς, τουλάχιστον ήρεμος.

Ανάμεσα στις ασθένειες, που προκαλούν την κακή ψυχική διάθεση, κατέχουν την πρώτη θέση οι ασθένειες του πεπτικού συστήματος (ασθένειες του ήπατος, του στομάχου, των εντέρων). Ακολουθούν οι ανωμαλίες των ενδοκρινών αδένων (θυρεοειδής, επινεφρίδιο κλπ.) και τέλος, οι συχνά παραγνωρισμένες νευρικές ανωμαλίες.

Δεν υπάρχουν ακριβώς σχετικές στατιστικές, όμως φαίνεται ότι οι γυναίκες απειλούνται πιο εύκολα από μελαγχολία και δυσθυμία, απ' ό,τι οι άντρες. Και αυτό έπειδή κατά την διάρκεια των διαφόρων περιόδων της ζωής τους (εφηβεία, εγκυμοσύνη, παύση περιόδου κλπ.), η ύποφθαση, ο μικρός αυτός ενδοκρινής αδέν, αλλάζει εύκολα όγκο και λειτουργική ενεργητικότητα, έρεθίζοντας και εξασθενίζοντας τα νευρικά κέντρα.

Από έδω ξεκινούν οι άτονιες, κι οι κρίσεις μελαγχολίας, που παρουσιάζονται τόσο συχνά στις γυναίκες.

Για τον άντρα, αντίθετα, η αίσθηση βρίσκεται συχνά στο σκούτι. Αυτό είναι υπεύθυνο τις περισσότερες φορές για το «ακκό αίμα» και τη «χολή» που μας κάνει δυσθυμους και διαστροφους. Αν η διύλιτική και αποτοξινωτική λειτουργία που είναι ανεπαρκής αφήνει αρκετές από τις τοξίνες που οργανισμού να εισχωρούν στο νευρικό σύστημα, αλλοιώνοντας σιγά-σιγά τα χημικά στοιχεία.

Μά και οι διατροφικές τοξικές ουσίες, τις οποίες έχουμε «έξω» ελασ, γομε στον οργανισμό μας παίρνουν αποτελεσματικό ρόλο στην άσχημη ψυχική διάθεση. Άς μη ξεχνάμε π.χ. σχετικά με τον καπνό, ότι αν ένα-δυο τσιγάρα είναι δυνατόν να έχουν μια έλαφρά καταπραυντική επίδραση (επειδή η νικοτίνη έχει ιδιότητες ναρκοτικές) όταν ο αριθμός των τσιγάρων, που θα καπνίσουμε θα φθάσει σε περισσότερα από πέντε ή έξη την ημέρα, αποδεικνύεται επιβλαβέστατος για το νευρικό μας σύστημα.

Με τον ίδιο τρόπο ελαττώνουν την Ισορροπία των νευρών οι καταχρήσεις του καφέ και του αλκοόλ.

Για την καταπολέμηση της δυσθυμίας, ο Γάλλος γιατρός Μινιέν προτείνει ώριμους κανόνες διαγωγής: Ύγιεινη. Άνάμεσα σ' αυτούς: Μην σκέπτεστε παρά μόνο τις εύχρηστες πλευρές της ζωής, παρακολουζετε αποκλειστικά θεάματα, διασκεδάστικα, κάνετε μακρινούς περπάτους σε τοποθεσίες χαρούμενες και ηλιόλουστες.

Μά πότε θα έρθει καλύτερη ευκαιρία για να εφορμήσουμε αυτές τις συμβουλές, αν όχι κατά το διάστημα των διακοπών σας;

Η φυσική άσκηση, γενικά, βοηθάει στην καταπολέμηση της δυσθυμίας και του εκνευρισμού. 'Ιδιως αν γίνεται το πρωί ή κατά το διάστημα της ημέρας. (Το βράδυ είναι δυνατόν να ενισχύει κάπως την άπνοια στα άτομα που παρουσιάζουν τέτοια προβλήματα).

Για όποιον προτιμάει να εκμεταλλευθεί τις δυνατότητες καθιστικής ζωής, που του προσφέρουν οι ημέρες διακοπών, το διάβασμα είναι η άσφαλτος που συνιστάται περισσότερο. Ενδιαφέροντα, εύχρηστα και διασκεδαστικά.

Κάτι ανάλογο θα πρέπει να ποιε και για τα θεατρικά και κινηματογραφικά θεάματα.

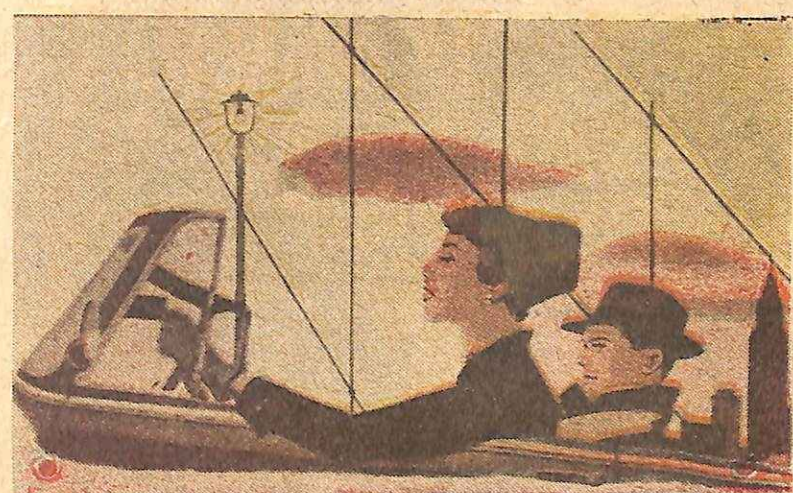
Πάντοτε για τους οπαδούς της καλλιτεχνικής ζωής (που είναι συνήθως εκείνοι, στους οποίους η εργασία

τους επιβάλλει να βρίσκονται διαρκώς σε κίνηση) οι εκδρομές με το αυτοκίνητο είναι πολύ ωφέλιμες και 'Ιδιαίτερα όταν το αυτοκίνητο οδηγείται ακριβώς από το άτομο, που πάσχει από δυσθυμία και ψυχική κατάπνοια. Η προσοχή, που απαιτεί το βόλαν απορροφάει τον οδηγό, χαρίζοντάς του αίσιοδοξία και σιγουριά.

★

Τέλος, όποιος υποφέρει από δυσθυμία, θα πρέπει, τουλάχιστον κατά την διάρκεια των διακοπών, να περνή μια ζωή μεθοδική και ήσυχη, χωρίς παρατεταμένα ξενυχτάκια, χωρίς σπόν εξαιρετικά δάια και χωρίς παιχνίδια στα χαρτιά, στην περίπτωση μάλιστα, που του προκαλούν νευρική υπερένταση. Μά και η φαρμακολογία, εκτός από την ψυχολογία, έχει συντελέσει αποτελεσματικά στη λύση του δυσάρεστου προβλήματος της δυσθυμίας.

Όλα γενικά τα παράγωγα του φασφόρου επιδρούν αποφασιστικά, γιατί ενισχύουν το μυαλό και τονώνουν τα νέρυα, ενώ οι όρμονες και οι ήπατικές, πεπτικές και εντερικές θεραπείες (ανάλογα στην περίπτωση) είναι απαραίτητες για να θε-

Οι εκδρομές με αυτοκίνητο είναι πολύ ωφέλιμες και 'Ιδιαίτερα όταν το οδηγεί το άτομο που υποφέρει από δυσθυμία.

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Για εύχρηστες ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Ο ψυχολόγος σας μαθαίνει να καταπολεμάτε την δυσθυμία και ο δερματολόγος να θεραπεύετε τα εγχεύματα του ήλιου

ραπεύετε τις μορφές εκείνες της ψυχικής καταπίεσης, που έχουν ενδοκρινικές ή πεπτικές αιτίες.

Επειδή η τάσι προς τη δυσθυμία (όπως άλλωστε και στην άπαισιοδοξία, τη νευρική υπερένταση κλπ.) είναι κληρονομική ή γρήγορα και σιμωβίσετε τα παιδιά —ας από τα μικρά τους ακόμη χρόνια να αντιδρούν σ' αυτό τον κίνδυνο, που απειλεί να τους δημιουργήσει μια άρνητική πνευματική κατάσταση. Η καλή θέληση μπορεί πάντοτε να επιτύχει πολλά είτε έμμεσα είτε άμεσα. Είτε προσπαθώντας να καταπολεμάτε τη δυσθυμία σ' αυτά τα μικρά συμβουλευόμεθα έλαφρό ντύσιμο, καθαρό αέρα, έλαφρό φαγητό και εκτός αυτών άμυγδαλωδή υπαγία και πούδρασμα με τάλκ σολυλικό προς 1%.

Στους ένήλικες οι λειτουργικές ανωμαλίες των ιδρωτοποιών αδένων μπορούν να προκαλέσουν το κολοκαίσι υπερβρωσι. Μία επίδραση έλαφρά υπερόλικη με άσχημη όσμη, 'Ιδιως στις μαχαλές, τα χέρια και τα πόδια. Αποτελεσματικό για τις μαχαλές είναι το σολυλικό οινόπνευμα προς 2%.

Συνδυασμένο συνήθως με την έν-

αν ή Ισορροπία διαταραχθεί, αρχίζουν οι πρώτες ανωμαλίες, οι πρώτες ενδοκρινικές ή πεπτικές αιτίες. 'Ιδιαίτερα τα μικρά παιδιά παρουσιάζουν εκείνη την αντίδραση των ιδρωτοποιών αδένων, που εκδηλώνεται με μικρές φυσαλίδες και με έντονη κόκκινη κνησμό. Οι φυσαλίδες αυτές παρουσιάζονται κυρίως στο λαιμό, στο πρόσωπο και στον κορμό. Μένουν μερικές ημέρες, ύστερα ξηραίνονται και απολεπίζουν.

Αν όμως το παιδί δεν προσφύλασσεται καλά από τη γέννηση σε λίγο παρουσιάζονται κνησμοειδείς. Σ' αυτά τα μικρά συμβουλευόμεθα έλαφρό ντύσιμο, καθαρό αέρα, έλαφρό φαγητό και εκτός αυτών άμυγδαλωδή υπαγία και πούδρασμα με τάλκ σολυλικό προς 1%.

Στους ένήλικες οι λειτουργικές ανωμαλίες των ιδρωτοποιών αδένων μπορούν να προκαλέσουν το κολοκαίσι υπερβρωσι. Μία επίδραση έλαφρά υπερόλικη με άσχημη όσμη, 'Ιδιως στις μαχαλές, τα χέρια και τα πόδια. Αποτελεσματικό για τις μαχαλές είναι το σολυλικό οινόπνευμα προς 2%.

Συνδυασμένο συνήθως με την έν-

τονώτερη επίδραση και διαβροχή της επιδερμίδος, είναι και το φαινόμενο, που βλέπουμε τόσο συχνά στους παρθεριστές, που γυρίζουν από τη θάλασσα. Στις πλάτες, στα μπράτσα, στο στήθος υπάρχουν διάφοροι λεκέδες, που δλοι μαζί δημιουργούν ένα είδος γεωγραφικού χάρτου και που παρουσιάζουν μία απόχρωση πιο άνοιχτη από την υπόλοιπη επιδερμίδα, που έχει μαυρίσει. Το αντίσπαστικό αυτό φαινόμενο προκαλείται από ένα εκμύκτηας, που εισχωρεί κάτω από το δέρμα και το έμποδίζει να χρωματιστεί ομοιόμορφα. Δεν πρέπει, λοιπόν, να τον αφήσουμε να προχωρήσει. Μόλις αντιληφθούμε τον πρώτο λεκέ, θα τον επαλείψουμε άμεσα με Ιωδιούχο οινόπνευμα προς 1% και το έραδυ θα χρησιμοποιήσουμε μία άλοιφή με έσσι το βιταμίν.

Όταν βρίσκεστε μακριά από την πόλη, κατά τη διάρκεια του παραθερισμού, μην ξεχνάτε τα μικρά ατυχήματα, που είναι δυνατόν να συμβούν στα παιδιά σας και 'Ιδιαίτερα τα ταμπήματα των εντόμων, που συμβαίνουν συχνά στην έσση.

Τις περισσότερες φορές, όλα περνούν μ' ένα προσκαίριο πρήξιμο και με δυνατότη φαγούρα. Μά μερικές φορές, το ταμπήμα της σφήκας μπορεί να προκαλέσει πυρετό, τοκοκφαλα, έντονη ένοχληση. Μην ξεχνάτε, λοιπόν, να παίρνετε πάντα μαζί σας μία δισκία αμμωνίας ή μία άλοιφή με αμμωνία. Και μην παραλείψετε να θάλατε άμεσα το κέντρι.

Η 'Ιδια δισκία ή η άλοιφή αμμωνίας μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την καυτηρίαση μιας πληγής, που έχει προκληθεί από δάγκωμα ζώου.

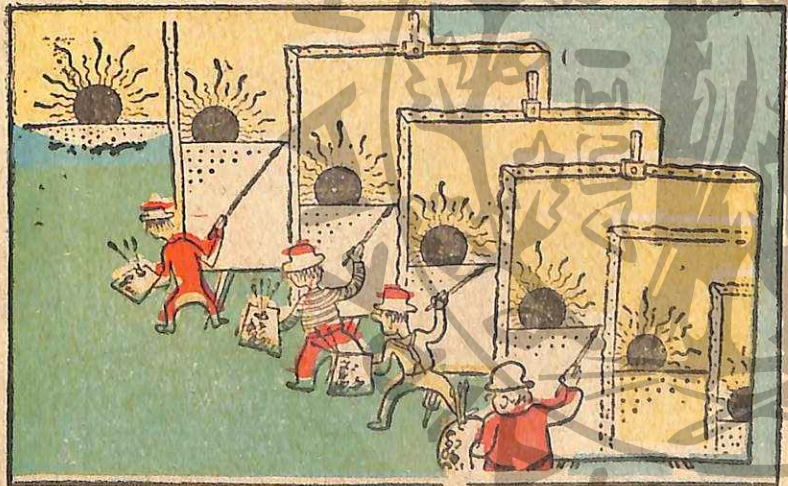
Εκείνοι που πηγαίνουν στη θάλασσα κινδυνεύουν επίσης από τα ταμπήματα άρμενικών ψευιδών. Ο φαρμακοποιός σας θα σας προμηθεύει το κατάλληλο φάρμακο για πρύτες βόθειες σ' ένα τέτοιο ατύχημα.

Και για τελευταία άφήσαμε τα ατυχήματα της ήλιοθεραπείας, δηλαδή τα έπασκωδουα, που μπορεί να έχη μια άπερίσκεπτη, παρατεταμένη έκθεση στον ήλιο. Είναι μία προειδοποίηση 'Ιδιαίτερα για εκείνους που έχουν επιδερμίδα άνοιχτόχρωμη, τους ξανθούς τύπους που το πρόσωπό τους παρουσιάζει εύκολα πανίδες. Αυτοί πρέπει να εκτίθενται στον ήλιο με μέτρο και όχι π' ευθείας. Οι υπεριώδεις άκτινες είναι πλεις και άφρονες άκμή και κάτω από μία διπρόλλα, τόσο στη θάλασσα όσο και στα μεγάλα όρενα ύψόμετρα.

Αν δεν πάρουν αυτές τις προφυλάξεις, θα αναγκασθούν ύστερα να καταπολεμήσουν ένα ήλιακό έρσημα, δηλαδή ένα έγκαυμα ένοχλητικό, που θα μπορούσε να άφήσει αντίσπαστικά ίχνη.

Μία μοντέρνα θεραπεία για τα ήλιακα έγκαυματα είναι η άμση ή πύσση άλοιφής κορτιζόνης —κάτι άκόμη που προχρησ — χιμω όρεστικές τομάτες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο διστολόγος έσση ποί πρέπει να είναι πιο μένω σας στις διακοπές.

Ηλιοθεραπεία...

ΤΑ ΔΙΦΑΝΑΤΑ

της καρδιάς

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΠΛΗΓΗ

— ΘΥΜΑΣΑΙ τὸ Σεργιέρο, τὸν παλιὸ συμπαθητὴ μας;... Σκοτώθηκε, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι!

— Δὲς νῦναι ὁ ἴδιος; — Ἀσφαλὼς! «Λοὺ Σεργιέρο, μηχανικός», γράφει ἡ ἐφημερίδα... Κι' ὅμως φαινότανε τόσο εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ ζωὴ του! Εἶχε ὁμορφὴ γυναῖκα, κοινωνικὴ θέσι, περιουσία...

— Ἐταί, ἄκουσε ἡ συζήτησι. «Ὁ Λοι ἀποροῦσαν: Γιατί νὰ σκοτωθῇ ὁ Σεργιέρο; Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος νῆξ παραπονοῦ ἀπ' τὴ ζωὴ του. Μὲ ποῖο δικαίωμα ἀναστῆται ἐστὶ τὸν κόσμον;... Ὁ φίλος μας Πιέρο, ποὺ τοῦ ἀρέσει με φιλοσοφί, ἄρχισε τίς σκέψεις του:

— Ποίος θὰ μάθῃ ποτὲ τί συμβαίνει μέσα στὰ ἄτομα, ποὺ νομίζουμε εὐτυχισμένα; Ποιά κορυφαία δρώματα κοβόνται κάτω ἀπ' τὴ μάσκα τοῦ προσώπου; Ζῇ κανεὶς 20 χρόνια μ' ἕναν ἄνθρωπον, νομίζει πὺς ἔχει τὰ ἐλαττώματα ἡ τὰ προτερήματά του καὶ ἑαυρίνα βλέπει πὺς δὲν ἔχει τίποτα!

— «Ἀθελά μας ἐξεγελιόμαστε καὶ ἑξεγέλαμε καὶ τοὺς ἄλλους... Ὅταν ἔχῃ νὰ κἀνῃ κανεὶς με χαρακτηρισμοὺς ἐλευθεροῦς, δεμπτικοῦς, οἰκονομικοῦς, ποὺ ἐκδηλώνονται περισσοτέρως, τοὺς καταλαβαίνει πὺς εὐκόλα. Μὰ οἱ δειλοί, οἱ σιστελοί, οἱ διανοητικοί, ἐκείνοι ποὺ τοὺς παραλύνει ἡ ψευτοπερηφάνεια ἡ τοὺς πνίγει ἡ συνειδήσι τοὺς ἐκείνοι ποὺ ὁ θῆμος τοὺς κτενίζει, ποὺ χαμογελοῦν ἐπὶ τὴ λύπῃ τοὺς, αὐτοὺς σὲ κάνουν νὰ χάσῃς τὸν ἀληθινὸν χαρακτήρισμόν τοὺς καὶ νὰ πέσῃς σὲ λάθη.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Παρεξήγησις

Ἰδὼν τοῦ θέρους κατ' αὐτὰς τὰς ζήλευτὰς αἰθρίας καὶ χρώμενος πεπονηρὸς τῆς πάσης εὐκαιρίας μετέδωκε εἰς τὰς ἐξοχὰς ἐν μέσῳ τῆς Ραφίνας πρὸς ἄμεσον κατάρτησιν λαυράδους καθουρίνας. Ἦγουν μὲ σκέψεις πονηρὰς καὶ λίαν σκανδαλώδεις καὶ ψάλλον στίχους καθ' ὁδὸν ὡς ποιητῆς ρεμώδους ὑπὸ τὸν δένδρον τὴν σκιάν ἐν τέλει ἐξηπάδων καὶ εἰς ρεμβασμοὺς περιπαθὸς, ὡ παιδὲς, παρεδόθη. Κι' ἔχον κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ τὸν βλεφαρίδων κι' εὐελπιστῶν εἰς ἀφίξιν φεφλογερῶν Ἀθιδων, ἀνέμενον ἐπ' ἀρκέτον μὲ ὕψος Δὼν — Ζουάν ὅτε θαπτεῖαν ἐνοίωσαν θερμὴν εἰς παρειάν.

— Ὁ! Μουσα μου! ἐφέλλισον, νοιώθων χαρὰς ἀπλήστους κι' ἐνῶ, ὦ Ζεῦ! τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εἶχον κατακλειστοὺς, ἐκείνη μὲ ἠσπάζετο με φλογερὰν ἀνάσιν καὶ εἰλεχεν τὰς παρειὰς μὲ προθυμίαν πᾶσαν. — Μαγεῖα! ἐπιθύρουν μερακλωθεῖς εὐ- κί' ἔχον κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς (στὴν Καζανόβως, τὴν χεῖραν μου ἐξέτεινον πρὸς θαύπευσιν (λαυράδῃ) κι', ὡ συμφορά, ἐθώπευσον... μουσούδαν (τερπιδῇ) Κι' ἀνοίξας οὖν τὰ ὀμματα εὐδὺς δίκην (γορῖδων) ὡς βάτραχος ἀνέκραζον ὁ τάλας! — Βρε- (κεκέ!)... Καθ' ὃ ἐπὶ δεκάλεπτον μὲ εἰλεχεν ὡς οὐχὶ Ἀτθὶς λυσικόμος, μὰ... κεροσφό- (ρος αἰεῖ) — Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

μὴ γειτόνισά του...

«Δὲν κῆτταξ ἀπ' αὐτὴν τὴν τούπα στὴν ἀσχή. Δὲ μοῦ ἤθετε τέτοια ἰδέα... παρὰ μόνον ὅταν ἄκουσα ἕνα ζῶντὸ καὶ ὑπόζωφον καναῖ, ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀπορήσω! Κρατώντας τότε τὴν ἀνάσα μου, κόλλησα τὸ μᾶτι μου στὴν τούπα... κα' εἰμένα σὺν ἀπολιθωμένον, μπροστὰ στὴν κόλασι ποὺ ἀντίκρισα!

— Ἦταν ἐκεῖνοι. Ὁ φίλος μου, κατακίτρινος, μὲ μᾶτια γεμάτα ἔγθρα, ἔθοιξε μὲ τίς χυδαίστερες λέξεις τῆς γυναικα του. Κι' ἐκείνη ἐμοίσε μ' ἕνα θηρίο ὡ- πούλο κα' ἐκινδύνου...

— Πρώτῃ φορὰ ἔβλεπα τέτοια πρόσωπα! Καὶ ἦταν τ' ἀληθινὰ πρόσωπά τους, γοῶσι τὴ μάσκα ποὺ φοροῦσαν κάθε ποῖσι, μπροστὰ στὸν κόσμον.

— Κανένα καναδάκι, ἀπὸ ζή- λεια, χαμιά παρεξήγησι θαναί στη μέση», σέφθηκα.

— Μὰ, ὅπως κατάλαβα σὲ λί- γες στιγμὲς, ἦταν ἡ τρομερὴ σζηνή, ποὺ φραμαζόνει, πάντα ἡ ἴδια καὶ πάντα διαφορετικῇ, τὴ ζωὴ τὸν καλὸν ἀνθρώπον.

— Ἀκούγα μαλόμενα, βροῖσε κα' ὀνόματα, ποὺ πετοῖσε ὁ ἄν- τρας κατὰ πρόσωπον τῆς γυναι- κας; ὀνόματα τὸν φίλον της! Καὶ δὲν περιοριζότανε σ' αὐτό. Τοὺς κορόιδευε, ἀναπαρίστανε τὰ πρόσωπά τους, τὰ ἐλαττώμα- τὰ τους, γιὰ νὰ τὴν ταπεινώσῃ ἀκόμα πὺς πόδι.

— Ἐκείνη μιλοῦσε μὲ χαμηλὸ- μένα μᾶτια. «Τότερα γόθθησε σιγά-σιγά, ἐπίτηδες. Ἐκείνος τὴν κῆτταξε, κατακίτρινος... Ἀ- νασήκωσε τότε τὸ κεφάλι της καὶ τοὺς ἀπάντησε, μὲ χαμηλὴ καὶ αὐστηρὴ φωνή. Γιατί νὰ τὴν κατηγοροῖ; ποὺ εἶπε. Μήπως τὴν ἀγάπησε ποτὲ του; Φώναζε γιὰ τὰ λάθη της. Πολὺ καλά, μὰ τὰ δικά τους...

— Κι' ἄκουσε ν' ἀραδιάζῃ ὀνό- ματα, μὲ παθητικὰς χειρωνακίεσ θεατοῖνας, ποὺ δειχνανε τίς γραμμὲς τοῦ κομποῦ της μέσα ἀπ' τὸ διάφανο ποικαμισάκι της...

— Νόμισα πὺς ὁ ἄντρας της θὰ τοξελλανότανε, μπροστὰ στὴν τόση ἀταξία καὶ ἀδιανοησία της... Αὐτὸς χαμογελοῦσε πα- σμοδιστὰ καὶ τραβοῦσε τὰ μάλ- λια του.

— Ψεύτρα! φώναζε. Ψεύ- τρα! ἔχρεις πολὺ καλά πὺς ἐγὼ δὲ σοῦκα ἀπιστίες... Ἦ- μουν βλάκα! Ἐνῶ ἐστ...

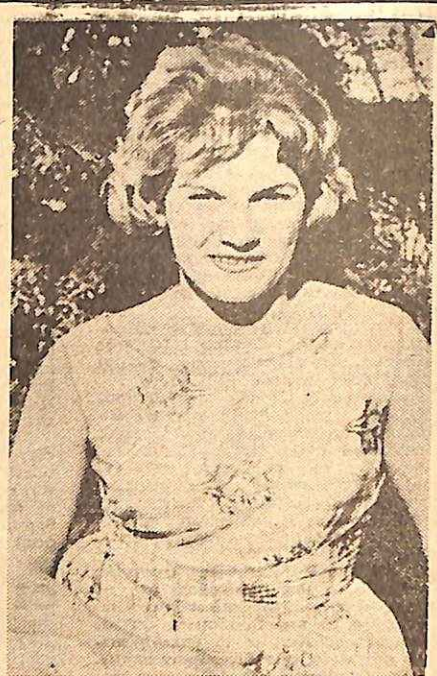
— Τῆς ἀνάφεσε πάλι τοὺς φί- λους της, κα' ἔξω φρενῶν ἐπει- δὴ ἐκείνη τὸν πεπονηροῦσε, χύ- μηξε νὰ τὴν πνίξῃ. Μὲ τὴν κί- νησί του αὐτὴ, ἔπεσε κα' ἔπα- σε μιὰ λαμπίτσα πορτατίφ, ποὺ φώτιζε τὴν γαμψοῦ... Μέσα τὸ σκοτάδι, ποὺ ἀπλώθηκε, ἀνυ- γονταν χτυπήματα, λυγμοί, στε- νυγμοί, βογγητά...

— Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωτὶ, ὅ- ταν τοὺς εἶδα νὰ μπαίνουνε στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου, σὺν τοῦγονάκια, καὶ νὰ σηκώνουν ψηλά τὰ χεῖρα τους ἀπ' τὴν εὐ- χαριστήσι ποὺ μὲ εἶδανε, ἔρχα- σα τὰ χτεσινοβοδονιά. Καὶ δὲ ζήτησα ποτὲ νὰ μάθω τὸ μυστι- κὸ τοῦ φοιχτοῦ ζωοτά τους, τοῦ ζημιμένου μὲ μίσος...

— Προόσαμε 15 μετὲς μαζὶ, στὴν Ἰσπανία. Τότερα γθοῖσα στὴ Γαλλία.

— Σὲ λίγους μῆνες, ξυθα πὺς ὁ φίλος μου τοξελλάθηκε, γιὰτὶ εἶχε μᾶσει τὴ γυναῖκα του νὰ τὸν ἀπατά, μπροστὰ στὰ μᾶτια του... Κι' ἐκείνη κατωκίλησε στὸν κατήφορο τῆς διαφθορᾶς, ὁλοένα πὺς πολὺ, ὥσπου ἔφτασε νὰ τὴν περνοῦσῃ κατὰ τὴν ἀ- στυνομία...

Β. ΜΑΡΙΚΕΡΙΤ

ΜΙΑ ΘΑΡΡΑΛΕΑ ΚΟΠΕΛΛΑ

Ἡ Τζιούν Σίμμινς, μιὰ κοπέλλα 23 ἔτων, ποὺ κατοικεῖ στὸ Λονδίνο, εἶναι μιὰ πολὺ δυστυχισμένη ἄλλα καὶ ὡπο- δειγματικὰ θαρράλεα νέα. Ὅταν ἦταν μικρὴ προσέβληθη ἀπὸ πολιομυελίτιδα, ἡ ὁποία, παρὰ τίς προσπάθειες τὸν γι- ατοῦν τῆς ἀφῆσε παράλυτο τὸ δεξιὸ πόδι. Ὑπεβλήθη ἀπὸ τότε σὲ 99 ἐγχειρήσεις, ποὺ δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα καὶ σὲ μιὰ τελευταία (τὴν ἑκατοστή) τῆς ἀπεκόπη τὸ παράλυτο πόδι. Ἡ Τζιούν ἀπεκόπη τὸν ἀριστερόν ποῖον τὴν τε- δίχι μόνον ἀντιμετώπισε μὲ θάρρος τὴν τε- λειταία αὐτὴ ἐπέμεσσι, ἀλλὰ καὶ δῆλω- σε: «Τώρα δὲ γίνω κόλυμβήτρια. Μπο- ρεῖ κανεὶς νὰ κολυμᾷ θαλασσία καὶ μὲ ἕνα μόνον πόδι.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΦΙΛΙΕΣ

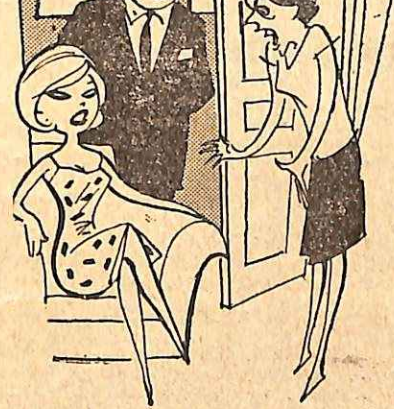
Ἡ Τζιούν εἶναι σήμερα ἐξ ἀπὸ τὰ δημοφιλέστερα τετράποδα ἀστέρια τοῦ ἀγγλικοῦ κινήματογράφου. Πρόκειται γιὰ ἕνα θαυμάσιον σκυλὶ τῆς Δασίας, τὸ ὁ- ποῖο ἂν καὶ εἶναι ἄγριο καὶ ἀπληροῖστο ἀπὸ πρόσωπα, ποὺ δὲν τοῦ εἶναι γνω- στὰ, συνεβέθη στὸ στούντιο μὲ φίλια μὲ ἕνα νεοσσό, ποὺ εἶναι ὁ ἀχώριστος φίλος του.

ΜΑΥΡΗ Κυριακὴ πέρασε προχθὲς ὁ καημένος ὁ Ἀγχιλάος ἐξ αἰ- τίας τῆς ἐξωφρενικῆς ζήλειας τῆς κυρίας Ἀσπασίας, ποὺ αὐτὴ τὴ σο- ρὰ ἔξεπερσε κάθε ὄριο. Σπικώθηκε πρωτὶ — πρωτὶ ὁ φουκα- ρὰς καὶ σὺν χριστιανὸς εἶπε νὰ πᾶν κι' αὐτὸς μιὰ φορὰ στὴν ἐκκλησία, ποὺ εἶχε νὰ πατήσῃ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ Πά- σχα. Ἀρχισε, λοιπόν, νὰ ντυνέται.

— Μπα! ἔκανε συνοφρυωμένη ἡ Ἀσπασία. Πρωτὶ — πρωτὶ γιὰ ἔξοδο ετοιμάζεσαι! Γιὰ ποῦ νάχουμε κα- λὸ ρότῃμα; — Νᾶ, εἶπα νὰ πάω σήμερα στὴν ἐκκλησία! ἀπάντησε ὁ Ἀγχιλάος. Καὶ συνέχισε τὸ ντύσιμό του, ἐ- νῶ τὸ πρόσωπο τῆς Ἀσπασίας σκο- τεῖναισε ἐπικινδύνως.

— Τί μοῦ λές; εἶπε μὲ εἰρωνικὸ ὕψος. Ἀπὸ ποτὲ ἀποφάσεις ν' ἀ- γιάσεις, πούλακι μου; Βρὲ δὲν τ' ἀ- φῆνεις αὐτὰ; — Τί θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε ἀ- γριεμένος ὁ Ἀγχιλάος. Δὲν ἔχω δικαίωμα οὐτε στὴν ἐκκλησία νὰ πάω; — Ἀλλὰ ἡ Ἀσπασία εἶχε πιά ἐξε- σταθώσει.

— Μωρὲ, δὲ μὲ γελᾷς ἐμένα! τσί- ριξε ἄνευ μὲνι. Ἡ νομίζεις πὺς δὲν ἔχω γιὰτὶ στολιστικὲς σὺν γαμπρὸς γιὰ νὰ πᾶς στὴν ἐκκλη- σία; Ὀχι, βέβαια, γιὰ νὰ ἐκπλη- ρώσῃς τὰ χριστιανικὰ σου καθήκον- τα, ἀλλὰ γιὰ νὰ κυττάς σὺν γυναι-

— Γιατί σταματήσατε; Συνε- χίστε τίς μυστικὲς συνεννοήσεις σας!...

κωνίτη καὶ νὰ τρέχουν τὰ σάλια σου, κολασμένε!... — Ἐφρίξε ὁ Ἀγχιλάος. Μιὰ τέ- τοια δέληλη σκεψὶ μόνον ἡ νοσηρὴ φαντασία τῆς γυναικίνας του μπο- ροῦσε νὰ συλλάβῃ.

— Μωρὲ, εἰσα ντίπ ἀκατάλογι- στη! φώναξε ἀνταρσιασμένος. Καὶ ἔφυγε, βροντώντας πίσω του τὴν πόρτα.

Φυσικά, ἔπειτα ἀπὸ τὴ σύγχυσι, ποὺ ἦρε, δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ πᾶν στὴν ἐκκλησία καὶ γιὰ ἀρ- κητὴ ὥρα περιπλανιόταν ἀσκοπα στοὺς δρόμους, σκεπτόμενος τὰ μαρ- τυρία, ποὺ τραβᾷ ἐξ αἰτίας τῆς ἀφῆρητης ζήλειας τῆς γυναικίνας του.

Καὶ βλαστημοῦσε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή ποὺ εἶχε ὀρκιστῇ μπρο- στὰ στὸν ἐτοιμοθάνατο πεθερὸ του, ὅτι δὲ θὰ ἐγκατέλειπε ποτὲ τὴν κό- ρη του. Ἀλλοῖως δὲ τὴν εἶχε χωρί- σει ἀπὸ τὸν πρώτο χρόνον.

Οὐτὲ ἔξω κι' αὐτὸς πόσες ὥρες περιπλανήθηκε, γιὰ νὰ ἡρεμίσῃ τὰ νεῦρα του καὶ τὸ μεσημέρι πιά γύ- ρισε στὸ σπῆτι τοῦ ἀποφασισμένου νὰ προσπαθῇ μὲ νοῦς καὶ συμβουλὲς μὴπως καὶ συνενερεῖ τὴ γυναῖκα του.

— Ἀλλὰ μολὶς μπῆκε, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὰ μούτρα ἡ Ἀσπασία. — Καλὸς τοῦ! Ὅποτε αὐτὸ ἦ- ταν, ποὺ θὰ πῆγαίς στὴν ἐκκλησία; Καὶ μὴ μοῦ πῆς πὺς πῆγες, γιὰτὶ σὲ πληροφορῶ πὺς ἦρθε καὶ δὲ σὲ βρῆκα. Ἀρα, ἡ ἐκκλησία ἦτανε πρόσχημα γιὰ νὰ συναντήσῃς καμ-

ΑΠΟΤΑ

ἡ ζωὴ μαρτύρηται

Μαύρη Κυριακὴ

μιὰ σουρτούκω. Φτοῦ σου, τέρας!... Ἰαχασὲ ὁ δυστυχὸς Ἀγχιλάος. — Ἰοῖός σου εἶπε ὅτι πῆγα στὴν ἐκκλησία, χριστιανὴ μου; — Νατονε! οὐρλιαξε ἡ Ἀσπα- σία. Βρὲ, σὲ μουκάνες ὁλόκληρη ἱ- στορία τὸ πρωτὶ πὺς τάχα θὰ πῆ- γαίνες στὴν ἐκκλησία; — Ναί, σοῦ τὸ εἶπα... Ἀλλὰ μὲ τὴ σύγχυσι ποὺ μοῦκάνες, μποροῦ- σα νὰ πάω νὰ ἐκκλησιασθῶ; — Καὶ ποῦ πῆγες; — Πουθενά! Ἐστὶ γυρίκα ἄσκο- πα...

— Ἀσκοπα, ἔ; Δὲ λές καλύτερα ὡς γυρίζεις μὲ τὴν σκορόδοιστη... — Ἀσπασία! ἐμπήξε τὴ φω- νὴ ἀνταρσιασμένος ὁ Ἀγχιλάος. Γίαιε γιὰτὶ...

Ἀλλὰ ἡ Ἀσπασία εἶχε πάρει τέ- τοια φορα καὶ δὲν ἔλεγε νὰ σταμα- τῇ. Εὐτυχῶς γιὰ τὸν Ἀγχιλάο, ποὺ σὲ μιὰ στιγμῇ, χτύπησε τὸ κου- δοῦνι καὶ ἀναγκάστηκε ἡ Ἀσπασία νὰ διακόψῃ τὸν ἐξάφωλο καὶ νὰ τρέξῃ ν' ἀνοίξῃ, μουρμουρίζοντας: — Ποίος δαίμονας εἶναι μεση- μεριατικὰ;

Μὲ τὸ ἀνοίγμα τῆς πόρτας, ἔκα- νε τὴν ἐμφάνισι τῆς ἡ κυρία Ἐρι- φύλλ, ποὺ τρίτου ὁρόφου, μιὰ κυ- ρία τριανταπεντάρα, στρουμπουλό- λα καὶ καλοκαμμένη, μὲ φρέσκια ἐ- πιδερμίδα καὶ κοκκίστικο πρόσω- πο, ποὺ ἔπαινε ἀνέκαθεν ὑποπτη στὰ μᾶτια τῆς Ἀσπασίας, ἀκρίβως γι- ατὶ εἶχε νοστιμιά καὶ θηλυκότητα. Μπήκε μέσα πρόσχαρη.

— Ἀχ! Ἀσπασία μου νὰ μὲ συγ- χωρῇς... Μήπως σοῦ βρίσκονται δυὸ λεμόνια ν' αὐγοκόψω τὴ σούπα μου, γιὰτὶ ἔξεχασα χτές ν' ἀγοράσω; — Νὰ κυττάξ! εἶπε μουτρωμέ- νη ἡ Ἀσπασία, ποὺ δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου ἡ μεσημεριατικὴ ἐπίσκεψι τῆς κυρίας.

Γιὰ μιὰ στιγμῇ τῆς πέρασε ἡ ἱ- δέα πὺς ὁ ἄντρας της ἦταν τὸ πρωτὶ μαζὶ μ' αὐτὴν περίπατο. Κι' ἐρχότα- νε τώρα μὲ τὸ πρόσχημα τὸν λεμο- νίων νὰ ξαναδοῖ τὸ φίλο της. Στὴ σκέψι αὐτὴ πρᾶσινισε. Καὶ τραβή- ξε γιὰ τὴν κουζίνα, ρίχνοντας ἀ- γριεὲς ματιὰς στὸν Ἀγχιλάο, ποὺ καθόταν σὲ μιὰν ἄκρη σοφᾶρος.

Στὸ μεταξὺ, ἡ κυρία Ἐριφύλλ στρώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, περιμέ- νοντας τὰ λεμόνια, ἐνῶ μέσα ἡ Ἀ- σπασία ἔδραξε ἀπ' τὸ κακὸ της. Τί λέγανε ἄραγε μέσα; Φαίνεται πὺς θὰ τὰ λέγαμε ψευδιστὰ, γιὰτὶ δὲν ἀκούγε κουδέντα. Αὐτὸ ἐνίσχυσε τίς ὑποψίες της καὶ ἀφήνοντας ἔσπευ- σμένως τὴν κουζίνα, εἰσέβαλε ὀρη- τικῇ στὴ σάλα μὲ ἐξάλλη ἐκφρασι.

Κι' ἐνῶ, ὁ Ἀγχιλάος καὶ ἡ Ἐ- ριφύλλ τὴν κυττοῦσαν μὲ ἀμηχανία, ἡ Ἀσπασία ξεσποῦσε ἀσυγκράτητῃ:

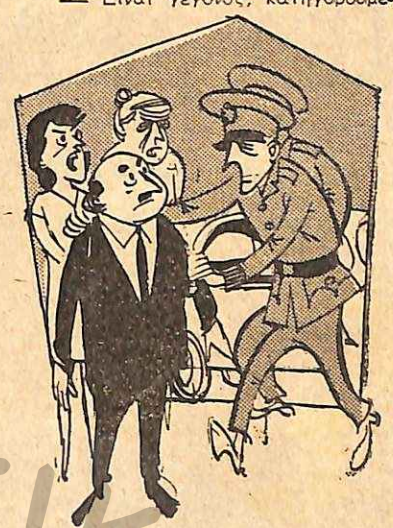
— Ἀντὶ νὰ πάω σὺν ὅμως μᾶνα καὶ κόρη, συνέχισαν δριμύτερες: — Ἀχρεῖ! — Ἀναίσθητε!

— Καὶ τὸ λέτε αὐτὸ λαθρεμπόριο κρασιού;... Μὰ δὲ θὰ μοῦ φτάσῃ οὐτε γιὰ δυὸ βδομάδες!...

— Κυανοπώγων! Δυστραμένε! Δὲν ἀντέχεσε περισσότερο ὁ Ἀγ- χιλάος. Σήκωσε τὴ κεφαλή του καὶ τραβήξε δυὸ ξεγυρισμένα χα- στοκίγια στὴν Ἀσπασία. Μαμὰ καὶ κόρη τότε τὸδῶσαν στὰ πόδια, κραυ- γάζοντας στενωτοῖς:

— Βοήθεια! Μὲς σκοτώνει!... Γιὰ ποτὲ εἰδοποιήθηκε τὸ περίτο- λικὸ τῆς ἀμέσου δράσεως καὶ γιὰ ποτὲ πιάστηκε καὶ ὠδηγήθηκε στὸ τμήμα καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὠδηγήθη- κε στὸ αὐτοφωρο γιὰ βιαιοπραγί- ες ἐναντίον τῆς συζύγου του καὶ τῆς πεθερᾶς του. — Εἶναι γεγονός, κατηγοροῦμε-

Γιὰ ποτὲ πιάστηκε καὶ ὠδηγήθη- κε στὸ τμήμα ὁ Ἀγχιλάος!...

νε, τὸν ρώτησε ὁ πρόεδρος, ὅτι βι- αιοπραγίεσ ἐναντίον δυὸ ἀνυπερα- σπῆτων γυναικῶν, ἐπειδὴ σὲ παρα- τήρησαν γιὰ τίς ἀπιστίες σου; — Μάλιστα! ἀπάντησε μὲ θάρ- ρος ὁ Ἀγχιλάος.

— Ὅστε, ὁμολογεῖς, λοιπόν, ὅ- τι εἶσαι δάνασος καὶ ἐρωτομανῆς; — Ὁμολογῶ. Γιατί νὰ μὴν ὁμο- λογῶ; — Εἶσαι βλέπω καὶ θρασύς, κα- τηγοροῦμενε...

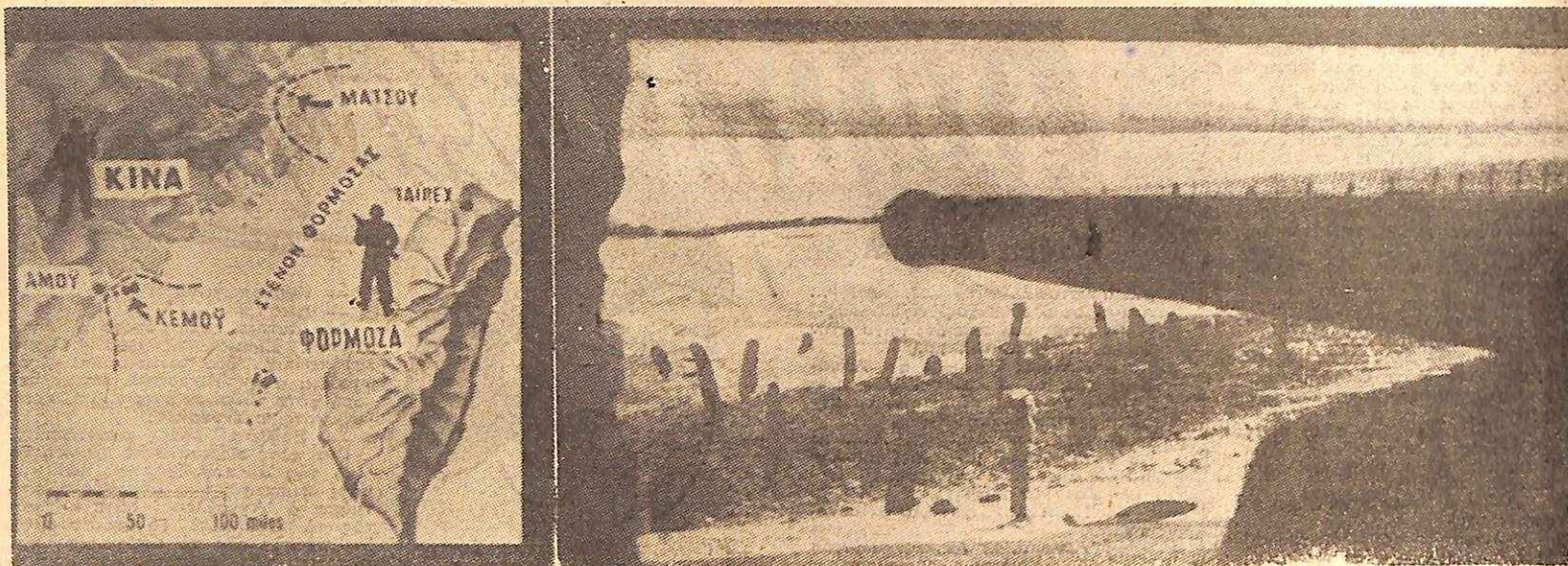
— Εἰμαι! ἀπάντησε σὲ προκλη- τικὸ τόνο ὁ Ἀγχιλάος, προκαλών- τας τὴν ὀργὴν τοῦ δικαστηρίου. — Ἐνα μῆνα φυλάκισι! φώναξε μπαρουτισμένος ὁ πρόεδρος.

— Ζήτω! φώναξε τότε χαρού- μενος ὁ Ἀγχιλάος. — Μὰ, γιὰ στάσου... εἶπε μ' ἐκ- πλῆξι ὁ πρόεδρος. Πρὸς τί-ὸ ἐνθου- σιασμός;

— Γιὰ τὴ φυλάκισι, κυριε πρόε- δρε! Γιατί ἐνα μῆνα — στὴ φυλακὴ θαῖρά τὴν ἡσυχία μου, τὴν ψυχική μου ἡρεμία... Κι' ἂν μοῦ βᾶσατε δυὸ μῆνες, θὰ σὰς ἡμουν εὐνώνωμον...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς χωρὸ- φυλάκες, ποὺ τὸν συνοδεύαν, προσέ- θεσε: — Ἀντὶ παιδιὰ... Ὀδηγήστε με στὴ φυλακὴ νᾶ... παραδέρσω!

Καὶ ἐκκίνησε φελλώντας τὸ βού- ριο τοῦ Ρήγα, σὲ στίχους δικῆς του ἐμπνεύσεως: «Καλύτερα κλεισμένος βοθεῖα στὴ παρὰ μὲ συζυγά ζῆλῆρα καὶ (μουρλή) ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

Αριστερά: Η άκτις της ηπειρωτικής Κίνας, τα νησιά Κεμού και Ματσού και η Φορμόζα. Το επικίνδυνο στενό. Δεξιά: Τα παράκτια τηλεβόλα της Λαϊκής Κίνας σφύρουσπου τα νησιά Κεμού και Ματσού, που απέχουν μόλις 8 χιλιόμετρα. Όβιδες και πολιτική...

ΦΟΡΜΟΖΑ: Τò πήδημα

Λαϊκή και Έθνικιστική Κίνα επί ποδός πολέμου

ΣΤΗΝ Ουάσιγκτον, τα φώτα του Πενταγώνου ξέσπασαν άναμμένα όλη τη νύχτα. Στη Βασιλεία συναντήθηκαν επειγόντως οι προεδρευτά Ήνωμένων Πολιτειών και Λαϊκής Κίνας. Στο Ταϊπέι, πρωτεύουσα της Φορμόζας, ο Τσάγκ Κάι Σέκ δέχτηκε σε μυστική συνάντηση τον Άλβεν Ντάλλες, ειδικό απεσταλμένο του Κέννεντυ. Ο Μάο Τσέ Τουνγκ κι' ο Τσού Έν Λάι έφτασαν επείγοντως στην Καντόνα.

ΟΥΕΛΛΑ ΣΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

Στο διεθνές πολιτικό παρασκήνιο άρχισε να παίζεται ένα άδυσπλοστο παιχνίδι, με διαρκώς αυξανόμενη ένταση και με απρόβλεπτες συνέπειες. Γιατί οι διπλωματικές συναντήσεις κι' επισκέψεις, ρυθμιζόντουσαν από τις κλαγγές των βλών...

Ανάμεσα στις «δύο Κίνες», ο κίνδυνος της άμεσης ενόχλεως έχθρας έφτανε ύψιστης απειλητικής

και το στενό της Φορμόζας σκεπαστηκε από τα μαύρα σύννεφα του πολέμου.

Τα παράκτια τηλεβόλα της Λαϊκής Κίνας άρχισαν να σφύρουσπούν τα νησιά Κεμού και Ματσού, που κατέχουν οι έθνικιστά. Πίσω από τα τεράστια τηλεβόλα 400.000 άντρες, με πολυάριθμα αεροπλάνα Μιγκ-17 βολώνονταν σε πολεμικό συναγερμό. Το σύνολο των δυνάμεων της Φορμόζας — 600.000 περίπου άντρες — η αεροπορία και ο στόλος είναι έτοιμοι για τη μάχη.

Από τη Γιοκχοσούα της Ταϊβάν έρχίνονταν επειγόντως για τη Φορμόζα δεκαπέντε σκάφη του έλληδμου αμερικανικού στόλου...

ΟΒΙΔΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ

Τα νησιά Κεμού και Ματσού απέχουν μόλις 8 χιλιόμετρα από την ηπειρωτική Κίνα και 160 χιλιόμετρα — κατά μέσο όρο — από τη Φορμόζα. Μετά την άναγκη της Κορέας, το 1953, και τη λή-

ξη του πολέμου της Ίνδοκίνας, το 1954, η εξέλιξη του ψυχρού πολέμου στην Απω Ανατολή καθορίζεται από την αύξηση ή τη μείωση της δράσεως του πυροβολικού της Λαϊκής Κίνας έναντι των νησιών Κεμού και Ματσού. Έχει δημιουργηθεί ένα ακριβές βαρόμετρο της κρίσεως στο στενό της Φορμόζας, ανάλογα με τον αριθμό των οβίδων, που πέφτουν στα νησιά. 'Αλλ' αυτή τη φορά, οι καυονοβολισμοί συνοδεύονται κι' από τεράστιες μετακινήσεις στρατευμάτων, από αναγνωριστικές πτήσεις εκατοντάδων αεροπλάνων κι' από περιπολίες πολεμικών στόλων...

Σαρανταπέντε χιλιάδες κατοίκους έχει το Κεμού, που αυτήν ακριβώς την εποχή, ασχολούνται με τη συγκομιδή πατάτας, σταριού και λαχανικών. Έντεκα χιλιάδες κάτοικους έχει το Ματσού, που οι περισσότεροι είναι ψαράδες.

Οι Κινέζοι έθνικιστά έχουν

συγκεντρώσει 100.000 άντρες στο Κεμού και 6.000 στο Ματσού... Γεωργοί και ψαράδες, φαντασμοί, αεροπόροι και ναύτες των νησιών, έχουν διαρκώς στραμμένα τα μάτια στην ηπειρωτική ακτή της Λαϊκής Κίνας, που διακρίνεται καθαρά στον ορίζοντα. Η Φορμόζα βρίσκεται πολύ μακριά πίσω τους και οι έγχθοι τόσο κοντά τους...

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ;

Η Λαϊκή Κίνα και η Σοβιετική Ένωση καταγγέλλουν, ότι οι δυνάμεις του Τσάγκ Κάι Σέκ ετοιμάζουν εισβολή... Η έθνικιστική Κίνα καταγγέλλει, ότι μεγάλες δυνάμεις κινητοποιούνται στην απέναντι ακτή της Φορμόζας και συγκεντρώνουν πολεμικό υλικό, με σκοπό την εξαπολύση επιθέσεως έναντι της Φορμόζας...

Σίγουρα, η αλήθεια δεν είναι τόσο απλή και μονοκόμμη... Κάθε κίνηση, στην εποχή μας, κάθε στρατιωτική συγκέντρωση και κάθε άπειλη, συνδέονται στενά με πολλούς παράγοντες της διεθνούς πολιτικής.

Το βέβαιο είναι, ότι ένας πόλεμος νεύρων διεξάγεται στο στενό της Φορμόζας, με γενικότερους σκοπούς. Η κρίση στο περίφημο στενό άρχισε, για πρώτη φορά, το 1954 και τερατρίστηκε το 1958, όταν οι Ρώσοι υπέβαλαν το γνωστό τηλεβόλα του έξη μηνών, για το Βερολίνο.

Η κρίση του Βερολίνου έφερε τη μείωση της εντάσεως στη Φορμόζα, ενώ ο ψυχρός πόλεμος στην Απω Ανατολή εντοπίστηκε στο Λάος. Η δυτική διπλωματία και η σοβιετική προσπάθουσαν να

Αριστερά: Ο Μάο Τσέ Τουνγκ μιλάει σε επίσημη συγκέντρωση στο Πεκίνο, ανάμεσα στο έμβλημα της Λαϊκής Κίνας και στη φωτογραφία του Κινέζου αναμορφωτού Σούν Γιατ Σέν. Έκαστε 650.000.000. Δεξιά: Ο πρώτος μινιστρός της Λαϊκής Κίνας Τσού Έν Λάι. Θα απελευθερώσουμε τα κινέζικα νησιά...

βρούν ένα σημείο συμβιβασμού, στο καινούργιο αυτό κράτος, όπου εμείνετο ο εμφύλιος πόλεμος. Άλλα, μόλις έπειτα από τόσες δυσχέρειες, βρέθηκε μία συμφωνία για το Λάος, η Φορμόζα αναγεννήσε στο προσκήνιο, πίσω από τα προβλήματα Λαϊκής και Έθνικιστικής Κίνας, είναι αναμφισβήτητο, ότι Ανατολή και Δύση διεξάγουν έναν έντονο πόλεμο νεύρων με άπώτερους σκοπούς.

Ο ΓΗΡΑΙΟΣ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ

Ο Τσάγκ Κάι Σέκ, που είναι σήμερα 75 ετών, είναι περιήμιος για τις πολιτικές του καινοεργίες και την άκριδη γνώση της διεθνούς πολιτικής.

Η νίκη, το τέλος του 1948, των έρυθρών Κινέζων — έπειτα από δραματικές φάσεις συνεργασίας και εμφύλιου πολέμου — ανάγκασε τον άλλοτε παντοδύναμο ηγέτη της Κοινοτιάνγκ να καταφύγει στη Φορμόζα. Το τεράστιο αυτό κινέζικο νησί είναι σφιχτά δεμένο με το αμερικανικό σύστημα άμυνας στον Ειρηνικό...

Έχοντας έτσι εξασφαλίσει οπωσδήποτε την αμερικανική υπο-

Ο Τσάγκ Κάι Σέκ με τους ηγέτες της Φορμόζας. Περιμένουν την ευκαιρία...

της τίγρεως

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

στροφή, ο Τσάγκ Κάι Σέκ, αποφάσισε να περιμένη την πορεία της καταστάσεως στη Λαϊκή Κίνα και τις διεθνείς εξελίξεις...

Στον περίφημο λόγο, που εξέφώνησε την 1η Ιανουαρίου 1949, φθάνοντας στο Ταϊπέι, τόνισε, ότι η παραμονή του στη Φορμόζα ήταν προσωρινή. «Μέχρι την απελευθέρωση της ηπειρωτικής Κίνας...»

Η προσωρινότητα αυτή διαρκεί 13 χρόνια τώρα... Και οι πολεμικές προπαρασκευές της Φορμόζας πείθουν, ότι ο Τσάγκ Κάι Σέκ πιστεύει — ως ένα σημείο — ότι η προσωρινότητα μπορεί να τερατρίσει.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Οι εσωτερικές δυσχέρειες, που αντιμετώπιζε την τελευταία περίοδο η Λαϊκή Κίνα είναι σοβαρές...

Η σποδία έφτασε σε ώριμους περιόχες μέχρι το λιμό, η δοξασι της βιομηχανίας καθυστερεί σε άτελειστο σημείο, η άλματική αύξηση του πληθυσμού δημιουργεί νέα δυσπύλτα προβλήματα...

Ο ηγέτης της Φορμόζας πιστεύει, ότι ψυχολογικά η στιγμή είναι κατάλληλη. Όχι όμως και πολιτικά, γιατί χωρίς τη συμφωνία των Ήνωμένων Πολιτειών, οι Κινέζοι έθνικιστά δε μπορούν να κινούν βήμα. Και η συμφωνία αυτή δεν πρόκειται, για την ώρα τουλάχιστον, να τους δοθεί...

Μία άδραση στην ηπειρωτική Κίνα, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία, χωρίς την αμερικανική βοήθεια. Και με την αμερικανική ακόμα βοήθεια, οι συνέπειες για τη διεθνή ειρήνη θα είναι τρομερές.

Η Ουάσιγκτον δε μπορεί να διακινδυνεύσει ένα παγκόσμιο πόλεμο, για να εγκαταστήσει το γηραιό στρατόρχη στο Πεκίνο...

Πολεμική γιορτή στη Φορμόζα: Γυναικες και πολιτική...

ΠΕΚΙΝΟ, ΝΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ

Από την άλλη μεριά είναι βέβαιο, ότι και η Λαϊκή Κίνα έχει συμφέρον τη στιγμή αυτή στη δημιουργία και διατήρηση μιας κρίσεως στο στενό της Φορμόζας.

Σίγουρα το Πεκίνο προβαίνει κι' αυτό σε δοκιμαστικές κρούσεις, με το σκοπό κυρίως μιας ενδεχομένης καταλήψεως του Κεμού και Ματσού...

Τάσχει μία άσφαιρα και αδεσπότης στο αν οι Ήνωμένες Πολιτείες θα ύποστηρίζουν τα δύο νησιά. Στην προεκλογική περίοδο ο ύποψιος Κέννεντυ είχε ανακηρύξει το ζήτημα, αν η Κεμού και Ματσού άξιζον τον κόπο να τύχουν μιας ύπερασπίσεως... Οι Κινέζοι του Πεκίνου διερωτώνται αν ο Πρόεδρος Κέννεντυ έχει άλλη γνώμη από τον ύποψιο Κέννεντυ...

Για το Πεκίνο είναι ταπεινωτικό και έξοχιστικό, σε απόσταση 8 χιλιομέτρων από τις ακτές τους, να βοσκοται οι θανάσιμοι έγχθοι τους. Για τον Τσάγκ Κάι Σέκ η κατοχή των δύο νησιών, διατηρεί την ελπίδα της αποδόσεως στην ηπειρωτική Κίνα.

Το Πεκίνο όμως το συμφέρει πολύ η σημερινή κρίση, και το γιατί αυτής της κρίσεως θα το

ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΔΥΣΧΕΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΡΙΣΙ

Είναι ακόμα αναμφισβήτητο, ότι η κρίση στο στενό της Φορμόζας συμφέρει και από μία άλλη άποψη στη Λαϊκή Κίνα: Αποσπάει την προσοχή από τις σοβαρότατες οικονομικές και επιστημονικές δυσχέρειες... Συχνά η διεθνής κρίση αποτελεί για ώριμένα καθεστώτα μία διέξοδο από την εσωτερική κρίση.

Πίσω ακόμα από το επικίνδυνο παιχνίδι του Μάο Τσέ Τουνγκ και του Τσάγκ Κάι Σέκ κρύβεται και η πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης...

Αν η κρίση στις σχέσεις Μόσχας - Πεκίνου είναι αναμφισβήτητη, άλλο τόσο είναι αναμφισβήτητο το γεγονός, ότι, αν κινδυνεύσει πραγματικά η Λαϊκή Κίνα, η Σοβιετική Ένωση θα σταθή στο πλευρό της... Ο Μάο Τσέ Τουνγκ το ξέρει αυτό πολύ καλά, όπως άλλωστε το ξέρει άριστα και ο Κέννεντυ.

Αλλά η Μόσχα συνιστά με έμπιστη στη Λαϊκή Κίνα ψυχραιμία και προσοχή, γιατί η κατάσταση, από άτυγχες μαυρόχρους του Πεκίνου και της Φορμόζας, θα μπορούσε να εξελιχθή σε γενική σύρραξη.

Το Πεκίνο όμως το συμφέρει πολύ η σημερινή κρίση, και το γιατί αυτής της κρίσεως θα το

παίζει μέχρι τέλους... Πρώτα-πρώτα γιατί αναγκάζει τη Μόσχα — χωρίς να της το ζητήσει το Πεκίνο — να σταθή πλάι του.

Ακόμα η σημερινή κρίση, ίσως έπαρση να επαναληφθή ο διάλογος Λαϊκής Κίνας και Ήνωμένων Πολιτειών, ένας διάλογος χωρίς μεσολαβητές, χωρίς τρίτους.

Με κάθε θυσία, το Πεκίνο προσπαθεί ν' άρchiση να κουνεντιάση με την Ουάσιγκτον. Τάσχει μία δόλκιμη σειρά έκρηκτικών προβλημάτων, που δε μπορούν να μένουν αλτα και που μόνο η άμεση έπαφή των δύο δυνάμεων μπορεί να τα έπιλσει.

Για πολλούς ακόμα λόγους, ο Μάο Τσέ Τουνγκ δε θέλει ν' άφισση τη Σοβιετική Ένωση να συστήν μόνη της με τις Ήνωμένες Πολιτείες και να ρυθμίζει έμμεσα και την τύχη της Λαϊκής Κίνας...

Το παιχνίδι επομένως, που παίζεται με έπικεντρο το στενό της Φορμόζας, είναι πολύ ευρύτερο και έχει πολλές διηεις.

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ

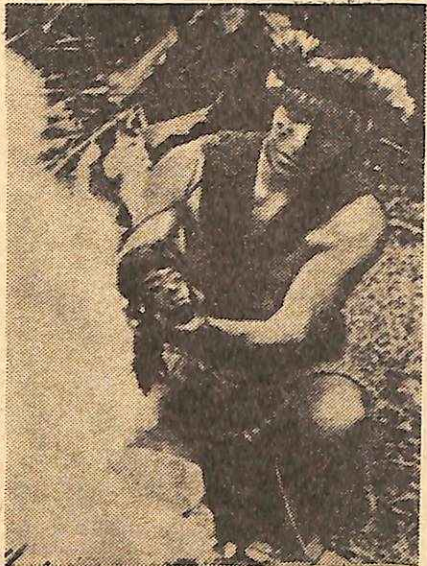
Στο μεταξύ, η επιστολή της Λαϊκής Κίνας εξακολουθεί... Το σύνολο των ετοιμοπολεμικών δυνάμεων της υπολογίζεται σε 3.000.000 άνδρες... Απ' αυτούς περί τις 500.000 είναι στην πρώτη γραμμή άμυνας η επιθέσεως... Ακόμα η Λαϊκή Κίνα έχει προχωρήσει επιστημονική προεργασία για την κατασκευή πυρηνικών όπλων... Και σε περίπτωση πραγματικού κινδύνου, δεν πρέπει να αποκλείεται η προαποβλεπόμενη πρώτη δοκιμή ατομικής βόμβας πάνω στη Φορμόζα, με όλες βέβαια τις αφάνταστες συνέπειες...

Ο Τσάγκ Κάι Σέκ, σε περίπτωση εισβολής στην ηπειρωτική Κίνα, πρέπει να χρησιμοποιήσει εκατοντάδες αποβιβάσιμα σκαφών και πολεμικών... Είναι ανάγκη δηλαδή να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για μία τεράστια αποδοτική επέκταση, ανάλογη με εκείνη της Νορμανδίας.

Η τίγρις είναι το τερό έω της Κίνας... Από τίγρεις στέκουν αντιμετώπιες, έτοιμες για το πήδημα... Αλλά οι θορυδημαστές άγριοι...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Το φάρμακο του Φέργκυσον είνε περρίπου τὸ ἴδιο ὕγρὸ, πὺν χρησιμοποιοῦν οἱ κεφαλοκυνήγοι τοῦ Ἰσημερινοῦ γιὰ νὰ ζαρώνουν τ' ἀνθρώπινα κεφάλια.

Τὸ φάρμακο τοῦ καρκίνου ΚΡΥΒΕΤΑΙ Σ' ἘΝΑ ΦΥΤΟ ΤΩΝ ΙΝΔΙΑΝΩΝ

Οἱ περιέργες ἐρευνες τοῦ Οὐίλμπουρν Φέργκυσον

ΤΕΡΑΣΤΙΑ ποσὰ ξεδεύονται κάθε χρό- νο σὲ ἐρευνες γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ καρκίνου κι ἡ ἀνθρώπινη περιμένει ἡ ἀγώνια τὰ ἀποτελέσματά τους. Ὡστόσο, σ' ἓνα σπιτάκι τῆς Καλιφόρνιας, ζῇ ἓνας ἐπιστήμων πὺν πιστεύει πὺς δρῇκε τὸ ἀποτελεσματικὸ φάρμακο κατὰ τῆς τρομερῆς ἀσθένειας.

Λέγεται Οὐίλμπουρν Φέργκυσον. Εἶναι φτωχὸς, χρωκοπημένος. Τὸ ἱατρικὸ κολ- λέγιο καὶ ἱνστιτούτο, πὺν τὸν ἐνίσχυσα- νε στὸ ἔργο του πρὶν ἀπὸ 1—2 χρόνια, τὸν ἔχουν τώρα ἐγκαταλείψει. Κι' ὡς, ὡρ σμένο δίδασκαλο καρκινολόγοι ἐξακρί- βωσαν ὅτι τὸ φάρμακό του εὐεργέτησε πολλὸς καρκινοπαθεῖς. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἀμφισβητοῦν αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα, ἐ- φέρουν τὰ πειράματά δὲν γίνανε μὲ συστή- μαικὸ ἔλεγχον.

Τὸ φάρμακο τοῦ Φέργκυσον εἶναι περρί- που τὸ ἴδιο ὕγρὸ πὺν χρησιμοποιοῦν οἱ κεφαλοκυνήγοι τοῦ Ἰσημερινοῦ, στὴ Νό- τ' Ἀμερική, γιὰ νὰ ζαρώνουν τὰ ἀνθρώ- π'ινα κεφάλια καὶ νὰ γίνονται μικρὰ ὅσο ἓνα πορτοκάλι, χωρὶς νὰ χάνουν τίποτε ἀπ' τὰ χαρακτηριστικά τους!

Ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς ἐπιστήμων εἶχε ἀνέσει τίς μελέτες του στὸ τμήμα ἀνιά- των νοσημάτων ἑνὸς νοσοκομείου τῆς Κα- λιφόρνιας. Ἐστὶ τοῦ γεννήθηκε ὁ ζωρὸς πόνος νὰ σώσει τοὺς δυστυχισμένους καρ- κ' νοπαθεῖς.

Ἦξερε ὅτι φάρμακα πολὺτιμα, ὅπως ἡ κινίνη ἢ ἡ κοκαΐνη, προήλθαν ἀρχικὰ ἀπ' τίς ζούγκλες τῆς Νοτίου Ἀμερικής. Ἦ- ξερε ἐπίσης ὅτι οἱ Ἰνδιάνοι τῆς φυλῆς Ζ. θάρρος φτιάχνουν ἀπὸ διάφορα φυτὰ ἓνα ὕγρὸ πὺν ζαρώνει τὰ ἀνθρώπινα κεφάλια ὡς ἡ παρὰμορφὴν. Σκέφτηκε, λοι- πὺν, πὺς τὸ ὕγρὸ αὐτὸ μπορούσε ἐπίσης νὰ ζαρῶσθαι καὶ νὰ νεκρώσθαι τὰ κύτταρα τῶν καρκινωδῶν ὀγκῶν.

Γιὰ νὰ μπόρῃ ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὴ τὴν κατεύθυνση στὶς ἐρευνές του, ζήτησε καὶ πέτυχε νὰ διορίσθῃ ἀνασθησιολόγος τῶν νοσοκομείων τοῦ Ἰσημερινοῦ. Μία ἐπιδη- μία τυφου μετὰ τῶν Ζιζάρων τοῦ ἐπέ- τρεψε νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια αὐτὴ τὴν κόρη τοῦ μεγαλύτερου μόνου τῆς φυ- λῆς καὶ νὰ γίνῃ ἓνας φίλος μὲ τὸν πα-τέρα τῆς.

Ἦξε λοιπὸν, ἀπ' αὐτὸν τὸ μάγο μιά ποσότητα τοῦ ὕγρου πὺν τὸν ἐνδιέφερε καὶ χρησιμοποίησε γιὰ πειραματῶνα πέντ ἑκαστὴν ἀπὸ καρκινὸν τὸ δερμάτος. Μὲ μὴ ἀλοιφὴ, πὺν εἶχε γιὰ βάσι τῆς τὸ ὕγρὸ μὴ μόνον, ὁ καρκίνος τοὺς ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ.

Μολοντί τὸ πείραμα αὐτὸ ἔγινε μὲ πρωτόγονες συνθήκες, ἐπεισε τὸ Φέργκυ- σον ὅτι ἀκολουθοῦσε τὸ σωστὸ δρόμο.

Ἄλλ' ἡ σύμβουλι τοῦ ὕγρου ἀποτέλούσε τὸ μυστικὸ τῶν μάγων τῶν Ζιζάρων, πὺν τὸ παρασκευάζουν ἐκδίδοντας 25 διάφορα φυ-

τά. Μὲ τὰ πολλὰ, ὁ Φέργκυσον κατάρρε- τὸ φίλο του νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὰ ὀνόμα-τά τους.

Χρησιμοποιοῦντας λοιπὸν κατόπιν τὰ κυριώτερα ἀπὸ τὰ φυτὰ αὐτά, ἔφτιασε ἓ- να φάρμακο, στὸ ὁποῖον ἔδωσε τὸ ὄνομα «101 — A4». Τὸ χορήγησε δὲ σὲ 9 καρ- κ' νοπαθεῖς, πὺν δρίσκονταν ὅλοι στὸ τε- λευταῖο στάδιο. Τὸ πείραμα ἔγινε μὲ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργεῖου Ὑγιεινῆς τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Ἐνὰς ἀπὸ τῶν ἀρρώστους πῆθανε ἄλλος δέκαψε τὴν θεραπεία του κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο. Οἱ ὑπόλοιποι 7 ὡς σημεῖωσαν τέτοια καλλιτέρεσι, ὥστε μπό- ρεσαν νὰ ὑποβληθοῦν κατόπιν σὲ χειρουργί- κες ἐπεμβάσεις καὶ γύρισαν τελικὰ στὰ σπιτία τους χωρὶς νὰ παρουσιάσουν πιά σημεῖα καρκίνου.

Κι' ὅμως εἶχαν θεωρηθῇ κι' οἱ 7 κατα- δικασμένοι, πρὶν πάρουν τὸ φάρμακο τοῦ Φέργκυσον!

Ὡστόσο, ἡ δοκιμὴ αὐτὴ ἔγινε ὑπὸ συν- θηκες σχετικὰ πρωτόγονες. Δὲν εἶχαν ἐνα- νεστασθῇ μετὰ 5 χρόνια οἱ 7 ἐκείνοι ἀρρώστοι, γιὰ νὰ διαπιστωθῇ ἂν εἶχαν θε- ραπευθῇ πραγματικὰ ἢ ἂν ἦσαν προσωρι- νῇ μόνον ἡ ὑποχώρησι τῆς ἀρρώστιας τους.

Πάντως, ἐνδιαιφέρθηκαν ζωηρότατα γιὰ τὴν περίπτωσι, οἱ εἰδικοί καρκινολόγοι καὶ ὁ Φέργκυσον γύρισε στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τίς ἐρευνές του στὸ ἐρ- γαστήριό διολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀριζόνας.

Οἱ ἐργαστηριακὲς δοκιμὲς δείξαν, καὶ πάλι ὅτι τὸ φάρμακο ἔφερε καλλιτέρεσι, σὲ πειραματῶνα.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, τὸ «101 — A4» δοκιμάσθηκε ἀπὸ δυὸ διακεκριμένους γι- ατροὺς τοῦ Ἰσημερινοῦ σὲ 12 ἀεπτιστικ- κές περιπτώσεις. Οἱ 7 ἀπ' τοὺς πάσχον- τες σημεῖωσαν τέτοια καλλιτέρεσι, ὥστε θεωρήθηκαν θεραπευμένοι. Ἄλλοι 2 πῆ- θαναν ἀργότερα ἀπὸ ἄλλες αἰτίες κι' οἱ ὑπόλοιποι 3 πῆθαναν ἀπὸ καρκινὸν.

Τὸ ποσοστὸ δηλαδὴ ἐπιτυχίας ἔφτασε τὰ 75%.

Ἀπ' τὸ 1955 ὡς τὸ 1958, ἔγιναν κι' ἄλλες δοκιμὲς, σὲ διάφορα ἱατρικὰ ἱνστι- τούτα τῆς Ἀμερικής — ἐνῶ συγχρόνως ὁ Φέργκυσον ἐργαζόταν γιὰ νὰ καθαρῇ καὶ τελειοποιήσῃ τὸ φάρμακό του. Οἱ ἐ- ρευνητὲς παρατήρησαν ὅτι, ἐπειτα ἀπὸ 10 ἡμερῶν θεραπείας καρκινοπαθῶν στὸ τε- λευταῖο στάδιο, οἱ πόνοι τοὺς ὑποχωροῦ- σαν κι' ἐξαφανίζονταν τελείως.

Ὡστόσο, οἱ «ὀρθόδοξοι» ἐρευνητὲς κί- ρυξαν τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ Φέργκυσον καὶ κατάρρεσαν νὰ δημοσιεύσῃ τὴν γε- νικὴν πεποίθησι ὅτι τὸ «101 — A4» δὲν κάνει τίποτε στὸν καρκινὸν, ἢ τὸ πολὺ — πολὺ ἐνεργεῖ σὰν ἰσχυρὸ ἀναισθητικὸ. Αὐ- τὸ δὲ μπόρουν νὰ τὸ ἀρνηθοῦν, ἐφάσον, σὲ μιά δοκιμὴ πὺν ἔγινε πᾶν σὲ 349 ἀ- σθενεῖς, στοὺς 287 ἔλειψαν οἱ πόνοι.

Ἄλλ' ὁ Φέργκυσον ἐπιμένει ὅτι τὸ φάρ- μακό του δὲν εἶναι ἀπὸ ἀναισθητικὸ. Ἀ- ναφέρει δὲ τὴν χαρακτηριστικὴν περίπτωσι ἑνὸς γέροντος 76 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ὀκλαχό- μα, πὺν ἦταν καρκινοπαθὴς στὸ τελευταῖο στάδιο. Ὁ γιαιρὸς του, μὴ μπόρῶντας πιά νὰ τοῦ προσφέρῃ τίποτε, τὸν ἔστει- λε στὸ Φέργκυσον. Ὁταν τὸν εἶδε, ἐκεί- νος πίστεψε πὺς δὲ πῆθαι τὴν ἰδίαν με- ρά. Ὡστόσο, τὸν υπέθελε στὴν θεραπεία του.

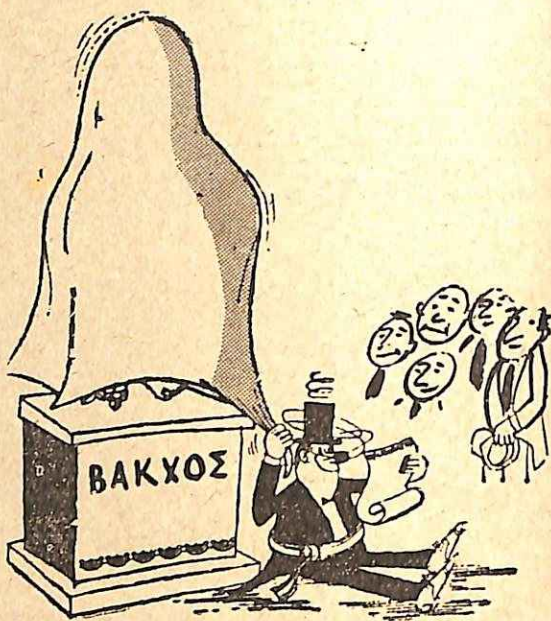
Μετὰ 2 μῆνες, ἔλειψαν οἱ πόνοι. Κι' ὡ- στερα ἀπὸ 5 μῆνες, ὁ γέρονς ἔφυγε γιὰ τὸ σπιτί του, καβάλλα στ' ἄλογό του!

Ὁ Φέργκυσον εἶναι τώρα 56 χρόνων. Παρ' ὅλες τίς ἀπογοητεύσεις πὺν δοκίμα- σε, δὲν ἔχει ἀπελπισθῇ.

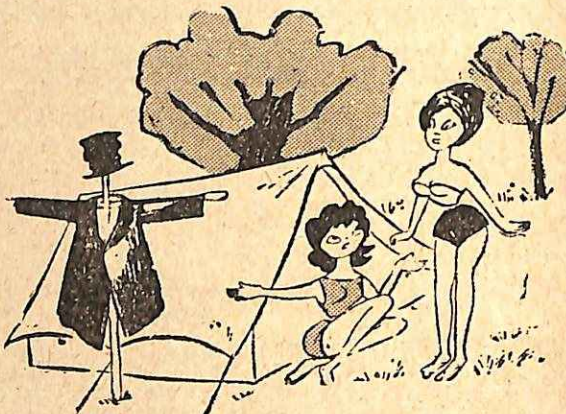
— Δὲ θέλω τίποτε γιὰ τὸν ἐαυτό μου, λέει μὲ πικρία. Μονάχα, τὴ δυνατότητα νὰ συνεχίσω τὸ ἔργο πὺν ἀρχισα πρὸ 30 ἐτῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΨΑΡΕΜΑ

Τὸ ψάρεμα ἔχει γίνῃ ἀληθινὴ ἐπιστή- μη, στὴ Ρωσία. Ὅλα τὰ νέα συστήματα καὶ οἱ τεχνικὲς πρὸδοι τῆς ἐποχῆς μαζ ἔχουν ἐφαρμοσθῇ, γιὰ τὴν αἰχρὴ τῆς ἀ- ποδόσεως του. Μερικὰ σοβιετικὰ ἀλιευ- τικὰ χρησιμοποιοῦν ἀκόμα καὶ μικρὰ ὑ- ποβρυχία γιὰ τὴν ἐξέρευνησι τοῦ ὁκεα- νοῦ, καθὼς καὶ μιά μεθοδὸ ἀπορροφήσεως τῶν ψαριῶν μὲ μιά ἰσχυρὴ ἀντλία καὶ μ' ἓνα φαρδύ λαστιχένιο σωλῆνα, ἀπὸ βάθος μέρη 50 μέτρων. Γιὰ νὰ συγκεντρώων- ται τὰ ψάρια γύρω ἀπ' τὸ σωλῆνα αὐτόν, εἶναι ἐγκατεστημένες στὴν ἀκρὴ του ἰσχυ- ρές ηλεκτρικὲς λάμπες, πὺν τὰ προσελ- κύνουν μὲ τὸ φῶς τους. Μὲ τὸν τρόπο αὐ- τὸ, τὸ ἀλιευτικὸν μπόρει νὰ πιάσῃ μέχρι 10 τόνους ψάρια τὴν ἡμέρα.

Χωρὶς λόγια.

— Ἐστὶ γλυτῶνα ἀπὸ μερικὸς ἐνοχλητικὸς...

— Τὸ φτιάξαμε μόνοι μας, ὁ ἀντρας μου κι' ἐ- γώ... Μὲ διάφορες ἰδέες πὺν βρήκαμε σὲ περιο- δικὰ!...

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Ἡ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑ καὶ τὸ Καστελ- λόριζο εἶναι ἀπὸ τὰ μικρότερα νησιά τοῦ Αἰγαίου. Ἀνήκουν καὶ τὰ δυὸ στὸ σύμπλεγμα τῆς Δωδεκανή- σου. Ἡ Ἀστυπάλλια εἶναι τὸ ὀπι- κώτερον ἀπὸ τὰ Δωδεκανήσια. Ἀπέχει ἀπὸ τὴν Κυκλάδες — τὴν Ἀνάφη καὶ τὴν Ἀμοργὸν — τριάντα μίλια, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν Νήσο καὶ τὴν Κῶ. Ἀντι- θέτα τὸ Καστελλόριζο εἶναι τὸ ἀνα- τολικώτερον ἀπὸ τὰ Δωδεκανήσια καὶ ἀπέχει μόνο 1½ μίλι ἀπὸ τὴν ἀκτὴ τῆς Μικρῆς Ἀσίας.

Ἀς ἐπισκεφθῶμε τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ δυὸ νησιά, τὴν Ἀστυπάλλια, πὺν βρίσκεται μετὰ τὴν Κυκλάδων καὶ Δω- δεκανήσου, σὰ συνεκτικὸς κρῖκος τῶν δυὸ νησιωτικῶν συμπλεγμάτων. Τὸ ἔδαφος τοῦ νησιοῦ εἶναι ὀρεινὸ καὶ οἱ πλαγιές τῶν βουνῶν του, ἀπόμενες καὶ ψηλές, κατεβαίνουν ὡς τὴ θάλασ- σα. Εἶναι ὅμως πλούσιο σὲ γεωργικὴ παραγωγή, ἔχει ἀφθονὴ θάλασσι καὶ πηγές, πὺν τὰ νερά τους τρέχουν στὶς κοιλάδες. Φημισμένα εἶναι, τὸ κρασί καὶ τὸ μέλι τῆς Ἀστυπάλαι- ας, τὰ ψάρια, τὰ ὀστρακοειδῆ καὶ τὰ σφυγγάρια τῆς, πὺν εἶναι τὰ κα- λύτερα τῆς Δωδεκανήσου.

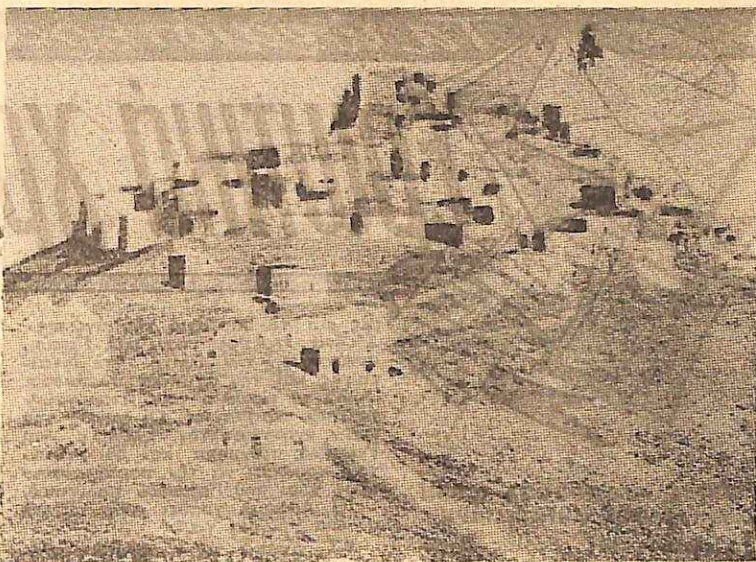
Ἡ εὐφορία τοῦ νησιοῦ καὶ οἱ φα- σικὲς τοῦ ὁμορφίης ἦσαν γνωστὲς ἀ- πὸ τὰ παλαιὰ χρόνια. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ὀνομάζαν τὴν Ἀστὺ- πάλαια «Θεῶν Τράπεζαν» ἀπὸ τὴν ἀφθονία τῶν καρπῶν τῆς καὶ τὴν πλούσια κτηνοτροφία τῆς, πὺν τὴ διατηρεῖ καὶ σήμερα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὄνομα «Θεῶν Τράπεζαν» ἡ Ἀστυπά- λαια ἀναφέρεται στὰ προϊστορικὰ χρόνια, ὅταν τὴν κατοικοῦσαν φοίνι- κες καὶ Κάρες, ὡς Πύρρα καὶ Πυ- λαία. Ἀργότερα, ὅταν οἱ Ἕλληνες ἐβίωσαν τοὺς παλαιοὺς κατόικους κι' ἐγκαταστάθηκαν αὐτοί, ὀνομάσθηκε Ἀστυπάλλια (Ἀστὺ παλαιὸν) ἀπὸ τὴν παλαιὰ πολιτεία, πὺν ἔρηκε.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ μὲ μερικὲς παρα- φθορές — Ἀστυπαλία, Ἀστροπαλία — διατηρήθηκε ὡς σήμερα ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες. Κάποτε δεσπόησε ὡ- μως στὸ δυτικὸν μέρος τῆς (τὸ 883 π.Χ.) καταγράφοντες τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ὀρθοδοξίας ἔκανε λάθος καὶ ὀ- νομάσε τὸ νησί Σταματάλια. Καὶ μὲ τὸ λαθασμὸν αὐτὸ ὄνομα πέρασε στὶς ἐυρωπαϊκὲς γλώσσες. Οἱ Βενε- τιστῶν καὶ τὰ φράγκικα κράτη τὴν ὀνομάζουν: Σταματάλια.

Ἡ Ἀστυπάλλια ἀκολούθησε τὴν τύχη τῶν ἄλλων νησιῶν τῆς Δωδεκα- νήσου. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα δὲν ἐ- παίξε ἰδιαίτερον ρόλο. Ἦταν σύμμα- χος ἢ ὑποτεταγμένη στοὺς Ἀθηναί- ος, πληρώνοντας φόρο γιὰ νὰ κρα- τῇ τὴν τοπικὴ τῆς ἀνεξαρτησία. Εἶ- χε δικὴ τὴν Βουλὴ καὶ δικὸ τῆς δόμο καὶ φημιζόταν γιὰ τοὺς πολ- λούς ναυτοὺς. Ἀπὸ τὴν Ἀστυπά- λαια κατέγοντο ὀνομαστοὶ ἀντρες τῆς ἀρχαϊότητος. Ὁ σκληρὸς τυραν- νος τὸ Ἀκράγαντα τῆς Σικελίας ὁ φιλῶστος καὶ ἱστορικὸς Ὀνησικριτος καὶ ὁ ἔξακουσμένος ἀ- θλητὴς Κλεομένης, γνωστὸς γιὰ τὴν τρομερὴ δύναμίν του καὶ γιὰ τοὺς ἀκόμη τρομερότερους θυμούς του.

Ἡ ἐπικαὶρη γεωγραφικὴ θέσι τῆς Ἀστυπάλαιας μετὰ τὴν Κυκλάδων καὶ Δωδεκανήσου καὶ οἱ δυὸ μεγάλοι κόλ- ποι, πὺν σχηματίζει τὴν εἰχὰν κάνει ἓνα ἐξαιρετὸν καταφύγιον τῶν ναυτι- λομένων καὶ τῶν πειρατῶν. Οἱ Ρω- μανοὶ στὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν πει- ρατῶν, ἔχοντας ἀνάγκη τὸ νησί, τὸ ἔκαναν σύμμαχον καὶ τοῦ ἔδωκαν πλήρη αὐτονομία. Τότε ἡ Ἀστυπά- λαια εἶδε τὴν πρὶν μεγάλη ἐμπορικὴ τῆς εἰχῆσι καὶ τὴν μεγαλύτερη πό- λιν τῆς δύναμιν.

Μετὰ τοὺς Βυζαντινοὺς ἡ Ἀστὺ- πάλαια πέρασε στοὺς Φράγκους σταυ- ροφόρους κι' ἔγινε ἐπὶ τριακόσια χρόνια κτήμα δυὸ οἰκογενειῶν: τῶν Κουρίνι καὶ τῶν Γκριμάνι. Ἐπειτα τὴν πῆραν οἱ Τούρκοι τὸ 1537 καὶ ἀπὸ τὸ 1912—1945 ὑπέστη τὴν ἰτα- λικὴ κατοχή. Τὴν ἐποχὴ τῶν Κουρίνι (1403) χτίστηκε καὶ τὸ κάστρο τῆς Ἀστυπάλαιας, πὺν σώζεται καὶ σή- μερα καὶ δίνει τόση γραφικότητα στὸ ὠραῖο νησί. Γύρω ἀπὸ τὸ κάστρο καὶ μέσα σ' αὐτὸ, ἀπάνω στὰ ἐρεί- πια τῆς παλαιᾶς πολιτείας εἶναι χτί- σμένη ἡ σημερινή. Τὸ ἐπίνειο τῆς, ὁ Πέρα Γιάλος, εἶναι ἓνα μικροσκοπὶ-

Πανοραμικὴ ἀποψὶ τῆς Ἀστυπάλαιας ἀπὸ δυσμᾶς.

ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

Ἀπὸ τὴ «Θεῶν Τράπεζαν» στὸ κάστρο τῶν Ἱπποτῶν τῆς Ρόδου

κὸ καὶ χαριτωμένο χωριουδάκι, πὺν βρίσκεται στὸ νότιο μέρος τοῦ νη- σιοῦ, στὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς δυὸ μεγά- λους κόλπους, πὺν σχηματίζονται. Γιὰ τὴν Ἀστυπάλλια εἶναι κομμένη σὲ δυὸ νησιά — τὸ ἀνατολικὸ καὶ τὸ δυτικὸ — πὺν συνδέονται μετὰ τῶν μ' ἓνα στενὸ ἰσθμὸ πλάτους 100 μέτρων. Στὸ στένεμα αὐτὸ, ἀπὸ τὴν μιά καὶ τὴν ἄλλη μεριά, σχηματίζο- νται οἱ δυὸ μεγάλοι κόλποι, τῆς Μολ- τεζάνας καὶ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέα.

Ὁ ἀρχαιολόγος Ρός, πὺν ἐπισκέ- φθηκε τὴν Ἀστυπάλλια στὰ ὀθωνι- κά χρόνια, γράφει πὺς σ' κανένα ἄλλο νησί δὲ ἔθρκε τόσες ἐκκλησίαι ὅσες ἐκεῖ. Φημισμένη ἦταν καὶ ἡ φι- λαρέσκεια τῶν γυναικῶν τοῦ νησιοῦ καὶ ἔξακουσμένη τὸ κεντημῆμα, πὺν κάναν καὶ οἱ φορεσιές τους, πὺν ἦσαν πλούσιες καὶ λογιζό- λογες.

Ἀφίνοντας τὸ δυτικώτερον ἀπὸ τὰ

νησιά τῆς Δωδεκανήσου, μὲ τὸ θα- μάσιο κλίμα, τὸ ἀφθονὸ πράσινο, τὸ παλιὸ κάστρο, τοὺς ἀνεμόμυλους καὶ τὴς ἐκκλησίας τῆς, πὺν συνδέονται τὴ σκηνογραφία ἑνὸς κλασσικοῦ τύπου νησιοῦ τῆς ἡρεμῆς καὶ ἡσυχῆς νησιω- τικῆς Ἑλλάδας, ἃς πλεῖσθαι στὸ ἀνατολικώτερον, τὸ Καστελλόριζο.

Τὸ πολὺπαθὸ αὐτὸ ἑλληνικὸ νησί, πὺν ἐξ αἰτίας τῆς στρατηγικῆς του τοποθεσίας — ἀπέναντι καὶ πολὺ κοντὰ στὰ νότια παράλια τῆς Μικρῆς Ἀ- σίας — εἶχε γίνῃ περιήγητο ἀπὸ τοὺς διαφόρους καρακτῆρες, ὅταν ἡ ἐν- ἑστικὴ αὐτοκρατορία ἀρχισε νὰ ἐκ- πλῆθι.

Τὸ 1306 τὸ πῆραν οἱ ἱπποτῆς τῆς Ρόδου, τὸ 1440 ὁ σουλτάνος τῆς Αἰ- γυπτίας, τὸ 1450 ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑσ- πανίας, τὸ 1512 οἱ Τούρκοι, τὸ 1659 οἱ Βενετιστῶν, κατόπιν πάλι οἱ Τούρκοι, ὥσπου στὸ τέλος παρα- δόθηκε στοὺς Ἱταλοὺς. Ἐλευθερω- ἔθηκε στὰ 1945 μαζί μὲ τὴν ἄλλη Δωδεκανήσον.

Ὅσοι εἶδαν τὸ Καστελλόριζο τὸ 1945, ὅταν ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸν ξένον κατακτητὴν, ἀντίκρισαν ἓνα σπα- ρακτικὸ θέαμα. Ἦταν τὸ μόνον ἀπὸ τὰ Δωδεκανήσια, πὺν θρῆθηκε ἐντε- λὸς ἐρῆμο! Ψυχὴ ζωντανή δὲν ὤ- πηρει!... Μιά καινούργια Πομπηία, πὺν τὴν εἶχε καταστρέψει ἡ φωτιά τοῦ πολέμου.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἰταλικῆς κατοχῆς ὁ πληθυσμὸς τοῦ Καστελλο- ριζοῦ ἀρχισε τὰ ἐξελίξῃ. Οἱ διωγμοὶ τοῦ νέου κατακτητῆ ἀνάγκασαν τοὺς περισσότερους ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ νησιοῦ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν τόπον. Ἀλ- λὰ κατέφυκαν στὴν ἐλευθερὴν Ἑλλά- δα καὶ ἄλλοι σκορπίστηκαν στὴν Αἰ- γυπτίαν, στὴν Ἑσπανίαν καὶ στὴν Ἀ- μερική. Καὶ ὅταν ἀρχισε ὁ τελευταῖ- ος πόλεμος ὁ πληθυσμὸς τοῦ πολὺπα- θοῦ νησιοῦ ἀπὸ 11 χιλιάδες, πὺν ἦ- ταν στὰ 1912, κατέβηκε στὶς 2.000.

Τὸ Φεβρουάριον τοῦ 1941 ἀγγλικὲς αἰματωμένη ἀποδίδονται καὶ κατα- ληφθέντες τὸ Καστελλόριζο. Σὲ λί- γες ὁμοῦς ἡμέρες ἰταλικά ἀεροπλάνα ἐμβομβοῦσαν τὸ νησί καὶ οἱ 600 Ἀγγλοὶ, πὺν τὸν εἶχαν καταλάβει τὸ ἐγκαταλείπουν.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησι τῶν Ἀγγλῶν, ἔφθασαν μονασμένοι ἀπὸ τὴ Ρόδον

500 Μαυροχίτωνες καὶ ἐχύμηξαν ἐ- ναντίον τῶν ἀσπλῶν Καστελλοριζιῶν συμπατριωτῶν τὴν καταστροφή, πὺν εἶχαν κάνει οἱ ὁμοῦς τῶν ἀε- ροπλάνων. Ἡ πολιτεία τοῦ νησιοῦ μετεβλήθη εἰς ἐρείπια. Ἀπὸ τὴν ἀ- πέναντι Μικρὰ Ἀσία, ὅπου εἶχαν κα- ταφύγει στὴν ἀρχὴ οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, εἶδαν τίς φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς νὰ τυλγίζουν τὴ γενέτειρά πολλοὺς...

Ἡ μοναδικὴ πολιτεία τοῦ Καστελ- λόριζο, πὺν δέσποζε ἄλλοτε ἀμφι- θεατρικὰ στὸ μεγάλο καὶ ἀσφαλῆ- στατο λιμάνι τῆς, εἶχε μεταβληθῇ σὲ μαυρισμένα ἐρείπια.

Στὴν Ἑσπανίαν τοῦ 21 τοῦ Κα- στελλόριζο ἐξεσηκώθηκε μαζί μὲ τὰ πρῶτα νησιά. Ὅπως ἦταν ὅμως ἀπο- μονωμένη καὶ πολὺ κοντὰ στὴ Μικρὰ Ἀσία δέχθηκε συνεχεῖς ἐπιδρομὲς τῶν Τούρκων Βασιλευσσοῦν. Ἡ πολι- τεία λεηλατήθηκε καὶ οἱ κάτοικοι τῆς τὴν ἐγκατέλειψαν. Ἄλλοι πῆγαν στὴν Ἀμοργὸν, ἄλλοι στὴν Κάρπαθο κι' ἄλλοι στὴν Κῶ.

Ἐμπεῖροι ὡς ναυτικοὶ καὶ πα- τριῶτες οἱ Καστελλοριζιοὶ μετὰ τῆς πῆρας τὰ καράβια τους σὲ πολεμικὰ κι' ἔγιναν οἱ πρόδρομοι πυρπολητῶν τῶν τουρκικῶν στόλων σὲ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ Ἀγῶνος. Ὅταν κα- τὸπιν ἐλευθερώθηκε ἡ Ἑλλάς ἐξα- γύρισαν στὸ νησί τοὺς μοιωνοὶ πα- ρέμεινε τουρκικὰ.

Μὲ τὸ γυρισμὸν ρίχτηκαν στὴ δου- λεῖα καὶ νὰ γυρῶν ἐξαγάγουν τὰ σπιτία τους, διαθήσαν τὴν πολιτεία τους καὶ ἡ θέρσασα τοῦ ἐβωσε εἰς καὶ πλού- τω. Θεωμιστοὶ καὶ τοιμηροὶ ναυτικοὶ δημοκράτες τὸν περασμένον αἰῶνα μεγάλο ἐμπορικὸν στόλον τὸ Κ. κα- στελλόριζο εὐμερῶδες. Ἡ πολιτεία του μεγάλωσε. Εἶχε ὠραία σπιτία καὶ ἱδρυμένα καὶ ὁ πληθυσμὸς ἐ- ὄθωσε τὶς 11 χιλιάδες.

Μὲ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους ἀρχίζουν καινούργιες περιπέτειες. Ὅταν ἀρχισε ὁ πόλεμος τὸ 1912 τὸ νησί ἐξεσηκώθηκε καὶ ἐλευθερώθη- κε μόνον τοῦ!

Ἀλλὰ τὸ ἥρωϊκὸ νησί δὲ χάθηκε γιὰ πολὺ τὴν λευτερίαν του. Τὸ 1915 τὸ κατέλασαν οἱ Ἴταλοι γιὰ στρατη- γικὰς λόγους καὶ, ὅταν τέλειος ὁ πόλεμος, παγκόσμιος πόλεμος, τὸ παρέβωσαν στοὺς Ἱταλοὺς (1920), πὺν εἶχαν καὶ τὰ ἄλλα Δωδεκανήσια. Κι' ἔπρεπε νὰ περάσουν ἄλλα 25 χρόνια, γιὰ νὰ φωτίσῃ ὁ ἥλιος τῆς λευτερίας τὰ μαυρισμένα του ἐρεί- πια...

Σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες, πὺν πέρα- σαν τὸ νησί αὐτὸ, ἡ Μεγίστη ὅπως λεγόταν στὴν ἀρχαιότητα, δὲν ἔχασε ποτὲ τὴν ἐλληνικότητα του. Τὸ μαρ- τυροῦν τὰ μνημεῖα καὶ οἱ ἐπιγραφές σὲ δωρικὴ διαλέκτῳ, πὺν θρῆσκον ἐκεῖ καὶ οἱ κατοικοὶ ἀγῶνες του. Μόνον τὸν 14ο αἰῶνα ἄλλασε τὸ ὄνο- μα του, ὅταν ὁ Μεγάλος Μανιλάριος τῶν Ἱπποτῶν τ

A black and white line drawing of a man and a woman in a close embrace. The man, on the left, has short, dark hair and is smiling broadly, his eyes closed in a joyful expression. He is wearing a light-colored shirt. The woman, on the right, has dark hair and is also smiling, her eyes looking down towards the man. She is wearing a dark-colored top. The background is a simple, light-colored wash. The style is reminiscent of mid-20th-century magazine illustrations.

ΠΑΡΕΦΟΡΕΝΑ ΝΙΛΑΤΑ

κε σοβαρά ὁ νεαρὸς ἐρωτευμέ-
νος. Τὰ εἶδε τὰ πράγματα πολὺ
φάγια. Τὰ συζητήσαμε σὰν νὰ
ρόκειτο γιὰ τρίτο πρόσωπο. Τὸ
ἴσο τρωτό σου, εἶναι πού δὲν ἔ-

χεις προίκα... ούτο το δώσω να καταλάβει. Κατά τα άλλα είσαι μια εξαιρετική κοπέλλα. Οι γονείς σου είναι περίφημοι άνθρωποι, ο πατέρας σου σοφός, μορφωμένος, η μητέρα σου πρότυπο μητέρας, αξιοπρεπής γυναίκα, αμεμπτη, κι' η αδερφούλα σου χαριτωμένη, και αρραβωνιασμένη 'ένα έκτακτο γαμπρό. Όσο για σένα...

Σταμάτησε, την κύτταξε και τὰ μάτια του συνέχισαν την κουβέντα...

— Λες νάχη αντίρρησης ακόμη ή μητέρα σου; τὸν ρώτησε φοβισμένη.

Σήκωσε τὸν ὤμοιο του:

— Η μητέρα μου κι' η' αδελφή μου ἔχουν τις περισσότερες ἀντιρρήσεις.

— Γιατί δὲ μὲ θέλουν; ἔκανε μὲ παιδιάτικο παρόπνοιο ή κοπελιάς.

— Δὲν εἶναι πού δὲ σὲ θέλουν, ἀποκοίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος γρήγορα. Μὴ τὸ παίρνεις ἐπὶ τὸ ζήτημα: Ἰσα-ἴσα, σὲ συμπαθοῦνε. Πρὶν ὑποψιαστοῦνε ὅτι κάτι συμβαίνει ἀνάμεσά μας, σὲ συμπαθοῦσαν πολὺ καὶ σὲ θαυμάζαν σὰν πιανίστα. Ἀλλὰ, ἔξωρὲς τώρα, τὰ εἶχαν κανονίσει ἔτσι. Ἡ Φαίη μὲ την Μένια Κιτριδὴ εἶναι ἀδελφικές φίλες καὶ φαίνεται ἀπὸ χρόνος εἶχαν κάνει αὐτὸ τὸ σχέδιο. Τὸ ἴδιο κι' ἡ μαμά μὲ τὴν μητέρα τῆς Μένιας. Τὸ καταλαβαίνω ὅτι τοὺς ἀναισθάνωσα τὰ σχέδια. Ἀλλὰ, τώρα πού πείσθηκε ὁ πατέρας, εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ τὰ συζητήσουν μαζί. Κάτι μὲ λέει μέσα μου, πὼς ἀπόψε θὰ παραδοθῇ καὶ τὸ τελευταῖο ὄχιον. Ὅποτε αὔριο...

Εἶχαν φθάσει στὸ Καλαμάκι σχεδὸν καὶ στάθηκαν στὸν παραλιακὸ δρόμο, ἀντικρύζοντας τὴ θάλασσα, πού τοὺς χαμογέλουσε ἀρυτιδωτὴ καὶ ροδογάλανη.

— Αὔριο νὰ μὲ περιμένει τὸ μεσημέρι, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ παλλόμενη ἀπὸ εὐτυχία ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐλπίζω νὰ κάνουμε τὴν τελειωτικὴ συζήτησι ἀπόψε στὸ σπίτι. Ὅποτε, δὲ θὰ ὑπάρχη πιά ἐμπόδιο. Θάρθω νὰ σὲ ζητήσω καὶ θ' ἀναγγεῖλουμε ἀμέσως τοὺς ἀρραβῶνες μας.

— Πρὶν ἀπὸ τὸ διαγώνισμό; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Ὁ διαγώνισμός δὲ θάχῃ πιά σημασία. Ἀν θέλεις ἐσύ, γιὰ δική σου ευχαρίστησι μπορεῖς νὰ παρουσιάστης.

— Θὰ λάβω μέρος στὸ διαγώνισμό καὶ θὰ πάρω τὸ πρῶτο βραβεῖο, φώναξε μ' ἐνθουσιασμό ἡ κοπέλλα. Ἡ εὐτυχία θὰ μὲ κάνει νὰ παίξω καλά. Θὰ παίξω γιὰ σένα

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— Τὴν πῆγα στὰ βραχάκια... κάτω ἀπὸνὰ πεῦκο καὶ τῆς ἔκανα ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι!

— Κι' ἐκείνη δέχτηκε;

— Ἄμ' μποροῦσε νὰ μὴ δεχθῇ ὕστερα ἀπὸ τὸ ζαχαροῦχο Νουνοῦ πού τὴν κέρασα;

Ἀλέξανδρε. Μονάχα γιὰ σένα. Μὲ μιὰ κίνησι αὐθόρμητη, τὴν τράβηξε ἀπάνω του ὁ Ἀλέξανδρος. Οὔτε καὶ σκέφθηκε πὼς ὑπῆρχε ἄλλο ζωντανὸ πλάσμα στὴν πλάσι ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ἐτσι ὅπως ἀντίκρυζαν τὴν ἀπεραντῶσιν τῆς θάλασσας ἦταν σίγουροι πὼς ὅλη ἡ πλάσι χαμογέλουσε γι' αὐτοὺς, πὼς ἡ θάλασσα ἀπλωνόταν σὰν βασιλικὸ χαλὶ ρόδινο γαλανὸ καὶ ἀσημένιο, στὰ πόδια τους, πὼς ὁ οὐρανὸς τοὺς σκέπαζε σὰν ὀλογάλανο μαγνάδι ἀστραφερό, καὶ πὼς ὁ ἀνάλωτος δροσερὸς ἀέρας τοὺς ἐπαίανε ἀπαλά, τοὺς σήκωνε, τοὺς μετέφερε σὲ ἄλλους κόσμους, ἐκεῖ πού δὲ μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἡ δυστυχία.

Ἐχάσθηκαν ἀγκαλιασμένοι, καὶ τὰ χεῖλη τους ρούφηξαν ἀχόρταχα τὴν εὐτυχία μέσα στὸ μακρόσυρτο φιλί.

ΤΟ ΚΑΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Ὅταν τὴν ἄφησε ὁ Ἀλέξανδρος κυττάχτηκαν, κόκκινοι, ξαναμένοι, κάπως ντροπισμένοι κι' ἀφάνταστα εὐτυχισμένοι.

— Αὔριο τέτοια ὥρα ἐλπίζω νὰ τὸ ξέρουν ὅλοι... νὰ τὸ ξερῇ ὁ κόσμος ὅλος, εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ Ἀλέξανδρος.

Δὲν πρόφθασε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἡ κοπέλλα. Ἐνα κακὸ γέλιο ἀκούστηκε δίπλα τους, τοὺς ἔκανε

— Ναι, Θέμη! προέφερε ψιθυριστά.

— Κι' ἐσύ... ἐσύ δὲν ἔχεις τίποτα νὰ πῆς;

Δίστασε μιὰ στιγμὴ ἡ κοπέλλα, ἔπειτα ἀκούμπησε στὸ μπράτσο τοῦ Ἀλέξανδρου, σπηρίχτηκε ἀπάνω του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βρῇ δύναμι, καὶ προέφερε σιγανά:

— Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ πού εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος.

Μιὰ βαρεὶά σιγὴ βάσταξε ἀνάμεσά τους κάμποση ὥρα. Ἐπειτα, ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλέξανδρου ἀκούστηκε κρύα. Φωνὴ ἀριστοκράτη, φωνὴ συνηθισμένη σὲ ὑπερηφάνη.

— Ἐχεις μήπως κοιμιά ἀντίρρηση, Θέμη;

Σήκωσε τὰ μάτια του ὁ νεαρὸς βιολιστής, τὸν κεραυνόβλησε μὲ τὴν ματιά του. Ἐπειτα γύρισε πρὸς τὴν Νιόδη.

— Ἐσύ δὲν ἔχεις ἀντίρρηση; τὴ ρώτησε κοφτά.

— Θέμη, ἰκέτευσε ἡ κοπέλλα. Πρέπει νὰ καταλάβεις. Ἀγαπίομαστέ...δὲν εἶναι τίποτε κακό. Μποροῦν νὰ ἴσουν ἐσύ. Ναι, μποροῦν στὴ θέσι τοῦ Ἀλέξανδρου νὰ ἴσουν ἐσύ.

— Ἀδύνατον! φώναξε μὲ σκληρὴ εἰρωνεία ὁ νεαρὸς βιολιστής. Θάπρεπε νὰ ἔχω καὶ τὰ λεφτὰ τοῦ Ἀλέξανδρου γιὰ νὰ βρισκῶμαι στὴ θέσι του.

— Θέμη, μπῆκε στὴ μέση ὁ Ἀλέξανδρος σὲ τόσο αὐστηρό. Σὲ παρακαλῶ... Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλλῃς τὴν Νιόδη.

— Ἐσύ θὰ μ' ἐμποδίσῃ;

— Ἐγώ;

— Ἐσύ; Τί δικαίωμα ἔχεις; Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς;

— Δὲν τὸ καταλαβεις ἀκόμη; ἔκανε ὁ Ἀλέξανδρος ὅσο πῖδ ἡρεμα μποροῦσε.

— Θὰ στὸ ξαναπῶ, Θέμη, κι' ἂν εἶσαι ἀληθινὸς φίλος, πρέπει νὰ χορῆς μαζί μου. Εἵμαστε κιόλας ἀρραβωνιασμένοι. Ὄστε καταλαβαίνεις, ὅτι ἔχω κάθε δικαίωμα νὰ μὴ δεχῶμαι νὰ μοῦ προσβάλλουν τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ἄν εἶχε δεχθῇ μαχαίριά στὴν καρδιά, δὲ θὰ χλωμιάζε πῖδ πολὺ ὁ Θέμης. Ἐδῖεν τὴν ἐντύπωσι πὼς μονάχα λίγο - λίγο καταλάβαινε ὅτι βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα γεγονός τετελεσμένο. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε μαῦρο. Φάνηκε νὰ διαστῇ κάμποση ὥρα. Κι' ἄξαφνα, γύρισε πρὸς τὴν Νιόδη, μὲ ὄφρος κακὸ, ποταπὸ:

— Συγχαρίζομαι, τῆς εἶπε. Φαντάζομαι, λοιπόν, ὅτι τώρα πού κάνεις ἕνα τέτοιο λαμπρὸ ἀρρα-

βῶνα, θὰ μπορέσης νὰ μοῦ ἐξοφλήσῃς τὸ χρέος σου μὲ ὥρα ἀοχίτερα.

Ἡ κοπέλλα ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς. Τὰ λόγια τοῦ νεαροῦ βιολιστῆς τῆς πᾶγωσαν τὴν καρδιά. Θὰ ἤθελε νὰ φωνάξῃ, νὰ τὸν ἰκετεύσῃ νὰ σταματήσῃ, νὰ μὴ μιλήσῃ ἄλλο, ἀλλὰ, σὰν νὰ τῆς ἐσφίγγε ἕνα χεῖρ σιδερένιο τὸ λαιμό, ἡ φωνὴ τῆς πνιγόταν στὸ λαρυγγί τῆς. Κι' ὁ Θέμης συνέχισε, μὲ ὄφρος πῖδ ἐχθρικό:

— Λοιπόν; Μπορῶ ἴσως νὰ μάθω πότε θὰ μοῦ πληρώσῃς τὸ χρέος σου; Εἶναι, ἂν δὲν ἀπατώμαι, τρεῖς χιλιάδες. Ναι, ἀκριβῶς τρεῖς χιλιάδες!...

Ὁ Ἀλέξανδρος κύτταξε μὲ μάτια πελώρια. Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῇ περὶ τίνος πρέκειται. Κύτταξε τὴν ἀγαπημένη του, τῆς ζητοῦσε κάποια ἐξήγησι. Ἐκείνη ὅμως δάγκωνε τὰ χεῖλη τῆς ἀπεγνωσμένα, τὰ μάτωσε κι' ἀγωνοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τ' ἀναθυμίατα τῆς.

Θέμη, ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος προσπαθώντας νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του, μπορῶ νὰ μάθω γιὰ ποῖο χρέος μιλάς;

— Ρώτα... τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου.

— Θάθελα νὰ μοῦ πῆς ἐσύ.

— Εὐχαρίστως!... ἔξωρὲς, φυσικά, ὅτι ἡ Νιόδη ἔκανε ἰδιαίτερα μαθήματα μὲ τὸν Πέτρο Χάουζερ.

— Ναι, ἀπεκρίθηκε μὲ κοιμμένη φωνὴ ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπειδὴ εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ μαυτεῖ.

— Ενδιαφέροντες ποτὲ νὰ μάθῃς ποῖος πληρῶσε αὐτὰ τὰ μαθήματα;

Ὁ Ἀλέξανδρος γύρισε μονοκόμματος πρὸς τὴν ἀγαπημένη του.

— Ὁ Χάουζερ τῆς ἔκανε δωρεάν μάθημα! πρόφερε γρήγορα κυττάζοντας τὴν κοπέλλα μὲ τρόπο πού τῆς ἐπέβαλε νὰ μιλήσῃ, ἂν πῇ ἔνα ναι ἢ ἕνα ὄχι.

Ἡ Νιόδη ὅμως στεκόταν ἀκίνητη μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, λές κι' εἶχε φύγει ξαφνικὰ ὅλη ἡ ζωὴ ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς.

— Χὰ χά! γέλασε ὁ Θέμης... Βλέπεις, Ἀλέξανδρε, ὅτι δὲ θεώρησε καλὸ ἡ ἀγαπημένη σου νὰ σοῦ κάνει πλήρη ἐξομολόγησι. Μάθε λοιπόν, ὅτι τὰ μαθήματα δὲν τῆς τὰ χάρισε ὁ μαέστρος. Τῆς τὰ χάρισε οὐτε ἕνα μάθημα. Ὅλα τὰ πληρώσα ἐγώ. Μπορεῖ νὰ μὲ διαψεύσῃ φυσικά ἡ Νιόδη, ἂν θέλῃ...

Σταμάτησε καὶ πρόσθεσε μ' ἕνα εἰρωνικό, κακὸ χαμόγελο:

— Ἵσως νὰ λέω ψέματα. Ἵσως νὰ εἶναι ραδιοφωνία μονάχα αὐτὰ τὰ λόγια μου. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὴ ρωτήσης.

Ὁ Ἀλέξανδρος κύτταξε τὴν ἀγαπημένη του, ἀλλὰ δὲν τὴν ρώτησε. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τὴ ρωτήσῃ. Ἄν ἔλεγε ψέματα ὁ Θέμης, ἡ Νιόδη θάβασε τις φωνές. Αὐθόρμητη καθὼς ἦταν πάντα, θὰ βροντοφωνοῦσε ὅτι τὴν ἀδικοῦσαν.

Ἡ κοπέλλα στεκόταν ὅμως ἀκίνητη, μαρμαρωμένη. Καὶ μόνον ὁ παλμός τοῦ στήθους τῆς, κάτω ἀπὸ τὸ ἀνάλαφρο φουστάνάκι, ἔδειχνε πὼς ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε, χτυποῦσε τελλὰ σὰν τοῦ φοβισμένου πουλιοῦ.

— Λοιπόν, ἔκανε ὁ Θέμης, κυνικά. Τί λές, Ἀλέξανδρε; Μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι θ' ἀναλάβῃς ἐσύ τὰ χρεὶ τῆς μνηστῆς σου;

Ἀογήσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Ἀλέξανδρος. Σὲ λίγο, κατόπι ἕνα κόμπου πού τοῦκλεινε τὸ λαιμό, κι' ἀποκοίθηκε μὲ φωνὴ πνιγμένη:

— Αὔριο θὰ σοῦ δώσω τις τρεῖς χιλιάδες Θέμη. Ὁ ἀναλάβω τὰ χρεὶ τῆς Νιόδης.

— Ὄχι. Ψιθύρισε μὲ φωνὴ ἄ-

ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

Τὸ τελευταῖο τύπου αὐτοῦ τροχόσπιτο εἶναι ἀμερικανικῆς κατασκευῆς καὶ ἔρρεκε ἀμέσως πολλοὺς θαυμαστάς μεταξὺ ἐκείνων, πού διαθέτουν αὐτοκίνητο καὶ ἀγαποῦν τὴν παραμονὴ στὸ ὕπαιθρο. Ὑπάρχει χώρος ἀρκετὸς γιὰ νὰ στεγασθοῦν δυὸ ἄνθρωποι, καὶ ἡ σκεπὴ τοῦ χώρου αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ θάρκα μῆκους 2,45 μ., ἡ ὁποία μὲ μιὰ ἐξωλεμβὸ μηχανὴ μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ γρήγορο κρῖς-κράφτ. Ὑπάρχει τέλος καὶ ἕνα πλῆρες μικρὸ μαγειρεῖο, ἔτοιμο νὰ ἐξυπηρετήσῃ μιὰ πρόχειρη ἐγκατάστασι στὴν ἐξοχὴ.

χρωμὴ ἡ κοπέλλα. Ὄχι!

Στῆλανε τὰ μάτια τῆς μακριά. Ἡ θάλασσα τῆς χαμογέλουσε ροδινὴ καὶ γαλάζια. Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε στὸν οὐρανὸ καὶ σκορποῦσε χουστὲς βελόνες μέσα στὸ νερό.

Κι' οἱ βελόνες ἐσθηναν ἕνα ἀνάλαφρο χορδὸ, πότε ἀνέβαιναν, πότε κατέβαιναν καθὼς ἕνα ἀνεπαίσθητο ἀεράκι ρυτιδωνε τὴν κρυσταλλένια ἐπιφάνεια. Ἡ Νιόδη στῆλανε τὰ μάτια τῆς στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ κι' εἶδεν τὴν ἐντύπωσι πὼς τὴν ἐνδιέφερε ἀφάνταστα ὁ χορδὸς τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἀέρα. Κατὰ βάθος ὅμως δὲν εἶδε πε τίποτε. Οὔτε καὶ σκεπτόταν τίποτε. Εἶχε σταματήσει ἡ σκέψις, ἡ ἀναπνοὴ τῆς. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς θὰ πέθαινε ἐκείνη

τὴν ὥρα ἀπὸ ἀπελπισία κι' ἀπὸ ντροπὴ.

Πρῶτὴ ἡ φωνὴ τῆς ψιθύρισε τὸ ὄχι. Ἐπειτα τὸ πῆρε ἡ σκέψις τῆς, ἡ καρδιά τῆς. Καὶ τὸ ψιθύρισμα ἔγινε ἕνα βογγητὸ πόνου:

— Ὄχι... δὲ θὰ πληρώσῃ κανεὶς τὸ χρέος μου. Ἐγὼ θὰ τὸ πληρῶσω! Θέμη. Στὸ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ. Ἐγὼ θὰ τὸ πληρώσω...

Δὲν εἶχαμε ὅμως καθορίσει καλὰ, μοῦ φαίνεται, τὸν τρόπο πού θὰ τὸ πληρώσεις, πέταξε μοχθηρὰ ὁ Θέμης.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔκανε ὁ Ἀλέξανδρος μιὰ κίνησι, σὰ νὰ ἤθελε νὰ χτυπήσῃ τὸν αὐθαδέ νεαρό. Ἐκείνος ὅμως, χωρὶς νὰ σαλέψῃ, κυττάζοντας τὴν κοπέλλα ἀνελέητα, πέταξε πάλι:

Λόγια καρδοπαράτα ἀντιρρηση

Ἐξαιρέσις

Τὰ «Φεστιβάλ» ἐφούντωσαν αὐτὲς τις μέρες πάλι καὶ τρέχουν στὴν Ἐπίδαυρο μικροί, μα καὶ μεγάλοι μὲ κούρσες ἰδιόκτητες, μὲ πούλμαν, μὲ βαγόνια, μὲ δίκυκλα, μὲ τρίκυκλα μὲ σούστες καὶ καιμῆνια καὶ γιὰ νὰ δοῦνε... «Τύραννον» συχνὰ καταπαύονται, ἡ μάλλον πιλατεύονται καί... κατὰτυραννοῦνται!

Γιὰ τὸν Δελφῶν τὸ θέατρο τραβοῦν ἐπίσης ἀπείροι τῆς Τέχνης φίλοι ἐνθουσιοὶ καὶ θαυμασταὶ διάπυροι καὶ μὲ τὴν τόση φουρία τους καὶ μὲ τὴν τόση φέρα, Δελφοί, Χρυσὸ κι' Ἀράχωβα γεμίζουν τροχοφόρα, καὶ λένε ὅσοι μένουνε σ' αὐτὴν τὴν περιφέρειαν: «Ὁ Παρνασσὸς συνέφισε ἀπὸ τὰ... καυσάρια!»

Γιὰ «Φεστιβάλ» τρελλαινόνται χιλιάδες Ἀθηναῖοι καὶ μόνο ἐμεῖς, πού μόνιμα ὁ κρᾶσος μας ἐμπνέει, τὴ σκέψι καὶ τὰ πόδια μας μὲ τέτοια δὲν κουράζουμε, μὰ στὸν κρασοπεριβόλο τοῦ Ζάχου τὴν ἀράζουμε, κι' ἐκεῖ τὸ λοιπσιώτικο τὸ κεκριμπάρ πινοῦμε, ὥσπου «φείσι», ὅλοι μας, ἢ... «φείσι» δὲλ νὰ γίνουμε!

Παρ' ὅλα ταῦτα, φίλοι μου κι' ἄνθρωποι κρα-

σπατέρεις, χρειάζεται ν' ἀλλάξουμε ντορὸ αὐτὲς τις (μέρες καὶ πρέπει κι' ἐπιβάλλεται κι' ἐμεῖς νὰ (προσπαθῶμε τις... «Βάκχες», ὅπως ὀνόμαζαν, νὰ παρα- (κολοθῶμε, γιὰ νὰ πεισθῇ ἀπόλυτα αὐτὸς πού θὰ μας (δῇ, πὼς εἴμαστε καὶ θάμαστε τοῦ... Βάκχου (ὁπαδοί!)

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Ὄχι. Ψιθύρισε μὲ φωνὴ ἄ-

— Καί, σὲ παρακαλῶ Νιόδη... πάρε ἀπόφασι καὶ γιὰ τὴ γούνα. Στοιχίζει κι' αὐτὴ ἀκριβῶς τρεῖς χιλιάδες. Δὲ θὰ εἶχα ἀντίρρηση νὰ μοῦ τὴν ἐπιστρέψῃς, ἂν προτίμας... Μπορεῖς ὅμως νὰ τὴν κρατήσης, γιὰ ἀνάμνησι κάποιας ὠραίας ἡμέρας. Τὰ κομμάτια δὲως τὰ χρειάζομαι...

— Νιόδη! Ἐξάφινε ἐξαλλος ξαφνικὰ ὁ Ἀλέξανδρος. Τί λῆεις αὐτός; Γιὰ ποιά γούνα μιλάς;

— Δὲν πιστεύω νάχη πολλὰς γούνας ἡ Νιόδη, γέλασε ὁ Θέμης. Μιὰ γούνα ἔχει.

— Καὶ τῆς τὴν χάρσε ἡ θεία τῆς...

Δὲ μίλησε ὁ Θέμης. Ὁ μορφοσμός ὅμως πούκανε, φανέρωσε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Ἀλέξανδρος στεκόταν τώρα σὰν ἀπολιθωμένος καὶ κύτταξε τὴν κοπέλλα. Περίμενε μιὰ τῆς λέξι, μιὰ λέξι πού θὰ τὰ γκοῦμιζε ἔλα, πού θὰ τὸν ἔκανε νὰ ζυγνήσῃ σὰν ἀπὸ ἐφιάλτη. Ἡ λέξι ὅμως δὲν ἐρχόταν.

Μονάχα ἡ φωνὴ τοῦ Θέμη ἀκούστηκε πάλι, σιγανή, εἰρωνική, κοφτὴ:

— Λοιπόν; Νιόδη. Ἐσύ ἢ ὁ Ἀλέξανδρος θὰ μοῦ πληρώσετε τὴ γούνα;

— Τὴ γούνα θὰ στὴ δώσω τί- σω καὶ τις τρεῖς χιλιάδες δὲ στίς ἐξοφλήσω μόλις μπορέσω! φώναξε μὲ ἀπόνυσσι ἡ κοπέλλα.

Κι' ἄξαφνα, τοὺς γύρισε τὴν πλάτη κι' ἀρχισε νὰ τρέχῃ σὰν κυνηγημένη στὸν παραλλήλο δρόμο.

ΦΑΡΜΑΚΕΡΑ ΒΕΛΗ

Τὴν ἄφησαν νὰ φύγῃ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκανε ὁ Ἀλέξανδρος μιὰ κίνησι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τρέξῃ πίσω τῆς ἔπειτα σταμάτησε. Ἐνοῶσε τὰ πόδια του σὰ ριζωμένα στὴ γῆ. Τὰ μάτια τοῦ Θέμη ἦταν κορφωμένα ἀπάνω, τὸν σκοτεῖναν, προκλητικά. Κι' ἄξαφνα ἡ φωνὴ τοῦ ἀκούστηκε εἰρωνική:

— Ἀλέξανδρε... λυπάμαι πού τελεῖται ἔτσι ἡ φιλία μας. Πίστεψε μὲ ὅτι λυπάμαι... Ἀλλὰ δὲ φταίω ἐγώ.

Ἐσφίξε ὁ Ἀλέξανδρος τις γροθιές του:

— Θέμη... πές μου... πές μου... πὼς σοῦδωσε τὸ θάρος ἡ Νιόδη νὰ τῆς πληρώσῃ τὰ μαθήματα;

— Μὲ τὸν ἀπλοῦστερο τρόπο. Τῆς τὸ πρότεινα καὶ τὸ δέχθηκε.

— Γιατί δὲν τὸ δέχθηκε ἀπὸ μὲνα;

— Δὲν τὸ καταλαβαίνεις αὐτό;

— Ὑπόχει τίποτε ἀνάμεσά σας; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος μὲ φωνὴ δωστοχισμένη.

Γύρισε ἀλλοῦ τὴ ματιά του ὁ Θέμης.

Κι' ἂν ὑπῆρχε, νομίζεις πὼς θὰ ἦταν ἱπποτικό ἐκ μέρους μου νὰ στὸ δουλοῦν;

— Ἡ ἀπάντησι σου εἶναι κακή... Πές μου, θέλω ὅλη τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Ρώτησε τὴν ἴδια, εἶπε σκοτεινὸς ὁ Θέμης. Ἡ ἴδια μπορεῖ νὰ σοῦ πῇ. Ἐχεῖ τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ πῇ ὅ,τι θέλει.

Ἐκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐνοῶσε τὴν καρδιά του νὰ βουλιάσῃ. Ἐνοῶσε ὅλα γύρω του νὰ γεμίσουνται.

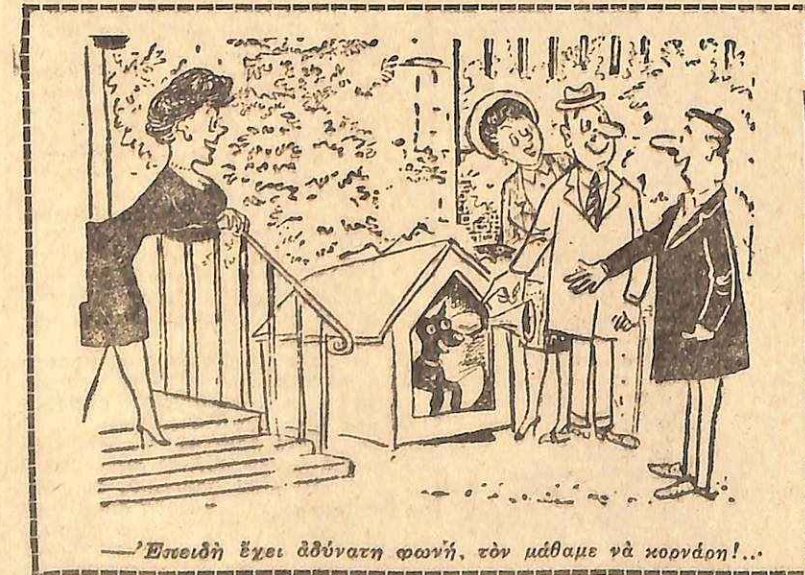
— Ἀναπίστευστε, ρώτησε τὸ Θέμη. Πές μου, σὲ παρακαλῶ, πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Τὴν ἀγαπᾶσα, ἀποκοίθηκε ὁ νεαρὸς βιολιστής χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὸ φίλο του. Τὴν ἀγαποῦσα τρελλά.

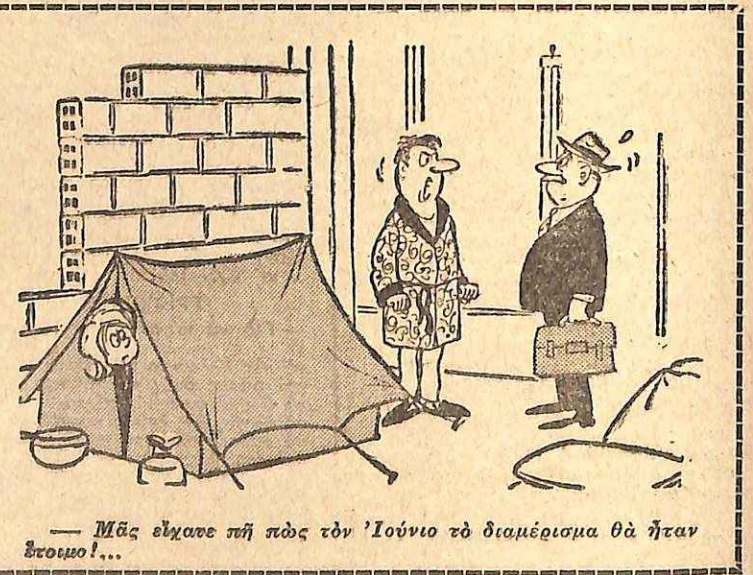
— Κι' ἐκείνη;

— Δέχθηκε τὰ δῶρα μου μὲ τὸ πῖδ φυσικό τρόπο τὸ κορμὶ; Δὲν καταλαβαίνεις τί σημαίνει αὐτό;

— Γιατί λοιπόν; εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος μὲ φωνὴ σπασμένη, γιὰτί... δέχθηκε τὴ δική μου τὴν τρέ-

— Ὡς ἐνδεῖ ἔχει ἀδύνατη φωνή, τὸν μάθαμε νὰ κοινῶν!

19

ΗΤΑΝ ένα σκληρό, μα και ήδονικό μαρτύριο... η ζωή του... Έκει, μέσα στο καθούνα του, ζούσε ο σαλιγγάρι. Και ήταν το καθούνα του το υποβόλεο. Ένα μικρό περιωρισμένο μέρος, το πιο ταπεινό του θεάτρου, με ένα άνοιγμα, που έβλεπε προς τη σκηνή. Απάνω από το κεφάλι του, μια σκεπή τον έφυδε από την πλατεία.

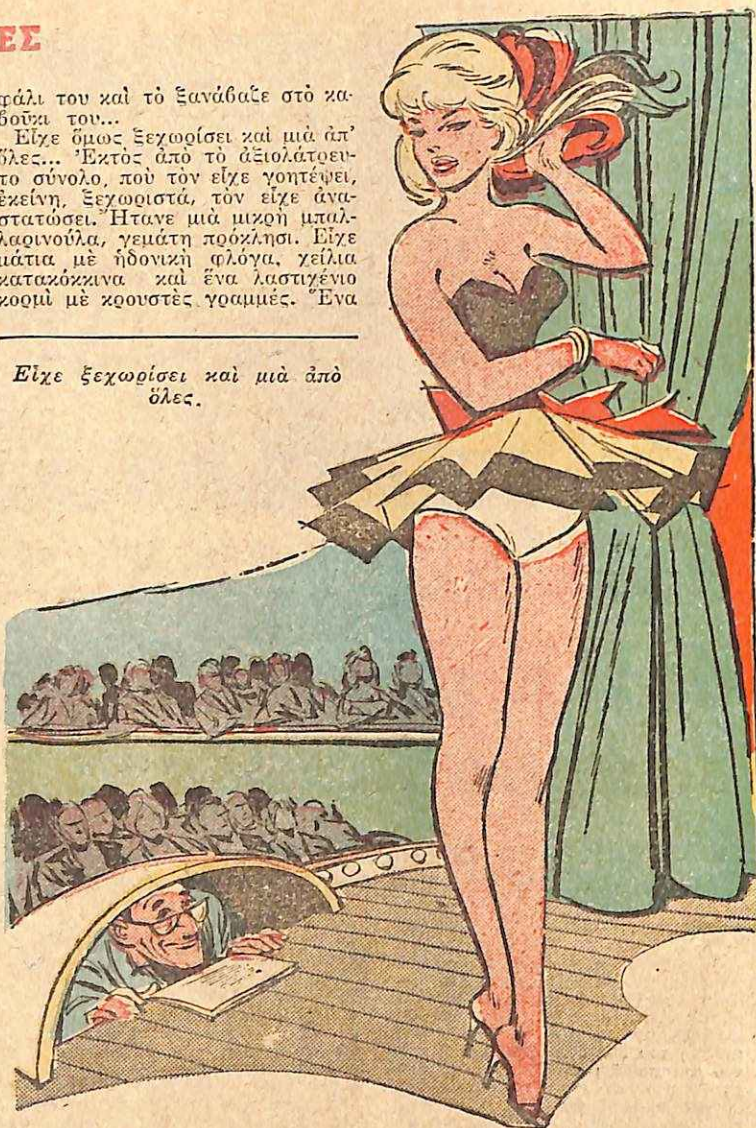
Η δουλειά του άρχιζε με το τσίτο κουδούνι, κάθε βράδυ — και πολλές φορές και κάθε απόγευμα, όταν είχαν «ματίνε» — και τελείωνε μετά από την παράσταση. Τότε έβγαζε το σαλιγγάρι από το καθούνα του κι ο υποβόλεας γινόταν άνθρωπος... Άνθρωπος! Ένα γελοίο λυμφοειδές ανθρώπινο, καμπούριασμένο, με γυαλιά...

Ήδονικό μαρτύριο!... Μπροστά στα διασπασμένα μάτια του, ένας κόσμος από πειρασμούς έκτελλε τους πιο τρολλικούς και προκλητικούς χορούς. Ένας κόσμος από μισόγυνες γυναίκες, παραδινότανε, γεμάτος αδιαφορία, στο μαλασμένο χιττάκι του. Καμιά, βέβαια, ούτε από τις χορεύτριες, ούτε από τις πρωταγωνίστριες, είχε ποτέ καταδεχτεί να προσέξει αυτό το φονικό, που όλες είχαν συνηθίσει να τον βλέπουνε κάτω από τα πόδια τους. Όταν χορεύανε, ή σκόνι σηκώνονταν σπινθηροειδώς από το πάτωμα κι αυτός ήτανε μια σκόνι, που τη σηκώνανε άτακτα από τα πόδια — αυτά που έβλεπε μπροστά του γυναικεία και τα χιττάκια, γοητευμένος, ξελαμασμένος, ευτυχής...

Είναι πικρά ήδονική δουλειά το να είναι κανείς υποβόλεας σε θία-

φάλη του και το ξανάβαζε στο καθούνα του... Είχε όμως ξεχωρίσει και μια από όλες... Έκτος από το άειολάτο σύνολο, που τον είχε γοητέψει, εκείνη, ξεχωριστά, τον είχε αναστατώσει. Ήτανε μια μικρή μπαλαρίνα, γεμάτη πρόκληση. Είχε ματιά με ήδονική φλόγα, χείλια κατακόκκινα και ένα λασθηγέιο κορμί με κρουστές γραμμές. Ένα

Είχε ξεχωρίσει και μια από όλες.

ΕΝΑ άνθρώπινο σαλιγγάρι...

σο επιβεωρήσεως... Κούρασι από το ποτό ως το άλλο ποτό. Δοκίμασε το ποτό, παρόλο που τη νύχτα... Όλες οι γυναικες την ώρα της πρόβας ξεποδούσαν πάνω του κι όλα τα νεύρα:

— Γιάννη, μίλα πιο δυνατά! — Δε με ακούτε; Μιλάω... Ξελαργιάζομαι...

— Γιάννη, μην αλλάζεις το κείμενο... Δεν είσαι πιο έξυπνος εσύ από το συγγραφέα...

Γεμάτες σαρκασμό κρυβέντες, που τις είχε συνηθίσει και δεν του κάνανε πια εντύπωση... Γιατί σκεπτότανε, ότι το βράδυ θα αποζημιωνόταν με την παράστασή. Έκει, μπροστά στα απλήστα μάτια του, θα άρχιζε ο χορός των γυναικών χοριών — η μεγάλη του μόνον κορμιά — η μεγάλη του απόλαυσι! Και, γεμάτος καμάρι, σκεπτότανε, ότι αυτός ήταν ο μεγαλύτερος προνομίος της παραστάσεως! Γιατί αυτός είχε όλες εκείνες τις λαχταριστές ομορφιές δίπλα του, πιο κοντά άκουμα κι από τους θεατές της πρώτης σειράς, με τα πιο άκριβα εισιτήρια... Ήταν ο μεγάλος τρεμπάτζης του γοητευτικού θεάματος! Γι' αυτόν παίζονταν το έργο... Γιατί αυτός το γλεντούσε απ' όλους πιο πολύ...

Δεν τον είχε προσέξει ποτέ κανείς. Και όμως ήταν άνθρωπος να τον προσέξει γυναίκα; Ήταν ένα αξιοθώροχο ανθρώπινο σαλιγγάρι, που έβγαζε λίγο το κε-

διαβολοθήλυκο γλυκίστικο, που διασκέδαζε με το «σαλιγγάρι» του θιάσου... Είχε καταλάβει την αναστάτωση που του είχε προκαλέσει και συντηρούσε επιτήδεια τη φωτιά που είχε ανάψει...

Έτσι, είχε ξετρελλαθεί ο φτωχός υποβόλεας... Το γοητευτικό γυναικείο σύνολο, που συγγενίζονε ως τώρα, το ενδιαφέρον του, είχε παραμερίσει, για ν' αβίσει μια μόνο να περάσει, βασίλισσα με

ΜΙΑ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Χώρισε, έπειδή ο άντρας της θέλησε να την...κινεζοποιήσει!

Η ΜΑΡΙΟΝ ΜΠΑΚΛΕΥ, μια δημοφιλής νεόφυλη Αμερικανίδα 27 χρόνων, είχε μείνει γοητευμένη, όταν ο άντρας της, ο Μπράντ, που την παντρεύτηκε έπειτα από φιλογερνώματα, της πρότεινε να κάνουν το γαμήλιο ταξίδι τους στο Χόνγκ-Κόνγκ. Χωρίς ούτε εκείνη, ούτε εκείνος επίσης να υποψάζονται, όταν αποφασίζουν αυτό το ταξίδι, πως θάταν μοιραίο και για τον Έρωτά τους και για το γάμο τους.

Το Χόνγκ-Κόνγκ, με την εξωτική του μαγεία, ενδυσάσε, στην αρχή, τη Μάριον. Αλλά, φέροντας πιο πολύ ενθουσίασε τον Μπράντ Μπακλέυ. Έκείνος, μάλιστα, δεν ενθουσιάστηκε μόνο από το Χόνγκ-Κόνγκ, μα και από τους Κινέζους, καθώς και από

στέμμα, τη λατρεία του! Κάθε νύχτα, πος την προέμενε!... Δεν είχε μάτια παρά μόνο γι' αυτή!...

Έρεσε τα βήματα της, έρεσε όλες τις κινήσεις της... Την παρακολουθούσε, γεμάτος διασπασμένο θαυμασμό και απλήστη λατρεία... Κι' αυτή, κάπου-κάπου, του πέταγε την έσοχη ελεημοσύνη μιας ματιάς της... Ήτανε μια ελεημοσύνη, που τον έκανε αισθηματικά εξατομιωμένο!... Ένοιθε πως

κάθε τι το κινεζικό, από την κινεζική κοζύνη ως τους κινεζικούς πρόπους. Το γαμήλιο ταξίδι πορεύθηκε τόσο, ώστε ο Μπράντ να μάθει κινεζικά και να αξιώσει από την γυναίκα του να μάθει κι' αυτή. Όταν, τέλος, αποφασίσαν, έπειτα είχαν σωθεί τα χρηματά τους, να φύγουν, για να γυρίσουν στο Λος Άντζελες, όπου είχε την επιχείρησή του ο Μπράντ Μπακλέυ, μιλούσαν κι' οι δύο άρκετά καλά τα κινεζικά.

Μα ο Μπράντ δεν ένοιθε να ξεχάσει τα κινεζικά του, γυρίζοντας στο Λος Άντζελες. Έξακολουθούσε και ζει να απευθύνεται κινεζικά στη γυναίκα του, όπως συνήθιζαν να κάνουν, για να ασκούνται στη γλώσσα. Που καιρού ήσαν στο Χόνγκ-Κόνγκ, και διαφωρούσε όταν εκείνη του αποκρινόταν αγγλικά. Επιπλέον, είχε την άποψή του να κυκλοφορή η Μάριον στο Λος Άντζελες με τα κινεζικά ρούχα, που της είχε αγοράσει στο Χόνγκ-Κόνγκ, να του μαγειρεύει συχνά σιγανό ρυζί και να το τρώει, όπως το έτρωγε και εκείνος, με τα

έπαινε να είναι ένα ταπεινό κι' αξιοθώροχο «σαλιγγάρι» γινότανε άνθρωπος, όπως όλοι, και ζούσε γοητευμένος το όνειρό του, με αυτή τη γλυκύτατη πρωταγωνιστορία του...

Η πρόκλησή της τον έκανε να δημιουργήσει την αυταπάτη, ότι ήτανε κι' αυτός άνθρωπος, ίδιος, όπως οι άλλοι, κι' ότι μπορούσε να ζητήσει απ' αυτήν που του έδειχνε, ότι του επέτρεπε να τη λατρεύει, κάτι πιο πολύ από ένα βλέμμα...

Έτσι, ένα βράδυ, μετά την παράστασή, κι' αφού έλειψε η αυλαία, το σαλιγγάρι βγήκε από το καθούνα του. Κρατώντας το βιβλίο του έργου στο χέρι του, ο υποβόλεας ανέβηκε από το υπόγειο στη σκηνή. Ήτανε μοσφοτισμένη. Οι μηχανικοί τραβάνε τα έπιπλα και ξεκαρφώνανε τα σκηνικά.

Ήρεσε ο υποβόλεας που ήτανε τα χαμαί του μπιλλέτου.

Ένας εθιμικός θόρυβος από κουδούνες και γέλια ακουγότανε πίσω από την κλειστή πόρτα.

Δίστασε ο υποβόλεας πριν χτυπήσει.

Η γλυκιά ματιά της ήθελε να του δώσει θάρρος. Τον αγάλλασε ήδονικά, τον ηλεκτρίσισε, έδιωξε τη δειλία του και έβαλε το χέρι του να σηκωθεί και να χτυπήσει με διαταγή την πόρτα του χαμαίου. Μια φωνή εθιμη ακούστηκε από μέσα:

— Έμπρός!

Εσπρώξε την πόρτα και κύταξε μέσα.

Ένα εθιμο σύνολο από μισόγυμνους πειρασμούς ήθελε να τον τοιγυρίσει:

— Βρέ, καλώς το σαλιγγάρι!

— Έλα μέσα και κλείσε την πόρτα μη μας δούνε κι' άλλοι γόντες...

— Εσύ δεν πειράζει...

Γέλια τον τοιγυρίσανε, μαζί με γυναικεία κορμιά... Η πόρτα έλειψε.

— Για λέγε, λοιπόν...

— Είναι δυνατό να μάθουμε που οφείλουμε την εξαιρετική τιμή της επισκέψεώς σου;...

Έτσι όπως βοισκότανε ανάμεσα στα γοητευτικά αυτά μισόγυμνα πλάσματα, ο δειλός άνθρωπάκος πελάγωσε... Κύτταξε μια δεξιά, μια αριστερά, δε χόρτανε να βλέπει λαχταριστές γυναικες... Και, ανάμεσά τους, είδε αυτήν που λατρεύε...

Γέλαγε πιο πολύ απ' όλες και το γέλιο της το ένοιωσε να τον καίει...

Εστριψε κι' έψαξε να βρει το πρόσωπο της πόρτας. Το βρήκε, το βήγισε, άνοιξε την πόρτα και βγήκε...

Γέλια δυνατά συνοδεύανε την εξοτειδίστη φυγή του...

Έτσι, το σαλιγγάρι ξαναγύρισε στο καθούνα του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

καλαμάρια! Η Μάριον, ωστόσο, που εύρισκε διασκεδαστική την προσαρμογή τους στα κινεζικά ήθη, όσο διαρκούσε το γαμήλιο ταξίδι τους, έκρινε — και όχι παράλογα, βέβαια — πως πήγαινε πολύ να διακινηθεί η κινεζοποίηση τους και να γίνουν θεάμα και οι δύο για τους φίλους τους στο Λος Άντζελες. Μα ούτε οι θύμω της, ούτε τα δάκρυά της, ούτε οι λ. κ. κ. της έφεραν αποτέλεσμα. Αντίθετα, μια φορά πέταξε από την γκαρνταρόμπα της όλα τα «εξωπαλικά» της φορέματα!

Η απάντησή της Μάριον ήταν να υποβάλει άγωγη διαζύγιου με αιτιολογικό την «φυσική ασυμβατότητα» του συζύγου της. Φυσικά, το κέρδισε πανηγυρικά, ενώ ο Μπράντ, απογοητευμένος, στο πρόσωπο της γυναίκας του, από τις «Αμερικανίδες, αποφάσισε, όπως δήλωσε, να ξεπουλήσει την επιχείρησή του και να γυρίσει στο Χόνγκ-Κόνγκ, για να έρθει, ανάμεσα στις ώρες της κητερίας φυλής, την ιδανική «άδελφη ψυχή»!

Ο ξω γ ρ α φ ο ς: Για δεκάτη φορά, μπαμπά, σου επαναλαμβάνω πως δεν είναι εδώ οι παντόφλες σου!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

'Αποτρίχως

Όκτώ μοντέρνες και παλιές μέθοδοι για να αφαιρέσετε τις περιττές τρίχες

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΡΙΘ. 1!

ΓΑΜΠΡΕΣ ΑΠΟΛΥΤΑ ΛΕΙΕΣ

ΓΙΑΤΙ να μην επιδιώξετε να έχετε κ' εσείς μπράτσα και γάμπες λείες, ιδίως τώρα το καλοκαίρι; Η μήπως έχετε σκοπό να άπαρη- θήτε τα κοντά μαλλιά και το κοστούμι του μπάνιου; Ασφαλώς όχι! Από τη στιγμή, που υπάρχουν τόσα μέσα, γυήγορα και αποτελεσμα- τικά, που σας επιτρέπουν να είστε άψογες, από την άκρη της μύτες ως την άκρη των ποδιών! Μπορείτε να υιοθετήσετε πολλές απ' αυτές τις μεθόδους ή να καταφύγετε σ' ένα ινστι- τούτο καλλογής. Δεν πρέπει όμως να διαλέξε- τε τη μία ή την άλλη στην τύχη, χωρίς τη συμβουλή ενός δερματολόγου.

Γιατί, αυτό που έσείς ονομάζετε «περιττές τρίχες» ή «χνούδι», για το δερματολόγο μπορεί να ονομάζεται «υπερτριχώσως».

Οι αιτίες της υπερτριχώσως είναι συχνά δύσκολο να ανακαλυφθούν: κληρονομική, εν- δοκρινικές και νευροψυχιατρικές ανωμαλίες, κ. ά.

Μά, πολλές φορές, οι αιτίες θα πρέπει να ά- ναζητηθούν άλλου. Μία θεραπεία π. χ. που θα έχη ως βάση ανδρομικές δομικές, μπορεί να προ- κάλεση υπερτριχώσως.

Νά γιατί, στην περίπτωση που δεν πρόκειται απλώς για «περιττές τρίχες» ή για «χνούδι», αλλά για μία κάπως υπερβολική εμφάνιση τοι- χών στην επιφάνεια του σώματος (στα μπρά- τσα, στις γάμπες, στο πρόσωπο) θα πρέπει, πριν απ' όλα, να απευθυνθείτε στο γιατρό, για να λύσετε το πρόβλημά σας.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗ

Είναι η μοναδική, που δίνει αποτελέσματα οριστικά, αλλά γίνεται μόνον από ειδικό αισθη- τικό και με τον έλεγχο του δερματολόγου. Έν- δεικνύεται ιδιαίτερα για την υπερτριχώσως του προσώπου και απαλλάσσει τις γυναίκες, που πάσχουν απ' αυτήν, από το ενοχλητικό «κόμ- πλεξ», που προκαλεί συνήθως η υπερτριχώσως. Η ηλεκτρική αποτρίχωση συνίσταται στη χρησιμοποίηση ρεύματος υψηλής συχνότητας, που καταστρέφει οριστικά τις ρίζες της τρίχας. Μία λεπτοτάτη βελόνα, συνδεδεμένη με την ή- λεκτρική συσκευή, εισχωρεί, χωρίς πόνο, κατά μήκος της τρίχας ως τη ρίζα της. Διαχέεται το άναγκαίο ρεύμα, και ύστερα η νεκρή πιά τρίχα αφαιρείται με ένα τσιμπιδάκι.

Ο αριθμός των τριχών, που είναι δυνατόν να αφαιρεθούν κατά τη διάρκεια μιας επεμβά- σεως, δεν είναι καθωρισμένος. Μερικοί αισθη- τικοί μπορούν να φθάσουν ως την αφαίρεση 200 τριχών, με 6 μέσος όρος είναι 60, για να άπο- φρευθεί ένας υπερβολικός έρεθισμός του δέ- ματος.

Μετά την επεμβάση, συνήθως, παρουσιάζεται ένα έλαφρό έοθημα, το όποιον όμως εξαφα- νίζεται γρήγορα με τη χρησιμοποίηση μιας ει- δικής βιταμινούχου κρέμας.

Όσοδήποτε, θα ήταν προτιμότερο να με- γαλύτε στο σπίτι το βράδυ της ημέρας, που θα έχετε υποστή την ηλεκτρική αποτρίχωση.

Μην προσπαθήσετε να επιτύχετε ένα αποτέ- λεσμα πολύ γρήγορο σε μικρό χρονικό διάστη- μα. Θα μπορούσατε έτσι να προκαλέσετε μία φλόγωση ή ακόμη και την εμφάνιση μικρών ού- λων (οι οποίες όμως εξαφανίζονται μόνες τους σε λίγες μέρες).

Κάθε επεμβάση θα πρέπει κανονικά να γίνε- ται σε απόστασι δέκα ημερών από την προη- γουμένη, για να αφίσετε το δέρμα να ξεκου- ραστεί.

Αυτή η μέθοδος της οριστικής αποτρίχωσης γίνεται πιο δύσκολη, αν έχετε καταστήσει τις τρίχες πιο δυνατές, αφαιρώντας τις με το ξυ- ράκι ή με ένα αποτριχωτικό προϊόν. Σ' αυτή την περίπτωση θα χρειασθούν περισσότερες έ- πεμβάσεις.

Αλλά και σ' αυτό το σύστημα τα αποτελέ- σματα δεν είναι πάντοτε απόλυτα οριστικά. Στις περισσότερες περιπτώσεις το 10 ή και το 20 τοις εκατό των τριχών ξαναπαρουσιάζονται και πρέπει να αφαιρεθούν πάλι, με μία ή δυο επεμβάσεις.

Αν οι περιττές τρίχες, που παρουσιάζονται στην επιφάνεια της επιδερμίδος σας, δεν είναι τόσο πολλές, ώστε να δικαιολογούν μία παθο- λογική υπερτριχώσως, τέτοια που να σας κάνουν να καταφύγετε σε δερματολόγο, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε μόνη σας διάφορες μεθόδους για μία αποτρίχωση προσωρινή, την οποία βέ- δωσα θα επαναλαμβάνετε κάθε τόσο.

Ο ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ

Αν είστε μελαγχρινές, μπορείτε να καταφύ- γετε στην πιο απλή λύση. Μπορείτε δηλαδή να αποχρωματίσετε τις τρίχες με οξυζενέ.

Μά σας συμβουλευόμαστε να το κάνετε αυτό μό- νο αν πρόκειται για χνούδι, ιδίως πάνω από τα χείλη. Αν όμως πρόκειται για τρίχωμα πιο έντονο, θα πρέπει να καταφύγετε πάντα στο γιατρό.

Ο αποχρωματισμός γίνεται με το συνήθισμέ- νο οξυζενέ, που μπορεί να σας προμηθεύσει ο κομμωτής σας, ή να αγοράσετε από ένα φαρ- μακείο. Σ' αυτό, θα ήταν καλό να προστεθεί λίγη σκόνη βαφής πλατινέ. Επίσης μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ξέφυγο-όξυμο κρέμα για δυο βράδια συνεχώς. Μά χρειάζεται και έδω προ- σοχή. Οι αποχρωματισμοί, που επαναλαμβάνον- ται πολύ συχνά, καταστρέφουν το δέρμα και το κτινίζουν.

Η ΕΛΑΦΡΟΠΕΤΡΑ

Είναι μία μέθοδος κατάλληλη κυρίως για το χνούδι, μά κάνουν λάθος εκείνες, που χρησι- μοποιούν την ελαφρόπετρα απ' ευθείας πάνω στο δέρμα, χωρίς καμιά προστατευτική.

Πρώτα χρειάζεται να κάνετε μία καλή σα- πουνάδα με άφρο σαπουνιού και να την αφί- σετε για πέντε-δέκα λεπτά πάνω στο δέρμα. Έστερα θα το ξεπλύνετε και θα το στεγνώ- σετε.

Τότε ακριβώς μπορείτε να τρίψετε πάνω τη σκόνη ή την πέτρα, μέχρις ότου εξαφανισθούν

οι τρίχες. Δεν πρόκειται βέβαια για μία μέθοδο οριστική. Οι τρίχες είναι έτοιμες να παρουσιαστούν πάλι ύστερα από τρεις-τέσσερες μέρες και αν έ-χετε δέρμα ευαίσθητο, δε θα πρέπει να μετα- χειρισθείτε το ίδιο σύστημα πριν από δχτώ ως δέκα μέρες.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΑΤΑ

Απ' όλα τα φαρμακεία και τα καταστήματα καλλυντικών, μπορείτε να προμηθευθείτε απο- τριχωτικά παρασκευάσματα, που έχουν σημειώ- σει μεγάλες προόδους. Είναι πιο αποτελεσμα- τικά, δεν έχουν άσχημη όσμη και είναι αρκετά εύρηστα.

Τα αποτριχωτικά αυτά παρασκευάσματα ά- παρχουν σε κρέμες και σε υγρά. Τα προϊόντα αυτά ενεργούν, αφαιρώντας την τρίχα από τη ρίζα. Μπορείτε να τα χρησιμοποιήσετε για τις μασχάλες, τα μπράτσα, τις γάμπες, αν όμως είναι δυνατόν, όχι πάνω από τα χείλη.

Και προσοχή! Θα πρέπει να ακολουθήσετε σχολαστικά τις εσωκλειστές οδηγίες και να μην τοποθετήσετε ποτέ ένα αποτριχωτικό πά- νω σε δέρμα, έστω και λίγο ερεθισμένο ή πλη- γωμένο. Ιδίως αν είστε πολύ ευαίσθητες στον πόνο, αποφύγετε να χρησιμοποιήσετε κολώνια ή οποιοδήποτε άλλο απολυμαντικό, άμέσως με- τά την αποτρίχωση.

ΤΟ ΖΕΣΤΟ ΚΕΡΙ

Θα το βρείτε στο φαρμακείο ή στο κατά- στημα καλλυντικών. Το ζεστό κερί χρησιμο- ποιείται κυρίως για τα μπράτσα και τις γάμ- πες.

Για τη χρησιμοποίησή του θα πρέπει, βέβαια, να ζεσταθεί, φθάνοντας όμως σε μία θερμοκρα- σία που δεν προκαλεί εγκαύματα.

Το κερί θα πρέπει να απλωθεί κατά μήκος, με κατεύθυνση από ψηλά προς χαμηλά, από το γόνατο προς τον αστράγαλο, από τον άγ- κωνα προς τον καρπό, σε λουρίδες τριών ως πέντε εκατοστών πάνω σε δέρμα, που θα έχετε προηγουμένως «σκεπάσει» με τάλκ. Αφίνε- τε το κερί να στεγνώσει (όχι να ξεραθεί) και τότε αφαιρείτε, τραβώντας το προς την αντί- θετη κατεύθυνση (από κάτω προς τα επάνω) με μία ή δυο απότομες κινήσεις.

Όταν θα γίνει αυτό, οι περισσότερες τρί- χες θα έχουν φύγει από την επιδερμίδα σας, μαζί με το κερί. Τις ελάχιστες, που θα έχουν μείνει, θα τις αφαιρέσετε με ένα τσιμπιδάκι. Θα καθαρίσετε κατόπιν τα μπράτσα ή τις γάμ- πες από τα υπολείμματα του κεριού με καμ- φορούχο οινόπνευμα και απολυσώδες θα τοπο- θετήσετε ένα απολυμαντικό υγρό (ποτέ κρέμα).

Η αποτρίχωση με το ζεστό κερί είναι μία εργασία λεπτή και κουραστική και θα ήταν προτιμότερο να γινόταν σε ινστιτούτο καλλο- γής, με προσωπικό ειδικευμένο, σε όλον το αποτριχωτικό κερί διατηρείται στην ιδιότητά του θερμοκρασία, χωρίς σ' ένα θερμοστάτη. Το ά- ποτέλεσμα, που επιτυγχάνεται εκεί είναι δύσκο-

λο να το πετύχετε μόνη σας, όσο και αν προ- σέξετε.

Για να καταφύγετε τον πόνο, που είναι φυ- σικό να νοιώσετε μετά το τράβηγμα του κεριού, πλέσετε άμέσως με το χέρι το σημείο, που έχει αποτριχωθεί.

Αυτού του είδους η αποτρίχωση είναι έντε- λώς άβλαβής για τις γάμπες. Λιγότερο κατάλ- ληλη είναι για τα μπράτσα, εκτός αν υπάρχουν σ' αυτά μακρείες και μαύρες τριχες.

Πάνω από τα χείλη, στο σαγόνι και στις μασχάλες, το ζεστό κερί φέρνει καλά αποτε- λέσματα, αλλά είναι περισσότερο οδυνηρό. Μπορεί επίσης να γίνει αιτία να εμφανισθούν μυρμηγκία ή κοκκινίσματα, τα οποία όμως εξα- φανίζονται με τη χρησιμοποίηση κολώνιας ή έ- νανος άλλου υγρού αντισηπτικού και με την επί- θεση, την επομένη ημέρα, μιας ειδικής κρέμας.

Αποφύγετε να υποβληθείτε σ' αυτή την έ- πεμβάση την ίδια μέρα, που θέλετε να βγείτε με γάμπες γυμνές ή με λεπτές κάλτσες.

ΤΟ ΨΥΧΡΟ ΚΕΡΙ

Είναι αξιοσημείωτο για τις μασχάλες τα μπράτσα και τις γάμπες το ψυχρό κερί. Μπο- ρείτε να το βρείτε σε οποιοδήποτε φαρμακείο ή αρμοματοπωλείο, σε έτοιμες «λουρίδες», τις οποίες μπορείτε να τοποθετήσετε πάνω στο δέρμα, χωρίς το φόβο εγκαυμάτων.

Πριν από την επεμβάση, μην παραλείψετε να πουδράρετε το δέρμα με αρκετό τάλκ, για να μην ερεθιστεί την επιδερμίδα.

Το ψυχρό κερί παρουσιάζει, όπως και το ζε- στό, διάφορα πλεονεκτήματα και μειονεκτήμα- τα, που είναι ακριβώς αντίθετα από εκείνα του ζεστού.

Ένα πλεονέκτημα: Το ψυχρό κερί δε δια- στέλλει τους πόρους, όπως το ζεστό. Και πρέ- πει να σημειωθεί, ότι η διαστολή των πόρων, ιδιαίτερα στις μασχάλες, αυξάνει υπερβολικά την εφίδρωση.

Ένα μειονέκτημα: Το ψυχρό κερί αφαιρεί την τρίχα λιγότερο βαθιά απ' όσο το ζεστό και όπως είναι εύνητο η αποτρίχωση χρειά- ζεται να επαναλαμβάνεται συχνότερα. Με το ζεστό κερί το αποτέλεσμα διαρκεί σχεδόν ένα μήνα, ίσως και λίγο περισσότερο. Τα αποτελέ- σματα του ψυχρού κεριού απάντα υπερβαίνουν τη διάρκεια των δεκαπέντε ημερών.

Έστερα από την αποτρίχωση με το ψυχρό κερί (όπως και με το ζεστό) θα πρέπει να χρη- σιμοποιήσετε ένα απολυμαντικό και, την επο- μένη, μία καταπραίντική κρέμα.

Στα ινστιτούτα καλλογής χρησιμοποιούν το ψυχρό κερί μόνο για τις μασχάλες.

ΤΟ ΞΥΡΑΦΙ

Το ξυράφι είναι κατάλληλο μόνο για τις μα- σχάλες και τις γάμπες. Είναι το πιο απλό και πρακτικό μέσο για εκείνες, που έχουν λίγες τρι-

ΕΞΕΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Μικρά προβλήματα που πρέπει να λυθούν τις τελευταίες ημέρες

Ο ποιος π η γ α ι ν ε ι σ τ η θ α λ α σ α, σ α π ρ έ π ε ι ν α λ ύ σ η σ' α υ τ έ ς τ ι ς τ ε λ ε υ τ α ι έ ς μ έ ρ ε ς τ η ς ά ν α κ ο ι ν ή ς και τ η ς π ρ ο σ τ ο μ α σ τ ι α ς ά ρ ι σ μ έ ν α μ ε κ ρ α π ρ α κ τ ι κ ά π ρ ο β λ ή μ α τ α. Ο μ ι κ ρ ό ς α υ τ ό ς δ ή λ ω ς θ α σ έ ς β ο η θ ή σ η ν α π ε τ ύ χ ε τ ε μ ι α τ ε λ ε ι ά τ ε ρ η ό ρ γ α ν ω σ η και μ η λ η π τ ο μ ή σ η τ ε τ ί π ο τ ε.

Δοκιμάστε έσείς και π ά π α ι δ ι α σ α ς τ ά μ α γ ι ώ και τ ά σ υ ν τ α κ τ ή ς π α τ έ ρ, που διατηρείτε από τον προηγούμενο χρόνο. Έτσι, θα αποφύγετε την δύ- σκολη επιλογή να ανακαλύψετε ξαφνικά, όταν πιά θα βρεθείτε στην έξοχή, ότι έχουν κοντύνει ή έχουν στενέψει.

Μην ξεχνάτε ότι καμιά φορά και το καλοκαί- ρι βρέχει και τότε η ατμόσφαιρα γίνεται σχεδόν μυστική. Θα πρέπει, λοιπόν, να πάρετε μαζί σας μερικά πουλόβερ και αδιάβροχα.

Πάρτε μαζί σας όσο το δυνατόν περισσότερα ροχα για τα παιδιά. Έτσι θα αποφύγετε τον κό-πο να πλένετε και να στεγνώνετε συνεχώς.

Ο ποιος π η γ α ι ν ε ι σ τ ο β ο υ ρ ό, θα μείνει, συνήθως, στο ίδιο μέρος για όλη την περίοδο του καλοκαιριού και γι' αυτό οι προε-τοιμασίες είναι μάλλον περιττές. Ός τον Αύ- γουστο ο καρπός αλλάζει χιλιές φορές και ίσως τε-ρα στο βουνό μπορεί να επιφυλάξει εκπλήξεις για τις οποίες είναι προτιμότερο να προβλέψετε και να λάβετε άριστο προφυλακτικό μέτρο, που μπορεί να αποδομηθούν απαραιτήτως.

Διαλέξτε για τον έαυτό σας και για τα παιδιά σας μία γκαρνταρία σε στίλ σπόρ. Φοδύστε σκουτέλικες, πανταλόνια από βελούδο κοτλέ, που-κάμισα, πουλόβερ και ζακέτες από μαλλί (π ά ί σ α που φορούσατε τον χειμώνα στην πόλη), πα-πούτσια άνετα και κατάλληλα για έκδρομες και περιπάτους.

χες και, προσφάτως, έχουν εφευρεθεί ηλεκτρι-κές ξυριστικές μηχανές «ειδικές» και διαπορε-τικές από εκείνες, που μεταχειρίζονται οι άν-τρες.

Το «ξύρισμα» πρέπει να γίνεται μόλις βγαί-νετε από το μπάνιο, με επιδερμίδα ακόμη ύ-γη ή που την υγραίνεται με μία ειδική λοσιόν.

Το δέρμα πρέπει να τεντώνεται όσο το δυ-νατόν περισσότερο, για να μπορέσετε να επιτύ-χετε ένα ξύρισμα τέλειο.

Το καλοκαίρι, που ο ήλιος δυναμώνει την τριχά, το ξυράφι πρέπει να χρησιμοποιείται συ-χνά, ακόμη και από εκείνες που μεταχειρίζον-ται το κερί, για να αφαιρεί ως και τις ελά-χιστες τρίχες, που είναι δυνατόν να έχουν δια-φύγει. Η λάμα πρέπει να περνά απαλά από πάνω προς τα κάτω. Στο τέλος, πουδράρετε με τάλκ και σκουπίστε ύστερα με μία λεπτή πετσέτα.

ΤΟ ΤΣΙΜΠΙΔΑΚΙ

Το τσιμπιδάκι χρησιμεύει μόνο σ' εκείνες, που έχουν ελάχιστες τρίχες πάνω από τα χεί-λη και στο σαγόνι.

Το τσιμπιδάκι, που θα μεταχειρισθείτε γι' αυτό το σκοπό, όπως άλλωστε και για να αφαι-ρέσετε τις περιττές τρίχες από τα φρύδια, δεν είναι πολύ εύκολο να βρεθεί. Θα πρέπει να δια-λέξετε ένα που να κλείνει καλά και με ευκολία, που να μην είναι πολύ κοφτερό, ώστε να κόβει την τρίχα στη βάση της, αντί να την ξε-ριζώνει, και να μην τραυματίζει το δέρμα, προ-καλώντας ερεθισμό.

Για να χρησιμοποιήσετε το τσιμπιδάκι, προ-μηθευθείτε ένα καθαρό ξυρίσματος, από εκεί-νους, που μεγεθύνουν. Θα σάς χρησιμεύσει έ-πίσης για να διακρίνετε καλύτερα τα ελαττώ-ματα της επιδερμίδος σας και να φροντίσετε να τα θεραπεύσετε.

Η αφαίρεση των τριχών θα πρέπει να έπα-υαλαμβάνεται δυο ή τρεις φορές την εβδομά-δα και ακόμη και κάθε μέρα, αν οι τρίχες εί-ναι πολύ ζωηρές και μεγαλώνουν με εξαιρετική ευκολία.

Το τσιμπιδάκι χρησιμεύει επίσης, όπως ήδη είπαμε, για να αφαιρούνται από τις γάμπες και τα μπράτσα οι τρίχες, που έχουν μείνει από το κερί.

Μπορείτε να καταφύγετε στο τσιμπιδάκι, για να αφαιρέσετε τις πρώτες τρίχες, που εμφα-νίζονται ύστερα από την αποτρίχωση με το ψυ-χρό ή το ζεστό κερί. Θα αντιληφθείτε όμως, με το πέρασμα του καιρού, ότι οι τρίχες δεν ξανα-βγαίνουν όλες. Σιγά-σιγά, πολλές απ' αυτές αδυνατίζουν και εξαφανίζονται. Τότε, ύ-μως, έχουνται άλλες να τις αντικαταστήσουν στα ενδιάμεσα διαστήματα. Αλλά αυτές οι «νεογνιμένες» είναι εύκολο να ξεριζωθούν.

Νά γιατί η αποτρίχωση δε πρέπει να γίνει μία φροντίδα επίμονη και μεθοδική, μία συνη-θεια όπως το μπάνιο ή το καθημερινό ντύσι.

Περιγράψτε στο ελάχιστο τα πραγματικά κα-λοκαιρινά φορέματα και ιδιαιτέρως τα πολύ κομ-ψά, που θα καταλήξετε να τα χρησιμοποιήσετε έ-λάχιστα.

Μην παραλείψετε να πάρετε μαζί σας ένα έλα-φρό παλτό, ένα αδιάβροχο, ένα μάλλινο ταγιέρ. Θα σάς χρειασθούν για τις βροχές της ημέρας.

Αντιμετώπιση των πραγμάτων, που χρειάζεστε να πάρετε μαζί σας στο βουνό είναι διαφορετική πολ-λά, θα ήταν προτιμότερο να τα συγκεντρώσετε σε ένα υποπόδιο και να το στελέτε μία-δυο μέρες πριν από την αναχώρησή σας.

Ο ποιος π η γ α ι ν ε ι σ τ η ν έ ξ ο χ ή (σε κάμπο ή σε λίμνη) θα πολύ μακριά από την πόλη που κατοικεί, θα έχη διαλέξει αφοσίως αυτό τον τόπο παραθερισμού είτε επειδή έχει εκεί ένα σπίτι, είτε επειδή βρήκε μία ευκαιρία για να νοι-κιάσει ένα. Σ' αυτή την περίπτωση τα προβλήμα-τα της μητέρας, που προηγουμένως την άναρχω-σι, δεν είναι και τόσο σοβαρά, όσον αφορά του-λάχιστον την γκαρνταρία, γιατί θα είναι εφ-κόλο να πετορήσει και φροντίσει στην πόλη για να συμπληρώσει τις τυχόν ελλείψεις.

Έκείνο που, αντιθέτα, ενδιαφέρει εδώ είναι η τακτοποίηση του νέου σπιτιού.

Θά πάτε στο έργο-ότι μερικές μέρες πριν για να βεβαιωθείτε ότι είναι όλα έτοιμα να λει-τούργησουν—το ηλεκτρικό ρεύμα, το νερό κλπ.

Θά πάρετε μαζί σας, με την ευκαιρία αυτής της προκαταρκτικής επίσκεψής σας μία κομψή γκαρνταρία ή μία γκαζιέρα, σε περίπτωση που το σπίτι δεν έχει ηλεκτρικό φως ή εγκαταστάσει ή-λεκτρικής κομψότητας.

Θά συμπληρώσετε με μία γκαζιέρα της περιοχής για να έχετε να σας βοηθήσει στις δουλειές. Θα πάρετε επίσης μαζί σας ποτήρια, πιάτα, τηγάνια, κατσαρόλες κλπ' όσα δεν υπάρχουν στο σπίτι.

ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ για τις διακοπές

Μία μικρή ανθολογία των θερινών άτυχημάτων, και των πρώτων βοηθειών σε κάθε περίπτωση ως έστου να φτάσει ο γιατρός.

1) Ο ήλιος. Όταν μένη κα-
νείς έκτεθειμένος πολύ στον ήλιο
και σε όχι εξαιρετική κατάσταση
υγείας, είναι δυνατόν να αρχίσει
να αισθάνεται πονοκέφαλο, κόπω-
σι, ζάλη, που είναι τα αρχικά
συμπτώματα της κλασικής ηλιά-
σεως.

Θα ξαπλώσετε το άτομο, που
έχει προσβληθεί από ήλιασι, σε ένα
μέρος δροσερό και σκιερό και θα
τοποθετήσετε στο μέτωπό του ένα
μαντήλι μουσκεμένο σε δροσερό
νερό, αλλάζοντάς το ταχικά. Θα
του δώσετε να πιη τρία ποτήρια
κρύο νερό (ένα κάθε τέταρτο),
στα οποία θα έχετε διαλύσει από
μισό κονταλάκι άλατι. Μιά-δυό ώ-
ρες πλήρους ανάπαυσης θα σβύ-
σουν κάθε ίχνος από αυτό το μι-
κρό εποχιακό άτυχημα.

2) Το νερό (παγωμένο) και
τα παγωτά, στα οποία αναποφει-
νεται καταφεύγουμε στις ημέρες
της ανυπόφορης ζέσης, παρου-
σιάζουν, κυρίως για τα παιδιά, κιν-
δύνους έντερικών ενόχλησεων.
Στις περιπτώσεις ιδίως, που ένα
παιδί είναι ιδρωμένο, ένα ποτήρι
παγωμένο νερό ή ένα παγωτό, ε-
ίναι δυνατόν να του προκαλέσει δι-
νοταούς κοιλιακούς πόνους και ε-
νοχολότητα. Για τη θεραπεία αυ-
τής της ενόχλησης, ενδείκνυται
η παρμονή στο κρεβάτι με μία
θερμοφόρα ή ένα μάλλινο ύφασμα
στο στομάχι. Η δίαιτα θα πρό-
πει να έχει ως βάση το ελαφρό
τσάι και το ζωμό και θα διακοφ-
τεί γύρω στις δώδεκα ώρες, όση
είναι και η συνθησιμένη διάρκεια
της ενόχλησης.

3) Το κολύμπι. Είναι το τυ-
πικό σπορ των διακοπών στην ά-
κρογιαλιά, μάλιστα, δυστυχώς, είναι
και το σπορ, που κάθε χρόνο γί-
νεται αίτια πολλών άτυχημάτων.
Αν θα σάς τύχει να προσφέρετε
πρώτες βοήθειες σε ένα άτομο,
που έχει πάθει ασφυξία, λόγω
πνιγμού, μην ξεχνάτε τα εξής:
1) Θα απαλλάξετε πρώτα το στο-
μάχι του ασθενούς από το θαλάσ-
σιο νερό, αναποδογυρίζοντάς τον
με το κεφάλι προς τα κάτω. 2)
Θα τον ξαπλώσετε κατόπιν, ανα-
στρώνοντας όμως το κεφάλι του
από τη γη. 3) Θα του κάνετε την
τεχνική αναπνοή «στόμα με στό-
μα» (που είναι η πιο εύκολη απ'
όλες) κλείνοντάς του τη μύτη και

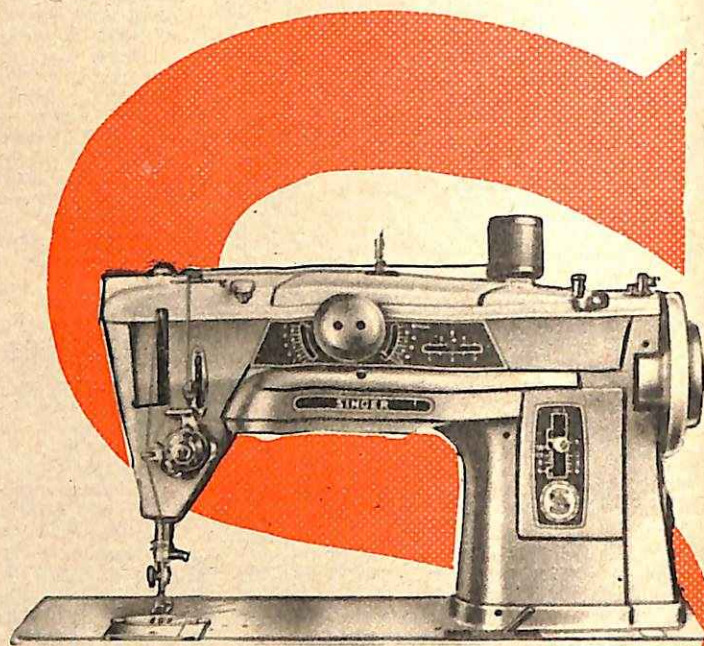
φραδώντας δυνατά στο στόμα του,
κάθε πέντε δευτερόλεπτα. 4) Δε
θα σταματήσετε ως ότου ο άρρω-
στος αρχίσει να ανασπνέει μόνος
του. Η επέμβαση του γιατρού ε-
ίναι απαραίτητη και επείγουσα.

4) Τα μανιτάρια, όπως
και οι διάφορες αλλοιωμένες τρο-
φές, μπορούν να προκαλέσουν κοι-
λιακούς πόνους ή άρχες δηλητη-
ριάσεως. Σ' αυτές τις περιπτώ-
σεις (ο άρρωστος λίγη ώρα με-
τά το φαγητό παρουσιάζει μία γε-
νική αδιαθεσία, έμετο και εύκο-
λιότητα) είναι απαραίτητο να κα-
λέσετε άμέσως το γιατρό, το μό-
νο, που μπορεί να προσφέρει την
ειδική θεραπεία και να δώσει τα
κατάλληλα φάρμακα και τη δια-
τα. Περιμένοντας το γιατρό, θα
είναι καλό, σάν πρώτη επέμβαση,
να προκαλέσετε έμετο στον άσθε-
νη. Αν είναι σε κατάσταση να
πιη, δώστε του δυό ποτήρια νε-
ρό, μέσα στα οποία θα έχετε δια-
λύσει τρία άσπράδια αυγού.

5) Η άπρροσεξία ή ένα μι-
κρό γλύστομα, είναι δυνατόν να
προκαλέσουν άτυχηματα σε εκεί-
νους, που κάνουν σπορ, ή ακόμη
και σ' εκείνους που περνούν τις
διακοπές στο βουνό, κάνοντας πε-
ριπάτους και εκδρομές. Κατάγμα-
τα, έξαρθρώσεις ή στρωμبولήμα-
τα απαιτούν την επέμβαση του για-
τρού, που διαθέτει τα κατάλληλα
μέσα για να καθορίσει τη σοβι-
ρότητα του άτυχήματος και την
ανάλογη θεραπεία. Περιμένοντας
το γιατρό, αποφύγετε να κινήτε
το χτυπημένο σημείο, προσπαθών-
τας να αντιληφθείτε την έκταση
του κακού.

6) Μέλισσες, σφήκες ή άλλ-
α έντομα, είναι δυνατόν να κεν-
τήσουν άκομη και χωρίς να το θέ-
λουν. Αν το κέντημα είναι ένα
μόνο, για να το θεραπεύσετε αθά-
νει να προσπαθήσετε να βγάλετε
το κεντρί από το πληγωμένο ση-
μείο. Τότε θα το ξεπλύνετε
καλά με παγωμένο νερό, ή θα
βάλετε πάνω ένα επίθεμα πάγου,
για να εμποδίσετε το δηλητήριο
να προχωρήσει και για να ανα-
κουφίσετε τον πόνο. Στην περι-
πτωση όμως, που τα έντομα, τα ό-
ποια θα κεντήσουν ένα άτομο, θα
είναι πολλά, τότε είναι απαραίτη-
το να ζητήσετε την επέμβαση του
γιατρού.

Αυτή είναι η ραπτομηχανή
που χρειάζεται η σύγχρονη γυναίκα

Singer 401

(SLANT-O-MATIC)

- Είναι πανοραμική
- Ζιγκ-Ζάγκ — Τελείως αυτόματη
- Έπιτρέπει άπεριόριστη ποικιλία έργασιών
- Λύνει όλα τα προβλήματα της ραπτικής

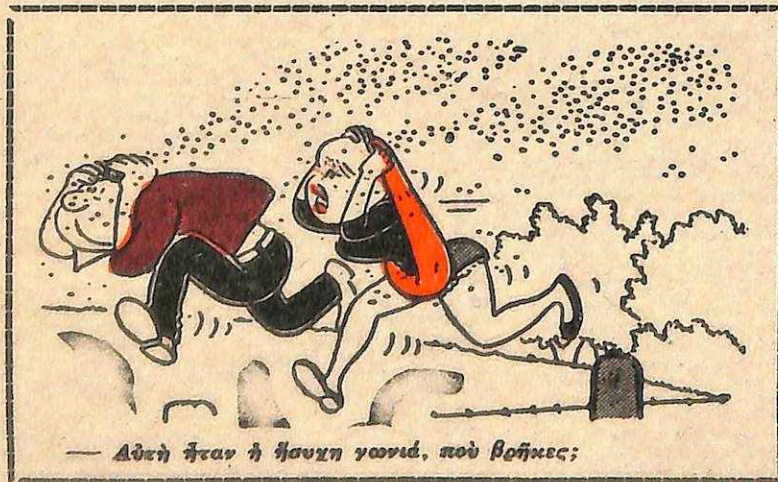
Αί πολλαπλαί τελειοποιήσεις της σε συν-
δυασμό με την στερεότητά της και την ευ-
κολη λειτουργία της, την κάνουν άπαραίτητη
σε κάθε σπίτι και σε κάθε σύγχρονη γυναίκα.

Κατασκευάζεται άποκλειστικά από την
SINGER, που έχει παγκόσμιο πείρα πλέον
του αιώνας.

Singer 401

Προηγείται της εποχής της

ΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΟΥΝ
ΣΤΟ ΠΛΗΣΙΕΣΤΕΡΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ SINGER

— Αδελή ήταν η θουχη γυνιά, που βοήθεσε;

Εξωτικό ευχρηστοτικό μυθιστόρημα του Αμικίου Ζολγκάρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Τερεζίτα είδοποιεί κρυφά τον
Ρομέρο ότι τα τελευταία όγυρά των
επαναστατών έπεσαν και ότι πρέπει
να φύγη, για να σωθή, όσο είναι ά-
κόμη καιρός. Ο Ρομέρο της άπαν-
τάει με τον άπεσταλμένο της ότι τη
συλλογίζεται πάντα κι' ότι θα πε-
θάνη με τ' όνομά της στα χείλη του.
Όσο θα υπάρχει κι' ένας μόνο ε-
παναστάτης στη Μαλαμπόμ, το σώμα
του θα άνηκη στην ελευθερία. Η
Τάν Κιού σε λίγο αϊχμαλωτίζεται ά-
πό τους Ισπανούς και ο Ρομέρο μα-
θαίνει για πρώτη φορά πως είναι ά-
δελφή του Χάνγκ Τού. Άποφασίζει
άμέσως να πεί τον «μαγιόρ» του
Άλκάθαρ για να σώσει την Τάν
Κιού. Φτάνοντας στο Ισπανικό στρα-
τόπεδο, τον σταματάει ο σκοπός...

12ον — Ένας άπεσταλμέ-
νος άπάντησε ο Ρομέρο.
— Άλ!

Άμέσως, ένας λοχίας,
συνοδευμένος από τρεις έπλισμέ-
νους στρατιώτες, που κρατούσαν
πυροσφύλησες τον Ρομέρο.

— Τι θέλετε; ρώτησε.
— Να μιλήσω στο Διοικητή.

— Αυτή την ώρα κοιμάται.
— Να του πείτε πως ο Ρομέρο

Ρουϊθ, άνώτατος άρχηγός των έ-
παναστατών, έχει μία σημαντική
ανακοίνωση να του κάνει.

— Μαντόνα! φώναξε ο λοχίας.
Ο άρχηγός Ντόν Ρουϊθ...

— Ναί, εγώ είμαι. Άλλά θα
του πείτε συνάμα, πριν να τον συν-
αντήσω, πως άπαιτώ να μου δώ-
ση το λόγο της τιμής του ότι θα
μ' άφήση να φύγω ελεύθερος, κα-
θώς και τον άνθρωπο, που με συ-
νοδεύει, αν δεν δεχτή αυτό που θα
του προτείνω. Περιμένω εδώ την
άπάντησή του το ταχύτερο.

Ο λοχίας διάταξε τους στρα-
τιώτες του να μείνουν κοντά στον
Ρομέρο κι' έπειτα γύρισε στο
στρατόπεδο. Ο Ρομέρο κάθισε
σ' έναν κορμό δέντρου που ήταν
εκεί κοντά, ενώ οι Ισπανοί στρα-
τιώτες τον περιεργάζονταν με πε-
ριέργεια.

Πέντε λεπτά άργότερα ο λοχίας
γύρισε.

Ο διοικητής σάς περιμένει,
του είπε.

Ο Ρομέρο σηκώθηκε. Έπειτα
είπε στον έπαναστάτη, που τον
είχε συνοδεύει:

— Έσύ θα μείνεις εδώ και θα
όδηγήσης στον Χάνγκ Τού το
πρόσωπο που θα σου έμπιστευ-
θούν.

Μέσα σ' ένα αντίσκηνο πολύ
εύρύχωρο, ένας συνταγματάρχης,
με λευκή γενειάδα, ζωρό βλέμμα
και ήλιοκαμένο δέρμα, περίμενε
τον Ρομέρο.

— Είστε πραγματικά ο Ρομέ-
ρο Ρουϊθ; ρώτησε το μιγάδα.

— Μάλιστα, συνταγματάρχα
μου, άπάντησε ο Ρομέρο χαίρε-
τώντας.

— Περάστε, παρακαλώ.
— Πέστε να με ψάξουν για να
βεβαιωθείτε πως δεν έχω όπλα μα-
ζί μου.

— Περιττό, κύριε. Οι άντρες
όπως σεις μάχονται, αλλά δεν δο-
λοφονούν.

— Σας εύχαριστώ για την έμ-
πιστοσύνη σας, συνταγματάρχα.

Ο Ρομέρο μπήκε στη σκηνή με
βήμα σταθερό. Υπήρχε εκεί ένα
κρεβάτι, έκστρατεύας και δυό κα-
ρέκλες. Ο συνταγματάρχης τον
άκολουθησε, άφου έδωσε το λο-
χία. Ο νικητής κι' ο νικημένος

άλληλοκυτάχησαν σιωπηλά για
λίγες στιγμές, έπειτα, ο Ρομέρο
είπε άφανικά στο διοικητή:

— Πιστεύετε πως ο κυβερνή-
της της Μανίλλας θα ήταν ευτυ-
χιμένος να κρατά στα χέρια του

ΤΟ "ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ

— Όχι.
— Τότε, λοιπόν;...
— Συνταγματάρχα, δέχεστε την
πρότασή μου;
— Μά είναι αυτοκτονία!...
— Τί σημαίνει...
— Το άπαιτείτε;
— Μάλιστα, συνταγματάρχα,
άπάντησε ο Ρομέρο μ' άπίστευτη
έπιμονη.

— Κύριε, είπε ο Ισπανός πά-
ρα πολύ συγκινημένος, αν ήμουν
ο άνώτατος άρχηγός των Ισπανι-
κών δυνάμεων, θα σας έλεγα: «Δε
μπορεί να σκοτώση κανείς άντρες,
όπως σεις. Είστε ελεύθεροι!» Δεν
είμαι όμως ο άρχηγός και, αν και
με βαρεία καρδιά, θα κάνω το κα-
θήκον μου, σάν στρατιώτης. Κύ-
ριε Ρουϊθ, σε πέντε λεπτά, ή νέα
θα είναι ελεύθερη, αλλά σεις θα
είστε ο αϊχμαλώτης μου.

— Θα είμαι, άπάντησε ψύχραι-
μα ο Ρομέρο.

— Σε ποιόν πρέπει να έμπι-
στεύω αυτή τη νέα;

— Σ' έναν έπαναστάτη που την
περιμένει έξω απ' το στρατόπεδο.

— Θα του την παραδώσω ο Ι-
διος. Περιμένετε.

Ο συνταγματάρχης βγήκε από
τη σκηνή. Ο Ρομέρο πλησίασε
ως το κατώφλι της. Ήταν πάντα
ήρεμος, αλλά το μέτωπό του,
μπρος στα φώτα του στρατοπέ-
δου, φαινόταν γυαλιστερό σάν ά-
πό κρύο ιδρώτα.

Μερικά λεπτά κύλησαν. Έπει-
τα δυό ίππείς προχώρησαν ανά-
μεσα απ' τις σκηνές. Ο μιγάς ά-
νατρίχισε. Σ' αυτούς τους δυό
ίππεις ο Ρομέρο αναγνώρισε το
συνταγματάρχη και την Τάν Κιού,
που ήταν τυλιγμένη με το μεγα-
λο λευκό μεταξωτό μανδύα της.

— Χάνγκ Τού, ψιθύρισε ο Ρο-
μέρο με υπόκωφη φωνή, ο «άδελ-
φός» σου πληρώσε το χρέος του
με τη θυσία της ζωής του και με
το χάσιμο της γυναίκας, που τό-
σο πολύ αγαπήσει!

— Ακολουθήσε με το βλέμμα τους
δυό ίππείς που άπομακρύνονταν.
Έπειτα, έκλεισε τα μάτια του, σά

— Ήταν ανάγκη, βοή παιδί μου να μάς φέρνεις σ' αυτούς τους
άγώνες; Ο πατέρας σου άβηη πάλι άπόψε άυπνίες!...

νάθελε να διώξη μία τρομερή ό-
πασια.

Σάν σε κινηματογραφική ται-
νία ξαναείδε όλους τους άγώνες,
που είχε κάνει μαζί με τους έπα-
ναστάτες για την ανεξαρτησία της
πατρίδας του. Θυμήθηκε τον έρω-
τα της φτωχής Τάν Κιού, που δε
μόρεσε να την αγαπήσει, θυμή-
θηκε την όμορφη Τερεζίτα, που δε
θα την ξανάβλεπε πιά και ή καρ-
διά του σφίχτηκε από άσπρη θλί-
ψη, γιατί ή μοίρα του δεν τον άφη-
σε να χαρή τη μεγάλη του, την
άπεραντη αυτή αγάπη. Θυμήθηκε
το γενναίο Χάνγκ Τού, τους συν-
τρόφους του. Όλα πέρασαν μέσα
σ' αυτές τις λίγες στιγμές και ή
πονεμένη ψυχή του έκλαψε για τον
χαμό τούτων έλλειψων, τούτων όνεί-
ρων, που είχαν φυλλορροήσει σάν
τ' άνοσιδιάκτα τριαντάφυλλα. Λί-
γο ακόμη κι' ο δυνατός αυτός άν-
τρας θα έσταύωσε σε λυγμούς. Μά
συγκρατήθηκε κι' έπιανε το βαθύ
του πόνο. Ορθωσε το άνάστημά
του, έδωσε από μπρος του όλες
αυτές τις θλιβερές εικόνες και πε-
ρίμενε καστερικά. Ήξερε πως σε
λίγες ώρες θα ήταν νεκρός, μα δεν
τον ένοιαζε για το θάνατο, τον έ-
νοιαζε γιατί όλα είχαν χαθεί, γιατί
τις όλα είχαν αποτύχει, γιατί ή
μοίρα είχε φανή τόσο σκληρή μα-
ζί του.

Όταν συνήλθε απ' την άγωνία
του κι' άνοιξε τα μάτια του, ο
συνταγματάρχης ήταν μπροστά
του. Τον κύτταξε σά να τον έδλε-
τε για πρώτη φορά.
— Η νέα έφυγε, του είπε με
θλιμμένη φωνή.

Τότε ο Ρομέρο ξαναγύρισε στην
πραγματικότητα.

— Εύχαριστώ συνταγματάρχα,
άπάντησε ο μιγάς άναστενάζον-
τας. Τώρα μπορείτε να διατάξετε
να με τουφεκίσουν.

— Όχι, Ντόν Ρομέρο Ρουϊθ, δε
μπορώ εγώ να διατάξω τη θανα-
τώσή σας. Οι στρατιωτικές άρχες
της πρωτεύουσας θ' άποφασίσουν
για την τύχη σας.

— Έστω, άπάντησε ο Ρομέρο,
θα πεθάνω εκεί όπου ζή το Μαρ-
γαριτάρι της Μανίλλας!...

ΖΗΤΩ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

Είκοσι ώρες έπειτ' απ' αυτά τα
γεγονότα, κατά τις έξη το βράδυ,
καθώς το ανάλαφρο αεράκι έκανε
τους κατοίκους της Μανίλλας να
βγαίνουν απ' τα σπίτια τους για
να πάνε περίπατο, ένας άντρας,
που ήταν ντυμένος όπως οι Ινδο-
νήσιοι, με το πρόσωπο μισοκρυμ-
μένο άπόνα μεγάλο ψάθινο καπέ-
λο, στάθηκε μπρος στο παλιό μέ-
γαρο του μαγιόρ του Άλκάθαρ.

Άφου κύτταξε πολλή ώρα με
ύφος σκεπτικό τα κλειστά πασα-
θροούλλα, ανέθηκε τα τρία σκα-
λιά και μπήκε άποφασιστικά μέ-
σα στο σπίτι. Ένας Ινδονήσιος
υπηρέτης, που καθόταν σ' έναν
πάγκο και λαγοκοιμόταν, έγειρησε
απ' τα βήματα που άκουσε, ση-
κώθηκε με καχύδεια, ταύθηκε και
τον ρώτησε, άναμέσα σε δυό χα-
σιμουρήματα, τι έπιθυμούσε.

— Όελο να δώ τη σενοριότα
Τερεζίτα Άλκάθαρ, άπάντησε ο
άγνωστος.

Κάτι έντελώς μοναδικό

**Υποκάμισα
μέ 10 έγγυήσεις!**

Arms® Δρχ. 115
Aias® Δρχ. 150
Adonis® Δρχ. 160
Απόλλων® Δρχ. 180

**ΜΕ ΤΙΜΕΣ ΕΝΙΑΙΕΣ
ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

**Ειδικές φίνες ποπλίνες
Σανφοράϊζντ**

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

**στην πιο άψογη
έφαρμογή.**

**ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

(R) = Σήμα κατατεθέν

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ: ΑΦΟΙ ΤΣΑΟΥΣΗ Α.Ε.

— Την κυρία μου;
— Μάλιστα.
— Έχετε κανένα γράμμα γι' αυτή;
— Όχι, αλλά θέλω να της ανακοινώσω κάτι το πολύ σοβαρό.
— Εκ μέρους τίνος;
— Αυτό δε σ' ενδιαφέρει, απάντησε βερά ο άγνωστος, κάνοντας μια χειρονομία ανυπομονησίας.
— Αν δεν ξέρη ποιός είστε, ούτε ποιός στέλνει, θ' αρνηθώ να σας δεχτή.
— Έχεις ίσως δίκιο. Θα της πής ένα όνομα: Χάνγκ Τού.
Ο Ίνδονήσιος υπηρέτης κτύπηξε τον άγνωστο με περιέργεια, σ' αυτό να μάθω περισσότερα, αλλά ένα βλέμμα του Κινέζου τον ανάγκασε να υποκύψει. Λίγες στιγμές αργότερα ο υπηρέτης ξαναγύρισε και είπε στον άγνωστο:
— Η κυρία μου σας περιμένει.
— Σε ακολουθώ, απάντησε ο Κινέζος. Ήξερα καλά πως θα με δεχόταν.
Ανέβηκε μια μεγαλοπρεπή, μαρμαρίνη σκάλα και υπήκει σ' ένα κομψό επιπλωμένο σαλόνι, όπου υπήρχαν ένα σωρό δροσερά τριαντάφυλλα μέσα σε γιαντινέζικα βάζα, που ανάδιναν ένα λεπτό άρωμα.
Μέσα στο μισόφωτο, γιατί τα παραθυρόφυλλα ήταν κλειστά, ο Χάνγκ Τού διέκρινε αμέσως την Τερεζίτα, που τον περίμενε όρθη στο σαλόνι. Φορούσε ένα απλό λευκό φόρεμα, που έκανε τη μελαγχολική ομορφιά της να φαντάζει πιο πολύ. Βλέποντας τον Κινέζο να προχωρή, η νέα, παρσαυμένη από έξαψη, βάδισε κατ' άπάνω του και πρόφερε με συντριμμένη φωνή:
— Υψιστε Θεέ!... Σεις εδώ!... Τι συνέβη; Μιλήστε, Χάνγκ Τού, σας ικετεύω!...
Ο Κινέζος απόμεινε βουβός, αλλά τα γαμάτα θλίψι μάτια του και τ' αλλοιωμένα χαρακτηριστικά του μιλούσαν γι' αυτόν. Η Τερεζίτα ξανάπε με πραγματική απελπισία:
— Έρχεστε να μου αναγγείλετε μια τρομερή είδηση, δεν είν' έτσι;... Φοβάμαι!... Μου τόν σκότωσαν ίσως...
Ενας λυγμός της έπνιξε τη φωνή και κλονίστηκε. Ο Χάνγκ Τού έκανε ένα βήμα προς αυτή για να τη βοηθήσει, αλλά η νεαρή Σπανιόλα ορθώθηκε και είπε αποφασιστικά:
— Μιλήστε, θέλω να τα μάθω όλα.
Είναι ακόμη ζωντανός, απάντησε ο Χάνγκ Τού, άλλ' αύριο ίσως θα είναι νεκρός!
— Θεέ μου! Τι θέλετε να πείτε;
— Ο Ρομέρο βρίσκεται στα χέρια των συμπατριωτών σας. Αν δεν τον σώσετε, θα τουφεκιστεί αύριο, την αύρι, με τους άρχηγους των επαναστατών, που συνελήφθησαν στη Ναβελίτα, στην Καδίτε και στο Ροζάριο.
Η Τερεζίτα άφησε μια σπαρακτική κραυγή:
— Θα μου τόν σκοτώσουν!...
— Επειτα, ώρμησε στην πόρτα φωνάζοντας:
— Πατέρα! Πατέρα! Πρέπει να τον σώσεις!...
— Ακούοντας τις κραυγές της και νομίζοντας πως η κόρη του κινδύνευε, ο «μαγιόρ» του Αλκάθαρ έτρεξε άμέσως στο σαλόνι. Βλέποντας τον Χάνγκ Τού μπροστά του νόμιζε πως ο κεραυνός τόν είχε χτυπήσει!
— Μ' αναγνωρίζετε «μαγιόρ» του Αλκάθαρ; είπε ο Κινέζος κάνοντας μερικά βήματα.
— Εσείς εδώ! Ψέλλισε ο «μαγιόρ», χλωμαίνοντας.
— Πατέρα μου, φώναξε η Τερεζίτα, πέφτοντας στην άγκαλιά

του, θα μου τόν σκοτώσουν!...
— Ποιόν; ρώτησε ο «μαγιόρ».
— Τόν Ρομέρο!
— Και ποιός θέλει να τόν σκοτώσει;
— Οι στρατιώτες σας, απάντησε ο Χάνγκ.
— Μά πώς;...
— Μάλιστα, οι στρατιώτες σας! Τόν Ρομέρο Ρουϊθ, έκλεινον που σας έσωσε απ' το θάνατο, έκλεινον που αγαπάει την κόρη σας, έκλεινον που θάξεν τη ζωή του γι' αυτήν! Είναι φυλακισμένος στη Μανίλλα, περιμένοντας την αύρι για να τόν τουφεκίσουν!
— Μά ποιός τόν αιχμαλώτισε; φώναξε ο μαγιόρ, μ' οδυνηρή έκπληξη.
— Αντί ν' απαντήση, ο Χάνγκ Τού, πλησίασε τόν Ίσπανό, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος του και στυλώνοντας έν' απειλητικό βλέμμα στο συνομιλητή του, είπε με θλιμμένη φωνή:
— Δείτε τώρα τη γενναιοφροσύνη σας. Ο σωτήρας σας βρίσκεται στα χέρια των συμπατριωτών σας. Πληρώστε το χρέος σας, «μαγιόρ» του Αλκάθαρ.
— Πατέρα μου, φώναξε η Τερεζίτα απελπισμένη, πατέρα μου, σώστε τον επ' το θάνατο!...
Ο «μαγιόρ» έσπρωξε ελαφρά την κόρη του, που είχε κρυσταλλωθεί απ' το λαιμό του, κι έπειτα, απλώνοντας το χέρι του προς τόν Κινέζο, είπε με συγκινημένη φωνή:
— Ορκίζομαι ενώπιον του Θεού πως θα κάνω τόν πάν για να σώσω τόν Ρομέρο!...
— Σας ευχαριστώ, είπε ο Χάνγκ Τού, που το πρόσωπό του φωτίστηκε.
— Μή μ' ευχαριστήτε, γιατί τα πάντα εξαρτώνται απ' τις περιστάσεις. Πριν απ' όλα πρέπει να μάθω από σας πολλά πράγματα...
— Μιλήστε.
Ο «μαγιόρ» στράφηκε προς την κόρη του:
— Αφήσε μας μόνους, παιδί μου, της είπε.
— Ναί, αλλά θα τόν σώσεις, δεν είν' έτσι, πατέρα;
— Τό έλπίζω.
Ο μαγιόρ έπιασε έπειτα απ' το χέρι τόν Κινέζο και μπήκε μαζί του στο γραφείο του.
— Πείτε μου, τόν ρώτησε κλείνοντας την πόρτα και γνέφοντας στον Χάνγκ Τού να καθίση, ο Ρομέρο Ρουϊθ αγαπάει την κόρη μου ή τη νέα έκείνη που ήταν μαζί του;...
— Απ' την απάντησή σας ίσως να εξαρτάται η ζωή του.
— Αγαπάει την κόρη σας, απάντησε ο Χάνγκ Τού, αναστενάζοντας βαθεία.
— Επειτα από μικρή σιωπή, ο Κινέζος εξήγησε στο «μαγιόρ» ποιά ήταν η Τάν Κιού, πόσο είχε αγαπήσει τόν Ρομέρο, τους κινδύνους που είχε αντιμετώπισει ο θαρραλέος άρχηγός των επαναστατών και τέλος τα τρομερά δράματα της Μαλαμπόμ.
Ο Ρομέρο πλήρωσε το χρέος του άπεναντι του φίλου του κι' άπέναντι της Τάν Κιού, είπε τέλος ο Κινέζος, πάρα πολύ συγκινημένος. Έλπίζω πως θα πληρώσετε και σεις το δικό σας χρέος.
— Θα τόν πληρώσω και ίσως καλύτερα απ' όσο τόν φαντάζεστε, απάντησε ο «μαγιόρ», καθώς σηκώνονταν απ' το καθισμά του. Η επαναστατική ξεψυχάει κι' ο Ρομέρο δεν είναι πιά ένας έχθρος, αλλά ένας δυστυχισμένος νικημένος, που όλοι οι Ίσπανοί τόν θαυμάζουν και τόν εκτιμούν. Θα είναι ένα τρομερό πλήγμα για την αδελφή σας, αλλά δε θα μπορέσω να τόν σώσω παρά δίνοντάς του την κόρη μου. Έτσι, μ' αυτόν τόν τρόπο, θα τόν τραβήξω μακριά απ' την ανταρσία.

— Η Τάν Κιού θα σφίξη την καρδιά της, είπε ο Χάνγκ Τού με σταθερότητα. Σώστε αυτόν, που αγαπάω σαν αδελφό. Δε σας ζητώ τίποτ' άλλο.
— Έλατε μαζί μου, δε θάχετε τίποτα να φοβηθήτε, δε σας παρουν για έναν απ' τους υπηρέτες μου και κανένας δε θα υποπτευθί πως είστε ο τρομερός άρχηγός των Κίτρινων.
Πήρε το σπαθί του, έβαλε το πηλίκιό του, και κατέβηκε τη μεγάλη σκάλα. Ο Ίνδονήσιος που είχε δεχτή τόν Κινέζο, βρισκόταν ακόμη κοντά στην πόρτα.
— Πήγαινε ν' αναγγείλεις την επίσκεψή μου στο δικητή, τού είπε ο «μαγιόρ» του Αλκάθαρ. Σε ακολουθώ...
Είχε πιά νυχτώσει. Ο κόσμος, αφού είχε πάρει τόν άερα του, γύριζε στο σπίτι του. Λίγοι μόνον άνθρωποι βρισκόταν ακόμη στους δρόμους. Ωστόσο, ο «μαγιόρ» φρόντισε να περάση απ' τους λιγασυχνάστους δρόμους για να μην αναγνωρίσουν τόν Χάνγκ Τού. Έπειτα από άρκετη ώρα, οι δυο άντρες, έφτασαν στο παλάτι τού αντιβασιλέως. Ο Ίνδονήσιος τούς περίμενε κοντά στο σκοπό.
— Ο δικητής είν' έτοιμος να σας δεχτή, κύριε, είπε στο μαγιόρ.
— Μείνετε εδώ, είπε ο «μαγιόρ» στον Χάνγκ, και μη χάνετε τις έλπίδες σας.
Ο «μαγιόρ» μπήκε στο μέγαρο. Ο Κινέζος κάθισε σ' έναν πέτρινο πάγκο κι' έπιασε το πρόσωπό του με τα χέρια του. Φάνηκε πως ήταν άποροφρημένος στους στοχασμούς του.
Μια ώρα πέρασε, ύστερα μια άλλη, χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση. Λες και είχε μεταμορφωθεί σε άγαλμα. Ξαφνικά τινάχτηκε άπάνω, καθώς ένιωσε κάποιο χέρι.
— Λοιπόν; ρώτησε ο Χάνγκ, με σδυμένη φωνή.
— Πέτυχα να τού δοθώ χάρις.
— Α!...
— Μά μ' ένα όρο.
— Ποιόν;
— Ο Ρομέρο θα άφειθ' έλευθερος, αλλά αυτή τη νύχτα κιόλας θα φύγη απ' τη Μανίλλα με την επίδεσμή μου. Θα τού άπαγορευθ' για πάντα να ξαναπατήση σ' οποιοδήποτε νησί τών Φιλιππινών. Τα μεσάνυχτα μια κανονιοφόρος θα τόν περιμένει κοντά στη γέφυρα τού Πάσιγκ.
— Θα μπορέσω να τόν ξαναδώ πριν απ' την αναχώρησή του; ρώτησε ο Χάνγκ Τού με ραγισμένη φωνή.
— Ναί, και η Τάν Κιού, αν τό θέληση.
— Που θα τόν πάτε;
— Μακριά απ' τις Ισπανικές άποικίες, σ' ένα χτήμα που έχω στο Τερνάτε και που θα τόν δώσω για προίκα στην κόρη μου.
— Φεύγει μαζί με την Τερεζίτα;
— Ναί, Χάνγκ Τού. Αγαπιούνται, θα είναι ευτυχισμένοι!
— Σας ευχαριστώ για κείνον, απάντησε ο Κινέζος.
— Επειτα, πρόσθεσε με παράξηνη φωνή:
— Ο Χάνγκ Τού δε θα δ' ή αύριο τόν ήλιο να βγαίνει. Έδώ θα έξαφανιστούν και οι τελευταίοι ύπερασπιστές της έλευθερίας!
Απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα για ν' άποφύγη να δώση περισσότερες εξηγήσεις. Πεπατούσε σαν τρελλός σαν να υπέκυπτε σ' έναν πόνο, που γινόταν όλο και πιο δυνατός. Πέρασε, χωρίς να τό καταλάβη, τη γέφυρα τού Πάσιγκ, ακολουθόμενος για λίγο τόν ποταμό Μπινόντο, και κάρηκε μέσα στα στενά σοκάκια τού

προάστιου Τόντο. Έξαφνα ξαναγύρισε πίσω.
Σταθηκε σε λίγο μπρός σ' ένα κομψό σπίτι κινέζικου στυλ. Άνοιξε την πόρτα, ανέβηκε τη σκάλα και μπήκε σ' ένα μικρό δωμάτιο, που τόν φωτίζε ένα άσθενικό φώς από κάποιο φανάρι.
Μια νέα γυναίκα καθόταν μέσα, μπρός σ' ένα τραπέζι και είχε τόν πρόσωπό της κρυμμένο στα χέρια της. Ο Χάνγκ Τού την πλησίασε, έρριξε πάνω της ένα μεταξωτό γαλάζιο πανωφόρι, και πιάνοντάς την απ' τόν ώμο, της είπε μαλακά:
— Έλα, αδελφή μου. Ο Ρομέρο σώθηκε, αλλά τόν έχασες για πάντα. Η λευκή γυναίκα κατάστρεψε τη ζωή σου και τη δική μου.
— Σε ακολουθώ, αδελφέ μου, είπε η καύμενη Τάν Κιού με καρτερία.
Βγήκαν απ' το σπίτι και κατευθύνθηκαν προς τη γέφυρα τού Πάσιγκ, όπου έδλεπες να λάμπουν, μέσα στη νύχτα, τα φώτα μιας κανονιοφόρου. Σαν έφτασαν κοντά στη γέφυρα, είδαν μιάν όμάδα από τρία άτομα, που φαίνονταν να τούς περιμένουν. Αναγνώρισαν τόν Ρομέρο, τόν «μαγιόρ» τού Αλκάθαρ και την Τερεζίτα.
Ο Ρομέρο ώρμησε προς τόν Χάνγκ Τού και οι δυο γυναίκοι άντρες άγκαλιάστηκαν σφιχτά για λίγες στιγμές. Η συγκίνησή τους έμπόδιζε να προφέρουν έστω και μια λέξη. Η Τερεζίτα, ωστόσο, είχε πλησιάσει την Τάν Κιού, που ήταν έτοιμη να λιποθυμήση. Τό Μαργαριτάρι της Μανίλλας ήταν κι' αυτό πάρα πολύ συγκινημένο.
— Σ' ευχαριστώ, είπε, σφίγοντας στην άγκαλιά της τη νεαρή Κινέζα. Τό Μαργαριτάρι της Μανίλλας δε θα ξεχάση ποτέ τόν Λουλουδι τών Μαργαριταριών. Έλπίζει να ξαναδ' την Τάν Κιού ευτυχισμένη μια μέρα.
Ενας πνιγμένος λυγμός ήταν η απάντησή της Τάν Κιού. Τη στιγμή εκείνη, η κανονιοφόρος σφύριξε: Ήταν τόν σημείο της αναχωρήσεως.
— Γειά σου, αδελφέ μου, είπε ο Ρομέρο, άγκαλιάζοντας και φιλώντας ξανά τόν Χάνγκ Τού. Έλπίζω να σε δώ σε λίγο στο Τερνάτε. Η έλευθερία τών νησιών για την όποια τόσο πολύ αγωνιστήκαμε χάθηκε ίσως για πάντα.
— Ίσως, αδελφέ μου, απάντησε ο Χάνγκ Τού. Πήγαινε και ζήσε ευτυχισμένος!
— Και η Τάν Κιού;
— Τό πήρε άπόφασι. Η μοίρα τό θέλησε έτσι...
Ο Ρομέρο πλησίασε τη νεαρή Κινέζα.
— Συχωρέσε με, Τάν Κιού, της είπε γλυκά, γιατί κατέστρεψα τό πιο όρατο όνειρο της ζωής σου, της νιότης σου!
— Κύριέ μου, δεν έχω τίποτα να σου συχωρέσω, απάντησε τόν Λουλουδι τών Μαργαριταριών, με φωνή που μόλις άκούγεται.
— Επειτα, πιάνοντας τόν μιγάδα ζωηρά απ' τόν χέρι και δείχνοντάς του τόν ούρανό θόλο, τού είπε θλιμένα:
— Κύτταξε, κύριέ μου! Τό άστρο μου χάνεται μέσα στη θάλασσα και τό άστρο της λευκής γυναίκας λάμπει πάνω απ' τόν κεφάλι σου, πιο φωτεινό, πιο μεγαλύτερο παρ' ότε.
— Εμείς, όπως σου τόπα κι' άλλοτε, πιστεύουμε στην έπιρροή τών άστρων... Πήγαινε, κύριε, και άς είσαι ευτυχισμένος...
Ενας λυγμός της έπνιξε τη φωνή. Ο «μαγιόρ» τού Αλκάθαρ κι' ο Χάνγκ Τού έβαλαν τέλος σ' αυτή την θλίβερή σκηνή, τραβώντας τόν Ρομέρο στη γέφυρα της κανο-

Σκορπίστε γύρω σας άρωμα - δροσιά - φρεσκάδα

μέ **BAC**

Τό ΒΑC σταματά την κακοσμία τού ιδρώτα

★ Με μια μόνον κίνηση τó ΒΑC-slick, σάς άπαλλάσσει άπό κάθε σωματική άσχημή που ένοχλεί τó-περιβάλλον σας.

★ Με τó ΒΑC-slick, ακόμα και στις πιο ζεστές μέρες τού καλοκαιριού αισθάνεσθε σιγουριά σέ κάθε σας συναναστροφή. Στή δουλειά, στή διασκέδαση, στή λεωφορεία, παντού αισθάνεσθε άνετα.

Ζητήστε σήμερα

BAC-slick κόκκινο με άρωμα δροσερό
BAC-slick πράσινο με πιο έντονο άρωμα
σε 3 διάφορα μεγέθη (τσάντας, κανονικό, οικονομικό).

και τήν μοντέρνα συσκευασία

Bac Spray

Μόνυ τó ΒΑC περιέχει τó βακτηριοκτόνο άποσμητικό ΒΑC-43 που έχει άμεση ενέργεια και μεγάλη διάρκεια.

νιοφόρου, όπου βρισκόταν κιόλας η Τερέζιτα.

— Χαίρε, «αδελφέ» μου, είπε για τελευταία φορά ο Χάνγκ Τού στο φίλο του. Μη λησμονήσης ποτέ τον «αδελφό» σου που σ' αγαπάει μ' όλη του την ψυχή!

Πήδησε απ' τη γέφυρα του καραβιού στην αποβάθρα και ακίνητος, με τα χέρια σταυρωμένα, στήλωσε το βλέμμα του στον Ρομέρο, ενώ στα πόδια του η Τάν Κιού έκλαιγε με λυγμούς, κρύδοντας με τα χέρια της το πρόσωπό της.

Η κανονιοφόρος είχε ξεκινήσει αργά, κατεβαίνοντας τον ποταμό, παίρνοντας μαζί της, μακριά, το ευτυχισμένο ζευγάρι των έρωτων-μένων...

Ο Χάνγκ Τού, πάντα ακίνητος, έβλεπε τη μαύρη μάζα του καραβιού να χάνεται σιγά σιγά μέσα στο σκοτάδι. Όταν τα φανάρια της κανονιοφόρου χάθηκαν κι' αυτά πίσω απ' το σάρο, ο Χάνγκ Τού κάθισε κοντά στην Τάν Κιού και ψιθύρισε:

— Σ' αγαπάω πολύ, Ρομέρο, αλλά εσύ δεν αγαπάς ποτέ την αδελφή μου!

Αυτό ήταν το μόνο παράπονο που ξέφυγε απ' τα χείλη αυτού του ανθρώπου, με την τόσο μεγάλη καρδιά. Έπειτα, κλείστηκε σε μιάν άγρια σιωπή.

Ένας πυροβολισμός που ακούστηκε απ' τη μεριά του Μπινόντο τον τράβηξε απ' την ακινησία του όπου ήταν βυθισμένος εδώ και πολλές ώρες. Τα πρώτα χρώματα της αυγής φώτιζαν τον ουρανό.

Ο Χάνγκ Τού δρόωθηκε με μιάς και με μιάς φλογισμένα είπε στην αδελφή του:

— Τάν Κιού, θέλεις να ζήσης ή να πεθάνεις;

Το Λουλούδι των Μαργαριταριών δεν έχει πια κανένα λόγο να ζή απάντησε η άτυχη νέα.

— Τότε, έλα μαζί μου. Εκεί κάτω τουφεκίζουν τους άρχηγούς της επανάστασης. Το αίμα των μαρτύρων δεν χάνεται ποτέ!...

Αρπάξε την Τάν Κιού απ' το χέρι και κατευθύνθηκε γρήγορα στο μέρος όπου έκτελούσαν τους άρχηγούς της ανταρσίας, που τους είχαν αιχμαλωτίσει στη Νοβελίτα, στο Μπινκαγκιάν και στο Ροζόριο.

Έφτασε στον τόπο του μαρτυρίου μέσα σε λίγα λεπτά. Χωρίς να διστάσει, σήκωσε την αδελφή του στα στήθια του χέρια κι' α-νοίγοντας μία δίοδο ανάμεσα απ' το κατάπληκτο πλήθος, ώρμησε στο έκτελεστικό απόσπασμα που, με τα τουφεκία έτοιμα, θα κατα-τρπούσε με σφαίρες ξένη αρχηγούς επαναστάτες, καταδικασμένους σε θάνατο απ' το ισπανικό στρατόδικείο.

Είμαι ο Χάνγκ Τού, φώναξε έξαλλος, ο άρχηγός των μυστικών οργανώσεων. Πύρ!... Ζήτω η ελευθερία!...

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο επί κεφαλής αξιωματικός κατέβα-ξε το ξίφος του για να δώσει τη διαταγή να πυροβολήσουν. Οι στρατιώτες υπάκουσαν κι' ο Χάνγκ Τού, τρυπημένος από πολλές σφαί-ρες, κύλησε πάνω στα πτώματα των άλλων αρχηγών, παρασέρνον-τας στην πτώση του την αδελφή του, την Τάν Κιού.

Αλλ' η Τάν Κιού δεν είχε χτυ-πηθεί θανάσιμα. Το ωραίο κεφάλι του Λουλουδιού των Μαργαριτα-ριών, που το πρόσωπό του είχε γί-νει κάτωχρο, άνασκηώθηκε ελαφρά πάνω απ' τα πτώματα και τα χεί-λη της μισάνοιξαν για να ψιθυρί-σουν και πάλι:

— Ρομέρο!...

Έπειτα η Τάν Κιού έπεσε ξανά ανίσθητη πάνω στο ματωμένο στήθος του περήφανου Κινέζου.

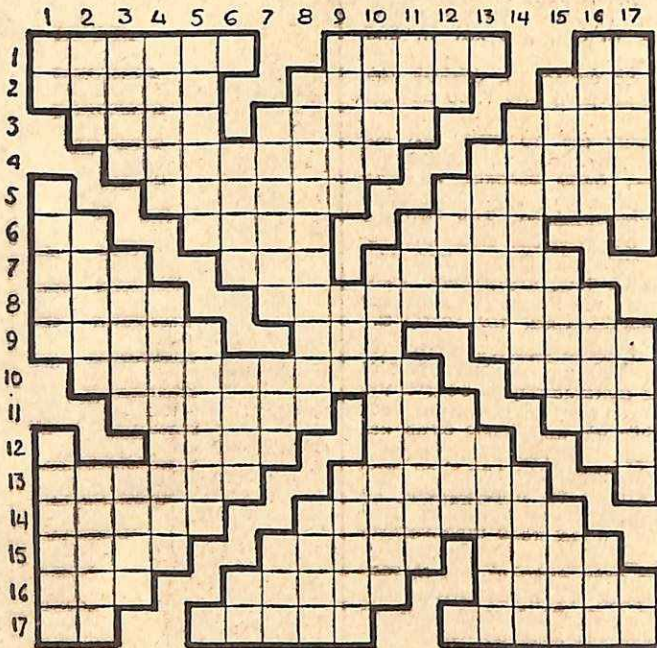
ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 910

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Κοιτών, που προορίζεται για νιοπαντρο ζευγάρι. — Μερι- κές γυναίκες το φορούν ακό- μα και το καλοκαίρι. — 508.
- 2 Ποδοσφαιρική ομάδα της 'Ιτα- λίας. — Προσέλθετε. — Τρο- πικό, ερωτηματικό επίρρημα.
- 3 'Ηρώς του 'Ιψεν. — Περί- φημη όπερα. — Χωρίς πε-

- 2 Όνομα πολλών στάρ του Χόλλυγουντ. — Επίρρημα, που δεν καθορίζει χρόνο. — Τουρκικό ανδρικό όνομα.
- 3 Άποδεια εμπυροματών. — Χωρίς καμιά μεγάλη προ- σπάθεια (επίρρ.). — Πολύ.
- 4 Άποκρουστικά. — Τελευταίο μέρος βιβλίου.
- 5 Βιβλικό βουνό. — Εύρωπαϊ- κή πρωτεύουσα.

- 4 Νησομπε της έρημου. — Λι- μάνι της Β. Γαλλίας.
- 5 Συμπληρώνει απαραίτητως κάθε γεύμα, τώρα το καλο- καίρι. — Καλλιερημένη έκ- τασις.
- 6 670. — Ζακ ... : Γάλλος κωμικός. — Χαρτοπαικτικός όρος.

- 7 Αρχικά μεγάλης δυνάμεως. — Ποταμός της Β. Γαλλί- ας. — Αμοibaία υποχρέω- σις των συζύγων.
- 8 Όρος στο σκάκι. — Άξιο- πρόσκετος.
- 9 Γεγονότα, που δε θα έπρεπε να συμβούν. — Χρονικός σύνδεσμος. — Βενταύξ.
- 10 Επίρρημα, που κάθε άλλο παρά φιλικές διαθέσεις προ- δίδει. — Ζιζάνιον του σίτου.
- 11 Η ζωή του είναι κάθε άλλο παρά υποδειγματική. — Εί- δε τη γυναίκα του να μετα- βάλλεται σε στήλη άλατος. — Βορράς (ξεν.).

- 12 Ζώο με μεγάλη ύπομονή. — Θεά της μυθολογίας μας. — Έπώνυμον συγγράφως.
- 13 Ποταμός της Ρωσίας. — Σω- ματική ή ηθική δύναμις.
- 14 Ίερα. — Πέτρος ... : πα- λαία δόξα του θεάτρου μας.
- 15 Προσωπική αντανάκλαση (β' προσ. πληθυν.). — Συστατι- κό των ουρανών. — Άφισε.
- 16 Μισό... ράντισο. — Δεν πα- ρουσιάζει κανένα ίχνος ζωής. — Χορτασμός.
- 17 Αρχή υποθέσεων. — Τόπος κατάλληλος για ταυρομαχίες. — Είδος μελάνης.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Σύμφωνο. — Κάνουν θέρυ- δο (σός). — Παιχνίδι για μικρά παιδιά.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΗΣ ΤΑΝ-ΚΙΟΥ

- Είναι, λοιπόν, αλήθεια;
- Μόνο γι' αυτό μιλούν στο Μπινόντο.
- Και τί λένε οι ισπανικές άρ- χές;

- Έπιβεβαιώνουν την είδησι.
- Χάθηκαν, λοιπόν, όλοι;
- Ο Θεός μόνον τ' όξερει.
- Ο Ρομέρο... ά μαγιόρ... τέ Μαργαριτάρι...

- Δεν ξέρουμε αν είναι ζων- τανοί ή νεκροί.
- Μίλα πιό σιγά.
- Η καυμένη ή Τάν Κιού ξύ- πνησε;

— Έδώ και λίγη ώρα δεν κοι- μόταν.

— Τί θα πη έγραφε όταν μάθη αυτή την τρομερή είδησι;

— Θα πρέπει να της την κρύ- ψουμε, Πράμ-Λι. Το πλήγμα αυτό θα μπορούσε να την σκοτώσει. Εί- ναι ακόμη πολύ αδύνατη. Τί πη- γμα αλήθεια!... Ο Ρομέρο κι' ο Χάνγκ Τού μαζί!... Καλύτερα θα ήταν για την καυμένη τη νέα, αν είχε πεθάνει πάνω στο ματωμένο στήθος του αδελφού της, του πε- ρήφανου κι' άτρόμητου Κινέζου Χάνγκ Τού.

— Εί!... Ποιος μπορεί να ξέ- ρη!... Ο πιο φλογερός έρωτας καταντάει κάποτε άδυσώπητο μί- σος.

— Η Τάν Κιού δεν ξέρε να μι- σή. Αγάπησε πάρα πολύ τον Ρο- μέρο κι' όσα θα της μένη ακόμη μία πνοή ζωής θα κλαίει το ωραίο της όνειρο που έσβυσε.

— Μίλας πάντα για τον Ρο- μέρο;

— Πάντα, Πράμ-Λι και τη νύ- χτα στα όνειρά της τον καλεί με σπαρακτική φωνή.

— Και δεν καταριέται τη λευ- κή γυναίκα;

— Μήτε μιά κατάρα δε βγήκε απ' τα χείλη της. Πιστεύει στη μοίρα...

— Η μοίρα την έκδικήθηκε, Σέν Κιού. Η θάλασσα κατέπιε χωρίς άλλο την Τερέζιτα και τον πατέ- ρα της.

— Άλλοίμονο, μαζί με τον Ρο- μέρο!...

— Ο γιατρός ήθε;

— Ναι, Πράμ Λι.

— Και τί είπε;

— Πώς η Τάν Κιού έγινε καλά και πώς μπορεί ν' αρχίσει να ση- κώνεται. Σε λίγες μέρες, η πληγή θα κλείσει έντελως.

— Τί θα κάνει η Τάν Κιού;

— Αυτό δεν τ' όξεω.

— Άραγε θα ξαναγυρίσει στην πατρίδα της ή θα ξαναπαρή τη θέση της ανάμεσα στους επανα- στάτες;

— Μου φαίνεται πως δεν υπάρ- χει πια επανάσταση, Πράμ Λι.

— Γελίσεις, Σέν Κιού. Ο στρα- τηγός Πολαβιέθα βιάστηκε να έ- πιδιδαστή στο καράδι για να ξα- ναγυρίσει στην 'Ισπανία κι' ο στρατηγός Ριβιέρα απόλυσε πολύ γρήγορα τ' ό στρατό του. Οι μυ- ρήκοι οργανώσεις ξανασηκώσαν κεφάλι και νέες ομάδες επαναστα- τών σχηματίστηκαν κι' έγκατα- στάθηκαν στην Καθίτε και στα κεντρικά σημεία του νησιού.

— Προσπάθειες γενναίες, αλλά στείρες. Ο Χάνγκ Τού είναι νε- κρός, ο Ρομέρο έφυγε, οι κυριώ- τεροι άρχηγοί τουφεκίστηκαν ή έ- ξορίστηκαν. Ποιος θ' αναλάβη τη διοίκηση των επαναστατικών ομά- δων;

— Ο Άγκουινάλντο.

— Αυτός!... Δε θα μπορεί να κρατήσει για πολύ καιρό! Άλλω- στε, αν η Τάν Κιού ξαναπαίρνε τη θέση της στον άγώνα, αυτό θα τ' όκανε για να βρή έναν άξιοπρεπή θάνατο! Όχι, θα προσπαθήσω να την πείσω να πάη στις άρχες του

Κίτρινου ποταμού. Όπως ά άόδας της πατρίδας της και η στοργή των συμπατριωτών της να κατα- φέρουν να την γιατρέψουν απ' την τρομερή πληγή της καρδιάς της, αν...

— Άν... Γιατί δεν άποτελειώ- νεις τη φράση σου;

— Άν οι 'Ισπανοί την άφήσουν ελεύθερη!

Μιά σκοτεινή λάμψη πέρασε απ' τα μάτια του Πράμ Λι, που φώ- ναξε:

— Μα τί θέλουν άκόμη; Σκό- τωσαν τον αδελφό της και τρύπη- σαν τ' όραίο στήθος της με μιά σφαίρα! Όλ' αυτά δεν τους ότά- νουν; Σκοπεύουν να την τουφεκι- σουν ίσως για δεύτερη φορά;

— Σούτ!... Δεν ξέρε πώς οι 'Ισπανοί την παρακολουθούν.

— Εύτυχώς είμαστε εδώ...

Ο Πράμ Λι σάπασε άπότομα.

Άπ' τ' ό παίχνο δωματίο άκούστη- κε μιά φωνή που παραληρούσε:

— Χάνγκ!... Ρομέρο!...

Ο Πράμ Λι κι' ο Σέν Κιού ση- κώθηκαν κι' άντάλλαξαν ένα γρή- γορο βλέμμα γεμάτο άγωνία. Η- ταν δύο νέοι, ο δεύτερος πρό πάν- των, που μόλις είχε πατήσει τα είκοσι χρόνια του. Ο πρώτος ή- ταν περίπου είκοσι πέντε χρόνων κι' άνηκε στην υπερέφανη φυλή των Μαλαίων που κατέκλυσε όλα τα νησιά της Κίτρινης θάλασσας. Οι όμοι του ήταν πλατείς, τ' ό στή-θος του γεροδεμένο και τ' ό μπρά- τσα του με δυνατούς μυώνες. Τ' ό άνάστημά του ήταν λίγο κάτω απ' τ' ό κανονικό και φαίνόταν πως εί- χε στον ύψηλό βαθμό την εύλυγι- σία, εκείνη που κάνει τους Μαλαί- σιους τους καλύτερους ναυτικούς.

Τ' ό δέρμα του ήταν ήλιοκαμένο, με καφετίες άνταυγίες. Τα μαλ- λιά του πυκνά και πολύ μαύρα. Τα μάτια του μικρά, ζωηρά, φλο- γερά. Η μύτη του κάπως φουσκω- μένη και τ' ό χείλη του σαρκώδη.

Φορούσε ένα άσπρο πανταλόνι κι' ένα βαμβακερό κόκκινο πουκά- μισο. Στη ζώνη του κομώδον τ' ό χλώριο κρίς, δηλαδή τ' ό έγχει- ρίδιο, που ένας άληθινός Μαλαίος δεν τ' ό άποχωρίζεται ποτέ.

Ο άλλος ήταν Κινέζος, με ά- δύνατο σώμα, νευρώδης, με κίτρι- νο σκούρο δέρμα, με μάτια λοξά, με τ' ό κεφάλι μισοδυρισμένο, που τέλειωνε σε μιά μακρά ούρα μαλ- λιών, που την είχε τυλιγμένη σε τουρμπάνι γύρω απ' τ' ό κεφάλι του, για να μην έμποδίζεται στις κινήσεις του. Φορούσε μιά φαρ- δεία βαμβακερή γαλάζια μπλού- ζα, με μανίκια κεντημένα και φαρ- δεία πανταλόνια. Τα πόδια του ή- ταν μέσα στα κινέζικα παπούτσια με την παχειά σόλα από καου- τσούκ κι' άνασκηωμένα στις μύ- τες.

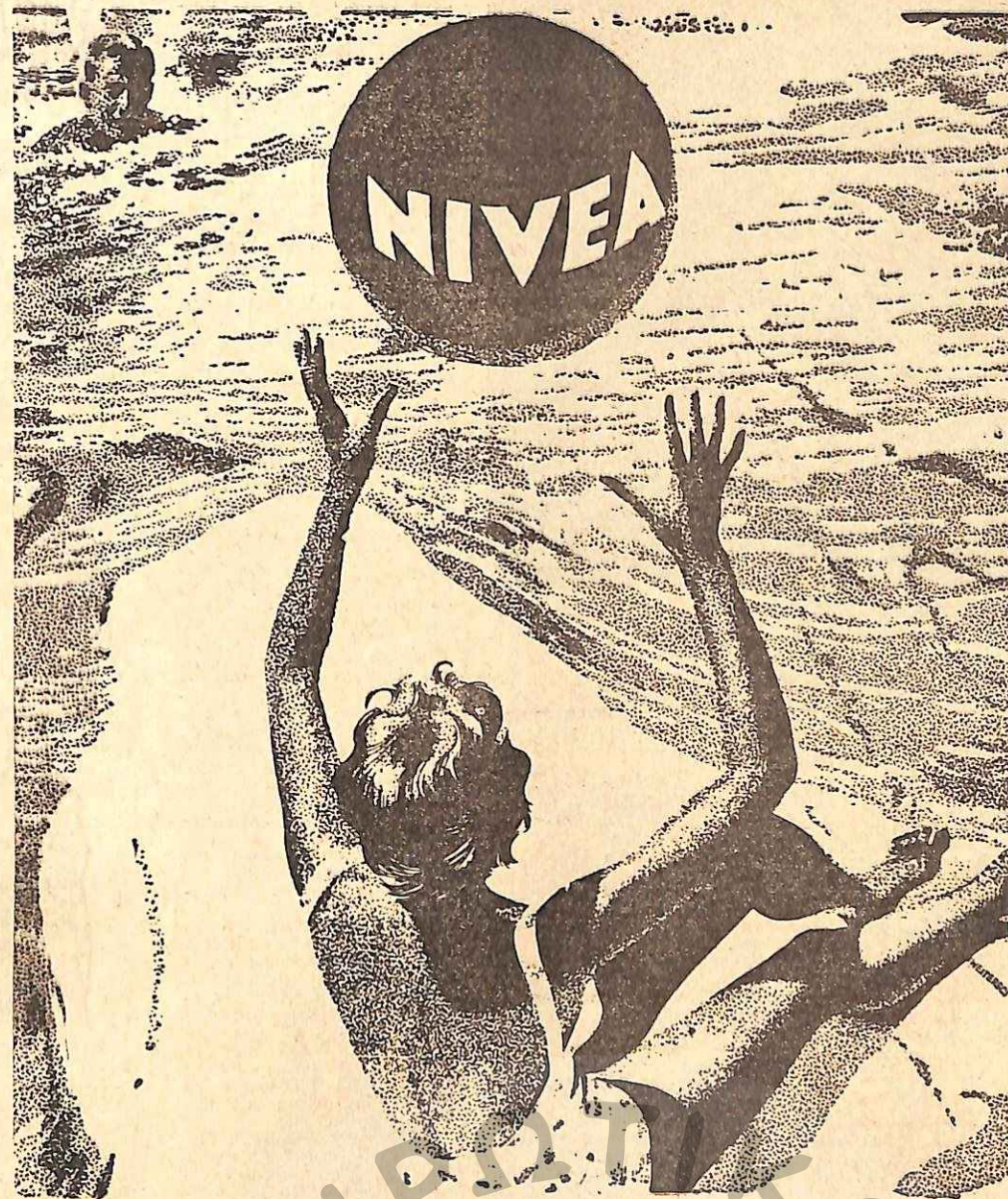
Και οι δύο τους, άφου κυττά- χτηκαν άρκετά λεπτά, πλησίασαν σε μιά πόρτα κι' έβαλαν αυτή ν' άκούσουν. Κανένα άλλο όνομα δεν άκούστηκε. Στο τέλος, ένας βα- θύς άναστεναγμός έφτασε στ' αυ- τιά τους.

— Καυμένο Λουλούδι των Μα- ργαριταριών! Ψιθύρισε ο Σέν Κιού λυπημένος. Τους βλέπει στ' όνειρό της.

— Δε θα τους ξεχάσει ίσως πα- τέ! έλεπε ο Μαλαίος. Λοιπόν, δεν της είπες άκόμη τίποτα γι' αυτή την τρομερή νύχτα;

— Όχι, έσκαλωθεί ν' άγνοή ό,τι έγινε άφου ο Χάνγκ Τού κυλί- στηκε νεκρός κάτω απ' τις 'Ισπα- νικές σφαίρες. Όστόσο, την άκου- σα συχνά, στ' ό παραληρημά της, να επαναλαμβάνη τα περήφανα λόγια τ' ό αδελφού της μπρος στ' ό έκτελεστικό απόσπασμα: «Είμαι ο Χάνγκ Τού, ο άρχηγός των μυ- στικών οργανώσεων!... Πύρ!... Ζή- τω η ελευθερία!...».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Πάντοτε νέα

Δροσερό, τρυφερό και λείο πρέπει να διατηρήται τ' ό δέρμα σας και μετά τα παιχνίδια στ' ό υπαίθρο και στ' όν ήλιο.

Αυτό είναι εύκολο χάρις στην Nivea!

Γιατί η περιποίηση και η προστασία τ' ό δέρματος είναι δύο ιδιότητες που χάρισαν στην Nivea την παγκόσμια φήμη της.

Nivea σημαίνει περιποίηση και συγχρόνως προστασία για κάθε δέρμα.

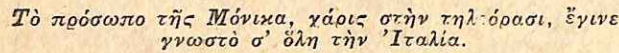
Λάδι Nivea: προστατεύει από τ' όν καυτερό ήλιο και δίνει στ' ό δέρμα ωραίο μελαχρινό χρώμα.

Κρέμα Nivea: για τήν περιποίηση τ' ό δέρματος μετά τ' ό μπάνιο. Διατηρεί τ' ό δέρμα μαλακό, τ' ό τρέφει, τ' ό δροσίζει.

Λάδι Nivea με ειδικό μεκαστήρα (SPRAY)

ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Μία ακόμη «Σταχτοπούτα» στον ιταλικό
κινηματογράφο

ποτώνς, γιά τή Μόνικα ή-
ταν μιιά άρχή και μάλιστα
μιιά καλή άρχή.

Άπό χαρακτήρος αίσιό-
δοξη ή μικρή «ονειροπαμέ-
νη» νόμισε ότι μέ τό φίλμ
αυτό είχε κερδίσει τή μάχη
και ότι τά στούνια θά τήν
παρεκκλούσαν τώρα. «Όταν
κατάλαξε τήν ατασάτη της

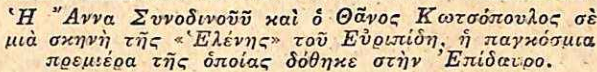
— 'Εχει ἐνδιαφέρον
ρασι, 'Αρμάνδε;

γραμμα ἀπόψε στήν τηλεό-

★ Ένώ σέ πολλές χώρες
αλείνουν δεκάδες κινηματο-
γραφικών αίθουσών, μιά τε-
τραταία στατιστική τής «Ου-
έσκο» ἀναφέρει ὅτι ὁ ἀ-
ριθμὸς τῶν κινηματογράφων,
πρὶν 95.000 τὸ 1948 ἔφτασε
σήμερα τὸς 167.000 σ' ὅλο
τὸν κόσμῳ. Ἡ Ἑὺα στατι-
στική ἀναφέρει ἐπίσης πῶς

— Χρυσέ μου Κώστα.
 ἥλιος ἔπαιψε νὰ λάμπη γιὰ

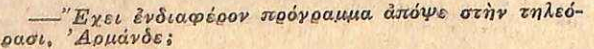
Από τότε που ξφυγες, ό
να...

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

★ Ο Κώστας Χατζηχρή-
τος, που άνάρρωσε τελεί-
ως, συνεχίζει την περιοδεία
του στις επαρχίες.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

— Χρυσέ μου Κώστα... 'Από τότε που ξφυγες, ο ήλιος έπαψε νά λάμπη για μένα...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η έγκλειψη της στειρώσεως

Είναι εύκολη και ακίνδυνη, αλλά οι χειρουργοί δεν την αναλαμβάνουν πάντα

ΠΡΙΝ από λίγο καιρό, μία Άγγλιδα κατέφυγε στα δικαστήρια, ζητώντας αποζημίωση από ένα χειρουργό, γιατί έμεινε έγκυος μολοντί την είχε υποβάλει σε στειρώση. Με την ευκαιρία λοιπόν αυτή, ασχολήθηκαν με το ζήτημα οι εφημερίδες, πολλές δε γυναίκες, που είχαν υποστεί στειρώση, ανησύχησαν μήπως συλλάβουν κι αυτές, ενώ άλλες απεναντίας άρχισαν να εξετάζουν πώς θα μπορούσαν να γίνουν στειρές με μία χειρουργική επέμβαση.

Πραγματικά, παρ' όλη την πρόοδο που έχουν σημειώσει τα προληπτικά μέσα έναντι της εγκυμοσύνης, πολλές παντρεμένες επιζητούν μία ριζική λύση, που θα τις γλυτώσει οριστικά απ' τον κίνδυνο μιας ανεπιθύμητης εγκυμοσύνης.

Η έγκλειψη της στειρώσεως είναι απλή, ακίνδυνη και διαρκεί μόνο λίγα λεπτά της ώρας. Ωστόσο, κανείς ευσυνείδητος χειρουργός δεν την αναλαμβάνει, χωρίς ώριμες προϋποθέσεις.

Πρώτα απ' όλα, πρέπει κι' οι δυο σύζυγοι να είναι απόλυτα βέβαιοι ότι θέλουν ν' αποκτήσουν άλλα παιδιά. Επειτα, πρέπει να κρίνουν κι' οι δυο ότι οι άλλες μέθοδοι αποφυγής της εγκυμοσύνης είναι ανεπαρκείς στην περίπτωση τους.

Για το δεύτερο, κρίνεται να πεισθεί κι' ο χειρουργός, κρίνοντας τα πράγματα απ' τη δική του άποψη. Μόνο τότε θα δεχθεί να στειρώσει π.χ. μία γυναίκα, που έχει ήδη κάνει όχτω ή εννιά παιδιά και δεν είναι πια σε θέση ν' αναβρέσει κι' άλλα.

Υπάρχουν όμως και Ιατρικοί λόγοι, που επηρεάζουν την απόφαση του. Ο κοινότερος απ' αυτούς είναι ψυχολογικός, όταν δηλαδή κινδυνεύει η ψυχική υγεία της γυναίκας από την εγκυμοσύνη και τον τοκετό.

Δεύτερη στη σειρά αιτία είναι μία σοβαρή πάθηση των νεφρών. Η εγκυμοσύνη αποτελεί μεγάλη δοκιμασία για τους νεφρούς. Κάθε γυναίκα λοιπόν, που της έχουν βγάλει μόνον ένα νεφρό κι' ο άλλος της έχει μολυνθεί ίσως μία - δύο φορές σε προηγούμενες εγκυμοσύνες, διατρέχει σοβαρότατο κίνδυνο αν ξαναμείνει έγκυος.

Όρισμένοι χειρουργοί στειρώνουν επίσης τις καρδιακές γυναίκες. Πάνω σ' αυτό το ζήτημα, οι περισσότεροι καρδιολόγοι φρονούν ότι μία γυναίκα, που πάσχει απ' την καρδιά της από μικρή, δεν πρέπει να κάνει περισσότερα από τρία παιδιά. Αυτό δε, όχι γιατί η εγκυμοσύνη κι' ο τοκετός μπορεί να βλάψουν την υγεία της, αλλά γιατί θα κουτήσουν φοβερά την καρδιά και ενδεχομένως θα συγχρόνως αναγκάζεται να φροντίσει για τ' άλλα παιδιά της.

Αν η γυναίκα έχει υποβληθεί επανειλημμένως σε καισαρική τομή, δεν είναι φρόνιμο ν' αναγκασθεί να την επαναλάβει. Γι' αυτό, μαζί με την καισαρική τομή, ο χειρουργός

μπορεί να στειρώσει συγχρόνως τη γυναίκα, ώστε να μη ξαναμείνει έγκυος.

Επίσης, όταν έχει προηγηθεί επέμβαση για πτώση της μήτρας, ή να κακοήγησε τοκετός μπορεί να χειρουργηθεί. Σε τέτοια λοιπόν περιπτώσεις, αν η γυναίκα ξαναμείνει έγκυος, μετά τη μήτρας, ο γιατρός της συμβουλεύει να γεννηθεί καισαρική τομή και να στειρωθεί συγχρόνως.

Τέλος, συνιστάται η στειρώση, όταν τα παιδιά μιας γυναίκας πεθαίνουν εξ αιτίας του παράγοντος Rh του αίματος.

Άλλοτε, οι γιατροί δεν άφηναν και τις φυματικές να γίνουν μητέρες. Σήμερα όμως έχει λείψει πια αυτός ο λόγος, γιατί τα νέα φάρμακα σταματάνε τη δραστηριότητα της φυματίωσης, ενώ εξ άλλου το βρέφος προφυλάσσεται από τη μόλυνση με το προληπτικό αντιφυματικό έμβολιο B.C.G.

Πώς γίνεται η στειρώση; Ο ριζικότερος τρόπος είναι, βεβαίως, η αφαίρεση της μήτρας. Αλλά η έγκλειψη αυτή απαιτεί περί τη μισή ώρα κι' έχει συνέπειες — όπως θα δούμε — για τη γυναίκα. Δεν την εφαρμόζουν λοιπόν οι γιατροί, όταν η μήτρα είναι υγιής.

Προτιμούν συνήθως να κόψουν ένα τμήμα, μήκους 1 πόντου περίπου, από τις δυο σάλπιγγες. Για την επέμβαση αυτή, κάνουν μία τομή στην κοιλιά, του ίδιου περίπου μήκους όπως για τη σκληροειδίτιδα, αλλά στη μέση του υπογαστρίου, χαμηλά. Άνασκηκνουν έπειτα τις σάλπιγγες, τις κόβουν και δένουν προσεκτικά τις τέσσερες άκρες τους.

Όταν είναι πολύ επείγουσα η ανάγκη της έπεμβασης, π.χ. σε μία νόσχη καρδιακή πάθηση, ο χειρουργός δίνει απλά τους δυο αυτούς λεπτούς σωλήνες, ώστε να μη μπορεί πια να περάσει το όριο και να κατέβει προς τη μήτρα. Το δέσιμο αυτό πετυχαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις. Υπάρχει όμως κι' επείγουσα περίπτωση, όπου υπάρχει μικρό ποσοστό αποτυχίας (περίπου 0,5%), σιγά σιγά μπορεί να σχηματισθεί σιγά - σιγά μία νέα λεπτή διόδος μέσα στις δεμένες σάλπιγγες.

Αλλά και με το κόψιμο ενός τμήματος των σάλπγγων, υπάρχει μία μικρή πιθανότητα να ξαναδημιουργηθεί το τμήμα αυτό και να ενώσουν οι κομμένοι σωλήνες.

Ακόμα κι' αν αφαιρεθούν τελείως οι σάλπιγγες (έγκλειψη π.χ. δύσκολη) μπορεί να κατεβούν οι ωοθήκες προς τη μήτρα, να σχηματιστούν ένα νέο σωλήνα και να ξαναγεννηθούν μ' αυτήν. Φυσικά, πρόκειται για σπανιστάτες περιπτώσεις, που

Παρενέργειες των ηρεμιστικών φαρμάκων

Οι Άμερικανοί επιστήμονες προετίμησαν ότι η χρήση ορισμένων ηρεμιστικών φαρμάκων και ιδιαίτερα εκείνων, που περιέχουν φαινοθειαζίνη, προκαλεί αντίδρασεις στην περιοχή των τραχηλικών σπονδύλων: αταξικές κινήσεις, συμπτώματα της νόσου του Πάρκινσον, μία ιδιόμορφη φobia του σκελετού, όταν είναι συχνές, μπορεί να προκαλέσουν αυτά συμπτώματα, που μπορούν να εξαφανισθούν με την ταυτόχρονη χορήγηση άλλων φαρμάκων, που εμβυθερωθούν τα δύσκολα αποτελέσματα των πρώτων.

Το κάπνισμα και οι πρόωγοι τοκετοί

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των Γάλλων γυναικολόγων, οι πρόωγοι τοκετοί είναι πιο συχνόι στις γυναίκες που καπνίζουν, παρ' ό,τι σ' εκείνες που δεν καπνίζουν. Η μεγαλύτερη συχνότητα παρατηρείται στις γυναίκες που καπνίζουν πάνω από 20 τσιγάρα την ημέρα.

Η ευαισθησία του άκουστικού τυμπάνου

Σε πολλές περιπτώσεις, αρκεί να αγγιστούν με μία μικρή τριχά την μεμβράνη του τυμπάνου του αυτιού, για να προκληθεί ένας επίμονος λό-

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΜΑΤΙ

Στο Φούλλερτον της Καλιφόρνιας, ο καθηγητής Βίκτωρ Σπέρν κατάρτισε σε συνεργασία με το τεχνικό προσωπικό μιας διεπιστημονικής ομάδας να κατασκευάσει ένα ηλεκτρονικό «μάτι», που όχι μόνο ενισχύει την όραση, αλλά και διπλασιάζει το οπτικό πεδίο. Πρόκειται για ένα δέκτη τηλεόρασης περιωρισμένων διαστάσεων, που συλλαμβάνει τις εικόνες και τις αναμεταδίδει στο μάτι μέσω ενός ειδικού μονόκλ, το οποίο τοποθετείται με μία ώριμη κλίση μπροστά στο δεξί μάτι.

παρατηρούνται μόνο σε γυναίκες εξαιρετικά γόνιμες.

Αν αφαιρεθούν, τέλος, κι' οι δυο ωοθήκες, αποκλείεται πια απόλυτως να ξαναμείνει έγκυος η γυναίκα. Αλλά η έγκλειψη αυτή επηρεάζει βαθεία τον οργανισμό της, φέρνοντας της μία τεχνητή έμμηνουλησία και της προκαλεί διάφορες σωματικές και ψυχικές συνέπειες. Η γυναίκα χάνει κάθε ερωτική διάθεση, επί χρόνια ολόκληρα, ώσπου ν' αρχίσουν σιγά - σιγά άλλοι αδένες της να παράγουν τις θηλικές ορμόνες, τις απαραίτητες για τη σεξουαλική ζωή. Γι' αυτό, οι χειρουργοί δεν αφαιρούν ποτέ τις ωοθήκες, παρά μόνο αν είναι άρρωστες.

Η αφαίρεση της μήτρας προκαλεί κι' αυτή κάποια αναστάτωση στη γυναίκα — ψυχική κυρίως — που περνάει όμως συνήθως έπειτα από μερικούς μήνες.

Το κόψιμο ή το δέσιμο των σάλπγγων δεν έχει καμιά τέτοια συνέπεια. Η λειτουργία της μήτρας και των ωοθηκών δε μεταβάλλεται καθόλου. Η γυναίκα δεν ποιάει, δεν

αισθάνεται την παραμικρή διαφορά, ούτε παρουσιάζει καμιά παρενέργεια.

Πρέπει ωστόσο ν' αναφέρουμε εδώ ότι υπάρχουν γυναίκες που, υποσυνείδητα, συνδυάζουν την ερωτική ικανοποίηση με την πιθανότητα ν' αποκτήσουν παιδί. Αυτές θέλουν επιδιώκουν την εγκυμοσύνη, γιατί έχουν ισχυρά ανεπτυγμένο το μητρικό ένστικτο. Άν λοιπόν στειρωθούν, περνάει καιρός για να συνήθισουν στην καινούργια τους κατάσταση.

Οι γιατροί συνιστούν συνήθως να γίνεται η στειρώση, όχι αμέσως μετά τον τοκετό, αλλά έπειτα από 2-3 μήνες, γιατί λιγότευτε τότε η πιθανότητα αποτυχίας.

Πάντως, σε κάθε περίπτωση, η γυναίκα μένει περί τις 10 μέρες στο νοσοκομείο, μετά την έγκλειψη, όσο χρειάζεται δηλαδή για την επώδυνη του χειρουργικού τραύματος. Οι κίνδυνοι επιπλοκών είναι σχεδόν ανύπαρκτοι. Κι' η ανάρρωση διαρκεί όσο και για την έγκλειψη σκληροειδίτιδας.

Σε κάθε άνθρωπο, η δυσπεψία εμφανίζεται με διαφορετική μορφή. Οι περισσότεροι που πάσχουν απ' αυτήν, έχουν καταλήξει να τη θεωρούν σαν κάτι το «φυσικό» και κάνουν μόνο τους το γιατρό του εαυτού τους, παίρνοντας διάφορα αλκαλικά φάρμακα (σόδα κλπ.). Άλλ' η χρόνια δυσπεψία δε μπορεί να θεωρηθεί περισσότερο «φυσική» απ' τον χρόνο έθης. Και στις δυο περιπτώσεις, επιβάλλεται να συμβουλευθείτε το γιατρό.

Βέβαια το στομάχι είναι προικισμένο απ' τη φύση με τέτοια άντοχη, ώστε μπορεί να δεχθεί πολλές και διάφορες τροφές σε μεγάλη ποσότητα, χωρίς να διαταραχθεί. Δεν έπειτα όμως μ' αυτό ότι μπορούμε ακίνδυνα να το θασανίζουμε, με κακομαγειρεμένα φαγητά, πολυφαγία, ή κανονικές ώρες γευμάτων ή πολύ αλκοόλ.

Η λειτουργία της πέψης είναι εξαιρετικά πολύπλοκη, μόλις νευρική και χημική συγχρόνως. Ωστόσο διακεφαλώνεται μόνη της, χωρίς να μας απασχολήσει ή να μας ενόχληση καθόλου.

Κάποτε ωστόσο μπορεί να διαταραχθεί ο μηχανισμός και ο χημικός μηχανισμός της πέψης, και τότε εμφανίζονται διάφορα συμπτώματα, περισσότερο ή λιγότερο ενόχλητικά. Ένα απ' αυτά είναι π.χ. το ρέξιμα, με το οποίο φεύγουν τα αέρια που έχουν συγκεντρωθεί μέσα στο στομάχι μας.

Το ξύπνημα των ύπνοδατων

Ο δόκτωρ Πηλίκης δημοσίευσε τελευτή ότι τρώγοντας άνθρωπο κρέας, θ' αποκτήσαμε καλύτερη υγεία και μακροζωία. Έπιταροφή, λοιπόν, στον κανιβαλισμό!

Μόνο που, μπορεί να το αποφεύγει...

ΤΟ ΤΣΑ'Ι ΚΑΙ Ο ΚΑΦΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΠΙΒΛΑΒΗ;

Ποιά είναι η γνώμη της επιστήμης

Ο ΚΑΦΕΣ και το τσάι είναι δυο ποτά γενικώς γνωστά για τις διεγερτικές ιδιότητές τους. Το γεγονός δε ότι τόσο το ένα όσο και το άλλο έχουν γίνει απαραίτητα για τους περισσότερους ανθρώπους, δεν αποδεικνύει παρ' όλην αναζητητή ακριβώς αυτής της ερεθιστικής επιδράσεως.

Για να αντιληφθούμε καλύτερα, όμως, ως ποίο μέτρο τα ποτά αυτά μπορούν να είναι χρήσιμα και πότε, αντίθετα, είναι βλαπτικά να θεωρηθούν επιβλαβή, χρειάζεται να αναφέρουμε ώριμες ιδιότητές τους.

Και πριν απ' όλα πρέπει να πούμε ότι οι επιδράσεις, που το τσάι και ο καφές εξασκούν, οφείλονται ουσιαστικά στην καφεΐνη, που περιέχεται τόσο στο ένα όσο και στο άλλο. Το τσάι μάλιστα, σε ίσο βάρος, περιέχει ακόμη περισσότερη καφεΐνη από τον καφέ.

Η πιο γνωστή ιδιότητα της καφεΐνης είναι να ερεθίζει τη λειτουργία του εγκεφάλου.

Μα αυτή η ιδιότης δεν είναι η μόνη. Η καφεΐνη διευκολύνει επίσης, ως ένα σημείο, τη μυϊκή εργασία και καταπολεμά, απ' αυτήν την άποψη την κόπωση, που προέρχεται από το σωματικό κόπο.

Εκτός αυτού, διεγείρει την καρδιά, ώστε να χτυπά με παλμούς πιο ζωηρούς και με ρυθμό πιο γρήγορο. Αυξάνει τις εκκρίσεις υδατος από μερους των νεφρών, δημιουργώντας μία πραγματική διουρητική κίνηση και προκαλεί μία πλεονάζουσα έκκριση γαστρικών υγρών.

Όλες αυτές οι διάφορες επιδράσεις πραγματοποιούνται σε οποιοδήποτε άτομο, που θα έχη πη καφέ ή τσάι.

Πολύ συχνά, όμως, η ευαισθησία κά-θε ατόμου είναι λιγότερο ή περισσότερο έκδηλη και έτσι γίνονται το γεγονός πως σε μερικούς μπορεί να περάσει απαρτηρήτη η διουρητική επίδραση, ή ταχυπαλμία κλπ.

Μόνο απ' αυτά, που έχουμε πη ως τώρα, λοιπόν είναι δυνατόν να διακρίνουμε εύκολα ποιές είναι οι βασικές ενδείξεις και αντενδείξεις των δυο αυτών ποτών.

Τόσο ο καφές, όσο και το τσάι πρέπει να αποφεύγονται ή να χρησιμοποιούνται με μέτρο από άτομα με ιδιοσυγκρασία ευερέθιστη, από άτομα, που υποφέρουν από υποπυρεξισμισμό, από εκείνους που έχουν προδιάθεση σε ταχυπαλμίες, Άντενδεικνύονται ακόμη στις γαστρικές υπερεκκρίσεις και φυσικά, στα έλκη του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου.

ΟΙ ΔΥΟ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΔΥΣΠΕΨΙΑΣ

Όφειλονται συχνά σε ψυχικά αίτια

Οι περισσότεροι άνθρωποι παθαίνουν κάποια κούραση μία έλαφρά δυσπεψία. Όταν όμως η ανωμαλία αυτή συνεχίζεται, πρέπει να εξετασθεί μήπως οφείλεται σε κάποια σοβαρή αρρώστια.

Σε κάθε άνθρωπο, η δυσπεψία εμφανίζεται με διαφορετική μορφή. Οι περισσότεροι που πάσχουν απ' αυτήν, έχουν καταλήξει να τη θεωρούν σαν κάτι το «φυσικό» και κάνουν μόνο τους το γιατρό του εαυτού τους, παίρνοντας διάφορα αλκαλικά φάρμακα (σόδα κλπ.). Άλλ' η χρόνια δυσπεψία δε μπορεί να θεωρηθεί περισσότερο «φυσική» απ' τον χρόνο έθης. Και στις δυο περιπτώσεις, επιβάλλεται να συμβουλευθείτε το γιατρό.

Βέβαια το στομάχι είναι προικισμένο απ' τη φύση με τέτοια άντοχη, ώστε μπορεί να δεχθεί πολλές και διάφορες τροφές σε μεγάλη ποσότητα, χωρίς να διαταραχθεί. Δεν έπειτα όμως μ' αυτό ότι μπορούμε ακίνδυνα να το θασανίζουμε, με κακομαγειρεμένα φαγητά, πολυφαγία, ή κανονικές ώρες γευμάτων ή πολύ αλκοόλ.

Η λειτουργία της πέψης είναι εξαιρετικά πολύπλοκη, μόλις νευρική και χημική συγχρόνως. Ωστόσο διακεφαλώνεται μόνη της, χωρίς να μας απασχολήσει ή να μας ενόχληση καθόλου.

Κάποτε ωστόσο μπορεί να διαταραχθεί ο μηχανισμός και ο χημικός μηχανισμός της πέψης, και τότε εμφανίζονται διάφορα συμπτώματα, περισσότερο ή λιγότερο ενόχλητικά. Ένα απ' αυτά είναι π.χ. το ρέξιμα, με το οποίο φεύγουν τα αέρια που έχουν συγκεντρωθεί μέσα στο στομάχι μας.

Ο περισσότερος κόσμος νομίζει ότι τα αέρια αυτά προέρχονται από ζυμώσεις που γίνονται στο στομάχι. Άλλ' η πραγματική κίνηση είναι ότι πρόκειται για άρρωστα, όπου έχουμε καταπιεί μαζί με την τροφή μας, Η ανωμαλία αυτή — που λέγεται αερόφαγος — κάνει το στομάχι να φουσκώνει σαν μπαλόνι. Άν όμως καταλάβει κανείς πως κατεβαίνει ο αέρας στο στομάχι, μπορεί να το αποφεύγει...

Μπορούν, αντίθετα, να αποδειχθούν ωφέλιμα στους υποπυρεξιακούς, στα άτομα που παρουσιάζουν παλμούς εξαιρετικά άργους, αρτηριακή πίεση πολύ χαμηλή και μία έλλιπη γαστρική έκκριση.

Μην ξεχνάτε, όμως, ότι τη φάση της διεγέρσεως την ακολουθεί αναπόφευκτα μία φάση σχετικής καταπτώσεως των ίδιων λειτουργιών, που είχαν προηγουμένως ερεθιστεί.

Αυτό το φαινόμενο δεν είναι καθόλου ευχάριστο για άτομα με ασθενείς νευρικό σύστημα, που υπόκεινται σε εξαντλήσεις, σε φυσικές καταπτώσεις ή σε ανάλογες καταστάσεις. Περισσότερο ευαίσθητα σ' αυτές τις όχι ευχάριστες επιδράσεις είναι φυσικά, τα άτομα των οποίων το νευρικό σύστημα έχει εξασθενηθεί από καταχρήσεις αλκοόλ και καπνού.

Ο καφές απαγορεύεται ιδιαίτερα για τα παιδιά, δεδομένου ότι το νευρικό τους σύστημα είναι ασύγκριτα πιο ευαίσθητο σ' αυτό το είδος των οδύων. Επίσης, ο καφές κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και του θηλασμού πρέπει να τον χρησιμοποιούν με μέτρο. Άντίθετα το τσάι επιτρέπεται στις ανώτερες περιπτώσεις με τον όρο να είναι πολύ έλαφρό και να πίνεται σε μικρές ποσότητες.

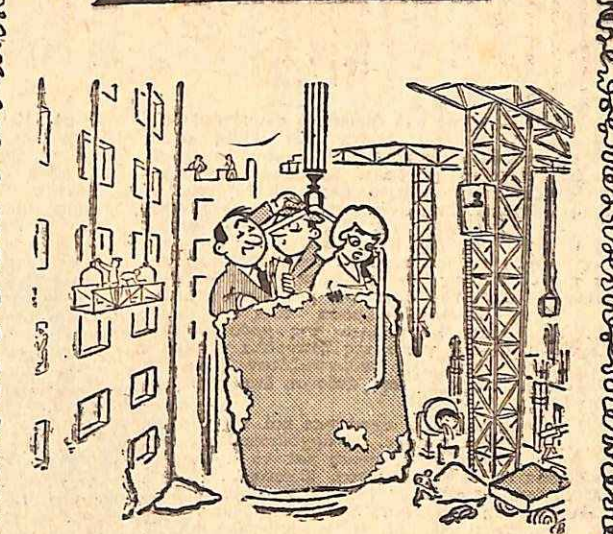
Ο καφές χωρίς καφεΐνη περιέχει, χωρίς αμφιβολία, μία ποσότητα καφεΐνης πολύ μικρότερη από τον καφονικό. Άλλα, κυρίως όσον αφορά τα γαστρικά έλκη και τα έλκη του δωδεκαδακτύλου, πρέπει να γνωρίζετε ότι ακόμη και αυτός ο τύπος του καφέ διεγείρει τις γαστρικές εκκρίσεις, πράγμα που μπορεί να αποδειχθεί επιβεβαιωτικά, προκαλώντας παροξυσμούς της ασθένειας.

Ο καφές και το τσάι παρουσιάζουν αντίθετα ωφέλιμη δράση, όταν πρόκειται για άτομα ηλικιωμένα, χωρίς στις καρδιοτονωτικές και διουρητικές τους ιδιότητες αρκεί να μην πρόκειται για καρδιοπαθείς.

Ακόμη και σε μερικές έλαφρες μορφές ασθματος, όπως και σε ώριμες περιπτώσεις πονοκεφάλων ημικρανικού τύπου ή καφεΐνη μπορεί να αποβεί ευεργετική. Επίσης, αντίθετα από ό,τι πιστευόταν, τα άτομα που υποφέρουν από ασθένειες του ήπατος — όχι σοβαρές μορφές — μπορούν να καταναλώνουν χωρίς φόβο αρκετές ποσότητες αυτών των ποτών.

Μα η υπερβολική κατάχρηση του καφέ και του τσαγιού, μπορεί να οδηγήσει σε μορφές χρονίας τοξινώσεως με ψυχικές και φυσικές ενόχλησεις αξιοσημείωτης σοβαρότητας. Σε τέτοιες περιπτώσεις χρειάζεται η άμεση θεραπεία για τη διαμεία, αλλά ταχεία κατάργηση του ποτού.

Τελωτοθεραπεία

Βέβαια, όταν λειτουργεί το άσπασέρ ή άσπασέρ θα είναι πολύ άνετη!...

Τώρα που είδα αυτά τα όρατα διπλά κρεβάτια, θέλω να παντρευτώ!...

Ενδεχώς που ταξιδεύει μαζί μας αυτός ο φακός!...

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΝΕΡΑΪΔΕΣ
ΚΙ' ΑΕΤΟΙ

Η ΑΝΟΙΞΙ έφερε στο Λουκά το χτυποκάρδι της πρώτης αγάπης. Ήταν δυο μήνες τώρα, που δε μπορούσε να κοιμηθ. Τα καινούργια μύρα της ανθισμένης μυγδαλιάς, έμπαιναν κάθε πρωί από τ' άνοιχτο παράθυρο της καλύβας του. 'Ο τόπος μοσχοβολούσε δάκρυος. Την πρώτη φορά που είδε τη Μαρία, την πεντάμορφη, θυγατέρα του Πέτρου Τριφύλλη, ήταν ξαπλωμένος στη σκιά ενός θάλασσας και κυττούσε τα δυο κατάλευκα πινάκια της θαλασσοπούλας. Που χάνονταν σιγά-σιγά στον ορίζοντα. Τό Αιγαίο άστραψε μέσα στη γαλάζια του γαλήνη. 'Η Μαρία πέρασε τότε από μπρός του. Τα κατάξανθα μαλλιά της χρυσίζουν στο φλογερό ήλιο και γύρω της ήταν όλα καταπράσινα. Στά μάτια της καθρεφτιζόνταν η τρελλή ανοίξει και στα χείλη της άθροισαν ένα χαμόγελο ευτόχιας.

Ο Λουκάς την είδε, σηκώθηκε και την ακολούθησε σαν όνειροπαρμένος. 'Η άρχοντοπούλα έστριψε ένα μονοπάτι του δάσους και το παλληκάρι την έφερε από τα μάτια του. Σκαρφάλασε τότε σαν τ' αγκυροκόπησε σ' ένα μικρό λόφο, που ήταν κοντά στη θάλασσα. 'Από κει θα την έβλεπε καλύτερα. Γιατί από κει πάνω, μπορούσε να δει κανείς ολόκληρο το χωριό. Τό Γαλαξειδί, έλομαι κατάλευκο μέσα στο ανοιξιάτικο πρωινό. 'Η Μαρία περιούσε πέρα. Την έβλεπε ανάμεσα στα δέντρα να περπατά με τ' ανάλαφρο, έθμα της, σά να πετούσε. Στάθηκε για λίγο κι' άδεια ξεφώνισε τ' όνομά της:

— Μαρία! Μαρία!...

Μά κανείς δεν άκουσε τη φωνή του. 'Ο ήχος της χάθηκε μέσα στο δυνατό μουρμουρίσμα, που έκανε το αφρισμένο κύμα, ξεστάνοντας στην έρημη ακρογιαλιά. Την άλλη μέρα το πρωί την ξανα-συνέλασε. Τί ώραίο, τί γλυκό ποί ήταν το πρόσωπό της! Την έβλεπε να προχωρή, σαν τη νεράιδα εκείνη των παραμυθιών, που είχε άκούσει πως θα κείνησε κάθε νύχτα στο χωριό και χόρευε κάτω απ' το φως του φεγγαριού στο ήσυχο ακροθαλασσί.

Τό ίδιο απόγευμα, ο Λουκάς τη συνάντησε στο λειβάδι, πίσω από τις καρδιές. Τραβούσε γλυκά κι' άποκοσμα, μαζεύοντας κάτι μικρά, γαλάζια λουλουδάκια, που φύτρωναν ανάμεσα στο χορτάρι. 'Ο Λουκάς προχώρησε δειλά προς το μέρος της. Στο δειλί του αὐτί είχε περσμένο ένα κόκκινο γαυρόφαλλο.

Ήταν ώραίο παλληκάρι ο Λουκάς Χελιώτης. Δούλευε μέσα στο δάσος όλο το χειμώνα, έκοβε έλλα και τὰ κατέβαζε στο χωριό για να τὰ πωλήσει. Φτωχός από τότε που γεννήθηκε, δεν ή-ξερε άλλη ζωή. Μά από τη στιγμή που είδε τη Μαρία, από τη στιγμή που την άγασσε, ληστέ-ρησε για πρώτη φορά να ήταν πλούσιος. 'Ετσι θα μπορούσε να πάει να τη γυρέψει από τόν πατέρα της, τόν φημισμένο κτηματία τού Γαλαξειδίου. 'Ενώ τώρα...

— Τώρα δεν έχω την παραμικρή έλπιδα, ψιθύ-ρισε. Κι' αν άκούει μ' άγαπούσε η Μαρία, ο κύ-ρης της θά μ' έδιωχνε σά νάμουν κανένας δια-κονάρις. 'Ανάθεμα σε, φτώχεια!...

Ο Λουκάς έκανε κάμποσα έθιματα και πλησία-σε την άρχοντοπούλα.

— Τι κάνεις αὐτό, Μαρία; τη ρώτησε γλυκά. Τί μαζεύεις;

— Δέ θάλεψι τί κάνω; άποκρίθηκε εκείνη και τού έδειξε τὰ λουλουδάκια. Μαζεύω γαλάζια άνθάκια. Λένε πως κάθε άνοιξι, τὰ σπέρνουν οί νεράιδες σ' αὐτό τόν λειβάδι.

— Πιστεύεις στις νεράιδες, Μαρία;

— Καί θέβαια τίς πιστεύω. Κάθε νύχτα κου-θεντιάω μαζί τους. 'Εχω και μιά φιλενάδα, τη Χρυσόκαρδη. Λέει πως θά με πάρη μαζί της και θά με κάνει άθάνατη!...

Ο Λουκάς χαμυγέλασε. 'Υστερα έγειρε σιμά της και της ψιθύρισε:

— 'Ακου, Μαρία. Νοιώθεισ κι' έσύ αὐτή τη γλυκειά μυσδιά: Χτές καθόμουν σέ κείνο τό με-γάλο έβρανο και κυττούσα τίς θαρκοῦλες, που τίς έσπρωχνε τόν άγέρι πέρα. Στην άνοιξη θά-λασσα. 'Εκείνη τη στιγμή πέρασε κι' έσύ και τραγουδούσες...

Σάπασε άμέσως, γιατί ένοιωσε πως δέ θά μπορούσε να προχωρήσει άλλο. Κι' οί δυο τότε άκούσαν τό μακρινό μουρμουρίσμα της θάλασσας. Τί γλυκειά ποί ήταν ή ζωή την ώρα εκείνη! 'Αέριζαν ο Λουκάς αίσθανήκε τόν αίμα να τού άνεβαίνει στο κεφάλι. 'Εσκυψε λίγο περισσότε-ρο, άπλωσε τόν χέρι του, για να κόψη τάχα κι' αὐτός μερικά λουλουδάκια κι' άγγιξε φυλάειά τὰ κρινόχαλκιά της.

— Είσαι πολύ όμορφη, της είπε. Τά μάτια σου μοιάζουν σαν δυο σταγόνες τού Αιγαίου.

— Άφησέ με, είπε ή άρχοντοπούλα. 'Αφησέ με... Μά δέ μπόρεσε να συνεχίσει κι' αὐτή. 'Αδελ-φύθηκε κοντά του, σφίχτηκε πάνω του και τόν άφησε να τη φιλήσει τρυφερά στα χείλη και στο

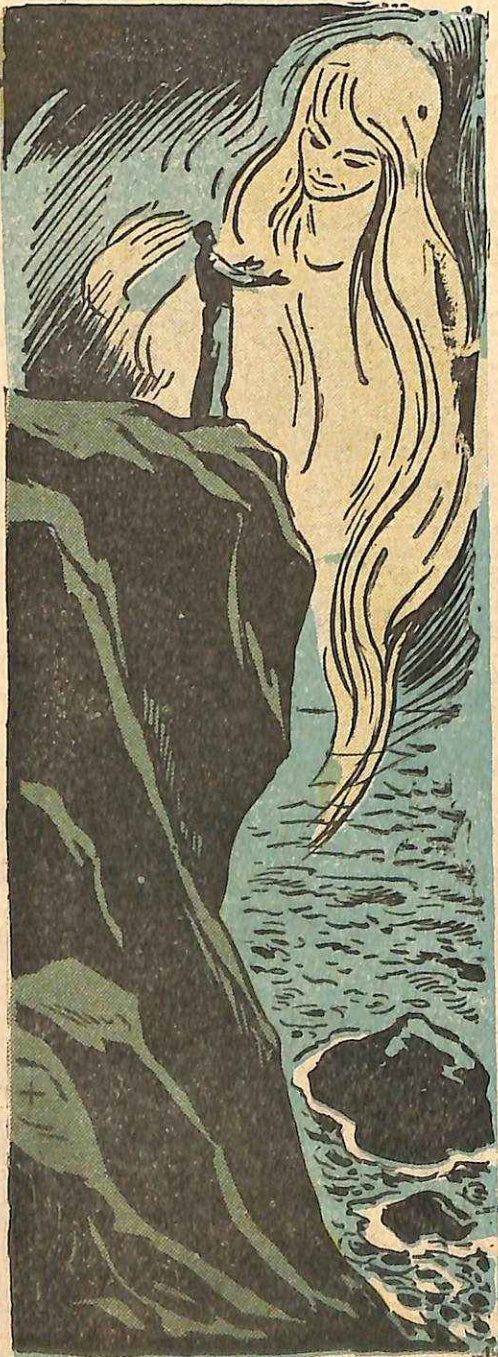
λαιμό. Κι' ή αγάπη τους από τότε άρχισε να μεγαλώνει σαν τὰ σταχία. Καί τὰ σταχία άρχι-σαν να μεγαλώνουν σαν τὰ κύματα. Καί μέσα σ' αὐτή την εικασία πλούσια, ή Μαρία έβρισκε τώρα, μ' ένα κόκκινο μαντίλι στο κεφάλι, έμοιαζε σάν μιά ώραία και ψηλή παρρούνα. 'Α-πό την ήμερα εκείνη συνεχίστηκαν τὰ ίδια λό-για, τὰ ίδια φιλήματα, τὰ ίδια άγκαλιάσματα και χάδια, παντού, κάτω από τίς μηλιές, μέσα στους βάτους, στα λειβάδια και στ' άγριοκλήματα. 'Ετσι πέρασαν οί δυο πρώτοι μήνες της αγάπης τους. 'Ο Λουκάς κι' ή Μαρία ζούσαν εύτυχισμένοι. Μά συχνά τόν παλληκάρι μελαγχολούσε και κυττάζε πε-ρά από τη θάλασσα και τὰ θούνα.

Η κοπέλα άκόμ' έμπούσε τόν κεφάλι της στο φαρδί του στήθος.

— Γιατί δέ μιλάς; τόν ρωτούσε. Τί σέ βασα-νίζει;

Ο έυλοκόπος άναστενάξε.

— Συλλογιέμαι πως κάποτε θά χωριστούμε, ά-παντούσε. 'Εσ' είσαι πλούσιος. 'Εγώ είμαι φτω-χός, δίχως μόνον πάνω στη γη. 'Ο κύρης σου, όσο κι' αν σ' άγαπάει ποτέ δέ θά θέληση να σε δώση σέ μένα. Κάποιος άλλος θά έρεθ ή θά πάρη τη θέσι μου!...

Η Μαρία τόν άγκάλιαζε τρυμαγμένη. — Καλύτερα να πεθάνω, παρά να παντρευτώ άλλον! τού έλεγε. Καί θά πεθάνω, Λουκά, τόν ξέρω. Χτές τόν έβδω ξαναμνήθηκα με τη Χρυσό-καρδη. Μου είπε πως πλησιάζει ο καιρός που θά με πάρη μαζί και θά με κάνει άθάνατη. Θά γίνω κι' έγώ νεράιδα!...

Μέ όμορφα και τρυφερά λόγια, ο Λουκάς προ-παθούσε να την πείσει να μη έάζη στο νού της τέτοιες ιδέες. Πώς ήταν δυνατό να μιλή με νε-ράιδες, αφού τὰ έξωτικά αὐτά πλάσματα, ύπηρ-χαν μόνάχα στη φαντασία τών ανθρώπων;

— Κι' όμως πρέπει να με πιστέψης, καλέ μου, έπέμενε ή άρχοντοπούλα. Οί νεράιδες υπάρχουν και τίς βλέπω. Τίς βλέπω και κουθεντιάω μαζί τους. Μου λένε τὰ πιο όμορφα πράγματα τού κό-σμου κι' έγώ τίς άκούω σά μαγεμένη.

— Επέφετε στην άγκαλιά σου και τόν φιλούσε ά-τέλειωτα:

— Πές μου, Λουκά. 'Αν τύχη και πεθάνω και γίνω άθάνατη, θάρρης κι' έσύ μαζί μου;

— 'Αν τύχη και πεθάνω, θά πεθάνω κι' έγώ, τη διαβεβαίωνε έντρομο τόν παλληκάρι. Μά δέ θά πεθάνω, άγαπημένη μου! Θά ζήσουμε παντού και οί δυο μας, για να χαρούμε την εύτυχία, που μας χάρισε ο Θεός.

Ένα πρωί ώστόσο, μάταια την περίμενε ο Λου-κάς κοντά στην πηγή, που συναινότουσαν κάθε μέρα. 'Η άρχοντοπούλα δέν ήρθε. Είχε πέσει βα-ρεία άρρωστη. 'Όταν τήμασε αὐτό ο έυλοκόπος, πάγωσε. Τά γόνάτα του λύθηκαν. Μά σέ ποιόν να μιλήσει και σέ ποιόν ν' άνοιξη την καρδιά του; Τό ίδιο απόγευμα κατέθηκε στο χωριό κι' άρχισε να τριγυρίζει έξω απ' τ' άρχοντικό της άγαπημένης του. Με μάτια θορυβωμένα, κυττούσε τίς σκιές που πηγαίνονερχόντουσαν μπρός απ' τόν κλειστό παράθυρό της. Είχε μάθει πως ο πατέρας της, είχε φέρει ένα φημισμένο γιατρό από την πρωτεύουσα, την 'Αθήνα. Αὐτό τόν παρηγόρησε λιγάκι μά τίποτε περισσότερο.

Ο Λουκάς δέν κοιμόταν πιά τίς νύχτες. 'Ο νους του κι' ο λογισμός του ήταν στή Μαρία. Στή Μαρία, που χαροπαλυνε πάνω στο κρεβάτι τού πόνου.

— 'Όστε μου έλεγε την άλήθεια; άνθρωπιόταν συχνά τόν παλληκάρι. Θά πεθάνη λοιπόν και θά την πάρουν μαζί της οί νεράιδες;

Κι' ή άρχοντοπούλα πέθανε πραγματικά. 'Όταν πήγε να τη δει ο Λουκάς στην έκκλησία τού χω-ριού, μέσα στο φέρετρό της, ήταν σαν χαμένος. Δέν έκλαιγε. Γιατί τὰ μάτια του είχαν στερέψει και δέν είχαν πιά άλλα δάκρυα. Τό φέρετρο ήταν φορτωμένο λουλουδάκια. Καθώς τόν σήκωσαν για να τόν μεταφέρουν στο νεκροταφείο, στά πόδια του έπεσε ένα γαλάζιο άνθάκι, απ' αὐτά που μαζεύε-στη μέρα στ' όμορφο λειβάδι τού χωριού. 'Εσκυ-ψε, τόν σήκωσε με λαχτάρα και τού έβαλε στην τσε-πη του σαν τόν κλέφτη, για νάχη κάτι δικό της. Κάτι, που τόν άγαπούσε πολύ. 'Υστερα άκολούθη-σε με έθιμα άργό την πένητη συνείδηση. Καθώς έβλεπε τώρα να την κατεβάζουν στον τάφο, νόμι-ζε πως κατέβαζαν και τόν αὐτό του. 'Εμεννε εκεί κοντά έζοισμένοι, μισοπεθαμένοι, για πολλή ώ-ρα.

Όταν συνήλθε κάπως, κατάλαβε πως ήταν μόνος. 'Ο κόσμος είχε φύγει κι' ή μέρα άρχισε να σκοτεινιάζει. 'Ο Λουκάς προχώρησε λίγα έθι-ματα κι' είδε πάνω στο μνήμα ένα σταυρό με τ' όνομα της άγαπημένης του. Δυο δάκρυα κύλη-σαν απ' τὰ μάτια του στο νεοκαμμένο χώμα.

Ο έυλοκόπος δέ μπόρεσε να σταθί περισσότε-ρο εκεί. Πήρε άργα τόν μονοπάτι να γυρίσει στην καλύβα του, στο δάσος. Μά περνώντας από τό μεγάλο εκείνο έβρανο, που είχε δει για πρώτη φορά τη Μαρία, σταμάτησε, μη μπορώντας να προχωρήσει άλλο. 'Επειτα σκαρφάλασε πάνω του κι' έφτασε στην κορυφή του. Κάτω μούγκριζαν τὰ ένα σκοτεινό έβρανο και πέρα μούγκριζαν τὰ κύματα της τρικυμισμένης θάλασσας. 'Ο Λουκάς στάθηκε μερικά λεπτά στην κορυφή εκείνη. Ώς-φινικά, τού φάνηκε πως άκούσε κάτι σαν μουσική. Μιά γλυκειά, παράξενη μουσική, που άνέθετοσε θορύβος μέσα από κείνο τόν έβρανο. Στην ίδια στιγμή είδε μιά φατεινή σκιά να σσεύει στον άέρα. Κι' ή σκιά εκείνη, άρχισε να παίρνει σι-γά-σιγά τη μορφή της άγαπημένης του.

Μαρία! φώναξε τόν παλληκάρι. Μαρία!...

Η άρχοντοπούλα φάνηκε δόλοσμη τώρα, να τού άπλώνει τὰ χέρια.

Δέν σοῦ τό είπα, καλέ μου; άκούστηκε ή ά-πόκοστη φωνή της. Δέ σοῦ τό είπα πως θά γίνω άθάνατη; 'Ελα τώρα μαζί μου. 'Ελα, αφού μού τό υποσχέθηκες!...

Γοητευμένος από κείνη την εμφάνιση, ο Λουκάς προχώρησε κάμποσα έθιματα. 'Ενας ύπόκοφος κρότος άκούστηκε κάτω στή βάση της αβύσσου, καθώς τόν κορμί του τασσόταν πάνω στους βρά-χους.

— 'Υστερα τίποτε πιά. 'Ο ίδιος δυνατός άνε-μος τόν ίδιο μούγκρισμα τών κομάτων της φουρ-τουλισμένης θάλασσας, που έσταζαν στην έρημη και σκοτεινή ακρογιαλιά!...

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ «ΣΑΡΑΝΤΑ ΚΛΕΦΤΕΣ»

Όταν τόν ξενοδοχείο κοστί-
ζη 1.000 δραχμές την ήμερα

ΕΞΑΚΟΣΙΑ μίλια μακριά από τίς άκτές της 'Αμερικής και χίλια περίπου από τίς Δυτικές Ινδίες, ξεπροβάλλει απ' τὰ νερά τού 'Α-τλαντικού ένα νησί, με έκταση 120.000 στρεμμάτων και μ' ένα βουνό στη μέση, ύψους 5.000 μέτρων. Τό τριγυρίζει ή θάλασσα... κι' όμως δέν έχει καθόλου θαλασσοπούλια!

Είναι ή Μεγάλη Βερμούδα ή Μέ-ιν, τόν κυριώτερο από τὰ 360 νησιά τού άρχιπελάγους τών Βερμούδων. Τά νησιά αὐτά ανήκουν στην 'Αγ-γλία. 'Αλλ' οί κάτοικοί τους μιλά-νε τὰ άγγλικά με έντονα άμερικα-νική προφορά. Κι' έχουν δημιουργή-σει ένα μικρό παράδεισο, όπου ή ζωή είναι ήρεμη, άλλα πανάκριδη.

Η Μεγάλη Βερμούδα έχει πάνω από 100 μίλια καλοστρωμένων δρό-μων, ένα μοντέρνο τηλεφωνικό κέν-τρο, νοσοκομείο, σχολεία, άθρονα ταξί, κινηματογράφους, άμέτρητες εκκλησίες όλων τών θρησκευτικών δογμάτων. 'Εχει τίς αποκλειστικώ-τερες ναυτικές λέσχες τού κόσμου, μερικά από τὰ καλύτερα ξενοδο-χεία και τούς περισσότερους πλου-σίους — άνάλογα με την έκτασή της — από κάθε άλλο τμήμα της Βρετανικής Κοινοπολιτείας.

Τά μαγαζιά της πώλεως Χάμιλ-τον της πρωτεύουσας συναγωνίζον-ται στην πολυτέλεια εκείνα της Ρέ-τζεντ Στρίτ τού Λονδίνου. 'Εχουν έλβετικά ρολόγια φτηνότερα απ' ό-σο πουλιούνται στην 'Ελβετία, ά-ρώματα σέ γολέσις τιμές κι' όλα τὰ καλύτερα ευρωπαϊκά είδη σέ άφθο-νία.

Γιατί λοιπόν είπαμε πιδό πάνω πως είναι άκριδη ή ζωή στη Βερ-μούδα; 'Εννοούσαμε, για τούς ξε-νους, τούς 'Αμερικανούς ιδίως πε-ριηγητές, που δέ λείπουν ποτέ απ' τόν νησί αὐτό.

Πραγματικά, στά καλύτερα ξε-νοδοχεία τού τόπου, ο πελάτης πλη-ρώνει 12 λίρες (περίπου 1.000 δραχμές) την ήμερα, χωριστά απ' τὰ πουρμπουάρ. Καί, στά πολυ-τέλειστα «κλάμπς», δυο ούισκι, μα-ζί με άλλα τόσα σάντουιτς, «έλ 'Αμερικαν», κοστίζουν 25 λίρες.

Οί κάτοικοι της Μεγάλης Βερ-μούδας θεωρούν τόν νησί τους σά μιά διακομητική βιτρίνα της Κοινο-πολιτείας.

Διατηρούν με θρησκευτική εὐλά-θεια την άγγλική έθιμοτυπία και μεγαλοπρέπεια. Ο κυβερνήτης τών Βερμούδων, ο στρατηγός σέρ Τζού-λιαν 'Αλδερν Γκασκόν, συνοδεύει τόν όνομά του μ' ένα σωρό πομπώ-δεις τίτλους. Τό Κοινοβούλιο είναι τόν άρχαιότερο της Κοινοπολιτείας, έπειτα από τόν Λονδίνου.

Τήν προνομίουχο θέσι σ' αὐτό τόν μικρό παράδεισο κατέχουν οί «Σα-ράντα Κλέφτες» — όπως τούς έχει έπαινομάσει ο κόσμος, με χιούμορ άλλα χωρίς κακία. Πρόκειται για τούς Άγγλους «τζέντλεμεν», τούς άπογόνους τών πρώτων Βρετανών που έγκαταστάθηκαν στίς Βερμού-δες. Τά καλύτερα ξενοδοχεία και καταστήματα τούς ανήκουν. Είναι οί τραπέζιτες, οί γιατροί, οί δικη-γόροι τού τόπου.

Οί πρωτότοκοι κάθε οικογενείας κληρονομούν την πατρική περιουσία (σύμφωνα με τόν Βρετανικό Κληρο-νομικό Δίκαιο) χωρίς να πληρώνουν φόρο κληρονομίας. Τά νεότερα ά-δέλφια τούς παίρνουν κάποια δημό-σια θέσι, άρρομοσσία συνήθως, που τούς επιτρέπει να καλοπερνάει. 'Ε-πίσης, είναι άπαλλαγμένοι απ' τόν φόρο εισοδήματος.

Αν έχουν κλίση στην πολιτική, μπορούν εύκολα να έλεγούν μέλη τού Κοινοβουλίου. Γιατί οί «Σαράν-τα Κλέφτες» έξακολουθούν να έχουν — στην σημερινή εποχή της Ισότη-τος — αόφθμενα πολιτικά δικαιώ-ματα.

Η γυναίκα
πού έχει
έπιτυχίες
ξέρει
πόσο αξίζει
τό
χαμόγελό
της
...γι' αυτό ζητάει

Kolynos
SUPER WHITE

Η γυναίκα που έχει έπιτυχίες μεταχειρίζεται τόν χαμόγελό της σαν όλο θεαίο πως τὰ κατάλευ-κα δόντια της ασηνεύουν και ότι ή άνασθη-της είναι εύχρηστη. Γι' αὐτό τόν λόγο μεταχει-ρίζεται δοντόκρεμα KOLYNOS SUPER WHITE

Και ή δική σας έπιτυχία μπορεί να εξαρτηθ από τόν χαμόγελό σας. Γι' αὐτό δοκιμάστε και σεις την δοντόκρεμα KOLYNOS SUPER WHITE

Βεβαιώητε πόσο διαφέρει από τίς άλλες. Πόσο τὰ έπιστημονικά διαλεγμένα συστατικά της κρατούν τόν στόμα σας σέ υγεία - πόσο ή μοναδική κρέμα της κάνει κατάλευκα τὰ δόντια σας, τὰ προστατεύει από την τερηδόνα και δροσίζει την άνασθησή σας.

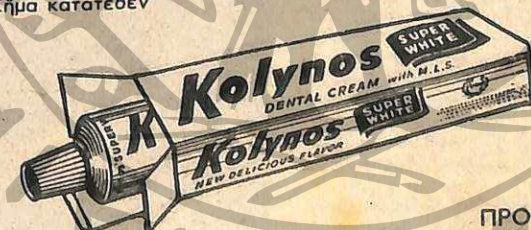
Απόδειξεις της ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ που παρέχει ή ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ (Pelgram Petri-Dish)

Η παραπλεύρως εύρισκομένη εικόνα δείκνυει την έν έργαστηρίω επίδραση επί δοκιμαστικής πλα-κάς της ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ, επί καλ-λιεργήματος μικροοργανισμών τού στόματος - 'Όση χαροβίδια έπεί τού καλλιέργηματος έληφ-ρώθη με 'ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ (Εικόν No 1) και άλλαι έπληρώθηκαν με άλλας διεθνώς γνωστές δοντοκρέμας (Εικόν No 2, 3).

Η πολύ καθαρά περιοχή, ή σηματοδοτούσα γύρω της ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΪΤ δείκνυει τόν βαθμόν της προστασίας τών δοντών κατά τόν βακτηριδίων. Αί άλλαι δοντοκρέμας δείκνυουν την όνεπαρκή επίδραση.

Kolynos
Σήμα κατατεθέν

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

— Μαρία! φώναξε τόν παλληκάρι, Μαρία!

Τὸ καλλιπαιχνικό μας

ΑΝΘΩΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΝΙΝΗ ΖΑΧΑ

Τὸ «Διαβολάκι» τοῦ Ἀττίκ

ΠΟΛΛΑ ἀστέρια τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ, ἔλαμψαν κατὰ καιροὺς στὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα. Ἡ ἀκτινοβολία ὅμως τῆς Νινῆς Ζαχᾶ ἀποτελεῖ ἕνα μοναδικὸ φαινόμενο. Γιατί ἡ Νινὴ Ζαχᾶ δὲν εἶναι μόνο μία καλλιτέχνης, ποὺ τραγουδαί με εὐκολία σὲ ὅλες τὶς γλώσσες. Εἶναι ἕνα πολυσύνθετο ταλέντο, ἀφοῦ παίζει διάφορα μουσικὰ ὄργανα, συνθέτει μελωδίες καὶ γράφει στίχους ἀκόμη καὶ στ' ἀγγλικά!

Ἡ Νινὴ Ζαχᾶ, ἔκανε τὸ ντεμποῦτο τῆς σὲ ἡλικία τεσσάρων χρόνων, στὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ εἶναι καὶ ἰδιαιτέρη πατρίδα τῆς, μαζί με τὴν ὀρχήστρα τοῦ πατέρα τῆς, τοῦ ἀρέχαστου μαέστρου Κώστα Ζαχαροπούλου.

Ἡ Νινὴ Ζαχᾶ εἶχε μάθει ὅλα τὰ ρεφραίν τοῦ πατέρα τῆς, ποὺ τὰ τραγουδοῦσε, παίζοντας πιάνο.

Τότε ἀκριβῶς τὴν ἀκουσε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Ἀττίκ καὶ χωρὶς νὰ χάση καθόλου καιρὸ, μὴ καὶ κατάλαβε τὸ σπάνιο ταλέντο τῆς, τὴν... ἀπήγαγε ἀμέσως στὴν Ἀθήνα καὶ ὅστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες τὴν παρουσίασε στὴν πρώτη τοῦ «Μάντρα», στοὺς «Δελφούς», μὲ δύο εἰδικὰ τραγούδια, ποὺ ἔγραψε γι' αὐτήν, τὸ «Καραγκιοζάκι» καὶ «Μία γωνίτσα».

Ἀπὸ τὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισι ἡ Νινὴ Ζαχᾶ ἔκανε πολὺ μεγάλη ἐντύπωση, καὶ βαπτίστηκε ἀπὸ τὸ κοινὸ τῆς «Μάντρας» ἐτὸ Διαβολάκι τοῦ Ἀττίκ.

Ἦρθαν ὅμως τὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς καὶ ἡ Νινὴ σὰν ἀνήλικη ποὺ ἦταν ἀκόμη, δρέθηκε ὑποχρεωτικὰ κλεισμένη στὸ πατρικὸ τῆς σπιτί, στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐκεῖ τότε, ἐκτός ἀπὸ τὸ πιάνο, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πατέρα τῆς, ἔμαθε νὰ παίζει ἄλλα ἑφτά μουσικὰ ὄργανα καὶ νὰ μιλάει τέλεια τρεῖς ξένες γλώσσες!

Μετά τὴν ἀπελευθέρωσι ἐφυγε γιὰ τὴν πρώτη μεγάλη περιοδεία τῆς στὸ ἐξωτερικόν. Γύρισε ὅλη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη μαζί με τὸν πατέρα τῆς πάντα καὶ γνώρισε πραγματικὸ θρίαμβο, σὰν μουσικὴ ἀστέρια, τραγουδώντας καὶ παίζοντας ὀχτὼ ὄργανα σ' ἕνα πρωτότυπο συνδυασμό.

Ὅταν, στὰ 1954, ξαναγύρισε στὴν Ἀθήνα, φασμαμένη πιά βεντέττα, λάνσαρε τὸ πρῶτο τραγούδι, ποὺ ἔγραψε ἡ ἴδια, μὲ ἑλληνικοὺς καὶ ἀγγλικοὺς στίχους, ποὺ γνώρισε πολλὴ ἐπιτυχία:

«Κοντὰ στὸ τζάμι
πάλι θάμαστε μαζί
θὰ σὲ χαϊδεύω
καὶ θὰ σοῦ λέω παραμύθια...».

Περιζήτητα μετὰ τὴν πρώτη αὐτὴ μεγάλη τῆς ἐπιτυχία, στοὺς δίσκους, ἐπέβαλε πολὺ σύντομα καὶ ἄλλα ὀραία τραγούδια τῆς, ὅπως τὰ «Ἐνα φλέρτ» «Ὁ ταχυδρόμος», «Ἀπόψε σὰν καὶ πρίν», «Στὸν ματιόν σου τὶς θάλασσες», «Θάρρῃς στὸ ραντεβού», ποὺ ἔγιναν ἐπίσης σουξέ, μαζί με πολλὰ ἄλλα.

Ἀπὸ τὸ 1957 ἡ Νινὴ Ζαχᾶ ἐγκαταστάθηκε μόνιμα στὴ Γερμανία καὶ πολὺ γρήγορα ἀρχισε νὰ ἐπιβάλλεται στὸ γερμανικὸ καὶ διεθνὲς κοινόν, μὲ τὶς ἐμφανίσεις τῆς στὰ κέντρα καὶ τὴν τηλεόρασι, καθὼς καὶ μ' ἕνα μακρόχρονο συμβόλαιο μὲ μιά ἐταιρεία δίσκων.

Μὲ τὴ φροντίδα τῆς ἐταιρείας τῆς, πῆγε γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα στὴν Ἀμερική, ὅπου ἠχογράφησε 8 τραγούδια τῆς. Εἶχε τὴν τύχη μάλιστα, δυὸ ἀπ' αὐτὰ νὰ τ' ἀποδώσουν διάσημοι τραγουδιστὰ, ὅπως ὁ Ντὴν Μάρτιν καὶ ὁ νέγρος Τζόννυ Μάτινς.

Τὰ δυὸ αὐτὰ τραγούδια μπορεῖ νὰ μὴν κέρδισαν χρυσὸ δίσκο, κατέλαβαν ὅμως μιά ξεχωριστὴ θέση στὴ διεθνή στατιστική, ἀφοῦ

Ἡ πολυσύνθετη Ἑλληνίδα βεντέτα μὲ τὸ νοναρέτο τῆς, ποὺ παρουσίασε πρὶν λίγων μῆνες στὴ Γερμανία.

Ἡ Νινὴ Ζαχᾶ, σὲ μιά τελευταία τῆς φωτογραφία μὲ τὴν ἀγαπημένη τῆς Τσιόκια

πλησίασαν τὶς 500 χιλιάδες ἀντιτύπων.

Ὅταν γύρισε στὴ Γερμανία, ἡ Νινὴ Ζαχᾶ ἔκανε τὴν ἐμφάνισι τῆς καὶ στὴν ὁδόν. Ἐλάβε μέρος, σὲ δύο μουσικὰ ἐγχρώμα φιλμ, στὸ ἕνα δὲ ἀπ' αὐτὰ, ἐκτός ἀπὸ τὸ τραγούδι, εἶχε κι' ἕνα ρόλο.

Τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, ἡ Νινὴ Ζαχᾶ, ἀνεξάρτητη τῶρα οικονομικῶς, πραγματοποιήσε μιά παλιά τῆς μεγάλη ἐπιθυμία: Κατήρτισε δικὴ τῆς ὀρχήστρα ἀπὸ τέσσερις ξένους μουσικούς, δυὸ Ἰταλοὺς καὶ δυὸ Γερμανοὺς καὶ μὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ μουσικὸ συγκρότημα τῆς ἔκανε ἐμφανίσεις σὲ διάφορα κλάμπς τοῦ Μόναχου, τελευταία δὲ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα θαριετῆ τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὅπου γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία.

★

Συνήτησα τὴ Νινὴ Ζαχᾶ, πρὶν λίγες μέρες, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταία ταξίδια τῆς στὴν Ἑλλάδα, μαζί με τὴ γραμματέα τῆς, ποὺ εἶναι πάντα καὶ ἡ μόνιμη συντροφιά τῆς:

— Δὲν ξεχνάτε εὐκολὰ τὴν Ἀθήνα...

— Πῶς θέλετε νὰ τὴν ξεχάσω, ἀφοῦ με συνδέουν τόσες ἀναμνήσεις μὲ τὴν ἀγαπημένη μου πατρίδα; Ἐκτός ὅμως ἀπὸ αὐτό, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ἀφοῦ ἔχω γυρίσει ὅλο τὸν κόσμο, πῶς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ἡ Ἀθήνα μας εἶναι τόπος προνομιοῦχος.

— Ἐλπίζουμε, λοιπόν, νὰ σὰς ἔχουμε κοντά μας ἄρκετὸ διάστημα;

— Νὰ σὰς πῶ. Ὅχι καὶ πάρα πολὺ. Κάθε χρόνο κλέβω ἀπὸ τὴ δουλειά μου, λίγες μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ, γιὰ νὰ ζήσω τὸ γαλάζιο οὐρανὸ μας, τὴ μυρωδιὰ τοῦ πεύκου τῆς Ἀττικής καὶ τὶς νταντελῆνες ἀκρογιαλιές τοῦ Σαρωνικοῦ μὲ τὴν τόσο μαγεία τους.

— Ποιὸ εἶναι τὸ χόμπυ σας;

— Ἀπὸ μικρὸ παιδί λατρεύω τὰ σκυλάκια. Τώρα εἶμαι ξετρελλασμένη μὲ τὴν «Τσιόκια» μου, ἕνα ξυμνο «κανίς».

— Τί ἄλλο σὰς ἀπασχολεῖ ἐκτός ἀπὸ τὸ τραγούδι;

— Τὸ ποδόσφαιρο! Μὲ ἐνθουσιάζει παντοῦ ὅπου κι' ἂν βρίσκωμαι! Ἰδιαιτέρα δὲ στὴ Γερμανία. Καὶ κάθε φορὰ, ποὺ ὑπάρχει κανένα μεγάλο μάτς, ἐξαφανίζομαι ἀπὸ τὸ κέντρο, ὅπου ἐργάζομαι...

— Ἀπὸ αλισθηματικῆς πλευρᾶς, δὲν μὰς εἶπατε τίποτε;

— Ἐνα φλέρτ... ὅπως λέει καὶ τὸ τραγούδι μου καὶ τίποτε περισσότερο. Ὅσο γιὰ γάμο, αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα ποτέ μου. Δὲν ταιριάζει στὴν ἰδιοσυγκρασία μου.

— Τὰ μελλοντικά σας σχέδια;

— Τὸ όνειρό μου εἶναι νὰ ἐπιβάλλω διεθνῶς τὸ μικρὸ μουσικὸ συγκρότημά μου καὶ νὰ ἠχογραφῶ στὸ ἐξῆς τὰ τραγούδια μου μ' αὐτό. Καὶ ἡ μικρὰ τὸ δέμας, ἀλλὰ μεγάλη σὲ ἀξία Ἑλληνίδα βεντέττα, πρόσθετέ.

— Τελειώνοντας, θὰ σὰς πῶ κάτι πολὺ πικάντικο. Εἶχαμε ἀρχίσει τὸ γύρισμα τῆς τελευταίας μας ταινίας στὸ Μόναχο, μὲ παρτεναίρ μου τὸν ἀδελφὸ τῆς βασίλισσας τοῦ Βελγίου Φαμπιόλας.

»Κατὰ κακὴ μου τύχη, ὁ καιρὸς ἦταν συνεχῶς συνενθουσιωμένος κι' ἔτσι ἀποφασίσσαμε νὰ γυριστοῦν μερικὲς ἐξωτερικὲς σκηνές στὴν Ἰταλία. Ξεκίνησα μαζί με τὸν «Φαμπιόλα» — ὅπως τὸν λένε — ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ ἴδιος τὸ διότι αὐτοκίνητό του, ἐνῷ ἡ γραμματέας μου ταξίδεψε σιδηροδρομικῶς. Μὰ, ὅταν φτάσαμε στὴ Νεάπολι, ἀντὶ γιὰ ἥλιο, συναντήσαμε μιά συνεχῆ ἐκνευριστικὴ βροχή, ποὺ κράτησε τρεῖς ὁλόκληρες μέρες. Στὸ διάστημα αὐτό, κάναμε συνεχῶς συντροφιά μὲ τὸν παρτεναίρ μου, ποὺ εἶναι ἕνα ὄρατο παιδί. Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γίνῃ λόγος στὶς ἰταλικὲς ἐφημερίδες γιὰ ἕνα νέο καλλιτεχνικὸ εἰδύλλιο κλπ.

»Ἡ γραμματέας μου, ποὺ παρακολούθησε μὲ ἰδιαιτέρη ἐνδιαφέρον τὸ κοσμοπολιτὸ αὐτό, μὲ ἐνημέρωνε κάθε τόσο.

— Καὶ δὲν ἐπαλήθευσε, φυσικά, ποτέ;

— Μὰ οὔτε καὶ ἦταν δυνατόν νὰ ἐπαληθεύσῃ, ἀφοῦ ἐπρόκειτο γιὰ μιά ἀγνή συναδελφική φιλία!...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

δαμόνι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΤΑΝΤΑ (ΚΩΣΤΑΝΤΖΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ)

Ἡ ἀπονήρευτη μὲ τὶς πιρουνέττες

ΑΝΟΙΞΕ τὴν τσάντα τῆς κι' ὅπως σὸ γράφει ἕνα βουὸ ἀπὸ προγράμματα, ἀφύσους διεθνῶν κοσμοπολιτικῶν κέντρων, ἀποκόμματα ξένων ἐφημερίδων μὲ ἐγκωμιαστικὰ σχόλια καὶ μὴ λίστα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πάρῃ κανεὶς γιὰ γεωγραφικὸ χάρτη τῆς Εὐρώπης.

Ὅλες σχεδὸν οἱ πρωτεύουσες καὶ οἱ μεγάλες πόλεις στροβιλίζονταν ἐκεῖ σάν... τηλεγραφόδεμα, ποὺ τὰ ἐλέπει κανεὶς ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ τραίνου:

Λίβανος, Δαρμασκός, Χαρτούμ, Σουδάν, Μπερροῦτ, Μαδρίτη, Μπαρτσελόνα, Λισαβόν, Ντύσσελντορφ, Φρανκφούρτη, Βερολῖνο, Παρίσι, Ντωβίλ, Μοντεκάρλο, Λωζάννη, Ζυρίχη, Γενεύη, Βέρνη, Ὁρλα, Στοκχόλμη, Χάγη, Ἀμστερνταμ, Ρώμη, Σάν Ρέμο, Λονδῖνο, Βρυξέλλες, Βιέννη...

Κι' ὕστερα ἕνας ἄλλος κατάλογος ἀπὸ νυχτερινὰ κέντρα διεθνῶς φήμης καὶ θεάτρα: «Πασα-πάσας», «Παβιγιόν», «Τονάριον», «Καζίνο Ἑρτορίλ», «Μουλέν Ρουζ» κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα.

Βαρεθήκαμε νὰ μετράμε. — Ἀπλῶς ἔχετε πάει σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη; Καὶ χορεύσατε σ' ὅλα αὐτὰ τὰ κέντρα; ρωτήσαμε. — Ἡ Τάντα, τὸ νεαρὸ ὄμοιο διάσημο ἕνα σκέλος τοῦ χορευτικοῦ ζευγαριοῦ Δρόσος—Τάντα, ἀπάντησε ἀπλῶς:

— Μάλιστα. — Μὰ πότε προλάβατε; Σεῖς δὲν εἴπατε παρά... Συμπλήρωσε μόνι τῆς τὴ φράσι χαμογελώντας: — Ἐἴκοσι χρόνων. — Καὶ πόσα χρόνια ὄρισκατε σὲ «τουρνεέ»; — Ὅχτώ... — Μ' ὅλλα λόγια ἀρχίσατε νὰ χορεύετε ἀπὸ 14 ἐτὼν, ἔτσι; — Ὅχι ἀκριβῶς. Ἀπὸ 12! Βγήκα τότε στὸ ἀπαγγεῖλμα χάρις στὸν παρτεναίρ μου τὸν Δρόσο. Ἀπὸ τότε ἀρχισε τὸ όνειρό...

★

Ὅτε τοῖμαζε νὰ τὸ πιστέψῃ, οὔτε καὶ νὰ τὸ φανταστῇ αὐτὸ τὸ όνειρό ἡ μικρούλα Κωνσταντῆ Γεωργίου, ὅπως εἶναι τὸ πραγματικὸ όνομα τῆς Τάντας, πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια.

Τότε ἦταν ἀκόμη ἕνα ἀγούρο κοριτσάκι τῆς γειτονιάς, ὅπως τότε καὶ τὸς ἄλλες, ποὺ κυλοῦσε τὴ μέρες του σ' ἕνα ταπεινὸ σπιτάκι στὴν Ἀγία Σοφία, τὴν ἐργατικὴ αὐτὴ συνοικία τοῦ Πειραιῶς.

Βέβαια, εἶχε μιά κλίσι στὸ χορὸ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν «κλίσι» ὡς ἐδῶ, ποὺ ἔφτασε...

— Εὐτυχῶς, ὡς ἦρθε, ὁ πατέρας, μὰς εἶπε, καθὼς ἄθελα ἡ κοῦβεντα κίλησε χρόνια πίσω. Ἡ τὸν ἐργοδότης στοὺς ΣΠΑΠ ὁ μπαμπάς, ἀλλὰ τὸ ἀρεσὲς ἡ καλλιτεχνία. Ὁ ἴδιος ἔκανε παρὰ μὲ τὸν συνθέτη Βέλλα. Ἐτσι μ' εἶχε γράφει σὲ μιά γνωστὴ σχολὴ χοροῦ, καὶ ἐφηνικά ὁ ἴδιος μὲ τὸν Βέλλα μαζί με πῆγαν στὸν χορευτὴ Δρόσο, ποὺ ἀπὸ τότε εἶναι ὁ παρτεναίρ μου. Μὲ ἔβριξε μὲ κρὴ ἀκόμη, ἀλλὰ λόγω σωματικῆς κατασκευῆς ἔβριζα κάπως. Δέχτηκε νὰ δοκιμάσουμε. Ἐτσι ἔκανε τὸ πρῶτο χορευτικὸ ντεμποῦτο μου στὸ νυχτερινὸ κέντρο «Ἀρβεντίνον», ὅπου ἐμφανίζομαι σὲ αὐτὲς τὶς μέρες πάλι, ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια. Τὶ σὺμπωσι, ἀλήθεια!

— Εἶχε ἐπιτυχία τὸ ντεμποῦτό σας; — Μεγάλω. Γι' αὐτὸ ὠμάλασε ὁ Δρόσος μὲ κράτησε ἀπὸ τότε, δίχως νὰ περμένη νὰ μεγαλώσω, ὅπως λογιζάτε. Ὅσο γιὰ μένα...

Ἡ Τάντα σταματᾷ τὴν ἐξομολόγησι καὶ μισολογεῖ τὰ μάτια. Λεπτὴ, καθῶς εἶναι, ἐσθραειά, μὲ ἀκουστικὴ μύτια κι' εὐγενικὸ πρόσωπο, θαρρεῖ πῶς μοιάζει μὲ μινιατούρα.

— Ὁνειρεύεστε; — Συνέχεται. Καὶ κοκκινίζει. — Σανατουμήθηκα πῶς ἔνοιωσα ἐκεῖνο τὸ θράδς, ὅπως λογιζάτε. — Ὅσο γιὰ μένα...

Ἡ Τάντα σταματᾷ τὴν ἐξομολόγησι καὶ μισολογεῖ τὰ μάτια. Λεπτὴ, καθῶς εἶναι, ἐσθραειά, μὲ ἀκουστικὴ μύτια κι' εὐγενικὸ πρόσωπο, θαρρεῖ πῶς μοιάζει μὲ μινιατούρα.

— Δὲν ἦταν ἔτσι τὰ πράγματα; — Τὸ πρόσωπο τῆς Τάντας γίνεται σοβαρό. — Ὁ χορὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς ἕνα όνειρο, λέει. Θέλει δουλειά. Πολλὴ δουλειά. Γνώσεις, ἀσκήσι, πειθαρχία, μελέτη. Πολλὴ μελέτη. Καὶ εὐσυνείδησι.

— Ἐσεῖς ποὺ μελετᾷτε; — Καὶ γιὰ νὰ γίνω πῶς σαφές, σὰς λέω, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ μὰς ἀποθέλουν στὸ χορὸ σάν μιά κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησι μὲ ἀποτέλεσμα ν' ἀδίαφοροῦν γιὰ τὴν ἴδιαν τὴν τέχνη, ἀρκεῖ τὸ κέρδος νὰ εἶναι μεγαλύτερο. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν εἶναι γνωστὸ σὲ πόση κατάντησι φέρνει τὸν χορὸ καὶ τὸν καλλιτέχνη.

— Ἐσεῖς ποὺ μελετᾷτε;

Ἡ Τάντα σ' ἕνα ἀκροβατικὸ - χορευτικὸ στιγμιότυπο.

— Συμπλήρωσα τὶς σπουδές μου στὸ ἐξωτερικόν. Στὴ σχολὴ Σόφια καὶ στὴς Μαντάμ Γκρέη στὸ Παρίσι. Πῆρα ἐπίσης μαθήματα ἀπὸ τὸν Μπόρις Κινιάζεφ καὶ τὴν Νιζίνσκα (ἀδελφὴ τοῦ διδάσκαλου Ρώσου χορευτῆ καὶ χορογράφου Νιζίνσκι), ποὺ τώρα εἶναι χορογράφος στὰ μπαλέτα Ντὲ Κουέβας. Σπούδασα ἐπίσης στανιούλικους ρυθμοὺς στὴ Μαδρίτη, στὴ Σχολὴ Ντινλάρ. Καὶ τώρα ξαναμελετῶ ὅδω στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖνο, ποὺ πρέπει νὰ σὰς πῶ εἶναι ὅτι ἡ τέχνη τοῦ χοροῦ δὲν τελειώνει ποτενὰ. Εἶναι ἀπέραντη, σάν τὸ όνειρο καὶ σάν τὶς καρδιές τῶν καλῶν ἀνθρώπων.

★

Ἡ Τάντα, ἂν θελήσῃ κανεὶς νὰ τὴν ἀξιολογήσῃ σάν καλλιτέχνη καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὴ σωστή θέσι στὸν κατάσταρο ἀπὸ ἀστέρια τοῦ χοροῦ ἐλληνικοῦ οὐρανό, ἀποτελεῖ τὸ πῶ ὄρατο αἶνιγμα, τῆς ἐλληνικῆς χορευτικῆς τέχνης.

Ἐνῷ ἡ ἴδια εἶναι μὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες νέες χορεύτριες, ἀποτέλεσι τῆς δημόσιας προβολῆς, καὶ δὲν ἔχει ἴχνησ θεατησμοῦ, πρᾶγμα παράξενο γιὰ τὴν ἐποχὴ μας. Ἄν δὲν τὴν ἔβριζαν, μπορεῖ νὰ τὴν νομίσῃ, γιὰτρίνα, ἡ λογιότρια.

Αὐτὴ ἡ ἰδιότητα τῆς, οφείλεται στὸ ὅτι πολλοὶ ἀνθρώπων εἶδαν αὐτὰ καὶ νῶτα ἔγιναν... δηλαδή, στὴν ἐμπειρία τῆς ἀπ' τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν μεγάλη Τέχνη, ποὺ δὲν εἶναι πατρίδα. Κι' ἀκόμη στὴν ἐμπρηστὴ καλλιτεχνικὴ εὐσυνείδησι ποὺ τὴ διακρίνει.

Ἡ «σοφιστικὴ» αὐτὴ τοῦ χαρακτηρῆς τῆς Τάντας, φανταίνεται καὶ ἀπὸ τὴν παρακάτω ἀπάντησι, πῶς τὸς ἔδωσε, σὲ ἐρώτησι μὰς πῶς ἐλέπει τὸ χορὸ στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὸ μῦτι τῆς κοσμογυρισμένης:

— Ἐνῷ ὀφθαλμοῦν, μὰς εἶπε, καλὸ ὄμοιο καὶ ἀριστοὶ δάσκαλοι, ἀπὸ τὸς, ἀπὸ κακοδαίμονια, ὁ χορὸς δὲ μπορεῖ νὰ φτάσῃ σὸν τόπο μας στὸ πῶς τὸν πρέπει. Σ' αὐτὸ συντείνουσιν πολλοὶ παράγοντες καὶ δὲν σὰς ἀποκρύπτω ὅτι ἕνα μεγάλο ποσοστὸ εὐθύνει τὸ ἔχομε κι' ἡμεῖς οἱ καλλιτέχνες.

»Καὶ γιὰ νὰ γίνω πῶς σαφές, σὰς λέω, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ μὰς ἀποθέλουν στὸ χορὸ σάν μιά κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησι μὲ ἀποτέλεσμα ν' ἀδίαφοροῦν γιὰ τὴν ἴδιαν τὴν τέχνη, ἀρκεῖ τὸ κέρδος νὰ εἶναι μεγαλύτερο. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν εἶναι γνωστὸ σὲ πόση κατάντησι φέρνει τὸν χορὸ καὶ τὸν καλλιτέχνη.

»Ἄν ὅμως ὁ καλλιτέχνης ἔχῃ ἕνα ποσοστὸν

εὐθύνει, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς εὐθύνης αὐτῆς τὸ ἔχουν ἄλλοι ὁμοειδῆτες, ποὺ μὲ τὴν ἀσπορίαν τους, δὲ διατάζουν νὰ ἐγκληματήσουν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ καλλιτέχνη, ἀρκεῖ τὸ κέρδος νὰ εἶναι τεράστιο. Καὶ ἐλέπει κανεὶς, νὰ ἐργωνίαι στὴν Ἑλλάδα συγκροτήματα, τὰ ὁποῖα στὴν πατρίδα τους εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστα καὶ παραγκωνισμένα καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα οἱ κριτικὲς, τόσο οἱ δικές μας ὡς καὶ οἱ ξένες, εἶναι δυσμενέστερες, καὶ ν' ἀμειβῶνται μὲ ὑπερόλογα ποσά, ἐνῷ Ἑλληνες καλλιτέχνες μὲ τεράστιες ἱκανότητες καὶ μὲ τέχνη ἀναμφισβήτητη ἀναγκάζονται νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ προσφέρουν τὴν τέχνη τους στὸ ἐξωτερικόν. Ἄν τώρα ἀβροῦστε τὸ ποσοστὸ αὐτὸ τῶν εὐθυνῶν θὰ βρῆτε τὴν αἰτία, γιὰ τὴν ὁποία ὁ χορὸς καὶ γενικά ἡ καλλιτεχνία δὲν παρουσιάζει τὴν ἀναμενόμενη ἀνοδο σὸν τόπο μας.

Αὐτὰ μὰς εἶπε ἡ Τάντα σάν καλλιτέχνη. Γιὰ νὰ συμπληρώσῃ ἡ εἰκόνα μὲ τὰ προσωπικά τῆς ἐπιτεύγματα, πρέπει νὰ σημειώσῃ ὅτι εἶναι ἡ μοναδικὴ χορεύτρια στὴν Εὐρώπη, ποὺ κατορθώνει σ' ἕνα χορευτικὸ «πεσάδλ» τῆς, ποὺ σπριζέται σὲ χορογραφίες τοῦ παρτεναίρ τῆς Δρόσου, νὰ πραγματοποιηθῇ 60—70 πρωτόετες συνέχει.

★

Τῆς ὑπεσάλαμε δυὸ ἐρωτήσεις γιὰ ζητήματα τῆς καρδιάς, γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουμε τὸ πορτραῖτό τῆς.

Ἀπάντησε πρόθυμα καὶ στίς δύο:

— Τί σὰς ἔχει συγκινήσει ὡς τώρα περισσότερο σάν ἄνθρωπο; — Ὁ παρτεναίρ μου ὁ Δρόσος. Σ' ἕνα ταμπλόχο χοροῦ, ἕνα θράδς τοῦ 1953, κατὰλαβὸ πῶς τὸν ἀγαποῦσα. Τρία χρόνια ἀργότερα, ἐκμυστηρευθήκαμε κι' οἱ δυὸ πῶν ἐρωτὰ μας. Τώρα εἰμαστε ἀρραβωνιασμένοι καὶ σκοπεύουμε νὰ παντρευτοῦμε. Γι' αὐτὸ ὠμάλασε διακόμουμε τὴν «τουρνεέ» μας. Ἀγοράσαμε ἕνα διαμέρισμα στὴ Λαοφρόν «Ἀλεξάνδρας» καὶ ἐκεῖ σκοπεύουμε νὰ ἡσυχάζομε λίγο.

— Πῶσο λίγο; — Ἐνα μῆνα ὥς. Ἐχομε, βλέπετε, ὅπο γράφει ἀμείβεται γιὰ νὰ χορεύομε στὴν Ἑλλάδα. Εἶναι ἡ χώρα πῶ ἀγαπᾷ μετὰ τὴν Ἑλλάδα.

— Γιατί αὐτὴ ἡ προτίμησι; — Οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖ εἶναι ἀπλοὶ καὶ εὐγενικοὶ, ἀπάντησε. Ἀπονήρευτοι...

Καὶ ἡ ἀπάντησι αὐτὴ φανέρωσε τὴν ψυχὴ τῆς Τάντας. Μιά ψυχὴ ἀπλή, εὐγενικὴ καὶ ἀπονήρευτη, ἀλλὰ ἑλεεινὰ.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

— 'Ιρέν, της είπα
με φωνή, που έρε-
με, λυπάμαι αληθινά,
που σε χάνω.

ΕΙΧΑ δέκα ολόκληρα χρόνια να δώ το φίλο μου Φρανσουά, γιατί έλειπα στο εξωτερικό. Έτσι, όταν γύρισα στο Παρίσι, του τηλεφώνησα κι εκείνος με κάλεσε, ένα βράδυ, στο σπίτι του. Μιλούσαμε, λοιπόν, εγκάρδια άρκετη ώρα. Είχαμε να πούμε ένα σωρό πράγματα! Η νεαρή γυναίκα του, μία ξανθεία κοπέλλα είκοσιπέντε χρόνων, ψηλή, σβέλτη, χαριτωμένη, ήταν όλο περιποιήσεις, γιά μένα. Κατόπιν, όταν βγήκε γιά να κοιμίση το μαρό της, όπως μάς εξήγησε, είπα στο φίλο μου:

— Φρανσουά, δεν έχω ανάγκη να σε ρωτήσω αν είσαι ευτυχισμένος με το γάμο σου, γιατί το βλέπω καθαρά!

— Ναι, δεν έχεις άδικο... μου άπάντησε. Είμαι ευτυχισμένος.

— Ωστόσο, έχω μιά άπορία: Πώς τα κατάφερες εσύ, ο γυρολόγος του έρωτα, το διαδατάριο πουλί, να φτιάσης μιά τόσο όμορφη φωνιά;

— Η τύχη, φίλε μου, ή διαβολεμένη αυτή τύχη, σκαρώνει καμιά φορά τα πιο άπίθανα πράγματα!

— Ασφαλώς θάνα καμιά νόστιμη περιπέτεια;

— Ναι! Άν έχεις όρεξη, μπορώ να σου τη διηγηθώ...

— Λέγε, λοιπόν, πριν γυρίση ή γυναίκα σου...

— Τό ξέρεις, άρχισε ο φίλος μου, πώς πάντα αγαπούσα τις άκρογαλιές. Θυμάσαι τα Κυριακάτικα πρωινά μας! Πόσες φορές δεν πήγαμε στις όχθες του Μάρνη, στο Περέ. Όταν εσύ έφυγες γιά το Μαρόκο, πήγα να μόνος στα μέρη εκείνα. Έκανα καμιά βόλτα στο χωριό, έτρωγα, κοιμόμουν από νωρίς και τα χαράματα πηδούσα στη βαρκούλα μου κι άρχιζα το ψάρεμα. Τι όμορφα, που ήταν τα άξέχαστα εκείνα πρωινά! Ένοιωθα τόν έναντι μου άλαφρό και έγγνοιαστο! Η ζωή ήταν εύχάριστη, εύκολη, χωρίς μπελάδες και άναποδιές.

— Ήταν ένα τέτοιο ειδυλλιακό πρωινό, που μουθε μιά έμπνευση. Και από έδω άρχίζει ή διαβολεμένη τύχη να βάλλει το δαχτυλάκι της. Χωρίς κι' εγώ καλά-καλά να ξέρω το λόγο, άφησα το Μάρνη και μπήκα σ' ένα παρασόταμο. Τι ώραία που ήταν! Άφησα τη βαρκούλα μου να την τραβάη σιγά-σιγά το ρεύμα. Στην τύχη...

τρεις Κυριακές στο ποτάμι, με την έλπίδα να την ξαναδώ. Γύριζα στή περιχώρα, έψαχνα, ρωτούσα, μιά τίποτα! Οι κόποι μου όμως πήγαν χαμένοι κι' άπελπίστρια, γιατί στό μεταξυ ήρθε το φθινόπωρο και κανείς πιά δεν έκανε μπάνιο στο ποτάμι.

— Με τόν καιρό, άρχισα σιγά-σιγά να ξεχνώ την άτυχη αυτή περιπέτεια μου, και θά μου έφρευγε όλοτετα από τη μνήμη, αν δεν μου τη θυμίζαν πότε-πότε τα χαριτωμένα εκείνα πασομιάκια.

— Τό χειμώνα πήγα να σχεδόν κάθε βράδυ σε χορούς. Τι άλλο μπορούσα να κάνω γιά να διασκεδάσω; Όλο το μισό μου τόν έδωσα γιά τα κοστούμια μου. Καί, φυσικά, έτσι κομψός που ήμουν, περνούσα γιά πρώτης τάξεως γαμπρός! Ηξερα να μιλώ όμορφα και να άρέσω στις γυναίκες, με τα έξυπνα ανέκδοτα μου. Τα κορίτσια μ' έλεγαν «βασιλόπουλο του παρκαμυθιού» και οι μητέρες τους «νέο με λαμπρό μέλλον».

— Τό πρώτο, γυρνώντας σπίτι μου, μ' έπιασε τρώμος. Έπρεπε να πάω άπνους να έργασθώ στο ύπουργείο. Όσο γιά τα οικονομικά μου, πήγαιναν κατά διαβόλου! Άν δέ μου έκαναν πίστωση στο έσπιατόριο, θά πέθαινα από την πείνα! Ήταν πιά καιρός να συμμαζευτώ. Ν' άφρίσω την τρελλή αυτή ζωή και να βάλω κάποια τάξη στα οικονομικά μου. Πώς να τό κάνω όμως, που στο μεταξύ είχα γνωρίσει μιά χαριτωμένη μικρούλα;

— Συναντιόμαστε συχνά στα χορευτικά κέντρα. Ήταν μιά σωστή κοίτλα, ένα πλάσμα άθωο, άπότηρευτο. Η κοπελλίτσα αυτή μου άρεσε, αλλά δέ μπορού να πω πώς την αγαπούσα. Έτσι τουλάχιστον πίστευα τότε. Μόλις όμως μου είπε, ένα βράδυ, πώς θάφρευγε από τό Παρίσι και δέ θά την ξανάβλεπα πιά, πρώτη φορά στη ζωή μου ένοιωσα τέτοιο καρδιοχτύπι!...

— Ίρέν, της είπα με φωνή που έτρεμε, λυπούμαι αληθινά που σε χάνω.

— Μπιά; μου άποκρίθηκε, μ' ένα κουστάλινο γέλιο. Ήπαρχουν τόσες όμορφες κοπέλλες, γιά να παρηγορηθώ το «βασιλόπουλο του παρκαμυθιού»!...

— Φοβόμην πώς θά μείνη άπαρηγόρητο!...

— Μ' άφησε, μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Τή νύχτα εκείνη δεν έκλεισα μάτι. Έκανα χίλιους συνδυασμούς, χωρίς να βρίσκω καμιά λύση. Ήταν άδύνατο να την παντρευτώ. Ό πατέ-

Μπορεί όμως και να γυρίσουμε γρήγορα στο Παρίσι.

— Εγώ όμως θά φύγω γιά πολύ καιρό... — Γιατί; Μήπως παντρεύεσαι; με ρώτησε μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

— Γιά μιά στιγμή, τάχα. Δέν ήξερα τί να της άπαντήσω. Και να πάλι, που ή πολύτροπη τύχη, μου κατέβασε στο μυαλό την πιο τρελλή άπάντηση:

— Ναι, της είπα, παντρεύομαι!

— Η κοπέλλα χλώμιασε. Ένοιωσα τό κορμί της να σιγοτρέμει, μέσα στα μπράτσια μου.

— Με πιά; ρώτησε μ' άχνή φωνή.

— Η καρδιά μου πήδησε στο στήθος μου, από χαρά. Η Ίρέν ήταν έρωτευμένη μαζί μου!...

— Παντρεύομαι μιά κοπέλλα, που είδα κάποτε να κολυμπάη σ' ένα ποτάμι...

— Η ξανθεία μου φίλη συνήλθε, έέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο, και μου πέταξε:

— Τό ξέρω πώς είσαι όνειροπαρμένος. Πώς μ' άρέσουν οι άλλόκοτες ιστορίες! Θά μου διηγηθής τό ειδυλλίό σας; Είμαι πολύ περιέργη.

— Της έξιτόρησα, μ' ένα τρελλό όστρo, γεμάτο ποιησι και φαντασία, τους δθθεν έρωτές μου με την κοπέλλα του ποταμού. Καί, γιά να δώσω περισσότερη αληθοφάνεια στην ιστορία μου, της είπα κι' ένα σωρό λεπτομέρειες και της μίλησα γιά τα πράσινα βελουδένια πασομιάκια της άγαπημένης μου.

— Τι περιέργο! Από την άρχή της ιστορίας μου τα μεγάλα γαλάζια μάτια της Ίρέν άρχισαν να λαμποκοπούν. Τα όχρα μάγουλά της κοκκίνισαν. Καί, παρά λίγο, να βορυκώσουν τα μάτια της. «Πείσμα θάνα», είπα μέσα μου. Μά, όταν πιά της μίλησα γιά τα πασομιάκια, έμπηξε ένα δυνατό γέλιο, που με κοκάλωσε.

— Τι άστείο!... φώναξε.

— Ξέφυγε άπότομα από τα χέρια μου και, τρέχοντας στην άλλη άκρη της αίθουσας, όπου ήταν ή άδελφή της, της είπε:

— Σούζη! Σούζη! Έλα να δής τόν κλέφτη, που πήρε τα πασομιάκια σου!...

— Τα ύπόλοιπα είναι εύκολονόητα. Η Σούζη, που είναι μιά άξιολάτρευτη κοπέλλα κι' έχει τα πιο μικρά πόδια του κόσμου και τη μεγαλύτερη καρδιά, κατάλαβε τόν έρωτα που μ' έδενε με την Ίρέν και άνάλαβε να μās παντρεύη. Έπεισε, λοιπόν, τόν πατέρα τους και, σε λίγο καιρό, χάρις σ' αυτήν ή Ίρέν έγινε γυναίκα μου!...

— Και ή Σούζη, ρώτησα μ' ενδιαφέρον, είναι παντρεμένη;

— Όχι. Μένει με τόν πεθερό μου. Έρχονται συχνά στο Παρίσι και μās βλέπουν. Άδεις τίς μέρες, ή Ίρέν και ή Σούζη κολυμπάνε άπως και πόν. Μά τώρα δέ φεύγουν όταν με βλέπουν! Θέλεις να δής τί ώραία κορίτσια, που είναι ή Σούζη;

— Ναι...

— Ο φίλος μου άνοιξε ένα άλμπουμ και μου δείξε τη φωτογραφία της. Δέ μπορού να κρατήσω τό θαυμασμό μου.

— Μά είναι έξαίσια! φώναξε ένθουσιασμένος. Πρώτη φορά βλέπω μιά τόσο όμορφη κοπέλλα! Τό πρόσωπό της είναι γοιγεπτικό! Έχει ώραία, μεγάλα μάτια, τόσο ζωηρά, τόσο έξυπνα! Και τό σώμα αυτό, τό λεπτό, τό ψηλό, είναι κορμί σολφίδος. Άγαπτιέ μου φίλε, τί να σου πω; Άπτή την καλλονή αντίκρισες στο ποτάμι εκείνη την ήμερα. Θά ήθελα να βρισκόμουν στη θέσι σου...

— Ο Φρανσουά με κίτταξε πονηρά.

— Άλήθεια; μούπε χαμογελώντας. Έλα τότε καμιά Κυριακή να κάνουμε, όπως πρότα, ένα γύρο με τη βάρκα. Θά προσπαθήσω να βρω και γιά σένα, ένα ζευγάρι πασομιάκος.

ZAN ΠΕΤΑΛ

Τά πράδαινα πασομιάκια

Ξαφνικά, σ' απόστασι λίγων μέτρων, είδα δυό γυναίκες να κολυμπούν. Η μιά φορούσε ακόμα τό πενινό της, που όστόσο δέν έχριβε τό τέλειο σώμα της. Είχε θαυμάσια μαύρα μαλλιά. Η άλλη είχε κιάλας βοιτήξει στο ποτάμι και χτυπούσε χαρούμενη τα νερά με τα πόδια της, καλώντας τη σύντροφό της να την ακολουθήση.

— Μόλις όμως έφτασε ή βαρκούλα μου και με πρόέξαν, τις έπιασε ένας άπερίγραπτος φόβος. Θέέ μου, τί φευγάλα ήταν αυτή! Μόλις πρόφτασα να δώ το ύπεροχο κορμί εκείνης, που κολυμπούσε και που κάθιζε, τραβώντας μαζί της και την άλλη...

— Στο σημείο αυτό, ο Φρανσουά σηκώθηκε, άνοιξε ένα ντουλαπάκι και ξαναγύρισε, κρατώντας δυό μικρά πράσινα βελουδένια πασομιάκια.

— Μου τά έδειξε χαμογελώντας.

— Νά, μου είπε, αυτά μονάχα μου άπόμειναν από την ώραία εκείνη συνάντηση. Πήδησα στην άμμουδιά, τ' άρπαξα και τά πήρα μαζί μου γιά ενθύμιο. Τι κομψά που ήταν! Τι χαριτωμένα! Μου είχε κάνει τόσο μεγάλη έντύπωση, που δέ μπορούσα να την ξεχάσω. Ήμουν κιάλας έρωτοχτυπημένος με την ώραία άγνωστη!

— Από την ήμερα εκείνη πήγα να συνεχώς

ρας της ήταν χήρος κι' είχε ένα μεγάλο έργοστάσιο αυτοκινητών. Ήταν πολύ πλούσιος και φημιόταν γιά άνθρωπος, που λάτρει το κηήμα. Σίγουρα δέ θά μου την έδινε! Τότε πήρα την άποφασι να πλουτίσω κι' εγώ. Να φύγω στο έξωτερικό και να ριχτώ σε τυχοδιωκτικές επιχειρήσεις. Θυμάσαι, Ζοζέφ, εκείνο τό γράμμα, που σου έγραφα τότε και σου ζητούσα πληροφορίες, αν υπάρχη έδαφος στο Μαρόκο γιά τέτοιες δουλειές;

— Ναι, τό θυμάμαι και άπορούσα γι' αυτό... — Ωστόσο, πριν φύγω, ήθελα να την ξαναδώ, να της μιλήσω. Κανόνισα, λοιπόν, να συναντηθούμε σ' ένα χορό. Ήταν ο τελευταίος χορός της εποχής.

— Έκείνο τό βράδυ ή Ίρέν έβαλε τα δυνατά της γιά να με γοητεύση. Δέν ήταν μονάχα πολύ όμορφη, αλλά και πολύ φιλάρεσχη. Καθώς την κρατούσα από τη μέση και χορεύαμε, της ψιθύρισα, άναστενάζοντας:

— Είναι ο τελευταίος χορός μας. Φεύγω...

— Και την κίτταξα βαθιά στα μάτια.

— Κι' εγώ τό ίδιο, μου άποκρίθηκε, μελαγχολικά. Φεύγω με τους δικούς μου τό Σάββατο... Και να σου πω; Όμολογώ πώς δέν ξέρω πότε θά ξαναγυρίσω. Οι άποφάσεις του πατέρα μου είναι άπόρροπτες και άνεξιχνίαστες.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΑ

ΟΤΑΝ φτάνη το καλοκαίρι, τόσο στα ιατρικά περιβάλλοντα, όσο και στα σπίτια αρχίζει να γίνεται και πάλι λόγος για την πολιομυελίτιδα ή παιδική παράλυση, που τόσες δυστυχίες και τόσα δάκρυα έχει προκαλέσει σ' όλες τις χώρες του κόσμου.

Κάθε μητέρα, ακόμη και χωρίς να γνωρίζει τη σημασία της λέξεως «πολιομυελίτις», αντιλαμβάνεται τη σοβαρότητα που κρύβει για τα παιδιά της.

Τό άγωνιώδες ερώτημα για το πώς είναι δυνατό να αγωνισθεί κανείς εναντίον αυτού του κακού ή, ακόμη καλλίτερα, να το προλάβει, ξεκίνησε από τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Και όπως είναι εύλογο, ακριβώς εκεί καταβλήθηκε και η μεγαλύτερη προσπάθεια για την καταπολέμηση της νόσου. Γιατί στην 'Αμερική, η φοβερή αυτή ασθένεια παρουσίαζε μια συχνότητα άπιστητη (γύρω στα σαράντα χιλιάδες κρούσματα το χρόνο, ανάμεσα στο 1951 και το 1955).

Η ΑΜΥΝΑ ΤΩΝ «ΑΝΤΙΣΩΜΑΤΩΝ»

Η ανησυχία των γονέων άρχισε να ελαττώνεται, όταν το 1955 ο δόκτωρ Σώλκ κατόρθωσε να επιτύχει το έμβολιο κατά της πολιομυελίτιδας.

Τα χρόνια όμως πέρασαν και τώρα σ' όλο τον πολιτισμένο κόσμο τα παιδιά εμβολιάζονται και η πολιομυελίτις έχει παύσει να είναι εκείνο το «τέρας», που σ' ένα καιρό, όχι πολύ μακρινό, αποτελούσε έναν εφιάλτη για κάθε μητέρα.

❖ 'Από ποιά ηλικία πρέπει να εμβολιάζεται ένα παιδί και ποιά είναι η καλλίτερη εποχή για τον εμβολιασμό.

❖ 'Ο εμβολιασμός της μητέρας κατά την διάρκεια της έγκυμοσύνης

❖ 'Η παιδική παράλυσι βρίσκεται παντού σέ σταθερή μείωση.

Πρέπει πριν απ' όλα να αναφέρουμε ότι το παιδί, όταν γεννιέται, κληρονομεί από τη μητέρα του μια φυσική άμυνα στο αίμα του, που του επιτρέπει ν' αντιμετωπίσει τις πρώτες ασθένειες, που το απειλούν από τις πρώτες ώρες της ζωής του. Αυτό συμβαίνει, επειδή το αίμα της μητέρας περιέχει ώριμες «κύστες», τις οποίες οι γιατροί αποκαλούν «αντισώματα».

Το παιδί, λοιπόν, κατ' αρχήν, αμύνεται με τα αντισώματα — τα οποία έχει δεχθεί «δώρο» από το μητρικό αίμα — κατά τους πρώτους έξη μήνες της ζωής του. 'Υστερα χρειάζεται να εμβολιασθεί. Για τα παιδιά, που γεννήθηκαν πριν από την ανακάλυψη του εμβολίου, για τα παιδάκια δηλαδή που πηγαίνουν τώρα στο σχολείο, είναι απαραίτητος επίσης ο εμβολιασμός, ως τα δεκατρία — δεκατέσσερα χρόνια.

Στη χώρα μας η πολιομυελίτις προσβάλλει κυρίως την παιδική ηλικία. 'Ας μη ξεχνάμε όμως ότι στην 'Αμερική, όπως και σ' άλλες χώρες, συμβαίνει να προσβάλλονται και ενήλικες. Είναι γνωστό ότι ο πρόεδρος Ρούσβελτ προσέ-

βλήθη από πολιομυελίτιδα σέ προκεχωρημένη ηλικία. Γι' αυτό στις 'Ηνωμένες Πολιτείες δεν εμβολιάζονται μόνο τα παιδιά, αλλά και οι ενήλικες.

ΟΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΙΟ

Κάθε μητέρα μεταδίδει στο παιδί της με το αίμα, την φυσική άμυνα εναντίον των ασθενειών. Μά δε μπορεί να του προσφέρει μια απόλυτη ασφάλεια εναντίον κάθε αρρώστιας.

Φυσικά, αν η μητέρα, κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, εμβολιασθεί εναντίον μιας ώριμης νόσου, ενισχύει τις άμυντικές Ικανότητες του οργανισμού της — και κατά προέκταση και του οργανισμού του παιδιού — εναντίον αυτής της αρρώστιας.

Στην περίπτωση της πολιομυελίτιδας, η μητέρα έχει πολλές πιθανότητες να κατέχει έναν Ικανοποιητικό αριθμό αντισωμάτων. Και αυτό επειδή, κατά το διάστημα της ζωής της, έχει σχεδόν πάντα την ευκαιρία μιας «συναντήσεως» με τον Ιό αυτής της ασθένειας. Μά, εύτυχώς, ο

Ιός της πολιομυελίτιδας δεν προκαλεί πάντα τη φοβερή αυτή ασθένεια, αλλά συχνά περνάει, προκαλώντας μόνο μια ελαφροτάτη εντερική ανωμαλία.

Οι ειδικοί βεβαιώνουν ότι τα όχτω πρόσωπα στα δέκα, ύστερα από τα πρώτα πέντε χρόνια της ζωής τους, εφοδιάζονται με μια αρκετή «πρόκληση» αντισωμάτων εναντίον της πολιομυελίτιδας.

Η ένεσι του Ιού στη μητέρα, δεν κάνει τίποτ' άλλο, λοιπόν, από το να ενισχύσει την άμυντική Ικανότητα του αίματος.

ΠΡΩΤΟ ΑΤΥΧΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Ο διάσημος 'Αμερικανός καθηγητής Σώλκ, που αφιέρωσε τη ζωή του στην ανακάλυψη ενός αποφασιστικού όπλου εναντίον της πολιομυελίτιδας, συνάντησε μια μεγάλη απογοήτευση στα πρώτα δοκιμαστικά πειράματα. Μερικά από τα εμβολιασθέντα παιδιά πέθαναν, χωρίς να μπορέσει να δοθεί μια εξήγηση στην αίτια του θανάτου τους. Τί είχε συμβεί; Κάτι απλό, όσο και τραγικό. Μερικές σειρές εμβολίων περιείχαν κατά λάθος ζωντανούς Ιούς. ('Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι ο Ιός της πολιομυελίτιδας μπουστά π.χ. στον Ιό της φυματίωσης είναι πραγματικός γίγας από απόψεως άνοχης).

Υστερ' από κείνο το πρώτο άτυχο επεισόδιο, το έμβολιο της πολιομυελίτιδας δεν παρουσίασε πια κανένα επιβλαβές επακόλουθο.

Σήμερα τα παιδιά που έχουν εμβολιασθεί σ' όλο τον κόσμο ανέχονται σέ πολλά εκατομμύρια.

Από κάποια άποψη τα παιδιά των γονέων, που είχαν προσβληθεί από πολιομυελίτιδα είναι πιο τυχερά από τα άλλα, επειδή η ασθένεια έχει αφήσει στο αίμα μια πολύ μεγαλύτερη άμυνα.

Μά ύστερα από τους έξη πρώτους μήνες ζωής τα αντισώματα, που περιέχονται κληρονομικά στο αίμα των παιδιών, τείνουν να μειωθούν και γι' αυτό το λόγο οι παιδίατροι επιμένουν ότι το έμβολιο πρέπει να γίνεται ακόμη και στα παιδιά πολιομυελιτικών γονέων.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ο εμβολιασμός κατά της πολιομυελίτιδας αποκλείει τους άλλους εμβολιασμούς; Όχι, βέβαια. Μερικοί γιατροί, μάλιστα, υποστηρίζουν ότι οι ταυτόχρονοι εμβολιασμοί Ισχυροποιούνται αμοιβαίως.

Και για να εξηγηθούμε καλλίτερα. Κάθε μητέρα, που ανησυχεί για την υγεία του παιδιού της και θέλει να προλάβει, κατά το δυνατό, κάθε κίνδυνο, πρέπει να φροντίσει να το εμβολιάσει για τη διφθερίτιδα, για τον τετανο, για την ερυθρά κλπ. Στην ίδια, λοιπόν, περίοδο, που θα γίνουν στο παιδί αυτοί οι προληπτικοί εμβολιασμοί, μπορεί να του γίνει και ο αντιπολιομυελιτικός έμβολιος.

Στην 'Αγγλία για να μη γίνονται πολλοί εμβολιασμοί στα παιδιά, ενώνουν σέ μια φιάλη τα έμβολια της διφθερίτιδας, του τετανού και της πολιομυελίτιδας.

ΕΝΑ ΜΕΤΡΟ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

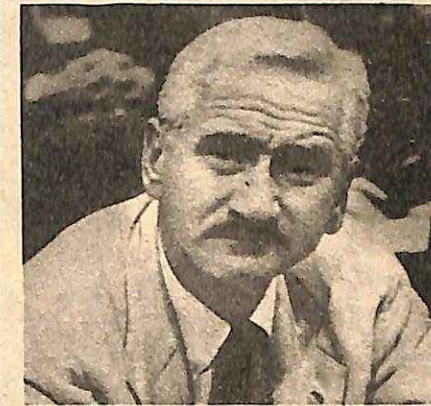
Η ύπαρξη στο παιδί μιας οξείας ασθένειας «έν ενεργεία», όπως η αμυγδαλίτις, ή παρωτίτις, ή βρογχίτις κλπ., επιβάλλει την αναβολή του εμβολιασμού.

Αυτό είναι ένα μέτρο προνοίας, που Ισχύει όχι μόνο για τον εμβολιασμό κατά της πολιομυελίτιδας, αλλά και για όλους τους άλλους εμβολιασμούς.

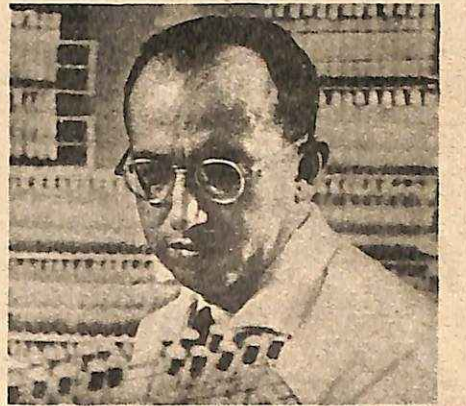
Ακόμη από τις πρώτες Ιδιαίτερης αδυναμίας του παιδιού, μια αναιμία, ένας λυμφατισμός, επιβάλλουν ν' αναβληθεί ο εμβολιασμός για μια πιο κατάλληλη στιγμή.

Ο εκύκλος του εμβολιασμού απαιτεί ένα ώριμο αριθμό διαδοχικών ενέσεων.

Η πρώτη ένεσι γίνεται ενδομυϊκά κατά την

Ο δόκτωρ Σάμπιν, εφευρέτης του αντιπολιομυελιτικού εμβολίου, που «παίρνεται από το στόμα», γεννήθηκε στο Μπιούλιστον της Πολωνίας, στις 26 Αυγούστου του 1906, από γονείς 'Εβραίους. Το 1921, ο Σάμπιν έφυγε για τις 'Ηνωμ. Πολιτείες. Κατ' αρχήν, σπούδασε οδοντίατρος, εγκατέλειψε όμως γρήγορα αυτό το επάγγελμα, για να παρακολουθήσει Ιατρική. Το 1931 εξέδωσε την πρώτη μελέτη του περί πολιομυελίτιδος και ύστερα από μερικά χρόνια, κατόρθωσε να επιτύχει την κατασκευή του εμβολίου, που φέρει το όνομά του. Ο Σάμπιν ζή τώρα στην 'Αμερική. Είναι παντρεμένος και έχει δυο κόρες, που είναι από τα πρώτα άτομα, ανάμεσα στα οποία πειραματίστηκε για το έμβολιο του.

Ο δόκτωρ Τζόντας 'Εντουαρντ Σώλκ είναι ασφανατοχτώ χρόνων. Γεννήθηκε στη Ν. 'Τόκη, στη λαϊκή συνοικία του Μπρόνξ, και από οικογένεια πολύ φτωχή (ο πατέρας του ήταν ράφτης). Όταν πήρε το πτυχίο της Ιατρικής, άρχισε, κατά τύχη, τα πειράματά του για την πολιομυελίτιδα. 'Υστερα του προσεφέρθη μια έδρα στο Πανεπιστήμιο του Πίτσμπουργκ και εκεί αποπεράτωσε επιτυχώς τις έρευνές του, αναγγέλλοντας σ' όλο τον κόσμο, τις 12 'Απριλίου του 1955, ότι ανέκαλυψε το έμβολιο εναντίον της πολιομυελίτιδας. Ο Σώλκ είναι παντρεμένος από το 1939 και έχει τρία παιδιά, από τα οποία το μεγαλύτερο είναι τώρα δεκαοχτώ χρόνων. Τα τρία παιδιά του εμβολιάστηκαν το Μάιο του 1953.

αρχή του φθινοπώρου. Η δεύτερη σέ απόστασι ενός μηνός από την πρώτη. Η τρίτη σέ απόστασι έξη μηνών από τη δεύτερη.

Οι ένεσεις, που ακολουθούν την πρώτη έχουν σκοπό να διατηρήσουν Ισχυρά τα αντισώματα, που εισήγαγε εκείνη στο αίμα.

Μερικοί παιδίατροι θεωρούν ωφέλιμη την «επανάληψη» με μια τετάρτη και μια πέμπτη ένεσι, που γίνεται στο παιδί σέ διαστήματα ενός χρόνου, κατά την αρχή της άνοιξης. Οι «επαναλήψεις» αυτές έχουν σκοπό να προστατέψουν το παιδί κατά την περίοδο του καλοκαιριού και του φθινοπώρου, η οποία παρουσιάζει τους μεγαλύτερους κινδύνους προσβολής από τον Ιό της πολιομυελίτιδας.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Ο αντιπολιομυελιτικός εμβολιασμός δεν προκαλεί πολλές αντιδράσεις. Καί, όπως ήδη σημειώσαμε, δεν προκαλεί τις αντιδράσεις, που οι μητέρες γνωρίζουν από τα άλλα έμβολια, όπως π.χ. το έμβολιο της ερυθρίδας.

Με αυτό δε θέλουμε να πούμε ότι η ένεσι του αντιπολιομυελιτικού εμβολίου δεν είναι δυνατό να επιφέρει καμιά απόλυτα ενόχληση. Υπάρχουν παιδιά, που για μερικές μέρες παρουσιάζουν ένα ελαφρό πυρετό και πολύ σπάνια, ελαφρές αλλεργικές εκδηλώσεις στο δέρμα.

Μά αυτά διαρκούν ελάχιστα. Και πολύ γρήγορα εξαφανίζονται από το παιδί κάθε ίχνος ενόχλησης.

Εύτυχώς, όλες σχεδόν οι μητέρες ακολουθούν σήμερα, όσον αφορά τους εμβολιασμούς, τις συμβουλές των γιατρών. Και έτσι τα περισσότερα παιδιά είναι εφοδιασμένα με την πιο απαραίτητη και πολύτιμη άμυνα, που προσφέρει στον οργανισμό ο έμβολιασμός.

Σ' αυτό όμως το σημείο είναι λογικό να αναρωτηθεί κανείς ποιά ακριβώς είναι τα θετικά αποτελέσματα του εμβολίου.

Σ' αυτό το ερώτημα οι γιατροί απαντούν κρατώντας στα χέρια τις στατιστικές. Οι στατιστικές αυτές, φυσικά, έρχονται από την 'Αμερική, γιατί εκεί έγιναν οι πρώτοι εμβολιασμοί και η επιστήμονες δεν παρέλειψαν να ελέγξουν με ασυμπληρωστικότητα τα αποτελέσματά που είχαν.

Στην 'Αμερική, λοιπόν — σύμφωνα με ακριβέστατες στατιστικές — τα κρούσματα πολιομυελίτιδος ανάμεσα στο 1951 και το 1955 έφθασαν στις 40.000 το χρόνο.

Υστερα από τις πρώτες έκστρατες εμβολιασμών επετεύχθησαν τα εξής αποτελέσματα:

Το 1956 τα κρούσματα μειώθηκαν αισθητά, φθάνοντας μόνο τις 15.000. Το 1957 τα κρούσματα ήταν μόλις 887. Στα χρόνια, που ακολουθήσαν, τα πράγματα προχώρησαν συνεχώς προς το καλλίτερο.

Ο εμβολιασμός με τη μέθοδο Σώλκ δίνει μια βεβαιότητα προστασίας όλων των παιδιών σέ ποσοστό 100%.

Μά, χωρίς αμφιβολία, δεν ελαττώνει μόνο τις δυνατότητες της νόσου, αλλά ακόμη και στην περίπτωση, που η πολιομυελίτις προσβάλλει ένα άτομο, επιφέρει αποτελέσματα ευεργετικά και μειώνει αισθητά τον κίνδυνο.

ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΗΜΕΝΗ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Ένας άλλος γιατρός, εκτός από τον 'Αμερικανό Σώλκ, που ασχολήθηκε με το αντιπολιομυελιτικό έμβολιο, είναι ο Πολωνός 'Αλμπερτ Σάμπιν.

Ενώ η μέθοδος του δόκτορος Σώλκ χρησιμοποιεί Ιούς πολιομυελίτιδας νεκρούς και γίνεται με ένεσεις, η μέθοδος του δόκτορος Σάμπιν μεταχειρίζεται Ιούς εξασθενημένους με ειδική επεξεργασία και το έμβολιο λαμβάνεται από το στόμα.

Οι εφημερίδες έχουν μιλήσει πολλές φορές για τα παιδιά, που «καταδροχθίζουν ήσυχα — ήσυχα Ιούς».

Οι μητέρες στην αρχή έβρισαν κάποιο φόβο, κάποια δυσπιστία, γι' αυτή τη μέθοδο. Μά η αλήθεια είναι ότι, μπορούν να μείνουν απόλυτως ήσυχες.

Και αυτός ο τύπος εμβολιασμού είναι εξ' ίσου αβλαβής. Παρουσιάζει μάλιστα πιο χρήσιμος για την εύκολη χορήγησή του στο παιδί.

Στις χώρες, που τα παιδιά εμβολιάζονται από το στόμα με «ζώντας Ιούς», δε σημειώθηκε καμιά αντίδραση, κανένας κίνδυνος προερχόμενος από το είδος αυτό του εμβολιασμού.

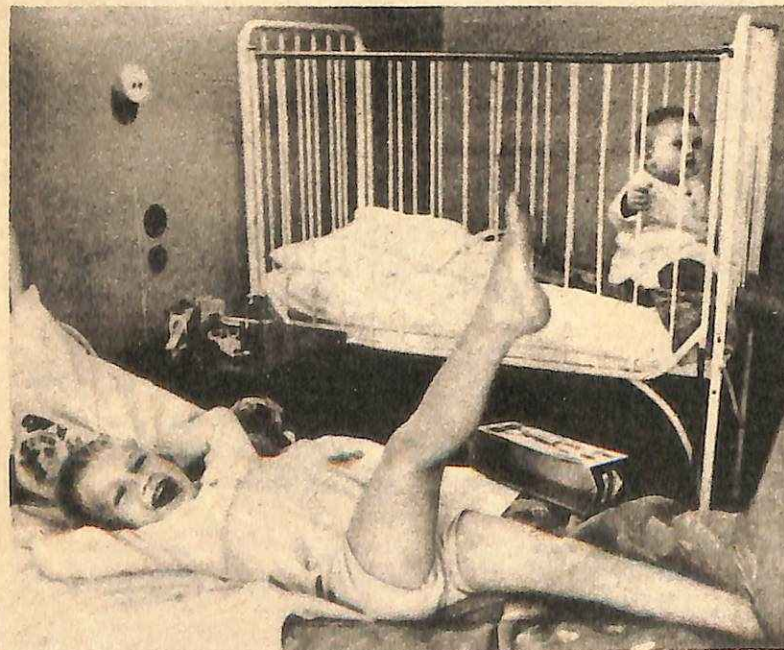
Βέβαια το γεγονός ότι σήμερα υπάρχει και αυτός ο τύπος του εμβολίου, που είναι Ισως πιο αποτελεσματικός, δε μειώνει καθόλου την αξία του έργου του δόκτορος Σώλκ.

Τα παιδιά των χωρών που παραπετάσματος τρώνε τις «καραμέλες με ζωντανούς, αλλά εξασθενημένους Ιούς». Τα δικά μας παιδιά, αντίθετα, υποχρεώνονται να υποστούν το μικρό πόνο των τριών ή τεσσάρων ενέσεων του αντιπολιομυελιτικού εμβολίου.

Μά ο άγώνας εναντίον της πολιομυελίτιδας δεν είναι ένα πρόβλημα ανάμεσα στις «καραμέλες» και τις ένεσεις. Τα αποτελέσματά της μεθόδου Σώλκ έχουν ήδη διαπιστωθεί. Τα αποτελέσματα της μεθόδου Σάμπιν εξετάζονται ακόμη, αλλά φαίνονται να είναι εξ' ίσου Ικανοποιητικά με τα προηγούμενα.

Στο δόκτορα Σώλκ και στο δόκτορα Σάμπιν οι μητέρες όλου του κόσμου οφείλουν να στρέψουν πάντοτε τη σκέψη τους με συγκίνηση και ευγνωμοσύνη.

Γιατί χωρίς σ' αυτούς το φοβερό κεφάλαιο της πολιομυελίτιδας θα μπορούσε σέ λίγο να θεωρηθεί ως εντελώς κλεισμένο!

Οι δυο αυτές φωτογραφίες έχουν τραβηχτεί στο έσωτερικό ενός υπερμοντέρνου νοσοκομείου των 'Ηνωμ. Πολιτειών, που φιλοξενεί αποκλειστικά παιδιά, που έχουν προσβληθεί από πολιομυελίτιδα. Αυτά τα νοσοκομεία είναι όλα εξοπλισμένα με τα τελευταία σύγχρονα μέσα για την εξάλειψη των μελών, που έχουν παρалуσει από τη φοβερή ασθένεια.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η παγίδα

Ο ΑΛΟΝΣΟ ΠΕΡΕΘ, δούκας του Καστελ-
λαμάρε και της Πόρτσια, είχε πάει εκείνη
την ημέρα σε κυνήγι. Καί, ξαφνικά, καθώς έ-
τρεχε πίσω από ένα έλαφι, ένα βέλος σφύρι-
ξε πλάι στ' αϊτιά του κι' η αϊχή του χώθηκε
στον κορμό ενός γειτονικού δέντρου.

Ο δούκας κύτταζε δόλγυρα.
— Ποιός, λοιπόν, θέλησε να με δολοφονή-
ση, τόσο άνανδρα; άναρωτήθηκε.

Αλλά δεν είδε κανένα.
Κυττάζοντας, όμως, το βέλος που είχε χω-
θεί στο δέντρο, πρόσεξε πως στο πίσω μέρος
του ήταν δεμένο ένα χαρτάκι. Τό έλυνε αμέ-
σως, τό ξεδίπλωσε και διάβασε:

«Αν ο δούκας 'Αλόνσο έκανε τόν κόπο να
γυρίση στον πύργο του, θαδρίσκε τη γυναί-
κα του στην άγκαλιά του αγαπημένου της
ιππότη Φερνάντο Χιμενέθ.

Δεν ήθελε, λοιπόν, να τόν δολοφονήσουν,
άλλά να τόν κάμουν γνωστή την άτιμία του.
Εκείνος, όμως, που είχε γράψει αυτό τό ση-
μείωμα, έλεγε άρα γε την άλήθεια;

Ο δούκας, αντίθετα με τη συμβουλή του
άνωνυμου έπιστολογράφου, συνέχισε τό κυνήγι
του και μόνο κατά τό σούρουπο πήρε τό δρό-
μο γιά να γυρίση στον πύργο του.

Ήταν αλόγελα ήρεμος και δεν άφησε τη
γυναίκα του να ύποπτευθί τό παραμικρό.

Γλυκεία μου Καταλίνα, τής έίπε, φοβά-
μαι πως θα έπληξες και πάλι μόνη σου στον
πύργο. ΑΛΛ' άπως ξέρεις, τό κυνήγι είναι τό
πάθος μου.

Δεν πλήτω ποτέ, γιατί κάθε στιγμή πε-
ριμένα πως θα ξαναγυρίσης, άπάντησε ή θ-
μορφη δούκισσα.

Από την άλλη μέρα κι' άλας, ο δούκας άρ-
χιζε να παρακολουθί τη γυναίκα του. Καί
δεν άργησε ν' ανακαλύψη την άλήθεια. Κάθε
φορά που έλειπε από τόν πύργο, ή ιππότης
Χιμενέθ έμπαινε από μία μουσική πόρτα, που
βρισκόταν στο πίσω μέρος κι' έτρεχε κοντά
στην αγαπημένη του.

Ο δούκας, βέβαιος πιά γιά την άπιστία
της γυναίκας του, κατάρτασε ένα τρομερό
σχέδιο εκδίκησης. Είχε στην ύπηρεσία του
μία γυναίκα, που τού ήταν άφοσιωμένη. Την
έβαλε, λοιπόν, να γράφη ένα γράμμα στον
ιππότη Χιμενέθ, προσπαθώντας ν' άπομιμηθί
όσο μπορούσε περισσότερο τό γραφικό χα-
ρακτήρα της γυναίκας του. Αυτό τό γράμμα
έλεγε:

«Αγαπημένε μου,
Ο άντρας μου έφυγε γιά τά κτήματά του
και θα λείψη όχτώ ημέρες. Όχτώ ημέρες ή
καλύτερα όχτώ νύχτες εύτυχίας στην άγκαλιά
σου! Νομίζω πως θα τρελλαθώ από τη χαρά
μου... Σε περιμένα άπόψε μόλις νυχτώση.

«Η Καταλίνα σου που σέ λατρεύει».

Δεν ήταν μικρότερη ή χαρά τού ιππότη, μό-
λις διάβασε τό γράμμα της αγαπημένης του.
Έτσι, μόλις θράδυσσε, έτρεξε στο ραντεβού
που τού έδινε.

Αλλά πόση ήταν ή έκπληξι της Καταλίνας
μόλις τόν είδε μπροστά της!

Αυτό που έκामε είναι τρέλλα, Φερνάντο,
του έίπε. Γιατί νάρθής χωρίς να σε είδοποιή-
σω;

— Ήρθα γιατί σύ με κάλεσες, Καταλίνα,
άπάντησε σατισμένος ή ιππότης.
Και τής μίλησε γιά τό γράμμα που τού
είχε στείλει.

Τό γράμμα αυτό τό κατέστρεψε, όπως
και τά άλλα, σύμφωνα με την άπαίτησί του,
τής έίπε. Αλλά μπορώ να σου πώ τό περιε-
χόμενο του...

Η δούκισσα έχασε τό χρώμα της.
— Δέ σου έστειλα κανένα γράμμα, έίπε με
πνιγμένη φωνή.

— Αλλά τότε;
— Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν; Προδοθή-
καμε!... Τό γράμμα αυτό δέ μπορεί παρά να
τό έστειλε ή δούκισσα...

— Ο άντρας σου είναι εδώ;
— Και βέβαια... Πρόπει να φύγης άμέσως...

Ο ιππότης τής φίλησε τό χέρι και διευθί-
θηκε προς την πόρτα. ΑΛΛ' ή δούκισσα βρέ-
θηκε μ' ένα πηδήμα κοντά του.

— Όχι, από κεί, τού έίπε. Ο δούκας θα
χρη πιάσει με τούς ανθρώπους του τούς δια-
δρόμους και θα σε σκοτώση σαν τό σκυλί...
Μάς μένει, όμως, τό παράθυρο.

Από καιρό τώρα, ή δούκισσα είχε κρύψει
ένα σκονιι κάτω από τό κρεβάτι της, γιά την
περίπτωσι άνγκης. Πήγε άμέσως αυτό τό
σκονιι και τό έδωσε από ένα σιδερένιο χαλάκι,
που βρισκόταν στο πρεβάζι τού παραθύρου.

Μη κάνουμε ούτε στιγμή, έίπε στον ιπ-
πότη. Φύγε...

Χαίρε, αγαπημένη μου, άπάντησε ή Φερ-
νάντο.

Έβγαλε ταυτόχρονα τό ξίφος του και τό
κράτησε με τά δόντια του, γιά να τό έχη
πρόχειρο. Έπειτα, διασκέλιε τό παράθυρο
κι' άρχισε να κατεβαίνει.

Την ίδια στιγμή, άνοιξε ή πόρτα κι' έμ-
φανίστηκε ή δούκας. Κρατούσε γυμνό τό ξίφος
στα χέρια του.

— Έφυγε; ρώτησε.

Η Καταλίνα ένωσε τά χέρια μπροστά στο
πρόσωπό της:

— Έλεος γι' αυτόν και γιά μένα, παρα-
κάλεσε.

Ο δούκας, χωρίς να τής άπάντηση, πήγε
κοντά στο παράθυρο.

Αυτό τό παράθυρο έβλεπε σε μία έσωτε-
ρική αύλη. Ένας θρούβος από άλληλοσυγ-
κρούμενα ξίφη άνέβαινε από κεί.

— Νομίζεις πως δεν είχα προβλέπει ότι θα
προσπαθούσες να τόν φυγαδέιης από τό πα-
ράθυρο; έίπε σαρκαστικά ή δούκας στη γυ-
ναίκα του. Άκούσε, λοιπόν: Κάτω στην αύλη
πέρμεναν τόν αγαπημένο σου ή άδελφός μου
Έρρίκος με κάμποσους ανθρώπους...

Φώναξέ τους να σταματήσουν, παρακά-
λεσε ή δούκισσα. Η μόνη έννοχος είμαι έγώ...
Τιμώρησέ με! Σκότωσέ με!

Μη διάζεσαι, αγαπημένη μου Καταλίνα,
άπάντησε ή δούκας. Όλα θα γίνουν με τη
σειρά.

Έσκυψε κατόπιν από τό παράθυρο και φώ-
ναξε:

— Τί έγινε, Έρρίκο;
— Σκότωσε ένα νεαρό άκόλουθο, άπάντησε
ή άδελφός του.

— Καλά... Μίλησέ μου γιά τόν Χιμενέθ.

— Είναι ξαπλωμένος κάτω, γεμάτος πληγ-
γές.

— Δεν πέθανε ακόμη;
— Όχι, αλλά δέ θ' άργήση!

— Άποτελειώστε τη δουλειά που άρχισα-
τε, έίπε ή δούκας.

Τράβηξε ταυτόχρονα τό μεταξωτό φουλάρι,
που ή γυναίκα του είχε γύρω στο λαιμό της
και τό πέταξε από τό παράθυρο.

Η Καταλίνα σου στέλνει τό φουλάρι της,
γιά να τόν πνίξετε μ' αυτό, έίπε στον άδελ-
φό του.

Η δούκισσα, άκούγοντας αυτά τά λόγια,
σωριάστηκε λιπόθυμη.

Όταν συνήλθε, είδε πλάι της ένα έγχειρίδιο
κι' ένα μουσικαλάκι και κατάλαβε άμέσως τη
σημασία τους. Ο άντρας της την άφηνε να
διαλέξη μόνη της τό είδος τού θανάτου, που
προτιμούσε.

Η Καταλίνα ούτε έκλαψε, ούτε έκामε κα-
μιά προσπάθεια γιά να γλυτώση από τη μοί-
ρα της. Σύρθηκε μόνο ως τό εικόνισμα της
Παναγίας, που βρισκόταν στον τοίχο άπέναντί
και προσευχήθηκε κάμποση ώρα. Πήρε κατό-
πιν τό μουσικαλάκι και με σταθερό χέρι τό έ-
φερε στο στόμα της και ήπιε τό περιεχόμενό
του.

— Αγαπημένε μου Φερνάντο, έρχομαι να
σε συναντήσω, ψιθύρισε.

Τό δηλητήριο που περιείχε αυτό τό μπου-
καλάκι ήταν πολύ δραστικό κι' έπειτα από
λίγη ώρα, σωριάστηκε νεκρή.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΤΙΜΠΩ

Ο Ο

Η ΝΑΥΑΡΧΙΔΑ ΤΟΥ ΝΕΛΣΩΝΟΣ

Η περιφημη ναυαρχίδα τού Νέλσωνος «Βί-
κτορι» βρισκόταν στο ναύσταθμο τού Πορ-
τομάου κι' οι άρμόδιες ύπηρεσίες φροντίζουν
να τη διατηρούν πάντα σε άρίστη κατάσταση.
Μεταξύ άλλων, αντικαταστήσανε όλα τά επα-
λαιάρια όπια με καινούργια, άάρους 8½ τόν-
νων, τά όποια κατασκευάστηκαν άπ' τό ίδιο
παλιό εργοστάσιο που είχε φτιάσει και τά
πρώτα, τό 1759. Καθένα τέτοιο σκονιι έχει
μήκος 60 μέτρων, περιφέρεια 50 πόντων και
βάρος μισού τόννου.

Χιλιάδες άνθρωποι κάθε χρόνο έπισκέπτον-
ται τό ένδοξο πλοίο. Κι' όμως, μία έποχή, έί-
χε ύποστηριχθί ότι... έπρεπε να τό πουλή-
σουνε γιά καυσόξυλα! Εύτυχώς, ή πρότα-
σις αυτή καταποιντίστηκε άπ' τό κύμα της
λαϊκής άγανακτήσεως που είχε προκαλέσει.

Δραματικό και κοινωνικό μυθότοριμα υπό Καρολίνας Ίνδεργκντ

Η ΜΑΝΤΟΝΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

ΤΟΥ ΣΧΙΟΝΙΟΥ

Ο Τζοβάνι συμφωνεί με τη Ματο-
νίνα να ζητήσει τη βοήθεια της Τζι-
λέτας για τη ματαίωσι τού γάμου της
Νιλίας με τόν 'Αττίλιο. Πραγματι-
κά, ή Τζιλέτα είναι έξω φρενών με
τόν πρώην φίλο της, άφ' ότου μάλι-
στα αυτός κι' ή μητέρα του καταφύ-
γανε στην αστυνομία και ζητήσανε
πολύ ευχαρίστως να βοηθήση τό
Τζοβάνι. Τού όμολογεί τό ρόλο που
έπαιξε αυτή στην επίδεισι κατά της
Μαντονίας, γιά την όποια έχει μετα-
νοιώσει πικρά. Ύστερα τού δείχνει
μία μικρή άγγελία, στην έφημερίδα,
δημοσιευμένη άπ' τη Ροζίτα, που ύ-
πόσχεται γενναία άμοιβή σ' όποιον
της δώση πληροφορίες γιά τη χαμέ-
νης κοπελλάτσα. Η άγγελία μιλάει
γιά τό τατουάζ, που είχαν κάνει οι
γύφοι στο μπράτσο της μικρής. Άπ'
αυτό λοιπόν τό γνώρισμα, καταλα-
βαίνει ή Τζιλέτα πως πρόκειται γιά
τη Μαντονίνα — που τη θεωρεί, βε-
βαίως, νεκρή. Και λέει στο Τζοβάνι
πως θα πάη αυτή να δώση πληροφο-
ρίες γιά τόν κοριτάκι και γιά τόν
καλώς έτοι ένοχο φονερό σκάνδαλο
εις άκρος τού 'Αττίλιο. Βγαίνοντας
άπ' τη φυλακή, ή μαριμπα-Νικόλας,
ή γύφτος που ή γυναίκα του είχε
περιλάβει άλλοτε τη Μαντονίνα,
έβρισκε τη γυναίκα του Ρόζα και
τό γιόλο του Πελέ καλοντυμένους κι'
έγκαταστημένους σ' ένα ώραίο σπι-
τι. Τούς προστάτησε ή Ροζίτα, ά-
φού έμαθε άπ' αυτούς την ιστορία
που τό έκθετο κοριτσάκι, και προ-
σπαθί με τη βοήθειά τους να βρή
τά ίχνη της έγγονής της. Ο μπαρ-
μπα-Νικόλας την εύγνωμονεί και της
υπόσχεται να βοηθήση κι' αυτός ό-
πως μπορεί. Τη στιγμή εκείνη, μία
έπισκέπτρια ζητάει να δη τη Ρο-
ζίτα.

— Ναι, είμαι πραγματικά, ά-
πάντησε ή Ρόζα. Δεν είναι όμως
πολλά χρόνια που πλούτισα, από
μία κληρονομιά... Τώρα, ή γυιός
μου κι' έγώ έχομε αποφασίσει να
ξοδέψουμε όλη μας την περιουσία,
αν χρειαστή, γιά να ξαναδρούμε
αυτή την κοπέλλα... Πέστε μου
λοιπόν, τί ξέρετε γι' αυτήν; Τη
γνωρίζετε;

— Ναι... αν είν' αυτή που ύ-
ποθέτω. Τη γνώρισα πολύ καλά.
Είδα με τά μάτια μου στο άριστε-
ρό της μπράτσο ένα τατουάζ που
παρίστανε τη Μαντόνα τού Χιο-
νιού.

Η Ροζίτα έσφιγγε τό χέρι της
πάνω στην καρδιά της, που της
φαινόταν έτοιμη να σπάση...

— Δεν υπάρχει λοιπόν άμφι-
βολία, αυτή είναι! έίπε ζωηρά ή
Πεπέ. Δέ μπορεί να είχε κι' άλ-
λη τό ίδιο σημάδι.

— Άσφαλώς! συμφώνησε κι' ή
Ρόζα. Ό, γιά τό Θεό, πέστε μου
ό,τι ξέρετε γι' αυτή την κοπέλ-
λα! Πού μπορώ να τη βρώ;

— Η έπισκέπτρια σκυθρώπασε.
— Στο θυδο τού ποταμού, ά-
πάντησε ψυχρά.

Η Ρόζα έμπηξε μία κραυγή,
που σκέπασε την άλλη που είχε
γαλέι συγχρόνως ή κ. Καζάτι.

— Στο θυδο τού ποταμού;...
τραυλίσε. Δεν είναι δυνατόν!...
Δεν καταλαβαίνω...

— Θα καταλάβετε άμέσως. Η
κοπέλλα αυτή πνίγηκε. Κι' αν θέ-
λετε να μάθετε τό λόγο, ρωτήστε
τό μαρκήσιο 'Αττίλιο ντί Μοντε-
τιάνα.

Ακούστηκε ένα ούρλιασμα. Η
τζαμόπορτα άνοιξε με όρη και
άφησε στο κάτωφλι ή Ροζίτα,
χλωμή σαν φάντασμα.

Η Τζιλέτα —αυτή ήταν ή έπι-
σκέπτρια— πετάχτηκε πάνω, τρο-
μαγμένη. Ποιά ήταν αυτή ή γυ-
ναίκα; Γιατί παρουσιάστηκε έτσι;

Η Ροζίτα προχώρησε προς τό
μέρος της, τρεκλίζοντας και φώ-
ναξε:

— Αυτή ή κοπέλλα λεγόταν
Μαντονίνα... δεν είν' έτσι;
— Μάλιστα... άπάντησε ή Τζι-
λέτα.

Μια νέα κυρία;...
— Τραυλίζε. Μήπως είν' α-
υτή;... Ρόζα... Πεπέ... Πη-
γαίνετε... πηγαίνετε άμέ-
σως! Μην ξεχνάτε τίς οδηγίες
μου...

Η μητέρα κι' ή γυιός βγήκαν
άπ' τό δωμάτιο.

— Κουράγιο, κυρία! έίπε ή
μαριμπα-Νικόλας. Μην ταράζεσθε
έτσι. Θα σας χρειαστή τώρα όλη
ή ψυχραιμία σας!

Η Ροζίτα πέρασε σε μία σκο-
τεινή άποθήκη που έπικρινωνούσε
με τό σαλόνι με μία τζαμόπορτα.
Τά κρύσταλλα αυτής της πόρ-
τας σκεπάζονταν από μέσα με
μία λεπτή κουρτίνα, ώστε να μπο-
ρή κανείς να βλέπη και ν' άκούη
καθάρά ό,τι γινόταν στο διπλανό
δωμάτιο.

Η Ροζίτα κάθησε αθόρυβα σε
μία πολυθρόνα και κύτταζε άχόρ-
ταγα.

Η έπισκέπτρια που καθόταν
άντικρυ της, σ' ένα ντιβάνι, δέ
μπορούσε νάνη ή κοπέλλα που
ανάζητούσε. Αυτή ήταν μελαχρο-
νή κι' όχι πολύ νέα. Όαχε περά-
σι τά 30. Οι ζωηρές κι' άνήσυ-
χες ματιές της στρέφονταν άπ'
τη Ρόζα στον Πεπέ...

— Λοιπόν, κυρία, τί έχετε να
μας πτή; τη ρώτησε ή Ρόζα με
την ξενική προσοχή της.

— Πρώτα θα σας ρωτήσω κά-
τι, κυρία: Η κοπέλλα που γυ-
ρεύετε, είναι κόρη σας;

— Ναι, άπάντησε ή Ρόζα σύμ-
φωνα με τίς οδηγίες της Ροζίτας.

— Μά ή άγγελία στην έφημε-
ρίδα έλεγε πως ή μικρούλα που
χάθηκε πριν από 15 χρόνια, ή-
ταν ντυμένη φτωχικά, ενώ ή ύπό-

σχεσι που δίνετε γιά άμοιβή δεί-
χνει πως είσαστε πλούσια, παρα-
τήρησε ή έπισκέπτρια.

— Ναι, είμαι πραγματικά, ά-
πάντησε ή Ρόζα. Δεν είναι όμως
πολλά χρόνια που πλούτισα, από
μία κληρονομιά... Τώρα, ή γυιός
μου κι' έγώ έχομε αποφασίσει να
ξοδέψουμε όλη μας την περιουσία,
αν χρειαστή, γιά να ξαναδρούμε
αυτή την κοπέλλα... Πέστε μου
λοιπόν, τί ξέρετε γι' αυτήν; Τη
γνωρίζετε;

— Ναι... αν είν' αυτή που ύ-
ποθέτω. Τη γνώρισα πολύ καλά.
Είδα με τά μάτια μου στο άριστε-
ρό της μπράτσο ένα τατουάζ που
παρίστανε τη Μαντόνα τού Χιο-
νιού.

Η Ροζίτα έσφιγγε τό χέρι της
πάνω στην καρδιά της, που της
φαινόταν έτοιμη να σπάση...

— Δεν υπάρχει λοιπόν άμφι-
βολία, αυτή είναι! έίπε ζωηρά ή
Πεπέ. Δέ μπορεί να είχε κι' άλ-
λη τό ίδιο σημάδι.

— Άσφαλώς! συμφώνησε κι' ή
Ρόζα. Ό, γιά τό Θεό, πέστε μου
ό,τι ξέρετε γι' αυτή την κοπέλ-
λα! Πού μπορώ να τη βρώ;

— Η έπισκέπτρια σκυθρώπασε.
— Στο θυδο τού ποταμού, ά-
πάντησε ψυχρά.

Η Ρόζα έμπηξε μία κραυγή,
που σκέπασε την άλλη που είχε
γαλέι συγχρόνως ή κ. Καζάτι.

— Στο θυδο τού ποταμού;...
τραυλίσε. Δεν είναι δυνατόν!...
Δεν καταλαβαίνω...

— Θα καταλάβετε άμέσως. Η
κοπέλλα αυτή πνίγηκε. Κι' αν θέ-
λετε να μάθετε τό λόγο, ρωτήστε
τό μαρκήσιο 'Αττίλιο ντί Μοντε-
τιάνα.

Ακούστηκε ένα ούρλιασμα. Η
τζαμόπορτα άνοιξε με όρη και
άφησε στο κάτωφλι ή Ροζίτα,
χλωμή σαν φάντασμα.

Η Τζιλέτα —αυτή ήταν ή έπι-
σκέπτρια— πετάχτηκε πάνω, τρο-
μαγμένη. Ποιά ήταν αυτή ή γυ-
ναίκα; Γιατί παρουσιάστηκε έτσι;

Η Ροζίτα προχώρησε προς τό
μέρος της, τρεκλίζοντας και φώ-
ναξε:

— Αυτή ή κοπέλλα λεγόταν
Μαντονίνα... δεν είν' έτσι;
— Μάλιστα... άπάντησε ή Τζι-
λέτα.

Μια νέα κυρία;...
— Τραυλίζε. Μήπως είν' α-
υτή;... Ρόζα... Πεπέ... Πη-
γαίνετε... πηγαίνετε άμέ-
σως! Μην ξεχνάτε τίς οδηγίες
μου...

Η μητέρα κι' ή γυιός βγήκαν
άπ' τό δωμάτιο.

— Κουράγιο, κυρία! έίπε ή
μαριμπα-Νικόλας. Μην ταράζεσθε
έτσι. Θα σας χρειαστή τώρα όλη
ή ψυχραιμία σας!

Η Ροζίτα πέρασε σε μία σκο-
τεινή άποθήκη που έπικρινωνούσε
με τό σαλόνι με μία τζαμόπορτα.
Τά κρύσταλλα αυτής της πόρ-
τας σκεπάζονταν από μέσα με
μία λεπτή κουρτίνα, ώστε να μπο-
ρή κανείς να βλέπη και ν' άκούη
καθάρά ό,τι γινόταν στο διπλανό
δωμάτιο.

Η Ροζίτα κάθησε αθόρυβα σε
μία πολυθρόνα και κύτταζε άχόρ-
ταγα.

Η έπισκέπτρια που καθόταν
άντικρυ της, σ' ένα ντιβάνι, δέ
μπορούσε νάνη ή κοπέλλα που
ανάζητούσε. Αυτή ήταν μελαχρο-
νή κι' όχι πολύ νέα. Όαχε περά-
σι τά 30. Οι ζωηρές κι' άνήσυ-
χες ματιές της στρέφονταν άπ'
τη Ρόζα στον Πεπέ...

— Λοιπόν, κυρία, τί έχετε να
μας πτή; τη ρώτησε ή Ρόζα με
την ξενική προσοχή της.

— Πρώτα θα σας ρωτήσω κά-
τι, κυρία: Η κοπέλλα που γυ-
ρεύετε, είναι κόρη σας;

— Ναι, άπάντησε ή Ρόζα σύμ-
φωνα με τίς οδηγίες της Ροζίτας.

— Μά ή άγγελία στην έφημε-
ρίδα έλεγε πως ή μικρούλα που
χάθηκε πριν από 15 χρόνια, ή-
ταν ντυμένη φτωχικά, ενώ ή ύπό-

λέτα, που είχε χάσει — τώρα όλη
την τόλη της.

— Κι' αυτοκτόνησε εξ αίτίας
τού 'Αττίλιο... ντί Μοντετιάνα;
πρόσθεσε ή άλλη, πλησιάζοντας
την άκόμα περισσότερο. Πέστε την
αλήθεια!

Η Τζιλέτα δέ βόηκε τη δύναμη
να πή ψέματα, ύποταγμένη στην
τρομερή ματιά της Ροζίτας.

— Ναι... μουρμούρισε με φωνή
ελαφρά αλλοιωμένη. Γιατί την εί-
χε ατιμάσει...

Η κυρία Καζάτι τρεμούλιασε
σύγκορμη και σωριάστηκε χλω-
μή λιπόθυμη.

Θ'.

Τό γράμμα που είχε γράψει
στον άντρα της ή μαρκήσια Μπερ-
τα ντί Μοντετιάνα, τό δράδυ που
είχε πάει να τόν είδοποιήση γιά
τόν κίνδυνο που διατρέχανε, και
που τό είχε δώσει μαζί με τό ρα-
δασάκι που είχε πέσει άπ' την
τσέπη του, έκανε θαυεία έντύπωσι
στο μαρκήσιο.

Τί άνοησία του να φυλάξη εκεί-
νο τό γραμματάκι της φιλενάδας
του! Τόν ταπεινώσε τόσο στα
μάτια της γυναίκας του, που την
άγαπούσε πάντα και τη θαύμαζε
γιά τόν περήφανο χαρακτήρα της!

Καταρίστανε τώρα εκείνη την ηλι-
θία Κοκορίτα, μία τρελλούτσικη
μπαλρίνα, που δεν άδίζει βέβαια
τόν κόπο να θυσιάση γι' αυτήν τό
σπίτι του!

Γιά μερικές μέρες, έπαψε να
δγαίνη έξω και προσπαθούσε να
συμφιλιωθί με τη γυναίκα του.
ΑΛΛ' ή Μπερτά τού φερνόταν με
ψυχρή εύγένεια μπροστά στους
άλλους και τούρριχνε ματιές γε-
μάτες περιφρόνησι όταν ήταν μό-
νοι οι δύο τους. Κι' αυτός δεν
τολμούσε να της μιλήση...

Ένα θαύμα όμως, νίκησε τούς
δισταγμούς του και πήγε στο δια-
μέρισμα της.

Η Μπερτά δεν είχε άκόμα πλα-
γιάσει. Σκεπτότανε, καθισμένη
σε μία πολυθρόνα.

Ο γάμος τού 'Αττίλιο είχε ά-
ποφασιστή, όχι όμως και της 'Ελ-
σας. Η κοπέλλα είχε καταφύγει
στον παππού της, γιάτί δεν ήθε-
λε να παντρευθί τό Τζούλιο Κά-
ρο.

Είσαι δάσκα! φώναξε ή
μαρκήσια, θυμωμένη. Αντί να κα-
λοπιάσεις τό δούκα, γιά να γίνει
γαμπρός μας ή γυιός του, έσύ
ψυχροάνηκες μαζί του γιά μία πα-
ληγογυναίκα! Και, σαν να μην έ-
φτανε αυτό, της χαρίζεις υπηλι-
λάντια και σμαράγδια, τί στιγμή
που είσαι δουτηγμένη σε τά χρέη
και που ή οικογένειά μας κινδυνεύει
να καταστραφί!

Τά μάτια της πετούσαν σπίνες.
Ένα περιφρονητικό χαμόγελο ή-
ταν χαραγμένο στα χείλη της.

— Έχεις δίκιο, τραυλίζε ή άν-
τρας της. Φέρθηκα σαν τρελός...
Μά τιμωρήθηκα σκληρά και τώρα
έχω ειλκίρια με μετανοήσι! Η σκέ-
ψη και μόνο πως σ' έκοιμα να πο-
νήσης, με γεμίζει τύψεις. Συχώ-
ρεσε με, Μπερτά, συχώρεσέ με!

— «Α, σε μείνα ρίχνεις τώρα το φταίξιμο;

— Όχι, όχι, Μπέρτα! Σκέψου όμως... και θα δεις πως δεν είμαι τόσο ένοχος, όσο σου φαίνεται... Έδω και μερικά χρόνια, ζούσαμε τόσο λίγο μαζί! Μά σ' έδωλα ευχαριστημένη, κι' ήταν, ότι επιθυμούσα.

— Μας ξαναπροσεγγίσαμε εκείνα τα άνωμαλα σημειώματα που παίρνει ο πατέρας και που σε τρομάζανε... Για κακή τύχη, έπεσε ύστερα στα χέρια σου εκείνο το ήλιθιο γράμμα, και με περιφρόνησε τότε, μου άπαγορεύεες να φροντίσω πια για τα παιδιά μου.

— Δε θέλω να σου φέρω αντίρρηση σ' ό,τι κάνεις, Μπέρτα. Αφισέ με όμως να βοηθήσω κι' εγώ! Η Μπέρτα κύτταξε με προσοχή τον άντρα της.

— Έστω, πρόφερε ψυχρά. Άλλα μ' έναν δρόμο...

— Ό,τι θέλεις! φώναξε ζωηρά ο Κάρλο.

— Ότι δε θα μου ξαναμιλήσεις ποτέ γι' αγάπη. Θα είμαστε σαν δυο φίλοι, που τους ένωσε ένα κοινό συμφέρον.

— Μπέρτα!...

— Τί τρέχει; πρόφερε η μαρκησία, πιδό ξερά.

— Ναί, ναί, δέχομαι! Φτάνει να μη σε βλέπω πια θυμωμένη μαζί μου!

Η Μπέρτα τούδωσε το χέρι της κι' εκείνος το φίλησε με σεβασμό. Ύστερα κάθισε κοντά της. — Άκουσέ με, του είπε η μαρκησία, και θα βεβαιωθείς πως δεν έχασα τον καιρό μου. Φανέρωσα στον Άττίλιο το μυστικό της οικογενείας μας κι' ανακάλυψα απ' αυτόν ποιά ήταν η κληρονομιά του μαρκησίου Λεονάρντο.

Ο Κάρλο ανασήκωσε.

— Ποιά ήταν; πρόφερε. Δηλαδή, δεν είναι πια;

— Αν είν' αλήθεια όσα μου διηγήθηκε ο Άττίλιο, η κοπέλλα αυτή πνίγηκε στο ποτάμι.

Ο μαρκησίου κύτταξε με έκπληξη τη γυναίκα του.

— Έννοείς τη δεσποινίδα Μπονέτα; τη ρώτησε.

— Ακριβώς.

— Αύτη;... Ήταν η κόρη της Στεφανίας;

— Είναι μια άπλη ύπόθεσι που κάνω... γιατί ο Άττίλιο έμαθε πως η Μαντονία είχε στο άριστερό της μπράτσο ένα τατουάζ, που παρίστανε τη Μαντόνα του Χιονιού.

— Μα αυτό το τατουάζ δε μπορεί να έγινε απ' τη Στεφανία. Ξέρω πως η κόρη της είχε κρεμασμένο στο λαιμό της ένα μενταγιόν με την εικόνα της Μαντόνας. Δεν άκουσα όμως ποτέ για τατουάζ... Πώς τόμαθε ο Άττίλιο;

Η μαρκησία απόφυγε να μιλήσει στον άντρα της για την εγκληματική πράξη του γιου της.

— Δεν ξέρω! απάντησε. Μα, αν ο Άττίλιο δεν κάνει λάθος, δεν έχωμε πια κανένα φόβο απ' αυτή την πλευρά. Σταμάτησαν άλλωστε και τ' άνωμαλα γράμματα κι' ο πατέρας σου είναι πιδό ήσυχος...

— Ωστόσο, εγώ άνησυχώ ακόμη, αμφιβάλλω. Και θέλω να έσσωφλισω απόλυτα το μέλλον των παιδιών μου.

— Μου φαίνεται πως το έχεις ήδη κάνει για τον Άττίλιο. Θα παντρευτή τη Νίλντα Τεάνα. Θα γίνουν ένα ταιριασμένο ζευγάρι.

— Ναί, είν' ευχαριστημένη. Η Νίλντα αγαπάει πολύ το γιού μας, πιστεύω δε πως ο Άττίλιο θα γίνη καλός σύζυγος. Μα δεν έχω καταλήξει ακόμη για την Έλσα και το Τζούλιο Κάρλι, γιατί αυτή αγαπάει το Σουλβάνο.

— Δε θάταν κι' αυτός κακός γαμπρός! παρατήρησε ο μαρκησίου.

Η Μπέρτα ζάρωσε τα φούδια της.

— Δε μπορεί πάντως να συγκριθί με το δούκα Κάρλι, απάντησε. Κι' άλλωστε, δεν αγαπάει την Έλσα. Δίχως δε τα παρακάλλα μου και τα δάκρυα της αδελφής του, δε θάδινε ποτέ τη συγκατάθεσί του για το γάμο της με τον Άττίλιο... Είναι η πρώτη φορά που βρέθηκα στην ανάγκη να ταπεινωθώ, να παρακαλέσω! Μα θα μού το πληρώσει μια μέρα ο Σουλβάνο!

Η ματιά της είχε γίνει κακή.

Ο άντρας της δεν τόλμωσε να της αντιμιλήσει.

Ενώ κουβέντιαζαν ύστερα για διάφορα χρηματικά ζητήματα, χτύπησε η πόρτα.

— Ποιός είναι; ρώτησε η μαρκησία.

— Εγώ, μαμά, απάντησε η φωνή του Άττίλιο. Πρέπει να σου μιλήσω.

— Έλα μέσα.

Ο Άττίλιο προσεγγεύτηκε και στενοχωρήθηκε. Βλέποντας εκεί τον πατέρα του. Κρατούσε στο χέρι του μια έφημερίδα και φαινόταν ταραγμένος.

— Μίλησε ελεύθερα, του σύστησε η Μπέρτα. Μη σε νοιάζει

για τον πατέρα σου. Ξέρει πως έχεις μάθει πια το οικογενειακό μυστικό μας.

— Θάπρεπε να σου το είχα φανερώσει εγώ, από πολύν καιρό, πρόσθεσε ο μαρκησίου.

— Θάκανες καλά, μπαμπά, απάντησε θλιμμένα ο Άττίλιο, γιατί θα προλάβανες τότε πολλές συμφορές.

— Ποιές συμφορές; ρώτησε ζωηρά ο μαρκησίου.

— Να σου εξηγήσω εγώ, επενέδω η Μπέρτα. Ο Άττίλιο έχει βάλει στο μυαλό του πως η κόρη της Στεφανίας ήταν η δεσποινίς Μπονέτα.

— Ναί, και το πιστεύω ακόμη, μαμά, δήλωσε ο νέος.

Η Μπέρτα ανασήκωσε τους ώμους της και πρόσθεσε:

— Κι' επειδή τον είχε έρωτευθί αυτή η κοπέλλα, πιστεύει πως δε θ' αυτοκτονούσε, αν ήταν πλούσια και μπορούσε συνεπώς να τον παντρευτή.

Ο νέος κύτταξε κατάπληκτος τη μητέρα του. Γιατί αυτό το ψέμμα της;...

Ο μαρκησίου πάλι κύτταξε το γιού του με έκπληξη.

— Πώς! Ώστε σκοτώθηκε εξ αιτίας σου, γιατί σ' αγαπούσε και δε μπορούσε να σε παντρευτή;

Ο Άττίλιο κατακοκκίνισε και δε μίλησε. Αντί γι' αυτόν, απάντησε η Μπέρτα:

— Δεν τόλμαί να σου το εξομολογηθί... όπως δε θέλει να ομολογήσει πως θα προτιμούσε κι' αυτός την κοπέλλα εκείνη απ' τη Νίλντα. Μα τί όφελουν τώρα, όλα αυτά; Κι' αν άλλωστε ήταν πραγματικά η χαμένη κληρονομιά, πιστεύεις πως θα δινωμε ποτέ τη συγκατάθεσί μας για ένα τέτοιο γάμο; Θα ήταν σαν να κοινολογούσαμε το μυστικό της Στεφανίας και να δημιουργούσαμε σκάνδαλο γύρω μας!

— Μα δε θα το αποφύγουμε, αυτό το σκάνδαλο, μαμά! παρατήρησε ο Άττίλιο. Ενώ εμείς προσπαθούμε με κάθε τρόπο να προλάβουμε την καταστροφή του σπιτιού μας, άλλοι επιδιώκουν να μάς καταστρέψουν... και θα το πετύχουν!

Η Μπέρτα χλώμιασε, σαν πεθαμένη.

— Ξέρεις λοιπόν τίποτα καινούργιο; ρώτησε με σφιγμένα δόντια.

— Ναί. Διάβασε αυτή την άγγελία, στην τετάρτη σελίδα!

Κι' ο Άττίλιο έδωσε στη μητέρα του την έφημερίδα και πρόσθεσε:

— Άποψε μονάχα την πρόσεξα. Είναι όμως πάνω από μια βδομάδα που δημοσιεύθηκε.

Η μαρκησία διάβασε δυνατά την άγγελία.

— Ήταν εκείνη που άφορούσε την αναζήτησι της Μαντονίας.

Αντί ωστόσο να καταβληθί, η μαρκησία έμψυχώθηκε από καινούργια ένεργεια.

Μα για ποιά σκάνδαλο μου μιλούσε; φώναξε, όταν τελείωσε το διάβασμα. Τί σχέσι έχωμε εμείς μ' αυτά;...

— Όπως βλέπεις, είχα δίκιο που σου είπα πως εκείνη η δεσποινίς Μπονέτα δεν είχε καμιά σχέση με την κόρη της Στεφανίας. Κατά σύμπτωση, είχε κι' αυτή σ' άριστερό μπράτσο ένα τατουάζ όμοιο με την εικόνα του μενταγιόν της κόρης της Στεφανίας. Έδω όμως πρόκειται για μια κοπέλλα που χάθηκε στο Τουρίνο πρό 15 έτών, κι' όχι για ένα νεογέννητο μωρό έκτεθειμένο σ' ένα ζωκλήσι, πολύ μακριά από δό!

— Έχει δίκιο η μαμά σου, συμφώνησε ο μαρκησίου Κάρλο. Δε μάς άφορα αυτό.

Είχε πάρει στο μεταξύ κι' εκείνος την έφημερίδα. Ξαφνικά όμως ανασήκωσε.

— Μπέρτα, ρώτησε τη γυναίκα του, θυμάσαι το μικρό όνομα της κυρίας Καζάτι;

— Ναί. Τη λέγανε Ροζίτα.

— Μα τότε αυτή θα δημοσίευσε την άγγελία... γιατί εδώ γράφει ν' άποταθύνε στη βίλλα Ροζίτα! Δεν έχει λοιπόν άδικο ο Άττίλιο.

— Ξέρετε τί θα κάνω; είπε σταθερά η μαρκησία. Θα πάω αύριο εγώ η ίδια σ' αυτή τη διεύθυνσι. Θέλω ν' αντιμετώπισω τον κίνδυνο... αν υπάρχει!

— Και τί θα πής, αν βρεθής μπροστά στην κυρία Καζάτι;

— Μη φοβάσαι, απάντησε η μαρκησία μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο. Είμαι πιδό πανούργα απ' αυτήν, κι' ελπίζω να τη δώ νικημένη μπροστά μου.

Ούτε ο μαρκησίου Κάρλο ούτε ο γιός της άποτολήσανε καμιά παρατήρησι. Η Μπέρτα τους σύστησε να μη κάνουν λόγο για τα σχέδιά της στο γέρο μαρκησίου. Και περίμενε μ' άνυπομονησία την άλλη μέρα.

Το επόμενο πρωί, κατά τις 10, ξεκίνησε πεζή για την οδό Μονκάλο.

Επειτ' από λίγο, χτυπούσε την πόρτα της βίλλας Ροζίτα. Της άνοιξε ένας άντρας χωρίς σακάκι, που έμοιαζε για κηπουρός.

— Τί θέλετε, κυρία; ρώτησε με σεβασμό.

— Να μιλήσω στην κυρία Ροζίτα Καζάτι, απάντησε με τόλμη η Μπέρτα.

— Στην κυρία Καζάτι, είπατε; Δεν τη γνωρίζω, δε μείνε εδώ.

— Δεν είν' αυτή η βίλλα Ροζίτα;

— Μάλιστα, κυρία. Άλλ' οι ιδιοκτήτες είναι ο κύριος κι' η κυρία Νικόλα.

— Αυτοί δημοσιεύσανε μια άγγελία στις έφημερίδες, για κάποιο κορίτσι που χάσανε πρό 15 έτών;

— Μάλιστα, κυρία. Το βρήκανε όμως και φύγανε όλοι μαζί. Δεν ξέρω ποτέ θα ξαναγυρίσουνε. Αν ήρθατε να μιλήσετε γι' αυτό το κορίτσι, άρχήσατε πολύ.

— Όχι, όχι, απάντησε η μαρκησία σαστισμένη. Νόμιζα πως θάβρισκα εδώ την κυρία Ροζίτα Καζάτι.

— Κάνατε λάθος στη διεύθυνσι. Γιατί δεν έχω άκουσει ποτέ νάχη αυτό το όνομα καμιά απ' τις δυο γρηπές ιδιοκτήτριες του σπιτιού.

— Α, είναι δυο γρηπές;...

— Μάλιστα, κυρία. Κι' ένας γέρος κι' ένα παλληκάρι, αδελφός της χαμένης κοπέλλας.

Η Μπέρτα χαμογέλασε, άνακουφισμένη.

— Έχετε δίκιο, είπε. Έκανα λάθος. Με συγχωρήτε.

— Μπάρ, δεν πειράζει, κυρία. Η πόρτα ξανάκλεισε κι' η Μπέρτα άπομακρύνθηκε, ευχαριστημένη.

«Αλήθεια—έλεγε με το νού της—ήμαστε κουτοί που άνησυχώσαμε τόσο. Δεν επρόκειτο ούτε για τη Μαντονία ούτε για την άλλη, έρόσον η Μαντονία πέθανε κι' η άλλη δεν είχε αδελφούς, ούτε μπορούσε να ενδιαφέρεται γι' αυτήν κανείς Νικόλας... Και τώρα, μια που βρίσκομαι εδώ, θά πάω να κάνω μια επίσκεψι στη Νίλντα. Θα ευχαριστηθί πολύ που θα με δει».

Και τράβηξε προς το κολλέγιο, όπου βρίσκόταν η μέλλουσα νύφη της.

Η Νίλντα έμνε ευχαρίστως κοντά στη θεία της, που την υπεραγοούσε. Δε μπορούσε ωστόσο να εξηγήσει γιατί, τόσο αυτή όσο κι' ο αδελφός της δείχνανε ψυχρότητα στον Άττίλιο και δεν ήθελαν να συντονεύσουνε το γάμο της,

που θα την έκανε ευτυχισμένη. Είν' αλήθεια πως ο Άττίλιο είχε κάνει άλλοτε άσπρη ζωή. Τώρα όμως κι' η μητέρα του κι' η Έλσα πιστοποιούσανε πως είχε αλλάξει πολύ, πως είχε εγκαταλείψει τα γλέντια και πως φρόντιζε να ετοιμάσει τη φωνή για την άγαπημένη του γυναίκα, που τον είχε μεταστροφώσει με την τóση στοργή της!

Γιατί λοιπόν δε χαίρονταν όλοι μαζί της; Γιατί δε φαινόταν ευχαριστημένοι;

Η θεία της είχε πη πολλές φορές, φιλώντας την στο μέτωπο: — Νά παρακαλεις, Νίλντα, την Παναγία να φωτίσει την ψυχή σου,

να σου δείξη το σωστό δρόμο! Θυμήσου πως ο Άττίλιο είναι κοντά μου, ο μόνος σου πόθος ήταν να γίνης καλόγρια. Μα δε σ' άφισα, γιατί ήξερα πως σε χρειαζόταν ο Σουλβάνο. Τώρα δεν αγαπάς πια τον αδελφό σου, τον άπινεις άδίσταχτα, για να παντρευθής έναν άνθρωπο, που αυτός δε θα σου τον διάλεγε ποτέ για σύζυγο.

Η Νίλντα γινότανε τότε κατακόκκινη.

— Ο Σουλβάνο είναι προκατειλημένος έναντιον του Άττίλιο, ψιθύριζε. Όταν όμως με δει ευτυχισμένη, θ' αλλάξει γνώμη.

Η ήγουμένη δεν άπαντούσε.

Κουνούσε μονάχα το κεφάλι της κι' έπαναλάμβανε:

— Προσευχώσου, Νίλντα, προσευχώσου πολύ!

Κι' η Νίλντα προσευχόταν...

Άλλ' η εικόνα του Άττίλιο της χαμογελούσε, μέσα στις προσευχές της. Βρισκόταν διαρκώς στο νού της, δεν την άφνε ποτέ.

Την παραμονή της ημέρας που πήγε η μαρκησία στο κολλέγιο, η ήγουμένη, αφού έλειψε μερικές ώρες, κάλεσε την άνηψιά της στο γραφείο της. Η Νίλντα άπορρησε, βλέποντάς την κατάκλωμη, με τα μάτια της κοκκινισμένα, σαν νάχε κλάψει.

Γονατίσε μπροστά της και τη ρώτησε με ταραχή:

— Τί σου συνέβη, καλή μου θεία;

— Εκείνη άκούμπησε το χέρι της στο κεφάλι της.

— Δοκίμασα μια μεγάλη στενοχώρια, απάντησε γλυκά. Μα τώρα πέρασε πια... Η παρουσία σου με παρηγορεί. Το πιστεύεις πως σ' αγαπώ, Νίλντα;

— Ω, ναί, θεία! φώναξε η κοπέλλα με συγκίνηση.

— Πιστεύεις πως ενδιαφέρομαι για την ευτυχία σου;

— Μα βέβαια, θεία. Κι' ο Θεός θα σε εισακούσει.

— Ναί, μικρή μου, αν πιστέψης στα λόγια μου.

Η καρδιά της Νίλντας σφίχτηκε. Ωστόσο ρώτησε:

— Τί έχεις να μου πής, τόσο σοβαρά ώστε να μπορώ να το άμφοισθώ;

— Έχω να σου πώ πως δε μπορείς να γίνης γυναίκα του Άττίλιο.

Η Νίλντα έμπηξε μια φωνή και κύτταξε τη θεία της, σαν χαμένη...

Επειτα έξωσανε σε λυγμούς.

— Μάρτυς μου ο Θεός, κόρη μου, της είπε η ήγουμένη με συγκίνηση, πως δε μιλάω έτσι από αντίπαθεια γι' αυτό το νέο. Σου το ξαναλέω όμως, δεν είν' ο άντρας που ταιριάζει σε μια καλή κοπέλλα σαν εσένα. Δε σ' αγαπάει άλλωστε.

Η Νίλντα κλονίστηκε, σαν νάχε δεχτή ένα χτύπημα κατάκοδα.

Ωστόσο είπε:

— Πως μπορείς να το βεβαιώνης, θεία; Τί άποδείξεις έχεις;

— Να που άμφιβάλλεις κι' όλας για τα λόγια μου. Κι' όμως σου όρκίζομαι πως σου λέω αλήθεια. Ο Άττίλιο σε παντρεύεται για να υπακούση στη μητέρα του, επειδή είσαι πλούσια. Μόνο η πρoίκα σου μπορεί να σώση την οικογένεια Μοντεπιάνα απ' την καταστροφή.

Η Νίλντα σκούπιζε τα μάτια της κι' ανασήκωσε το κεφάλι της.

— Δε σου φαίνεται ωραίο και μεγαλόψυχο έκ μέρος μου, αυτό;

— Όχι, γιατί θάχη για σινέπια τη θυσιά μής ψυχής! φώναξε με θέρμη η ήγουμένη. Αν το οικονομικό κατάντημα αυτής της οικογενείας όφειλόταν σε άτυχία, θα βοηθούσα κι' εγώ όσο μπορούσα για να το διορθώσουμε. Άλλά προσεχεται απ' τη σπατάλη και τη διαφθορά όλων τους!

»Ες άλλου, η οικογένεια Μοντεπιάνα έχει παραδρή μια ίερη ύποχρεώσι της. Ο μαρκησίου Τζάκομο είχε δώσει έναν όρκο στον αδελφό του και δεν τον κράτησε, προκαλώντας έτσι την σφοδρά σ' ένα πρόσωπο, που είχε ωστόσο δικαίωμα στη στοργή του και την προστασία του. Κι' ο γιός του έγινε το όργανο αυτής της καταστροφής!

»Δε μπορώ να σου πώ περισσότερα πράγματα. Πιστέμ με όμως, ο Άττίλιο δεν άδίζει την αγάπη σου! Είν' άδύνατο να τον παντρευθής... Άν έπιμείνεις, δε θα μπορέσα να σ' έμποδίσω. Άλλ-

Κατά την άναχώρησιν της ΥΠΟΤΡΟΦΟΥ Β. ΦΡΑΓΚΟΥ (με την άνωδέσμη) διά μετεκπαίδευσιν εις ΓΑΛΛΙΑΝ — ΙΤΑΛΙΑΝ μετά του διευθυντού του Προτύπου Κομμησικής Τέχνης Ν. ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ, Ίπποκράτους 72 και Έρεσσού 8, Άθήναι. Τηλ. 617-433. ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕ 2.000 ΔΡΧ.

TO ΨΥΓΕΙΟ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

“Όπως όλοι, έτσι κι έσείς ΨΥΓΕΙΟ ΙΣΟΛΑ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΟ

Colorelle

Με 1 λούζιμο

σε 10 λεπτά

15 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ

Το Χρωμο-Σαμπουάν

Colorelle

λούζει όμορφαίνει και ανανεώνει το χρώμα των μαλλιών

Προϊόν του Οίκου L' OREAL - PARIS

λά θα μου δώσης τότε το μεγαλύτερο πόνο που έχω δοκιμάσει σ' όλη τη ζωή μου.

Τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα. 'Η Νίλντα πέρασε το χέρι της πάνω απ' το μέτωπό της.

— Μίλησες με το Σουλδάνο; ρώτησε με ραγισμένη φωνή.

— 'Η ήγουμενη κούνησε το κεφάλι της.

— Όχι, δε θέλησα να τον ταράξω, απάντησε. Ξέρεις όμως πώς είχε δώσει τη συγκατάθεσή του πολύ απρόθυμα... κι' αν τάξερε όλα, η τιμή θα του επέβαλλε να ζητήσει αποκατάστασι απ' το μαρκήσιο 'Αττίλιο.

— Για το Θεό, μη του πής τίποτα, θεία! φώναξε με τρόμο η κοπέλλα.

— Όχι, σου το υπόσχομαι. Μίλησα μονάχα μαζί σου, γιατί εσύ μόνο πρέπει ν' αποφασίσης για το μέλλον σου.

— Αν δεν παντρευτώ τον 'Αττίλιο, δε θα πάω ποτέ άλλον άντρα. Θα πεθάνω εδώ, κοντά σου.

— Μη μιλᾷς για θάνατο! μουρμούρισε η ήγουμένη. 'Ο Θεός θα σου δώσει το θάρρος να υπομείνης την οδυνηρή αυτή δοκιμασία. Θα τον παρακαλέσουμε μαζί!

Βλέποντάς την να δακρύζει, η κοπέλλα έπεσε στην αγκαλιά της.

— Καλή μου θεία της έιπε, μην κλαίς, αν θέλεις να φανώ κι' εγώ δυνατή. Θα μείνω εδώ, μαζί σου, για πάντα.

— Άλλ' ό κλονισμός που είχε δοκιμάσει, ήταν ανώτερος από τις λιγότερες δυνάμεις της. Το ίδιο βρόδυ, έπεσε στο κρεβάτι με πυρετό.

— 'Η εικόνα του 'Αττίλιο τάραζε το νου της... 'Ηταν αλήθεια λοιπόν; Δεν την αγαπούσε, θα την παντρευόταν μονάχα για την προίκα της; Κι' είχε καταστρέψει κάποιο πρόσωπο, χωρίς να νοιώση τύψεις γι' αυτό;

Γιατί δεν της εξηγούσε καθαρώτερα η θεία της;..

— 'Η Νίλντα ένοιωσε πώς δε μπορούσε να τον ξεχάσει. Απ' το άλλο μέρος όμως, η άγνη και καλή ψυχή της δεν την άφινε να κάνει ένα γάμο που δεν τον έγκριναν οι δικοί της.

Όταν το χλωμό φως της αύγης μπήκε στην καμαρούλα της, είχε πιά αποκοιμηθεί, εξαντλημένη απ' τις τόσες συγκινήσεις. Στο έδρημά της όμως, είχε ήρεμηση κάπως.

Προσευχήθηκε πολλή ώρα, με θέρη. 'Επειτα πήγε στη θεία της, γονάτισε μπροστά της και της έιπε:

— Έκανα λάθος... και σ' ουμ' δείξεις το σωστό δρόμο. Εύλογησέ με, θεία μου. Αισθάνομαι πώς θαμαι εύτυχισμένη μόνο αν άφιερωθώ στο Θεό.

— Δε μπορείς να μου δώσης μεγαλύτερη προηγορία, κορούλα μου! μουρμούρισε η ήγουμένη, συγκινημένη απ' την ύπακοή της.

— Ωστόσο, πρόσθεσε η Νίλντα ικετευτικά, θέλω γι' αντάλλαγμα μια γαί' από σένα.

— Λέγε μου!

— Σε παρακαλώ να μη μάθω ούτε ό 'Αττίλιο ούτε ό Σουλδάνο την αληθινή ατμόσφαιρα της αποφασέας μου... Να τους κούνην την αλήθεια, όπως την έκρυψες εν μέρει κι' από μένα. 'Αφισέ τους να πιστέψουν πώς με δανακρίσειτε η κλίσ'ι μου ν' άφοσιωθώ στο Θεό.

Όταν η μαρκησία Μπέρτα παρουσιάστηκε στο κολλέγιο, τη δέχθηκε η ήγουμένη, έκπληκτη για την απροσδόκητη εκείνη επίσκεψη.

— Βρισκόμουν απ' αυτά τα μέρη, για να έπισκεφθώ κάποια φίλη μου, και σκεφθήκα να'ρθω να χαιρετήσω τη Νίλντα. Εξήγησε η Μπέρτα χαμογελώντας.

— Δυστυχώς, δε θα μπορούσατε να τη δήτε, απάντησε ήρεμα η ήγουμένη. Είναι άποσχολημένη με τις προετοιμασίες για τη γιορτή της Παναγίας και δε σκέπτεται τίποτ' άλλο.

— Δεν πιστεύω ωστόσο να ξεχάσε τον αραβωνιαστικό της παρατήρησε ζωηρά η Μπέρτα.

— 'Η ήγουμένη διατήρησε το μαλακό τόνο της.

— Πιστεύω, κυρία μαρκησία, έιπε, πώς κάνατε λάθος, θέλοντας να την παντρεύεστε με το γυιό σας. 'Η Νίλντα δεν έχει διόλου κλίσ'ι στο γάμο.

— 'Η Μπέρτα χλώμιασε.

— Εγώ πιστεύω πώς το λάθος είναι δικό σας, απάντησε. Γιατί ξέρω από πολλά χρόνια τη Νίλντα. Ξέρω πώς ήταν έρωτευμένη με το γυιό μου και πόσα δάκρυα έχυσε απ' το φόβο της μήπως δε γίνη αυτός ό γάμος. Πώς μπορεί

ν' άλλαξε γνώμη;... 'Εκτός αν της έβγαλε κανείς στο μυαλό ανόητες ιδέες... 'Αν είν' έτσι, θα μετανοήσω που συμφώνησα με το Σουλδάνο να την στείλουμε πάλι εδώ.

— Κι' αν δε συμφωνούσατε, η Νίλντα θάρχόταν όπως ο ήθελε. Γιατί δε μπορεί να ξεχάσει ότι πέρασε εδώ μέσα τα πιο εύτυχισμένα παιδικά της χρόνια κι' ότι την αγαπούσαμε πολύ, όπως άλλωστε και την κόρη σας, την Έλσα.

— 'Ω, δεν είμαι καθόλου ικανοποιημένη απ' το αποτέλεσμα που είχε στην κόρη μου η σχολή σας! απάντησε η μαρκησία μ' επιθετικό τόνο. 'Αντι να μάθω να υπάκουη, επαναστάει εναντίον της μητέρας της κι' έννοει να επιβάλει τη θέλησή της!

— 'Αν αυτό που θέλει είναι τιμιο και σωστό, δεν ξέρω γιατί θα-

πρέπει να υποκύψω στην αντίθετη αξίωσή της μητέρας της.

— Μια μητέρα σαν εμένα, έιπε άγέρωχα η μαρκησία, δεν περιμένει να μάθω απ' τα παιδιά της τι είναι σωστό και τίμιο. 'Εγώ θα σκεφθώ το μέλλον τους, την αποκατάστασή τους... Διάλεξα λοιπόν για τον 'Αττίλιο μου την καλλίτερη κοπέλλα και για την Έλσα ένα ιδεώδη σύζυγο. 'Αλλ' αυτή δεν τον θέλει, με τη δικαιολογία πώς αγαπάει άλλον... κάποιον που άδιαφορεί τελείως γι' αυτήν. 'Ισχυρίζεσθε λοιπόν πώς πρέπει να υποχωρήσω στο καπρίτσιο της;

— Όχι, απάντησε σοβαρά η ήγουμένη. Μια μητέρα έχει δικαίωμα να φροντίζει για την ευτυχία των παιδιών της... Γι' αυτό κι' εγώ, που αντικαθιστώ τη χαμένη μητέρα της Νίλντας, δεν εγκρίνω το γάμο της με το γυιό σας. Ξέρω πώς είναι πολύ διαφορετικός απ' αυτήν και πώς δε θα την κάνει ποτέ εύτυχισμένη.

— 'Η μαρκησία, κατάχλωμη, κύταξε με έκπληξη τη συνομιλήτριά της και έιπε με θυμό:

— 'Αν ό γυιός μου είχε κάνει άλλοτε ώρισμένα σφάλματα, σήμερα είν' έντελώς αλλοιώτικος. Τον έχει εξαγνίσει η άγάπη του για τη Νίλντα.

— Πιστεύετε αληθινά στη ταμείαά του, και προπάντων στην άγάπη του για την ανηψιά μου; 'Η Μπέρτα ανασκίρτησε.

— Το άμωσδήποτε σεις;

— Εγώ είμαι βεβαία πώς ό 'Αττίλιο υπακούει άπλώς στη μητέρα του... και πώς η Νίλντα γελάστηκε, πιστεύοντας ότι θάδρισκε την ευτυχία σ' ένα τέτοιο γάμο.

— 'Η μαρκησία έσφιξε τις γροθιές της, κατάχλωμη.

— Σέβομαι το σχήμα σας, έιπε, και γι' αυτό δε σας δίνω την απάντησή που αξίζετε. Δεν άρκει άλλωστε η θέλησή σας, για να χαλάσει κάτι το όριστικά συμφωνημένο. Κι' αν μ' έμποδίζετε να μιλήσω με τη Νίλντα, θ' άποσταθώ στον άδελφό της.

— Δε σας έμποδίζω σε τίποτα, κυρία μαρκησία, απάντησε ήσυχα η ήγουμένη. Σας προειδοποιώ μονάχα ότι, πριν γίνη αυτός ό γάμος, θα φανερώσω στην κόρη μου τον αληθινό λόγο της αυτοκτονίας της δεσποινίδος Μπονέτα. Θα της τ' άπώ όλα, μπροστά σε σας και στο γυιό σας.

Και, πριν μπορέσει να προφέρει λέξη η σαστισμένη Μπέρτα, γτύπησε το κουδούνι και έιπε στη μοναχή που παρουσιάστηκε άμέσως:

— 'Η κυρία μαρκησία φεύγει. Συνοδέψέτε την.

— 'Επειτα χαιρέτσε με μια κίνηση του κεφαλιού και πέρασε σ' άλλο δωμάτιο.

— 'Ο κύριος μαρκήσιος παρακαλείται να περάσει από το γραφείο μου αύριο, στις 3 π' άπόγευμα, για μια σπουδαία ανακοίνωση. Συμβολαιογράφος ΣΟΛΒΑΡΟ.

— 'Ο Τζάκομο ντι Μοντεπάνια έιχε δαδάσει δυό φορές αυτό το γράμμα. Το πρόσωπό του έδειχνε περισσότερο έκπληξη παρά ανησυχία.

— Τι μπορεί να με θέλει αυτός ό συμβολαιογράφος; μουρμούρισε. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Είς τους τελέσαντας τους γάμους των άγαπητών μου φίλων, Νίκων Μπατιστάτου και Μερσίνης Καρατσόλη, εύχομαι κάθε ευτυχία.

— 'Ελένη Δημητρίου

ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Binaca

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ CIBA

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25-739

Το ασφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Ενα άριστουργηματικό προϊόν του γνωστού παγκοσμίως Γερμανικού οίκου SCHWARZKOPF που δίνει την εύχέρεια σε όλες τις γυναίκες με άπλο και εύκολο τρόπο να άπαλλαχούν από τις ένοχλητικές πρώτες γκριζες τρίχες και να δώσουν στα μαλλιά τους το φυσικό τους χρώμα ή αν έπιθυμούν μια άπόχρωση μοντέρνα της έκλογής των.

Το πλούσιο χρωματολόγιο του SCHWARZKOPF θα σας βοηθήσει να βρήτε την άπόχρωση που ταιριάζει στον τύπο σας. Το Παλέτ λούζει και μακιγάρει συγχρόνως τα μαλλιά σας.

Με το Παλέτ βρήκαν την ήσυχία τους έκατομμύρια γυναίκες σε όλο τον Κόσμο.

Προσέχετε τις άπομιμήσεις

— 'Αν αυτό που θέλει είναι τιμιο και σωστό, δεν ξέρω γιατί θα-

πρέπει να υποκύψω στην αντίθετη αξίωσή της μητέρας της.

— Μια μητέρα σαν εμένα, έιπε άγέρωχα η μαρκησία, δεν περιμένει να μάθω απ' τα παιδιά της τι είναι σωστό και τίμιο. 'Εγώ θα σκεφθώ το μέλλον τους, την αποκατάστασή τους... Διάλεξα λοιπόν για τον 'Αττίλιο μου την καλλίτερη κοπέλλα και για την Έλσα ένα ιδεώδη σύζυγο. 'Αλλ' αυτή δεν τον θέλει, με τη δικαιολογία πώς αγαπάει άλλον... κάποιον που άδιαφορεί τελείως γι' αυτήν. 'Ισχυρίζεσθε λοιπόν πώς πρέπει να υποχωρήσω στο καπρίτσιο της;

— Όχι, απάντησε σοβαρά η ήγουμένη. Μια μητέρα έχει δικαίωμα να φροντίζει για την ευτυχία των παιδιών της... Γι' αυτό κι' εγώ, που αντικαθιστώ τη χαμένη μητέρα της Νίλντας, δεν εγκρίνω το γάμο της με το γυιό σας. Ξέρω πώς είναι πολύ διαφορετικός απ' αυτήν και πώς δε θα την κάνει ποτέ εύτυχισμένη.

— 'Η μαρκησία, κατάχλωμη, κύταξε με έκπληξη τη συνομιλήτριά της και έιπε με θυμό:

— 'Αν ό γυιός μου είχε κάνει άλλοτε ώρισμένα σφάλματα, σήμερα είν' έντελώς αλλοιώτικος. Τον έχει εξαγνίσει η άγάπη του για τη Νίλντα.

— Πιστεύετε αληθινά στη ταμείαά του, και προπάντων στην άγάπη του για την ανηψιά μου; 'Η Μπέρτα ανασκίρτησε.

— Το άμωσδήποτε σεις;

— Εγώ είμαι βεβαία πώς ό 'Αττίλιο υπακούει άπλώς στη μητέρα του... και πώς η Νίλντα γελάστηκε, πιστεύοντας ότι θάδρισκε την ευτυχία σ' ένα τέτοιο γάμο.

— 'Η μαρκησία έσφιξε τις γροθιές της, κατάχλωμη.

— Σέβομαι το σχήμα σας, έιπε, και γι' αυτό δε σας δίνω την απάντησή που αξίζετε. Δεν άρκει άλλωστε η θέλησή σας, για να χαλάσει κάτι το όριστικά συμφωνημένο. Κι' αν μ' έμποδίζετε να μιλήσω με τη Νίλντα, θ' άποσταθώ στον άδελφό της.

— Δε σας έμποδίζω σε τίποτα, κυρία μαρκησία, απάντησε ήσυχα η ήγουμένη. Σας προειδοποιώ μονάχα ότι, πριν γίνη αυτός ό γάμος, θα φανερώσω στην κόρη μου τον αληθινό λόγο της αυτοκτονίας της δεσποινίδος Μπονέτα. Θα της τ' άπώ όλα, μπροστά σε σας και στο γυιό σας.

Και, πριν μπορέσει να προφέρει λέξη η σαστισμένη Μπέρτα, γτύπησε το κουδούνι και έιπε στη μοναχή που παρουσιάστηκε άμέσως:

— 'Η κυρία μαρκησία φεύγει. Συνοδέψέτε την.

— 'Επειτα χαιρέτσε με μια κίνηση του κεφαλιού και πέρασε σ' άλλο δωμάτιο.

— 'Ο κύριος μαρκήσιος παρακαλείται να περάσει από το γραφείο μου αύριο, στις 3 π' άπόγευμα, για μια σπουδαία ανακοίνωση. Συμβολαιογράφος ΣΟΛΒΑΡΟ.

— 'Ο Τζάκομο ντι Μοντεπάνια έιχε δαδάσει δυό φορές αυτό το γράμμα. Το πρόσωπό του έδειχνε περισσότερο έκπληξη παρά ανησυχία.

— Τι μπορεί να με θέλει αυτός ό συμβολαιογράφος; μουρμούρισε. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Είς τους τελέσαντας τους γάμους των άγαπητών μου φίλων, Νίκων Μπατιστάτου και Μερσίνης Καρατσόλη, εύχομαι κάθε ευτυχία.

— 'Ελένη Δημητρίου

ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Binaca

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ CIBA

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25-739

Το ασφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Ενα άριστουργηματικό προϊόν του γνωστού παγκοσμίως Γερμανικού οίκου SCHWARZKOPF που δίνει την εύχέρεια σε όλες τις γυναίκες με άπλο και εύκολο τρόπο να άπαλλαχούν από τις ένοχλητικές πρώτες γκριζες τρίχες και να δώσουν στα μαλλιά τους το φυσικό τους χρώμα ή αν έπιθυμούν μια άπόχρωση μοντέρνα της έκλογής των.

Το πλούσιο χρωματολόγιο του SCHWARZKOPF θα σας βοηθήσει να βρήτε την άπόχρωση που ταιριάζει στον τύπο σας. Το Παλέτ λούζει και μακιγάρει συγχρόνως τα μαλλιά σας.

Με το Παλέτ βρήκαν την ήσυχία τους έκατομμύρια γυναίκες σε όλο τον Κόσμο.

Προσέχετε τις άπομιμήσεις

Ενα άριστουργηματικό προϊόν του γνωστού παγκοσμίως Γερμανικού οίκου SCHWARZKOPF που δίνει την εύχέρεια σε όλες τις γυναίκες με άπλο και εύκολο τρόπο να άπαλλαχούν από τις ένοχλητικές πρώτες γκριζες τρίχες και να δώσουν στα μαλλιά τους το φυσικό τους χρώμα ή αν έπιθυμούν μια άπόχρωση μοντέρνα της έκλογής των.

Προσέχετε τις άπομιμήσεις

— 'Αν αυτό που θέλει είναι τιμιο και σωστό, δεν ξέρω γιατί θα-

πρέπει να υποκύψω στην αντίθετη αξίωσή της μητέρας της.

— Μια μητέρα σαν εμένα, έιπε άγέρωχα η μαρκησία, δεν περιμένει να μάθω απ' τα παιδιά της τι είναι σωστό και τίμιο. 'Εγώ θα σκεφθώ το μέλλον τους, την αποκατάστασή τους... Διάλεξα λοιπόν για τον 'Αττίλιο μου την καλλίτερη κοπέλλα και για την Έλσα ένα ιδεώδη σύζυγο. 'Αλλ' αυτή δεν τον θέλει, με τη δικαιολογία πώς αγαπάει άλλον... κάποιον που άδιαφορεί τελείως γι' αυτήν. 'Ισχυρίζεσθε λοιπόν πώς πρέπει να υποχωρήσω στο καπρίτσιο της;

— Όχι, απάντησε σοβαρά η ήγουμένη. Μια μητέρα έχει δικαίωμα να φροντίζει για την ευτυχία των παιδιών της... Γι' αυτό κι' εγώ, που αντικαθιστώ τη χαμένη μητέρα της Νίλντας, δεν εγκρίνω το γάμο της με το γυιό σας. Ξέρω πώς είναι πολύ διαφορετικός απ' αυτήν και πώς δε θα την κάνει ποτέ εύτυχισμένη.

— 'Η μαρκησία, κατάχλωμη, κύταξε με έκπληξη τη συνομιλήτριά της και έιπε με θυμό:

— 'Αν ό γυιός μου είχε κάνει άλλοτε ώρισμένα σφάλματα, σήμερα είν' έντελώς αλλοιώτικος. Τον έχει εξαγνίσει η άγάπη του για τη Νίλντα.

— Πιστεύετε αληθινά στη ταμείαά του, και προπάντων στην άγάπη του για την ανηψιά μου; 'Η Μπέρτα ανασκίρτησε.

— Το άμωσδήποτε σεις;

— Εγώ είμαι βεβαία πώς ό 'Αττίλιο υπακούει άπλώς στη μητέρα του... και πώς η Νίλντα γελάστηκε, πιστεύοντας ότι θάδρισκε την ευτυχία σ' ένα τέτοιο γάμο.

— 'Η μαρκησία έσφιξε τις γροθιές της, κατάχλωμη.

— Σέβομαι το σχήμα σας, έιπε, και γι' αυτό δε σας δίνω την απάντησή που αξίζετε. Δεν άρκει άλλωστε η θέλησή σας, για να χαλάσει κάτι το όριστικά συμφωνημένο. Κι' αν μ' έμποδίζετε να μιλήσω με τη Νίλντα, θ' άποσταθώ στον άδελφό της.

— Δε σας έμποδίζω σε τίποτα, κυρία μαρκησία, απάντησε ήσυχα η ήγουμένη. Σας προειδοποιώ μονάχα ότι, πριν γίνη αυτός ό γάμος, θα φανερώσω στην κόρη μου τον αληθινό λόγο της αυτοκτονίας της δεσποινίδος Μπονέτα. Θα της τ' άπώ όλα, μπροστά σε σας και στο γυιό σας.

Και, πριν μπορέσει να προφέρει λέξη η σαστισμένη Μπέρτα, γτύπησε το κουδούνι και έιπε στη μοναχή που παρουσιάστηκε άμέσως:

— 'Η κυρία μαρκησία φεύγει. Συνοδέψέτε την.

— 'Επειτα χαιρέτσε με μια κίνηση του κεφαλιού και πέρασε σ' άλλο δωμάτιο.

— 'Ο κύριος μαρκήσιος παρακαλείται να περάσει από το γραφείο μου αύριο, στις 3 π' άπόγευμα, για μια σπουδαία ανακοίνωση. Συμβολαιογράφος ΣΟΛΒΑΡΟ.

— 'Ο Τζάκομο ντι Μοντεπάνια έιχε δαδάσει δυό φορές αυτό το γράμμα. Το πρόσωπό του έδειχνε περισσότερο έκπληξη παρά ανησυχία.

— Τι μπορεί να με θέλει αυτός ό συμβολαιογράφος; μουρμούρισε. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Είς τους τελέσαντας τους γάμους των άγαπητών μου φίλων, Νίκων Μπατιστάτου και Μερσίνης Καρατσόλη, εύχομαι κάθε ευτυχία.

— 'Ελένη Δημητρίου

ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Binaca

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ CIBA

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25-739

Το ασφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Ενα άριστουργηματικό προϊόν του γνωστού παγκοσμίως Γερμανικού οίκου SCHWARZKOPF που δίνει την εύχέρεια σε όλες τις γυναίκες με άπλο και εύκολο τρόπο να άπαλλαχούν από τις ένοχλητικές πρώτες γκριζες τρίχες και να δώσουν στα μαλλιά τους το φυσικό τους χρώμα ή αν έπιθυμούν μια άπόχρωση μοντέρνα της έκλογής των.

Το πλούσιο χρωματολόγιο του SCHWARZKOPF θα σας βοηθήσει να βρήτε την άπόχρωση που ταιριάζει στον τύπο σας. Το Παλέτ λούζει και μακιγάρει συγχρόνως τα μαλλιά σας.

Με το Παλέτ βρήκαν την ήσυχία τους έκατομμύρια γυναίκες σε όλο τον Κόσμο.

Προσέχετε τις άπομιμήσεις

Ενα άριστουργηματικό προϊόν του γνωστού παγκοσμίως Γερμανικού οίκου SCHWARZKOPF που δίνει την εύχέρεια σε όλες τις γυναίκες με άπλο και εύκολο τρόπο να άπαλλαχούν από τις ένοχλητικές πρώτες γκριζες τρίχες και να δώσουν στα μαλλιά τους το φυσικό τους χρώμα ή αν έπιθυμούν μια άπόχρωση μοντέρνα της έκλογής των.

Προσέχετε τις άπομιμήσεις

— 'Αν αυτό που θέλει είναι τιμιο και σωστό, δεν ξέρω γιατί θα-

πρέπει να υποκύψω στην αντίθετη αξίωσή της μητέρας της.

— Μια μητέρα σαν εμένα, έιπε άγέρωχα η μαρκησία, δεν περιμένει να μάθω απ' τα παιδιά της τι είναι σωστό και τίμιο. 'Εγώ θα σκεφθώ το μέλλον τους, την αποκατάστασή τους... Διάλεξα λοιπόν για τον 'Αττίλιο μου την καλλίτερη κοπέλλα και για την Έλσα ένα ιδεώδη σύζυγο. 'Αλλ' αυτή δεν τον θέλει, με τη δικαιολογία πώς αγαπάει άλλον... κάποιον που άδιαφορεί τελείως γι' αυτήν. 'Ισχυρίζεσθε λοιπόν πώς πρέπει να υποχωρήσω στο καπρίτσιο της;

— Όχι, απάντησε σοβαρά η ήγουμένη. Μια μητέρα έχει δικαίωμα να φροντίζει για την ευτυχία των παιδιών της... Γι' αυτό κι' εγώ, που αντικαθιστώ τη χαμένη μητέρα της Νίλντας, δεν εγκρίνω το γάμο της με το γυιό σας. Ξέρω πώς είναι πολύ διαφορετικός απ' αυτήν και πώς δε θα την κάνει ποτέ εύτυχισμένη.

— 'Η μαρκησία, κατάχλωμη, κύταξε με έκπληξη τη συνομιλήτριά της και έιπε με θυμό:

— 'Αν ό γυιός μου είχε κάνει άλλοτε ώρισμένα σφάλματα, σήμερα είν' έντελώς αλλοιώτικος. Τον έχει εξαγνίσει η άγάπη του για τη Νίλντα.

— Πιστεύετε αληθινά στη ταμείαά του, και προπάντων στην άγάπη του για την ανηψιά μου; 'Η Μπέρτα ανασκίρτησε.

— Το άμωσδήποτε σεις;

— Εγώ είμαι βεβαία πώς ό 'Αττίλιο υπακούει άπλώς στη μητέρα του... και πώς η Νίλντα γελάστηκε, πιστεύοντας ότι θάδρισκε την ευτυχία σ' ένα τέτοιο γάμο.

— 'Η μαρκησία έσφιξε τις γροθιές της, κατάχλωμη.

— Σέβομαι το σχήμα σας, έιπε, και γι' αυτό δε σας δίνω την απάντησή που αξίζετε. Δεν άρκει άλλωστε η θέλησή σας, για να χαλάσει κάτι το όριστικά συμφωνημένο. Κι' αν μ' έμποδίζετε να μιλήσω με τη Νίλντα, θ' άποσταθώ στον άδελφό της.

— Δε σας έμποδίζω σε τίποτα, κυρία μαρκησία, απάντησε ήσυχα η ήγουμένη. Σας προειδοποιώ μονάχα ότι, πριν γίνη αυτός ό γάμος, θα φανερώσω στην κόρη μου τον αληθινό λόγο της αυτοκτονίας της δεσποινίδος Μπονέτα. Θα της τ' άπώ όλα, μπροστά σε σας και στο γυιό σας.

Και, πριν μπορέσει να προφέρει λέξη η σαστισμένη Μπέρτα, γτύπησε το κουδούνι και έιπε στη μοναχή που παρουσιάστηκε άμέσως:

— 'Η κυρία μαρκησία φεύγει. Συνοδέψέτε την.

— 'Επειτα χαιρέτσε με μια κίνηση του κεφαλιού και πέρασε σ' άλλο δωμάτιο.

— 'Ο κύριος μαρκήσιος παρακαλείται να περάσει από το γραφείο μου αύριο, στις 3 π' άπόγευμα, για μια σπουδαία ανακοίνωση. Συμβολαιογράφος ΣΟΛΒΑΡΟ.

— 'Ο Τζάκομο ντι Μοντεπάνια έιχε δαδάσει δυό φορές αυτό το γράμμα. Το πρόσωπό του έδειχνε περισσότερο έκπληξη παρά ανησυχία.

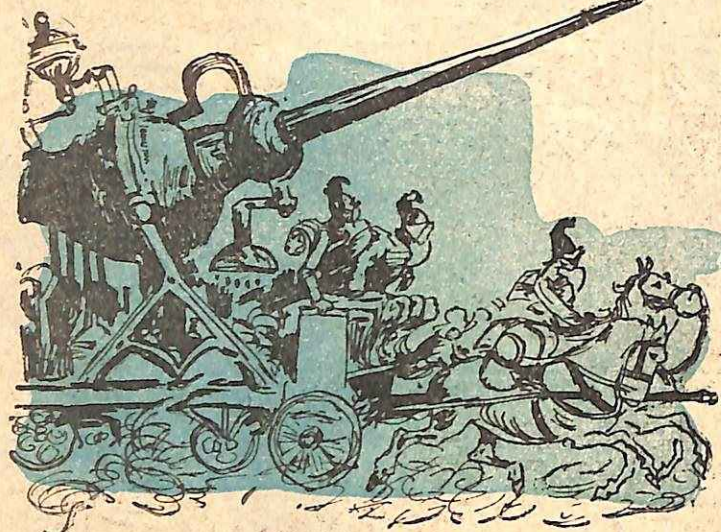
— Τι μπορεί να με θέλει αυτός ό συμβολαιογράφος; μουρμούρισε. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Είς τους τελέσαντας τους γάμους των άγαπητών μου φίλων, Νίκων Μπατιστάτου και Μερσίνης Καρατσόλη, εύχομαι κάθε ευτυχία.

— 'Ελένη Δημητρίου

Μία γερμανική εφημερίδα του 1882 δημοσίευσε αυτή την προφητική εικόνα, για το έτος 1952: Στρατιώτες με μάσκες, που πηγαίνουν να πολεμήσουν τον εχθρό μ' ένα «κανόνι» που εκφορτώνει δηλητηριώδη αέρια.

ΤΑ ΟΠΛΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΟΛΕΜΟ

Αέρια που θα σκοτώνουν και προληπτικά έμβολια

ΟΙ «Ηνωμένες Πολιτείες έτοιμάζουν μία σειρά «όπλων», που δεν προορίζονται για να σκοτώνουν, αλλά για να εξουδετερώνουν προωρινά τον αντίπαλο, κάνοντας τον άνομο να πολεμήσει. Πρόκειται για χημικές ουσίες, που εκπνέονται στη θέληση και την ικανότητα του ανθρώπου να εκπαιδωθεί τα καθήκοντά του. Όταν περάσει η επίδρασή τους, το άτομο ξαναγεννιέται στη φυσιολογική του κατάσταση.

Τα νέα αυτά πολεμικά αέρια δεν είναι μόνο ανθρωπιστικότερα, αλλά και πολύ φτηνότερα από τα πυρηνικά ή και από τα τελευταία κλασικά όπλα. «Επιπλέον, μία χώρα, υποταγμένη χωρίς σ' αυτά, δεν θα παρουσιάζει για το νικητή προβλήματα αποκατάστασης. Γιατί δεν θα υπάρχουν κατεστραμμένες πόλεις και έρποντάσια, σκοτωμένοι ή ανάπηροι άνθρωποι. Όλοι και όλα δεν θα έχουν πάθει απολύτως τίποτα.

Οι έρευνες γύρω απ' αυτά τα νέα «ψυχοχημικά» όπλα άρχισαν με την ανακάλυψη ότι το «πυρηνικό οξύ», ένα παράγωγο της ερυσταμίνης, προκαλεί ένα είδος τρέλλας, άνομα και σε πολύ μικρή δόση (0,5 χιλιοστογράμμο). Δεν παρουσιάζει δε κίνδυνο για τη ζωή, γιατί η θανατηφόρος δόση του είναι 1000 φορές μεγαλύτερη απ' αυτήν.

Μεωτέρη ουσία, με τα ίδια αποτελέσματα, είναι η «ψιλοκίνη» που υπάρχει σ' ένα μανιτάρι του Μεξικού, αλλά παράγεται και συνθετικά με πολλή ευκολία.

Αντίθετα κ' αυτές τις ουσίες, τα θανατηφόρα πολεμικά αέρια δεν είναι καινούργια. Ακόμα κι' οι αρχαίοι Σπαρτιάτες έμπισταν εύλα με πίσσα και θειάφι, τ' ανέβαν και χρησιμοποιούσαν τους καπνούς τους στην πολιορκία των εχθρικών πόλεων.

Εξ άλλου, το 1456, το Βελγιορδίδι σώθηκε απ' τους Τούρκους μ' ένα δηλητηριώδες αέριο που παρασκευάζε κηποίνο αλχημικής — και που δεν είναι γνωστή η σύνθεσή του. Οι πολιορκημένοι δουλούσαν κυρμένα σ' ένα ύφρο, τους βάζανε φωτιά και τα πετούσαν στους αντιπάλους τους, για να τους προκαλέσουν άσφυξία. Στον Α' παγκόσμιο πόλεμο, οι χημικοί μετέτρεψαν 3000 οδούς, για να διαδώσουν τελικά 32 απ' αυτές ως πολεμικά αέρια.

Αργότερα, οι Γερμανοί έπαιξαν ως έκαμαν μία εκπληκτική ανσκόληψη, που αποκάλυπτε μόνο όταν τελείωσε ο Β' παγκόσμιος πόλεμος: Αναζητώντας αποτελεσματικότερα χημικά, έβρισκαν τα «αέρια των ζευγάρων». Οι ουσίες αυτές κάνουν τους μύς ανίκανους να λειτουργήσουν. Είναι δε ελάχιστες οι απαιτούμενες δόσεις τους: Ένα θλιμμένο μωρό να διασκορπιστεί άρκετα τέτοια αέρια για να σκοτωθεί, ένα τρίτο των ανδρών να βρίσκονται σε μία περιοχή, σκοτώνει 1,5 χιλιομέτρο!

Το αέριο εισχωρεί από το άναπνευστικό σύστημα, το δέρμα και τα μάτια. Έτσι και μία ελάχιστη ποσότητα του προκαλεί νεφρίτις, απόλυτα του μικρού σπιντοισμού και το θάνατο ακόμα.

Η ενέργειά του εξουδετερώνεται με ένεσεις ατροπίνης, που μπορεί να τις κάνει κανείς μόνος του. Πρέπει όμως να γίνουν γρήγορα οι ένεσεις αυτές, γιατί σε λίγα λεπτά είναι πια πολύ αργά. Το φοβερότερο δε είναι πως τα αέρια αυτά είναι άχρωμα, άσπρα και άγευστα, κι' έτσι δεν αντιλαμβάνεται άμείως το θύμα πως έχει δηλητηριασθεί. Γι' αυτό χρειάζεται να έπινονται ειδικές σσκευές, αυτόματες και υπερεισθητικές, που θα φανερώνουν την παρουσία των αερίων.

Μία άλλη καινούργια μορφή πολέμου είναι ο βιολογικός, με μικρόβια και ιούς. Για την άμυνα εναντίον του, οι Ρώσοι έχουν καταστρώσει σχέδια ομάδικού προληπτικού έμβολιασμού του πληθυσμού, με έμβολια υπό μορφήν «αεροσφαιρίων» — ενός λεπτού σύννεφου δηλαδή, που θα το αναπνέουν χιλιάδες άνθρωποι ομάδικά.

Οι Αμερικανοί όμως διατάζουν να εφαρμόσουν αυτή τη μέθοδο και τη δοκιμάζουν ακόμα σε πειραματόζωα. Στο μεταξύ, ποτισμοί της γρήγορης ένεσης έμβολίου με μία «συρίγγα πίεσης», χωρίς βελόνα.

Όσο για την άμυνα κατά της ραδιενέργειας, οι επιστήμονες αναζητούν φάρμακα που θα εξουδετερώνουν την επίδρασή της στον οργανισμό. Έχουν ήδη βρει ότι παρουσιάζουν αυτή την ιδιότητα οι βιολογικές ένεσεις που λέγονται «μερκοπταίνες». Μόνο που πρέπει να τις πάρει αμέσως, χωρίς βελόνα.

Στο μεταξύ, οι έρευνες γύρω απ' το χημικό πόλεμο, έχουν οδηγήσει σε ανακαλύψεις σπουδαίες για την ιστορία και για την εθνική ζωή. Να ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: Όταν, στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, αντιπαρατίχτηκε στο λιμάνι του Μπάρνι ένα πλοίο φορτωμένο με υπερίτη, το φορτίο αυτό δηλητηριώδες πλώθηκε πάνω στο νερό, άνακατέμεινε με πετρέλαιο. Μερικοί δε κολλημένοι, που βρέθηκαν εκεί, παρουσίαν ύστερα μεγάλη ελάττωσι των λευκών αιμοσφαιρίων.

Η παρατήρησι αυτή έκαμε τους επιστήμονες να δοκιμάσουν τον υπερίτη εναντίον της λευκαίμιας. Και πραγματικά, χρησιμοποιείται τώρα μ' επιτυχία ανάλογη ουσία, ο αζωτοπυρίτης, σε πολλές περιπτώσεις αυτής της αρρώστιας.

Επίσης βρέθηκε ένας όρρος, που προφυλάσσει από τις τόσο σοβαρές τρωτικές δηλητηριάσεις (αντιδοτο-λινικός), κι' ένα έμβολιο για τον άνθρωπο.

Η ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΠΙΣΤΕΤΟΤΕΜΕ συνήθως πως οι γυναίκες των χαρεμιών ήταν πλάσματα άβουλα, και πως ζούσαν μέσα στην άκηνοια και στη χλιδή, με την κρηφή προσδοκία κάποιας ευτυχισμένης γύφτας, που θα τους χαρίζε ο αφέντης τους, ενώ, στο μεταξύ, ξαναέσταναν με τη φαντασία τους τις παλιές αλλά τόσο σπάνιες αναμνήσεις τους. Αλλά, όπως είδαμε, πολλές σουλτάνες υποδούλωναν στην κυριολεξία εκείνους, που τις κρατούσαν σκλάβους τους, κι' άλλες καθέβησαν με δύναμη και θάρρος την απέραντη οθωμανική αυτοκρατορία.

Καμιά, ωστόσο, από τις γυναίκες, που έλαμψαν στο χαρέμι της Κωνσταντινούπολης δε μπορεί να παραβληθεί με την περίφημη Σαργαχάτ εντ ντοού της Αίγυπτου.

Η Σαργαχάτ ήταν Τσερκέζα, που μερικοί πειρατές την έκλεψαν, παιδούλα άκοιμη, και την μετέφεραν στο σκλαβοπάζαρο του Καίρου, όπου την πούλησαν στο χα-

βιάστηκαν να την αναζητήσουν σουλτάνο. Ήταν ένας νέος δεκαπέντε χρόνων, που η πρόσφατη δόξα της μητέρας του, βάρανε πάνω του. Κι' όπως οι Βαχαρίτες της ήταν άφοιτοι, ο νεαρός σουλτάνος συνήθιζε να κόβει με το γιγαντιαίο του τα φτερίλια των χειρών, που φώτιζαν τα γλέντια του και να λέει:

— Το ίδιο θα κάμω και με τα κεφάλια των Βαχαριτών.

Έτσι, μία κρηφή αντίγληα άναμεσα σε μητέρα και γιόλο υποδοσε στο παλάτι του Καίρου.

Η Σαργαχάτ ήταν τότε τοιάντα τεσσάρων χρόνων κι' έλαμπε από ομορφιά. Για να συντηρήσει τους Στανισφόρους, είχε χαρίσει την αγάπη της στον άμωρο Φαχρ-έντ-ντιν, που ορίστηκε τότε σαν τρελλός στη μάχη και εξολοθρεύσε τους εχθρούς. Αλλά ο γενναίος άμωρος είχε σκοτωθεί μπουστά στα τέγνη του Καίρου κι' η χαροιά της Σαργαχάτ ήταν και πάλι άδεια.

Σε ποιόν θάδινε τώρα την ά-

Παλινά και σύγχρονα

ΧΑΡΕΜΙΑ

οέμι του σουλτάνου. Μαίχε εκεί σα σκλάβο, αλλά όταν μεγάλωσε, ο σουλτάνος Έλ Σάλαχ την ξεχώρησε και την πήρε κοντά του. Ώρες δολοφονίες, αφηγούνται οι Άραβες χρονογράφοι, στεκόταν σαν σε έκσταση μπουστά της, θαιμάζοντας την ομορφιά της, που ήταν άπαράμυλη. Η Σαργαχάτ του έδωσε αργότερα ένα γιόλο και τότε την παντρεύτηκε και την έβαλε πάνω απ' όλες τις άλλες γυναίκες του.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Η νεαρή Τσερκέζα χαρόταν το θορύβιο της, αλλά δεν είχε φιλοδοξίες. Ο πόθος της έξουσίας φούντωσε μέσα στην ψυχή της ύστερα από κάμποσα χρόνια, την εποχή, που ο σουλτάνος Έλ Σάλαχ σκοτώθηκε μπουστά στη Λαμπίη, πολεμώντας τους Στανισφόρους και εκείνοι που την περιστοίχιζαν υποδαύλιζαν τις φιλοδοξίες της.

Ότι έγινε από αυτή τη στιγμή, μοιάζει με θαύμα. Η Σαργαχάτ έπαισε τους άμωρους να μη φανερώσουν το θάνατο του σουλτάνου, για να μη δημιουργηθεί πανικός μεταξύ των πολεμιστών. Συγκέντρωσε ταυτόχρονα το στρατό της και κήρυξε τον έρω πόλεμο κατά των Φαχράων.

Οι Στανισφόροι νικούσαν ως τότε. Αλλά, ξαφνικά, τα πράγματα άλλαξαν. Οι Μαμελούκοι της Σαργαχάτ άρχισαν να τους διώχνουν απ' όλες τις πόλεις και τους σπινέτριζαν τελικά μπουστά στα τέγνη του Καίρου. Οι Φαράγχοι έπαυαν τότε αληθινή παγωλεθρία. Ο βασιλιάς της Γαλλίας, Λουδοβίκος ο 9ος, ο αδελφός του, είχασι από τους μεγαλύτερους βαρβάρους του και δέκα χιλιάδες πολεμιστές παραδόθηκαν χωρίς όρους στους νικητές.

Μέσα στη χαρά του θριάμβου, η Σαργαχάτ φανέρωσε τότε το θάνατο του σουλτάνου.

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Αλλά, στο μεταξύ, είχε γυρίσει από τη Σινιά, ο γιός της Τουράν Σάχ, που οι άμωρες

γάπη της: Τα μάτια της έπεσαν, ξαφνικά πάνω στον άμωρο Αίμπεκ. Μία μέρα, τον φώναξε κοντά της και τον ρώτησε:

— Αν η σουλτάνα σου είχε την ανάγκη σου, τι θάκανες γι' αυτήν;

Ο Αίμπεκ έβγαλε το γιγατάκι του και το άρπασε μπουστά στα πόδια της.

— Ό,τι με διατάξουν τα χείλη της κι' ακόμη ό,τι αυτά δε μπορούν να πουν! απάντησε.

— Πώς θα μάθεις ό,τι δε μπορούν να πουν τα χείλη μου; ρώτησε η σουλτάνα.

— Θα μού το πη ή καρδιά μου, απάντησε ο άμωρος.

Μόνο οι καρδιές εκείνων που αγαπάνε, μαντεύουν η μία την άλλη, είπε η σουλτάνα.

— Αν αυτό είναι αλήθεια, τότε ο πατερίνος σκλάβος σου έφερε όλες τις σκέψεις σου, άκοιμη και κείνες που δεν τολμάς να φανερώσεις ούτε στον ίδιο τον εαυτό σου, την απάντησε.

Κυττάχτηκαν στα μάτια. Μέσα σε μία στιγμή, τα είχαν πη όλα.

ΤΟ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ο Αίμπεκ ήταν γενναίος, φιλόδοξος και, προ παντός, έξυπνος. Μαντεύοντας τις κρυφές σκέψεις της σουλτάνας, τις παρούσισε σ' αυτήν στα δικές του και προσποιήθηκε πως την παρέσυρε τάχα σ' αυτές. Δεν ήταν μόνο δικαίωμα της να κρατήσει την εξουσία, αλλά και χρέος της να μην αφήσει το κράτος στα χέρια ενός παιδιού, που, με την επιπολαιότητά και την άπειρία του, μπορούσε να καταστρέψει τα πάντα.

Ανάμεσα στα φίλια και τα χάδια του Αίμπεκ, η Σαργαχάτ έκανε πως πείσθηκε στα επιχειρήματά του. Και, μία νύχτα, του είπε:

— Κάνε ό,τι σου ύπαγορεύει η σωφροσύνη σου...

Κι' η καρδιά του... συμπλήρωσε ο Αίμπεκ.

Το άλλο πρωί, ο νεαρός σουλτάνος καθόταν μόνος του σε μία μικρή αψίδα. Μερικοί Βαχαρίτες,

με τον Αίμπεκ επί κεφαλής, ώρμησαν, ξαφνικά, πάνω του και τον κομπάσισαν. Έβγαλαν έπειτα τα κομμάτια του μέσα σ' ένα σακί, που το πέταξαν στη θάλασσα.

Η Σαργαχάτ είχε παρακολουθήσει πίσω από ένα καφασωτό παράθυρο τη φοιζάλεα σκηνή. Οι Βαχαρίτες παρουσιάθηκαν σε λίγο μπροστά της, με γιγντα τα γιαταγάνια τους, που ήταν κόκκινα από το αίμα του γιού της και την αναζητούσαν μόνη βασίλισσα του τόπου. Η σουλτάνα, μεθυσμένη από τον καινούργιο θόρυβο της, που τον είχε εξαγοράσει με το θάνατο του γιού της, όνομασε τον Αίμπεκ Έλ-Τσαχέντ, δηλαδή γενικό τοποτηρητή του βασιλείου.

Μπορούσαν τώρα να χαρούν άνεμπόδιστα την αγάπη της παντοδυναμίας τους. Πέφσαν έτσι κάμποσα ευτυχισμένα χρόνια.

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΧΑΛΙΦΗ

Αλλά η ομορφιά της Σαργαχάτ μαραινόταν με τον καιρό κι' από τ' άλλο μέρος, οι βίαιοι τρώποι της δημιουργούσαν γύρω της ολόένα και μεγαλύτερους εχθρούς. Έτσι, μία μέρα, άκούστηκε από τη Βαγδάτη η φωνή του χαλίφη: — Πώς μπορεί μία γυναίκα να κάθεται μόνη της σ' ένα μουσουλ-

μη τον Αίμπεκ σαν επίδοχο και σφετεριστή.

Λίγο αργότερα, ο Αίμπεκ, που, στο μεταξύ, είχε φτιάξει ένα πλουσιωτάτο χαρέμι, άρχισε να γαυνιάζει, γιατί η Σαργαχάτ δεν το είχε δώσει παιδί και να εκφράσει, φόβους για την τύχη του θρόνου.

Η πονηρή Τσερκέζα κατάλαβε τότε ότι δεν έπρεπε να χάνει καιρό. Άν έμενε με στασιμότητα τα χέρια, ο Αίμπεκ θα την παραμέριζε — αν δεν έκανε κάτι χειρότερο — και θάπαρνε άλλη γυναίκα, όπως είχε δικαίωμα. Έπρεπε, λοιπόν, να τον προλάβει.

Χαϊζόντας την αγάπη της ή μοιράζοντας άφειδες υποσχέσεις, η Σαργαχάτ κατάφερε να προσεταιρισθεί πέντε από τους ισχυρότερους άμωρους, που, ένα Μαυριτικό προινό, τους έκοιμη μέσα στην αίθουσα του λουτρού. Μαζί τους κοίτηχε κι' η ίδια.

Ο Αίμπεκ μίλησε σε λίγο, άνυπόπτος, εκεί κι' άρχισε να πετά τα σουτά του. Και τότε η Σαργαχάτ έδωσε το σύνθημα: — Αυτάδινε με απ' αυτόν τον προδοτή! φώναξε.

Οι άμωρες ώρμησαν άμέσως και βύθισαν τα μαχαίρια τους μέσα στο κορμί του σουλτάνου.

Γι' άλλη μία φορά, η Σαργαχάτ είχε θριαμβώσει.

της Ανατολής

μανικό θρόνο; είτε ο άρχηγός των πιστών.

Κι' αυτό ήταν σωστό. Πολλές γυναίκες είχαν βασιλεύσει ως τότε στις μουσουλμανικές χώρες, αλλά σαν αντιβασίλισσες, επιτροπύοντας, δηλαδή, τους άνηλικους γιούς τους. Ποτέ, όμως, μία γυναίκα, δεν είχε βασιλεύσει μόνη της και για δικό της λογαριασμό.

Ο Αίμπεκ εμφανίσθηκε τότε σα σωτήρας. Άνησυχώντας τάχα για την εξέλιξη, που μπορούσαν να πάρουν τα πράγματα, συγκέντρωσε μία μέρα του Ιανουαρίου του 1251, στο παλάτι, τους άμωρους, που, χωρίς δυσκολία, καθήρεσαν τη Σαργαχάτ, και τον αναζητήσαν σουλτάνο.

Αλλά η Σαργαχάτ είχε δημιουργήσει με τις γενναίωδους της ένα πλήθος ανθρώπων, που της ήταν πιστά άφοιτοι, κι' από τ' άλλο μέρος, ο Αίμπεκ είχε άρκετη εύφυα για να μην καταφύγει τη δύναμή της. Έτσι, έπειτα από το πραξικόπημα, παρουσιάστηκε στη σουλτάνα και της ζήτησε ταπεινά να γίνει γυναίκα του.

Κυβένησε το κράτος όπως έφερε. Δε θέλω ν' ανακατευτώ σε τίποτα. Κάθε βράδυ, έπειτα από τους κόπους και τις φροντίδες της ημέρας, θα έχεσα εδώ να ξεκουραστώ κοντά μου. Η Σαργαχάτ θα είναι τότε ευτυχισμένη.

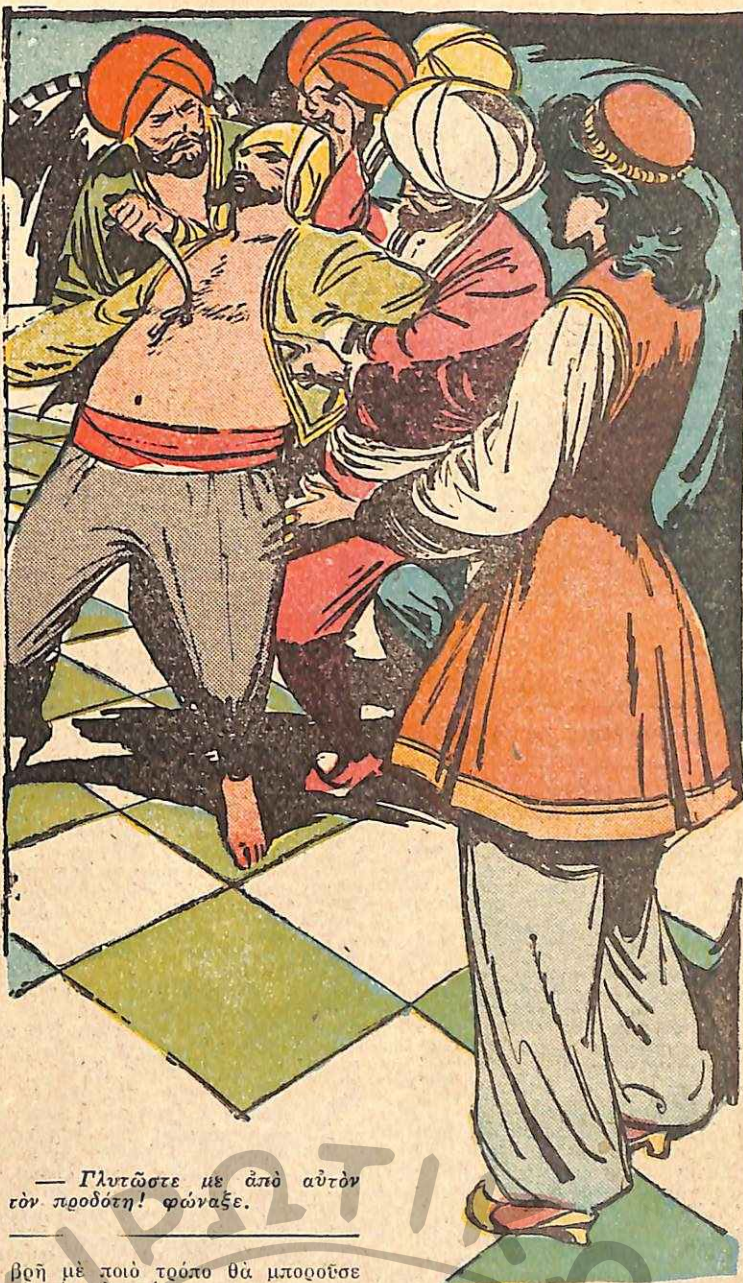
Αλλά δεν είχε πια τη σαγηνευτική έξελξη ομορφιά, που έκανε άλλοτε τους άμωρους ν' αλληλοσκοτώνονται για το χατίρι της. Κι' από τ' άλλο μέρος, ο Γκεμάλ έντ-ντιν δεν είχε καμιά φιλοδοξία. Προτίμησε, λοιπόν, να μείνει έξω από τη θλίβερη αυτή ιστορία. Κι' άρνήθηκε.

Μ' άφίνισε, λοιπόν, άνυπαρξιστη; φώναξε η Σαργαχάτ. — Οι μόνι, που πορεί να σκεδόνται είναι οι δολοφόνοι, απάντησε ο Γκεμάλ έντ-ντιν. Κι' έβγαλε έπειτα από τα αινιγματικά αυτά λόγια.

Η Σαργαχάτ ένοιωσε τότε φόβο. Προσπαθώντας τη θέλλα κι' άδικα έπαξε το μυαλό της για να

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΠΕΚ

Έτσι έγινε ο γάμος τους. Αλλά, πίσω από την έννοσή τους, κρυβόταν ένα λυσσάλο μίσος. Η παλιά αγάπη τους είχε περάσει πια κι' είχαν ξεχάσει το αίμα που τους έσυρε. Ο Αίμπεκ φοβόταν πάντα τη Σαργαχάτ και σκεφτόταν, ότι ποτέ δε θα ήταν πραγματικά σουλτάνος όσο δε γλύνανε απ' αυτή τη γυναίκα. Η Σαργαχάτ, από τ' άλλο μέρος, νοσταλγούσε την παλιά της δύναμη κι' είχε κάθε λόγο για να βλέ-

— Γλυτώστε με από αυτόν τον προδοτή! φώναξε.

βοή με ποιο τρόπο θα μπορούσε να την αποφυγή.

Αν, τουλάχιστον, κατάφερε να κερδίσει καιρό, κρινόταν από το λαό και το στρατό τη δολοφονία του Αίμπεκ!

ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΜΕ ΤΑ ΠΑΣΟΥΜΑΚΙΑ ΤΟΥΣ

Με τη σκέψη αυτή διατάξε τους εμπιστούς της να κλείσουν τις πόλεις του παλατιού και να μην αφήσουν κανένα να πλησιάσει.

Αλλά η θύελλα έσπασε όρημη και άσυγκράτητη, μέσα στο ίδιο το σουλτανικό παλάτι. Γιατί να τί έγινε;

Η είδησι για τη δολοφονία του Αίμπεκ ανηλόφωρε από στόμα σε στόμα κι' έφτασε ως τ' αυτιά των γυναικών του χαρεμιού του σουλτάνου, που μισούσαν, άλλωστε, τη Σαργαχάτ, γιατί τους φρονόταν με τόσο υπερόπτιο και περιφρονητικό. Κάποια απ' αυτές έδωσε τότε το σύνθημα. Κι' όλες οι άλλες την άκολούθησαν, αποφασισμένες να ζητήσουν λόγο από τη σουλτάνα για την πράξη της.

Οι φρονόροι κι' οι έννοιγοι του παλατιού δε μπόρεσαν ν' άντισταθούν σ' αυτό το χειμάρρο. Η Σαργαχάτ άκουσε το βουήτο του, που πλησίαζε ολοένα κι' είδε, ξαφνικά, πως ήταν ολόκληρα μόνη.

Όλοι την είχαν εγκαταλείψει. Άρχισε τότε να τρέχει, σά να μπορούσε να σωθεί με τη φυγή. Αυτό το δραματικό κληροπύ από

τη μία στοιά στην άλλη κι' από το ένα δωμάτιο στο άλλο, συνεχίστηκε κάμποση ώρα. Στο τέλος, η σουλτάνα κατέφυγε στην αίθουσα του λουτρού, όπου είχε δολοφονήσει ο Αίμπεκ. Οι πλάκες ήταν άκοιμη λεκιασμένες από το αίμα του.

Αλλά εκείνες που την κυνηγούσαν, την ανακάλυψαν και δε διασκέδασθηκαν να σπάσουν την πόρτα.

Έτσι, η Σαργαχάτ βρέθηκε αντιμετώπιση με τις μανιμένες αυτές γυναίκες, που ζητούσαν το θάνατό της.

Η σουλτάνα κατάλαβε πως ήταν μάταιο ν' άντισταθεί. Και παραδόθηκε στα χέρια τους.

Οι γυναίκες αυτές, αληθινές λείανες, άρχισαν τότε να της ξεροϊκόδουν τα μαλλιά και να της ξεροϊκόδουν τις σάρκες με τα νύχια τους. Την έβλαψαν κατόπιν, άμωφροτη, πάνω στις πλάτες, και την άποτελείωσαν με τα «καμπάκια» τους, δηλαδή με τα πασουμάκια τους.

Μερικοί σκλάβοι πέταξαν ύστερα το πτώμα της σ' ένα κοπάδι από πεινασμένα σκυλιά.

Αυτό ήταν το τέλος της Σαργαχάτ της αιματοβαμμένης σουλτάνας της Αιγύπτου. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Μουλάι Γ' ομαλή, ο σουλτάνος του Μαρόκου.

Η τραγική παιδοκτόνος του Τίλεστον.

Η ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ της Σόνιας Ουϊλσον

Είχε μεταβάλει το σπίτι της σε νεκροταφείο

ΕΧΕΙ γραφή πολλές φορές, ότι η πραγματικότητα ξεπερνάει και την πιο εξυμνημένη φαντασία των μυθιστοριογράφων. Και αυτό αποδείχτηκε άλλη μια φορά, στην περίπτωση της Σόνιας Ουϊλσον, της τραγικής παιδοκτόνου του Τίλεστον, μιας κομπολοκής του Ντέρμπυ, πότε βορράν του Λονδίνου.

Η Σόνια Ουϊλσον έθερεται απ' όλους τους κατοίκους του Τίλεστον σαν υπόδειγμα αρετής και ηθικής. Έμενε σ' ένα μεγάλο σπίτι, μαζί με τη γοιή υπηρέτα της και μια θεία της. Το σπίτι αυτό της το είχε άρσει, πεθαίνοντας, ένας θεός της, μαζί με κάμποσα χρημάτα.

Προτού κληρονομήσει το θείο της, η Σόνια είχε εργασθεί για ένα διάστημα ως γραμματέας κάποιου επιχειρηματία. 'Αλλ' έπειτα άνοιξε με τα χρήματα της κληρονομιάς ένα σχολείο, όπου δίδασκε η ίδια.

Κάθε πρωί, οι κάτοικοι του Τίλεστον την έβλεπαν να βγαίνει την ίδια ώρα από το σπίτι της, για να πάει στο σχολείο. Τό βράδυ ξαναγύριζε την ώρα μενη και πάλι ώρα στο σπίτι της και κανείς δεν την είχε δει ποτέ να λοξοδρομεί ή να καθυστερεί στη διαδρομή.

Αυτό το μονότονο ροζολόγιο συνεχιζόταν από χρόνια. Έξω από την ενορία της, η Σόνια Ουϊλσον δεν έδειχνε ενδιαφέρον για τίποτα άλλο σχεδόν. Μιλούσε ελάχιστα με τις φίλες της και κάποιον-κάποιον πήγαινε σ' αγοράση κάποιου φάρμακου από το φαρμακείο, που βρισκόταν στη γωνία του δρόμου. Τό ντύσιμό της ήταν απλό και κάθε άλλο παρά σύμφωνο με τη μόδα. Τίλιες τα καστανά μαλλιά της μ' ένα σέλι, σπανίως έβαζε λίγο σονδ στα χείλη της και το ποσώπ της δεν παρουσάσε τίποτα τό ιδιάτερο. Πριν από λίγο καιρό, είχε γιορτάσει τα 36 της χρόνια.

Αλλ' η ζωή της δεν ήταν τόσο απλή όσο φαινόταν. Για την ακρίβεια, η Σόνια Ουϊλσον έκανε διπλή ζωή. 'Η ανάκλητης έγινε από έναν εραστή, που τον κίλεσε για να διορθώσει τα κεραιώδια του σπιτιού της.

Η βλάβη, όμως, ήταν πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι είχε αρχικά υποτεθεί, κι' ο εραστής χρειάστηκε ν' αφαιρέσει ένα μεγάλο μέρος της σκεπής και γ' αντικατάσταση πολλών καθόνων, που είχαν σαπίσει. Έτσι, έφτασε σ' ένα δωμάτιο, που ήταν οικειοποιημένο από ένα πικνότερο σπώνος.

— Είναι τό δωμάτιο μιάς παλιάς ή-πιοτερίας, που είχαμε άλλοτε, του έξη-

γινε η Σόνια Ουϊλσον. Κανείς δεν ξ-ζει μη έδω από χρόνια.

Η Σόνια έφυγε κατόπι για τό σχολείο κι' ο εραστής, ώθημένος από την περιέργεια, αποφάσισε να ρίξει μια ματιά μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο. Άνοιξε, λοιπόν, ένα μεγάλο μπαούλο, που βρισκόταν σ' έναν από τους τοίχους. Μέσα σ' αυτό υπήρχαν μεγάλα κοντιά από χαρτόνι, δεμένα με σπάγγο. Στο σπασμά του καθενός ήταν γραμμένη με μελάνη μια ήμεροσημεία.

Ο εραστής έκοψε τό σπάγγο κι' άνοιξε ένα απ' αυτά τα κοντιά. Καί, ξαφνικά, ένοιωσε τό αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες του. Μέσα στο κοντί βρισκόταν ένα νήπιο μοιμοποιημένο. Χωρίς να χάνει καιρό, έτρεξε τότε να ειδοποιήσει την αστυνομία.

Οι αστυνομικοί, που έφτασαν σέ λίγο, βρήκαν επτά μοιμοποιημένα νήπια, μέσα σε ισόριθμα κοντιά. Ένα άζομη, μοιμοποιημένο και αυτό, ήταν θαμμένο στη οίκα ενός δένδρου, στον κήπο.

Η Σόνια Ουϊλσον, όταν γνώρισε από τό σχολείο, έλεε αδιάφορα στον επιθεωρητή Βουντχάου:

— Εγώ έφερα στον κόσμο τα δικτά βοέφ, που βοήχατε μέσα στα κοντιά.

Εξήγησε κατόπι, ότι τα γέννησε μέσα σέ 17 χρόνια, ένα κάθε δύο περίπου χρόνια. Κατά τό διάστημα αυτό, ήταν φίλη του διευθυντού ενός εργοστασίου, που τον συναντούσε τη νύχτα, φεύγοντας κοντά από τό σπίτι της.

— Ούτε η μητέρα μου, ούτε η θεία μου ήξεραν τίποτα, έλεε. Δεν κατάλαβαν ποτέ πως ήμουν έγκυος.

— Και γιατί τα σκότωσες; ρώτησε ο επιθεωρητής.

— Δεν τό σκότωσα, απάντησε η Σόνια Ουϊλσον. Πέθαναν...

— Και ποιος τά μετέβαλε σέ μούμιες; — Εγώ. Είχα διαβάσει ένα βιβλίο για τον τρόπο, με τον οποίο οι άρχαιοι Αιγύπτιοι μετέβαλλαν τους νεκρούς τους σέ μούμιες και άκολουθούσα τις ίδιες μεθόδους.

— Και γιατί τά μετέβαλες σέ μούμιες;

— 'Ηθελα να τά έχω κοντά μου...

Ο επιθεωρητής δεν κατόρθωσε να της πείσει τίποτ' άλλο.

Σύμφωνα με τον άγγλικό νόμο, δε μπορεί ν' απαγγελθεί κατηγορία για φόνο παρά μόνο όταν υπάρχουν σαφείς άποδείξεις. Γι' αυτό, οι μούμιες των δικτά βοεφών άπεστάλησαν στο νοσοκομείο του Γροσκάου, για να διαπιστωθεί η άκριβης ηλικία τους, ο τρόπος με τον οποίο πέθαναν κλπ. Κανείς δεν άφιδάλλει, ότι τά δυστυχισμένα αυτά πλάσματα τά σκότωσε η ίδια η μητέρα τους. Άλλά τό πράγμα αυτό πρέπει ν' αποδειχθεί.

Στό μεταξύ, η Σόνια Ουϊλσον παράμενει έλευθερη και τή στο μεγάλο σπίτι του θείου της, που τό είχε μεταβάλει σέ νεκροταφείο. Άλλ' αναγκάστηκε να κλείσει τό σχολείο της, γιατί κανένας γονεύς δεν άποσπείλει πιά να της επιπτευθεί τό παιδί που.

ΣΣ

ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΧΩΡΙΣ ΚΑΟΥΒΙΑ

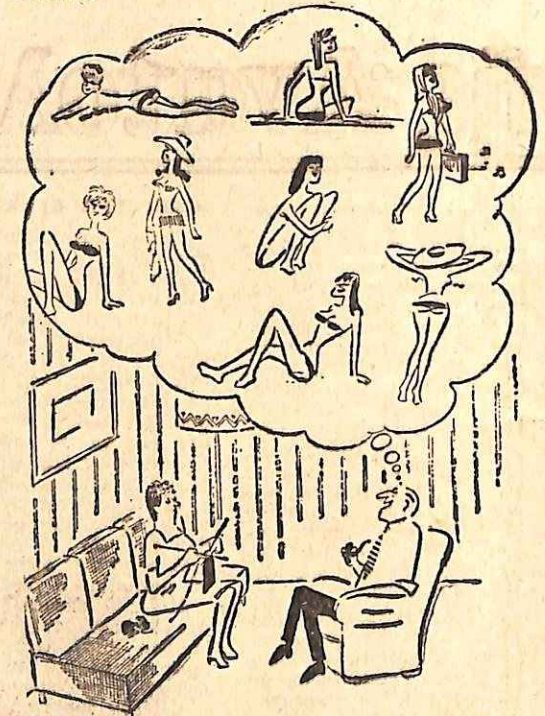
Οι επισκέπτες του ζωολογικού κήπου της Άμβέρσας έχουν την ευχέρεια να περιεργαστούν και να μελετήσουν τά ζώα, χωρίς να τους χωρίσει απ' αυτά κανένας τοίχος, κάγκελο ή δικτυωτό. Έχουν άποσώπ ληφθεί όλα τά μέτρα για την ασφάλειά τους. Ένώ π. χ. νομίζει κανείς πως μπορεί ή κόμπια να έπιτεθεί κάθε στιγμή και να τον δαγκώσει, στην πραγματικότητα, μια λουλούδα έδαφους είναι διαρκώς παγωμένη, μ' ένα ύπογειο ηλεκτρικό σύστημα ψύξεως, και τό φίδι δεν επιχειρεί ποτέ να τή διαφεί, ούτε καν να την πλησιάσει.

Τά έξωτικά πουλιά μπορούν να πετάξουν, άν θέλουν, πάνω απ' τά δρομάκια που άκολουθούν οι επισκέπτες. Τίποτα δεν τά εμποδίζει, έφ' όσον τή κλωβία τους είναι άνοιχτά. Ένώ όμως τό μέρος όπου κυκλοφορούν οι επισκέπτες είναι μηχανοκίνητο, τό περιβάλλον των κλωβιών είναι κατασκευαστό και στοιλισμένο με ώραια λουλούδια, κι' έτσι τά πουλιά δεν έχουν καμιά διάθεση να τό εγκαταλείψουν.

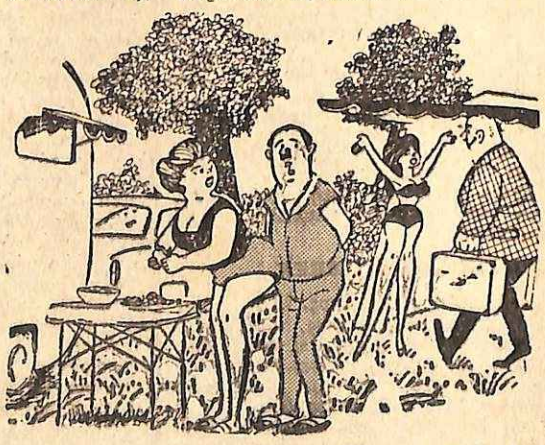
Τό χιούμορ δε είκόνες

Ευτυχώς είμαστε σύμφωνοι με τη μόδα... Θα φορεθούν πολύ τά γραμμοτά φέτος τό καλοκαίρι!...

Τί τά θές, βοέ γυναίκα. Δέ μπορώ άκόμη να τή βάλω την Ύδρα από τή σκέψι μου!...

Να φύγουμε από δω... Μα πριν από πέντε λεπτά έλεγεσ να μείνουμε καμιά βδομάδα!...

Τό μυστήριο ΤΟΥ ΓΙΟΥ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

Πέθανε σ' ένα γερμανικό στρατόπεδο και άποτεφρώθηκε στα χερσάκια

ΠΡΟ 3 μηνών, πέθανε ο μικρότερος γιούς τό Στάλιν, ο Βασίλ, σέ ηλικία 41 ετών, δυστυχισμένος και άλκοολικός. Άλλ' ο δικτάτωρ τόν Σοβιέτ είχε κι' άλλον ένα γιού, τόν 'Ιάκωβο, που υπηρέτούσε ως ύπολοχαγός στο ρωσικό στρατό και άιχμαλωτίστηκε από τους Γερμανούς τό 1941. Τί είχε άπογίνει, αυτός; Βαθύ μυστήριο περιέβαλλε πάντα την τύχη του.

Μετά τόν πόλεμο, ο Στάλιν πρόσφερε ένα ποσό, που ίσοδυναμούσε με 7½ εκατομμύρια δραχμές, σ' όποιον θα τόν βοηθούσε να τόν ξαναβρεί, ζωντανό ή νεκρό. Κανείς όμως δεν εισέπραξε αυτή την άμοιβή.

Τώρα ο 'Ιρλανδός Τόμας Κούσινγκ, που υπηρέτούσε κατά τόν πόλεμο στο βρετανικό στρατό, άποκαλύπτει για πρώτη φορά τις συνθήκες του θανάτου του Γιάσα (ρωσικά 'άκωδου). Ο Κούσινγκ είχε συλληφθεί κι' αυτός άιχμαλωτός. Κι' οι Γερμανοί είχαν προσπαθήσει να τόν πείσουν — όπως κι' άλλους 'Ιρλανδούς άιχμαλωτών — να προδώσει τους Άγγλους. Πίστευαν πως δε θα άρνιόταν, γιατί έξευσε την πατροπαράδοτη αντίπαθεία των 'Ιρλανδών για τους Άγγλους. Άλλ' ο Κούσινγκ προσποίηθηκε ότι δέχθηκε ενώ στην πραγματικότητα, συνεργαζόταν με τους πράκτορες της 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις.

Στό τέλος, οι Γερμανοί άνακάλυψαν τό διπλό παιχνίδι του και, τό 1943, τόν έκλεισαν στο είδικό στρατόπεδο άιχμαλωτών Σοντερλάγκερ, κοντά τό Βερολίνο, όπου στέλνανε μόνο εξαιρετικά πρόσωπα. Έκει λοιπόν ο Κούσινγκ γνώρισε τόν 'Ιάκωβο Τζουγκασβίλλυ — που, όπως κι' ο μικρότερος άδελφός του, προτιμούσε να χρησιμοποιή τό πραγματικό όικογενειακό του επίθετο.

Ο Γιάσα ήταν τότε 39 χρόνων. 'Εμοιαζε πολύ με τόν πατέρα του. 'Ηταν πολύ μελαγχρινός, άδύνατος, μετρίου άναστήματος. Είχε μια μορφή εύαισθητή. Και πραγματικά, ήταν τύπος συναισθητικός και όνειροπαλός.

Είχε άιχμαλωτισθεί στο Βιτέμπεκ, μαζί με τό συντάγμα πυροβολικού στο οποίο υπηρέτούσε. Για ένα χρονικό διάστημα κράτησε κρυφή την ταυτότητά του, άλλά ύστερα τόν φανέρωσε ένας άλλος άιχμαλωτός. Έτσι, οι Γερμανοί μάθαμε πως είχαν στα χέρια τους τό γιού τό Στάλιν και σκέφθηκαν πως θα μπορούσαν να τόν χρησιμοποιήσουν για τό συμφέρον τους.

Τό δόσανε λοιπόν ένα άνετο κατάνυια, τόν τρέφανε καλά, τόν περιποιόνταν. Ύστερα, τόν γύρισαν σέ διάφορα μέρη της Γερμανίας, για να δείξουν στον κόσμο τό ζωντανό αυτό 'ετρόπαιο'. Τόν δέχθηκε ακόμα κι' ο Γκαίρινγκ.

Άλλ' ο Γιάσα δεν ένοούσε να 'συνεργασθεί' μαζί τους. Τους περιφρονούσε κι' όταν μιλούσε σέ κανένα άξιοσημειωτικό, δεν άνάφερε καν τό βαθύ του.

Έτσι, πείσμωνσαν οι Ναζίδες και τόν στέλνανε στο στρατόπεδο του Σοντερλάγκερ, προσαρμένο, όπου ν' άποφασίζονταν τί θα τόν κάνανε.

Έκει, ο Γιάσα δε συνασπρεφόταν με τους άλλους άιχμαλωτούς. Έμενε κλεισμένος στον έαυτό του. Ο Κούσινγκ τόν χαιρέτούσε, τόν μιλούσε, άλλά δεν ήξερε ποιος ήταν. Τόμας όμως όταν έφτασε στο στρατόπεδο ένας άλλος Ρώσος άιχμαλωτός, άξιοσημειωτικός της αεροπορίας, άνηψιός και συνάντησε τό Μολότοφ — που ήταν τότε Υπουργός.

Έξωτερικόν τόν Σοβιέτ — και φίλος του γιού τό Στάλιν.

Ο 'Ιδιος εξήγησε στον Κούσινγκ γιατί ο Γιάσα ήταν διαρκώς κακόκεφος και άμυλητος. Είχε πέσει κι' αυτός, όπως τόσοι άλλοι άιχμαλωτοί, θύμα της γερμανικής προπαγάνδας, που επιδιόκε να σπάσει τό ήθικό του και την αντίστασή του. Τό γερμανικό ραδιόφωνο είχε ίσχυ-

ριστή ότι 'έπιασε' μια ρωσική έκπομπή, στην οποία ο Στάλιν άπάντωσε σ' ερωτήσεις που τόν κάνανε για τους Ρώσους άιχμαλωτούς.

«Δεν υπάρχουν Ρώσοι άιχμαλωτοί στη Γερμανία! Είχε δηλώσει δθέν ο Στάλιν. Όσοι δικοί μας βρίσκονται εκεί, είναι προδότες!»

Ύστερα τόν ρώτησαν για τό γιού του, που ήταν γνωστό πως είχε άιχμαλωτισθεί. Κι' αυτός άπάντησε πως «δεν είχε κανένα γιού, στα χέρια των Γερμανών».

Όταν τ' άκουσε ο 'Ιάκωβος απ' τους Γερμανούς, τού φάνηκε πως ο πατέρας του τόν άποκηρυξε, μ' αυτές τις λέξεις του.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ήταν γιός του Στάλιν απ' την πρώτη του γυναίκα Κατερίνα Σβάντιτσε, μια άπλη χωριατοπούλα, που την είχε παντρευτεί στα νεατά του. Δέ βρισκότανε δε ποτέ σε αγάδες σχέσεις με τόν πατέρα του, γιατί ήταν ένας τύπος δίχως θέλησι, χαμένος στα όνειρά του, μέτριος μαθητής στο σχολείο και χωρίς φιλοδοξίες. 'Επιπλέον, είχε παντρευτεί, παρά τη θέλησι του πατέρα του, με μια μολίστρα.

Ήταν λοιπόν φυσικό να πιστέψη πως ο πατέρας του δεν ήθελε να τόν ξέρει. Κι' αυτό τόν βύθισε σέ μελαγχολία.

Πέντε βδομάδες μετά τό φτάσιμό του στο στρατόπεδο, μια νύχτα έπεσε μια ντουφεκιά κι' άκολουθσαν φωνές, φασαρία... Ο Κούσινγκ ζύπνισε, κύτταξε έξω κι' είδε μερικούς Γερμανούς, συγκεντρωμένους κοντά στο ηλεκτρισμένο συρματοπλέγμα που τριγύριζε τό στρατόπεδο.

Έπειτα τόν φώναξε έξω ένας στρατιώτης και τόν πήγε κι' αυτόν έκει. Κι' ο Κούσινγκ είδε τότε τό Γιάσα Τζουγκασβίλλυ, σωριασμένον δίπλα σ' ένα ηλεκτροφόρο σύρμα και με μια τρύπα στο μέτωπο, απ' τη σφαίρα του φουρούς που τόν είχε πυροβολήσει!

Η πρώτη του σκέψι ήταν πως είχε άυτοκτονήσει. Άργότερα όμως έμαθε πως είχε επιχειρήσει να δραπέτευση — γιατί, όπως έλεγε συχνά, δεν πίστευε πως τό συρματοπλέγμα ήταν αληθινά ηλεκτρισμένο.

Οι Γερμανοί διατάζανε τόν Κούσινγκ να τυλίξει τό νεκρό με μια κουβέρτα. Ύστερα τόν πήραν από εκεί δύο στρατιώτες.

Τό πιθανότερο είναι ότι τόν μεταφέρανε στο γειτονικό στρατόπεδο συγκεντρώσεως Σαζενχάουζεν, όπου λειτουργούσαν συνεχώς τά κρεματόρια, άποτεφρώνοντας πτώματα.

Έτσι εξηγείται γιατί ο πατέρας τού Γιάσα δε μπόρεσε ποτέ να βρεί ούτε τά όστά τό γιού του.

Ο έρωτευμένος φαρμακοποιός

Η κ. ΖΟΡΙΜΠΕΛ ήταν ή πιο όμορφη και πιο πιστή σύζυγος της μόνης επαγγελματίας Προβινιάς ως την ήμερα, που ο κ. Σιμονέ έγκατέστησε τό φαρμακείο του στη γωνία του δρόμου, κοντά στο σπίτι της.

Ένα πρωί, ή κ. Ζοριμπέλ είχε μη τό φαρμακείο του κ. Σιμονέ, με τό σκοπό ν' αγοράση έντομοκτόνο, για να σκοτώσει τά κοινούλια, που βασάνιζαν κάθε νύχτα τ' αυτιά της.

Τί έπιθυμείτε, κυρία; τή ρώτησε μια φωνή σοβάρι και μελωδική.

Η κ. Ζοριμπέλ σήκωσε τό κεφάλι της και για πρώτη φορά είδε τόν κ. Σιμονέ. Έμοιαζε περισσότερο με πορφή, παρά με φαρμακοποιό. Κάτι τό θεϊκό υπήρχε στην ύψη του, στη γενειάδα του, στο βλέμμα του και στην άποστολική του χλωμάδα.

Τί έπιθυμείτε, κυρία; Ξαναείτε ή φωνή του φαρμακοποιού. Μα ή κ. Ζοριμπέλ δίσταζε ν' άπαντήσει. Πως μπορούσε να ζητήσει ένα βάνανσο και ποτατό έντομοκτόνο από άνθρωπο, που είχε υπεράνθρωπη όμορφιά;

— Θάθελα να μου δώσετε μια άσπιρην, ψιθύρισε τό τέλος. Με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε να έκστομίση τις δυό λέξεις. Έπειτα, ζαλισμένη, βγήκε από τό φαρμακείο, ενώ ο φαρμακοποιός, χαμογελώντας, ύποκρινόταν μ' ευγένεια.

Όταν γνώρισε στο σπίτι της, άισθανόταν πως κάτι έλειπε απ' τά κατάβαρα του στήθους της. Προσπάθησε να συγκεντρώσει τις σκέ-

ψεις της και δεν άφηνε να κατάρθει ή είχε σμύδη. Άπλωστάτα, είχε άφίσει ένα κομμάτι της καρδιάς της στο φαρμακείο του κ. Σιμονέ!

Φυσικά, δε μπορούσε να χάνη τίποτ' άλλο, παρά να γνώση για να τό ξαναπαρή. Μα οι συχνές έπισκέψεις στο φαρμακείο θα κατέληγαν να μην είναι άξυνόμενες για την καλή ήμνη, που είχε στη γειτονιά. Στην Προβινιά, ο κόσμος έχει τά μάτια άνοιχτά και τη γλώσσα λιμενή. Καί, έξαφνα, μια μέρα, ή κ. Ζοριμπέλ, ενώ ως τότε διητηρείτο άριστα στην ύστε γεία της, άρρώσθησε. Έλεγε πως ένοιωσε κομμάτι, ήμικρανία, άναυτοχίλια. Η άρρώσθη της δεν ήταν από εκείνες, που όίχονταν από άσθμα στο χροβάτι, μα από τις ευγενικές παθήσεις, που προκαλούν τό ένδιαφέρον και την εκτίμησι. Έπέφερε από άδυναμία τών πνευμόνων, από άναμια κι' απ' τ' άτέλειωτη σειρά τών καρδια-

— Τό γιατρό της, που πήγαινε άρκετές φορές τό βδομάδι, δεν παρόλεψε να έπαυλαίβει:

— Σας πασκαλώ, γιατρέ, μη διατάξετε να μου παραγγείλετε όσα φάρμακα θέλετε. Έχω στομάχι γερό. Και θέλω να γίνω καλά, όσο τό δυνατόν γρηγορότερα.

Κι' ο γιατρός έγραψε συνταγές με τόσο πολύπλοκα φάρμακα, που ο κ. Σιμονέ κι' ο βοηθός του, για να τις έκτελέσουν, άναγκάζονταν να κάθωνται και τη νύχτα άκούρη.

Από την άλλη μεριά, κι' ο κ. Ζοριμπέλ ήταν πολύ άνήσυχος. Η κατάσταση της γυναίκας του τόν κρατούσε σέ διαρκή ταράχη.

— Άγαπητή μου, τίς έλεγε, πόσο λυπόμηνι που σε βλέπω έτσι! Να λοιπόν, χονοχί μου, τόν έκατό σου. Μην παραιμής να κάνεις ότι χρειάζεται για να ξαναβρεις την ύγεια σου...

Και, πραγματικά, ή κ. Ζοριμπέλ δεν παραιμώσε τίποτα. Έτσι, κάθε μέρα, είχε ένα πρόσγνυια: Πήγαινε στον κ. Σιμονέ κι' άπολαμβάνε την ευτυχία, που της έδινε ή παρουσία του, ή διαρκώς και περισσότερο προσφιλής...

Ο έρωτας της ήταν από εκείνα τά ασθήματα, που ικανοποιούνται με βλέμματα, με σφιγμένα χείλη, που τρέφονται με λίγα λόγια και πολλή σιωπή.

Η κ. Ζοριμπέλ δε χόρτανε να κοιτάζει τόν κ. Σιμονέ. Τί όμορφος, που ήταν! Πόση χάρη είχε κάθε του κίνησι! Τά μακρόν και λευκά χέρια του έμοιαζαν με φτερά, που χάιδευαν τά σιαλικά και τόν δροσφιλό βάμβακα. Από καιρό σε καιρό ο φαρμακοποιός άναστενάζε. Και τότε τό βλέμμα του έπαυσε άπείραντη έκφρασι μελαγχολίας.

Μ' αγαπάς! συλλογιόταν ή κ. Ζοριμπέλ. Μ' αγαπάς, μα δεν τολμείς να μου τό έξομολογήθεις!...

Για να έπισπείνη αυτή την όμολογία, ή κ. Ζοριμπέλ κατάλαβε ότι ο καλύτερος τρόπος ήταν να ένδιαφερόντο για τό φαρμακείο του. Και της πέρασε ή ιδέα, ότι ως τότε είχε παραιμώσσει την ήγεια του σπύγγου της. Έτσι, με τό πιο άσπμαντο κρυολόγημα, ο κ. Ζοριμπέλ φροτωνόταν με καταπλάσματα, γέμισε τό στομάχι του με φάρμακα και τό δέμα του έλεγε γίνει σά σφουγγάρι απ' τις έ-

Κοιμάσαι ξένοιαστα...

...Κι' άς σε περιμένει τό πρωί ή μπουγάδα!...

Γιά σένα τώρα που κοιμάσαι πλένει τό ΕΥΡΗΚΑ! Τό πρωί μ' ένα ξέβγαλμα χωρίς τρίψιμο ή μπουγάδα σου δώ είναι έτοιμη!

ΕΥΡΗΚΑ

ΠΛΕΝΕΙ ΓΙΑ ΣΑΣ - ΚΑΤΑΡΕΙ ΤΗΝ ΜΠΟΥΓΑΔΑ

νέσεις και τους όρους.

Τόσος ζήλος και σιγουριά του φερότης δε μπορούσαν ν' αφήσουν αδιάφορο τον αγαθότατο κ. Ζοριμπέλ.

— Πόσο πολύ μ' αγαπάει! ψιθύριζε ο φτωχός σύντροφος.

— Όστόσο, μιά μέρα, καθώς ή κ. Ζοριμπέλ γράφει απ' το φαρμακείο, φορτωμένη με νέα φάρμακα, βρήκε το σύζυγό της πολύ άσχημα. Ο δυστυχής είχε τρομερούς πόνους. Κάλεσαν το γιατρό. Διαπίστωσε γενική δηλητηρίαση. Η αιτία δεν άγγιξε ν' ανακαλυφθεί. Σε κάτι σκονάκια, που ο κ. Ζοριμπέλ έπαιρνε για να ζωνεύει εύκολα, ο φαρμακοποιός είχε ανακατέψει — πάνω σε μεγάλη άγνοια — αντί για μαγνησία, ένα δραστικό δηλητήριο.

Η κ. Ζοριμπέλ θα έδινε τη μισή της ζωή για να μη γίνει γνωστό το σφάλμα του φαρμακοποιού. Μά, την άλλη μέρα, η είδηση διάδοθηκε σ' όλη την Προβηνιά. Και η Δικαιοσύνη ανακατέστησε άπροσκλητη στην υπόθεση. Η νεαρή γυναίκα δεν ξεκολλούσε πιά απ' το προσκέφαλο του άντρα της. Μά η σκέψη της βοσκοτόαν διουγκώσ κοντά στο φαρμακείο.

Τέλος, στις ένδεκα το πρωί της άλλης ημέρας, η υπηρεσία του σπιτιού, που είχε πάει στην αγορά, γύρισε φορτωμένη ψώνια και καινούργιες ειδήσεις.

— Λοιπόν; τη ρώτησε ή κ. Ζοριμπέλ.

— Νά, κυρία, απάντησε ή υπηρεσία, ο αστυνομικός έκανε α-γαυοίσεις. Έξαιρέτως, ότι αυτός ο άμοιρος φαρμακοποιός δεν ήταν τελευταία στα καλά του, γιατί ο έρωτας... βλέπετε...

— Η κ. Ζοριμπέλ, ακούγοντας τα λόγια αυτά, έφερε τα χέρια στην καρδιά της. Ο έρωτας; Όρισμένους ήταν μαζί της έρωτευμένος! Μά ήταν αυτό ποτέ δυνατόν;

— Ναι, εξαικούθησε ή υπηρεσία, ο κακομοιός ομολόγησε πως είχε γίνει τρελλός από τον έρωτα και πως σίγουρα θα γινόταν άφορη δυστυχία, αν δεν τον άφηναν να την παντρευτεί...

— Νά την παντρευτεί; Μά ποιών λοιπόν; τσαύισε ή κ. Ζοριμπέλ, άναστατωμένη.

— Ποιών; άπόρησε ή υπηρεσία. Μά αυτήν δά, που τον είχε παρακαλέσει τον άνθρωπο! Τη Στέλλα, την κόρη του συμβολαιογράφου... Μά, κυρία! Τι έχετε, κυρία μου;...

— Η κ. Ζοριμπέλ, άνιχναν ν' άκούση περισσότερα, είχε σωριαστεί άναίσθητη.

Όταν συνήλθε και ξανάνοιξε τα μάτια της, είδε το γιατρό, που έσκιβε συνθροπός από πάνω της. Άμέσως ή δυστυχισμένη κατάλαβε πως αυτή τη φορά ήταν άρρωστη στ' αλήθεια.

— Άγαπητή κυρία, είπε ο γιατρός, αυτή τη φορά πρέπει να κυττάξετε στα σοβαρά την ύγεια σας. Φοοντίστε τον έαυτό σας. Θά σ' παραγγείλω μερικά φάρμακα.

Μά ή κ. Ζοριμπέλ πετάχτηκε άπάνω και φώναξε με άπόγνωση:

— Γιατρέ μου! Παραγγείλετε, ό,τι θέλετε, ήλεκτροθεραπεία, λουτρά, αθιυποβολή, πέστε ακόμα να μού φέρουν όποια θαιματογογή εικόνα έξορτε! Μά για τ' όνομα του Θεού, όχι πιά φάρμακα! Όχι άλλα φάρμακα, γιατί μου! Δεν άντέχω πιά!...

ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΟΦ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκάστην 9—3. Τά άπο- γεύματα μόνον επί συνεντεύξει. Καρ. Τρικούπη 113. — Τηλ. 613.610. ΟΙ κλα 70.752.

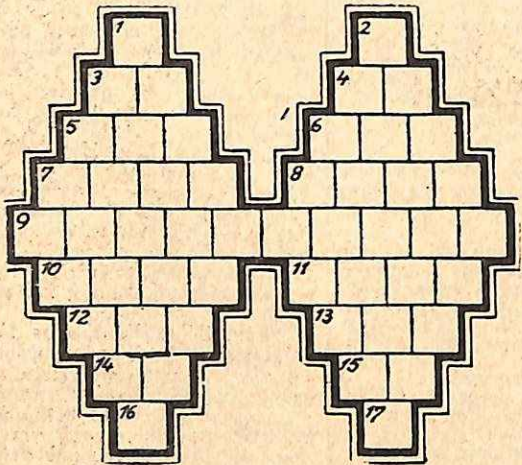
Γιά μικρούς

Δίδυμη διπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια 1 και 2, μέσα στα όποια θα τοποθετήσετε το ίδιο φωνήεν, συμπληρώστε το σχέδιο με λέξεις, των όποιων σας δίνουμε πιά κάτω τις σημασίες.

Γιά κάθε λέξη, μέχρι την ένατή, θα χρησιμοποιήτε όλα τα γράμματα της προηγούμενης αναγραμματισμένης ή όχι, συν ένα καινούργιο.

Έν συνεχεία δέ ή κάθε λέξη θα σχηματίζεται με τα γράμματα της προηγούμενης της μείον ένα, για να φτάσετε στα τετραγωνίδια 16 και 17, μέσα στα όποια θα τοποθετήσετε το ίδιο φωνήεν, που είχατε θάλει και στα δύο πρώτα (1 και 2).

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Φωνήεν.
- 2) Φωνήεν.
- 3) Αιγυπτιακή θεότητα.
- 4) Άρθρο.
- 5) Άρχη συμπεράσματος.
- 6) Μεταδίδει ειδήσεις.
- 7) Πρόθεσις.
- 8) Ράφημα.
- 9) Δίδεται από σκηνής.
- 10) Σόζυγος θιλικού προσώπου.
- 11) Μέρος αυτοκινήτου.
- 12) Φύλαρχος.
- 13) Ίδεια.
- 14) Δηλώνει συγκατάθεσι.
- 15) Άνθη.
- 16) Φωνήεν.
- 17) Φωνήεν.

Όμοιόμορφα έλλιποςύμφωνα

Συμπληρώστε τα τρία κάτωθι φωνήεντα:

Ο Υ Ο

με διάφορα σύμφωνα, έτσι ώστε να σχηματίσετε λέξεις με τις ακόλουθες σημασίες:

- 1) Ένοχλει όσους κοιμούνται.
- 2) Μέταλλον.
- 3) Γιά τον Τσάβριτλ έχει γίνει έμβλημα.
- 4) Ήθική σοπία.
- 5) Δυσχερής (μεταφ.).
- 6) Καλαωθήσια.
- 7) Σκύλος των βοσκών.
- 8) Στερείται μιάς των ασθήσεων.
- 9) Συμπληρώνει ένα γεύμα.
- 10) Έχει ωραία μαλλιά.
- 11) Είναι ο ήλιος.
- 12) Σπουργίτης.
- 13) Συμβάλλει στην άμυνα.
- 14) Πολλά, που δέ φημίζονται για την έξυπνάδα του.
- 15) Θαμπός.
- 16) Πτηνό που θυμίζει μοναξιά.
- 17) Άνθρωπος ανήθικος, άποστών.
- 18) Χυμός φρούτων.
- 19) Τμήμα του ανθρώπινου σώματος.
- 20) Στέγη έκκλησιών.

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	=	Τέρας της μυθολογίας.
2 0 6 7 8 9 0	=	Βυζαντινός αυτοκράτωρ. ..
3 0 6 7 8 9 0	=	Μυθός.
4 8 2 6 2 6	=	Έπαναλαμβάνονται συχνά.
5 6 8 5 6 8 9 0	=	Μυθολογική κόλασις.
6 7 8 2 9 3	=	Χρονικό έπιρρημα.
7 1 3 9 0	=	Ψάλλεται.
8 6 3 5 6 8	=	Έφύρεσι του τελευταίου πολέμου.
9 7 8 6 3 2 9 3	=	Πολύτιμο όρυκτο.
0 6 5 7 8 9 0	=	Άνδρας με... ούρα.

Τό ίδιο γράμμα άντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΥΛ

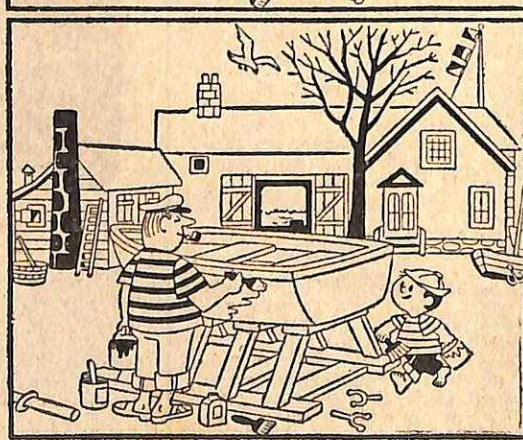
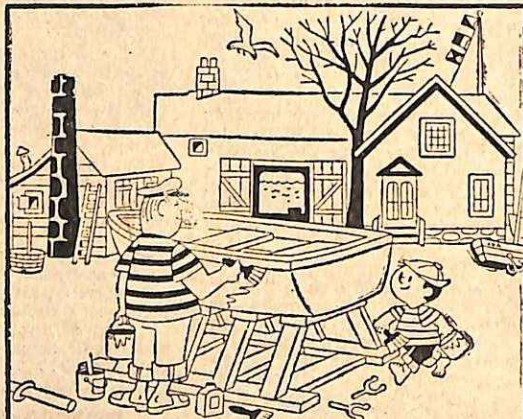
Άπρόεπτα

- 1) Ποιός σύνδεσμος έθρεκεται στο σώμα σου διπλός;
- 2) Πότε ο σκύλος είναι και στύλος;
- 3) Μπροστά σε ποιών και ο πιο άγέρωχος θασιλιάς σκύβει το κεφάλι;
- 4) Τι διαφέρει ο κλέφτης από το ράφτη;
- 5) Ποιός Γάλλος στρατηγός δεν έμεινε ποτέ στο σκοτάδι;
- 6) Σε ποιά χώρα δέ θα έπρεπε κανονικά να ελέγχεις ούτε τη μήτη σου;
- 7) Ποιό είδος μελάνης είναι συγχρόνως και θάλασσα της Άσίας;
- 8) Ποιού ρήματος ο άόριστος είναι συγχρόνως και πόλις της Μακεδονίας;
- 9) Ποιό πτηνό είναι συγχρόνως και άκρωτήριο της Έλλάδος;
- 10) Ποιά πέλις δέ θα γεράση ποτέ;

Άναγραμματισμός

Κοιτάξεις κι' αγωνίζεσαι, για τούτο νύχτα-μέρα είτε ύλκό, είτε ήθικό. Τώρα τ' αναγραμματίζεις; Στο Λίδανο εκεί πέρα, ωραίο το θέλεις κι' άψηλό.

20 μικροδιαφορές

Οι δύο αυτές εικόνες φαίνονται έκ πρώτης όψεως έντελός όμοιες κι' όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. Άν θέλετε να υπερφανέσεθε για την παρατηρητικότητα σας, πρέπει να βρήτε και τις 20 αυτές μικροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας.

Τό παιχνίδι γίνεται πιο ένδιαφέρον, αν πάρουν μέρος σ' αυτό δύο ή και τρεις παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει εκείνος, που θα βρει πρώτος και τις 20 μικροδιαφορές ή εκείνος που θ' ανακαλύψει τις περισσότερες μέσα σε χρονικό διάστημα, που καθορίζεται προκαταβολικά.

Οι λύσεις στη σελίδα 72

Μαζί με «προικιά» άξιας 8.000 δραχμών

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΓΙΑ ΔΥΟ ΑΤΟΜΑ

...Δωρεάν στην Ίταλία ή στη Γαλλία

Φυσικά, είναι αλήθεια. Με όλα τα έξοδα μεταβάσεως, διαμονής και έπιστροφής πληρωμένα, ή Δεκάριζα, ή φίμα των μεγάλων έπιτυχιών, μιά προσφέρει σά δωρο χαράς — πρώτο βραβείο του μεγάλου τετραετούς διαγωνισμού για τα πεντάχρονα της, που άρχισαν την 1 Ίουλίου 1962, προχθές δηλαδή — τον πιο άλησμόνητο, τον πιο γοητευτικό μήνα της ζωής μας. Μαζί με τον άνθρωπο, που άγατάμε (το ταξίδι είναι για δύο άτομα), στις μαγευτικές τοποθεσίες της Γαλλίας ή της Ίταλίας, μαζονά από την καθημερινότητα και τη ρουτίνα της ζωής: κάτι, που δεν τολμήσαμε να όνειρευτούμε. Μαζί με το γοητευτικό αυτό ταξίδι, ή Δεκάριζα προσφέρει, φυσικά, δωρεάν, στην πρώτη νικήτρια, «προικιά» σε πλεκτά Δεκάριζα της άπολύτου έλλογής της, άξιας 8.000 δραχμών.

Τέσσερα μέρη έχει ο συναρπαστικός αυτός διαγωνισμός. Και, για να μην άγωνιάτε πιά, σας παρουσιάζω άμέσως το πρώτο μέρος του διαγωνισμού.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρόκειται για τρεις εύκολες, άπλες έρωτήσεις που δεν έχουν παγίδες και που θέλουν μόνο λίγη σκέψη:

1. Γιατί αγοράζω πλεκτά Δεκάριζα; Τι πάρα πάνω έχουν από τα άλλα πλεκτά που πουλιούνται στην αγορά;

2. Άν ήμουν εγώ ή πρώτη νικήτρια του τετραετούς διαγωνισμού της Δεκάριζα, ποιά χώρα θα έπιθυμούσα να έπισκεφθώ; Τήν Ίταλία ή τη Γαλλία; Άπό ποιές πόλεις θα ήθελα να περάσω και πόσες μέρες θα ήθελα να παραμείνω σε κάθε μιά απ' αυτές; (Σημειώστε με κάθε λεπτομέρεια το «όδοιπορικό» (ITINERAI-RE) που θέλετε ν' άκολουθήσετε, άρχίζοντας το από την Πειραιά και τελειώνοντας το πάλι στην Πειραιά. Σημειώστε, δίπλα στην κάθε πόλι που θέλετε να έπισκεφθώ, πόσες μέρες θέλετε να μείνετε, τι θέλετε να δώτε, κλπ. Τό όδοιπορικό σας πρέπει να διαρκεί 30 μέρες).

3. Άν ήμουν εγώ ή πρώτη νικήτρια του τετραετούς διαγωνισμού της Δεκάριζα, ποιά εί-

δη της άξιας έν συνόλω 8.000 Δραχμών θα διάλεγα για τό ταξίδι μου στην Ίταλία ή στη Γαλλία; (Περιγράψτε λεπτομερώς κάθε μοντέλλο που θα διαλέγατε, βάζοντας, δίπλα στο καθένα, και την τιμή του. Τό σύνολο πρέπει να είναι 8.000 Δραχμές).

Εύκολο δεν είναι το πρώτο μέρος του διαγωνισμού; Εύκολο, ωραίο και εύχαριστο.

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΜΜΕΤΟΧΗΣ Έχουν όλοι. Χωρίς κανέναν άπολύτως περιορισμό φύλου, ηλικίας, έθνικότητας, τόπου διαμονής. Φτάνει να έχετε μιάν άπόδειξη λιανικής πώλησεως (με ήμερομηνία από 1 Ίουλίου 1962 και πέρα), των καταστημάτων Δεκάριζα Άθηνών, της όδου Πατησίων 141 (στη στάσι Κεφαλληνίας) και της στοάς της όδου Έρμού 6 (δύο βήματα από τό Σύνταγμα) ή του Τμήματος Πλεκτών Δεκάριζα των καταστημάτων Νικολάου της Θεσσαλονίκης, στην όδο Νέα Μεγάλου Άλεξάνδρου 20 (πρώην Τσιμισκή), που πωλούν κατ' άποκλειστικότητα τα προϊόντα της Δεκάριζα στην σημερινή τους.

Έτσι, όποια θέλει να λάβη μέρος στο διαγωνισμό αυτό, δεν έχει παρά να πάει ένα επιστολόχαρτο. Να γράψι: «Έλθω να λάβω μέρος στο μεγάλο τετραετές διαγωνισμό της Δεκάριζα» και από κάτω, καθαρά και ένδανύγνωστα, να σημειώση τ' όνομά της, τό επώνυμό της και την άκριβή της διεύθυνση (όδός, αριθμός, πόλις, κράτος). Να καρφιάσει στο επιστολόχαρτο αυτό και μιάν άπόδειξη λιανικής πώλησεως, όπως σας είπα παραπάνω, προσέχοντας ή ήμερομηνία της άποδείξεως να είναι από 1 Ίουλίου 1962 και πέρα. Να κλείση τα δύο αυτά καρφισμένα χαρτά σ' ένα φακέλλο, να γράψι απ' έξω: ΔΕΚΑΡΙΖΑ, Έρμού 6, Άθήνας, και να τον ταχυδρομήση. Μ' αυτό, έγινε ήδη ύποψηφια νικήτρια.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΜΕΡΗ του διαγωνισμού μπορούν να στείλουν μόνον όσες έχουν δηλώσει συμμετοχή στο διαγωνισμό, κατά τον τρόπο που σας είπα πιά πάνω. Οι άπαντήσεις πρέπει άπαρατήτως να είναι καθαρογραμμένες. Γράψι με την άνεσί σας και με τη συνθημιμένη γλώσσα που μιλάτε. Θά ληφθί υπ' όψη ή ούσία των όσων

«Συμμετέχω στον διαγωνισμό σου μ' όλην μου την καρδιά, μ' όλο μου τό μυαλό και μ' όλες μου τις άποδείξεις» γράφει στην Δεκάριζα ή Πάση Δεβέντη από την Κω, όπου γυρίζει σαν πρωταγωνίστρια, δίπλα στον Βέγγο, τις δύο καινούργιες ταινίες της, τον «Δαιμόνιο Ντετέκτιβ» και τον «Τρελλό έν όνειρο». Και στις δύο της ταινίες ή Πάση είναι ντυμένη άποκλειστικά Δεκάριζα. Τι σας λέει αυτό τό μαγευτικό μερσερίζε πλεκτό σύνολο — χαμηλό πανταλόνι και κοντό μπλερό γρανισμένο Δεκάριζα — σε στύλ Σαιν Τροπέ; Δέ θα τό παίρνατε και σεις εύχαρίστως μαζί σας στην Έδωάπη;

γράφετε και όχι οι «φιλολογικές εξάρσεις».

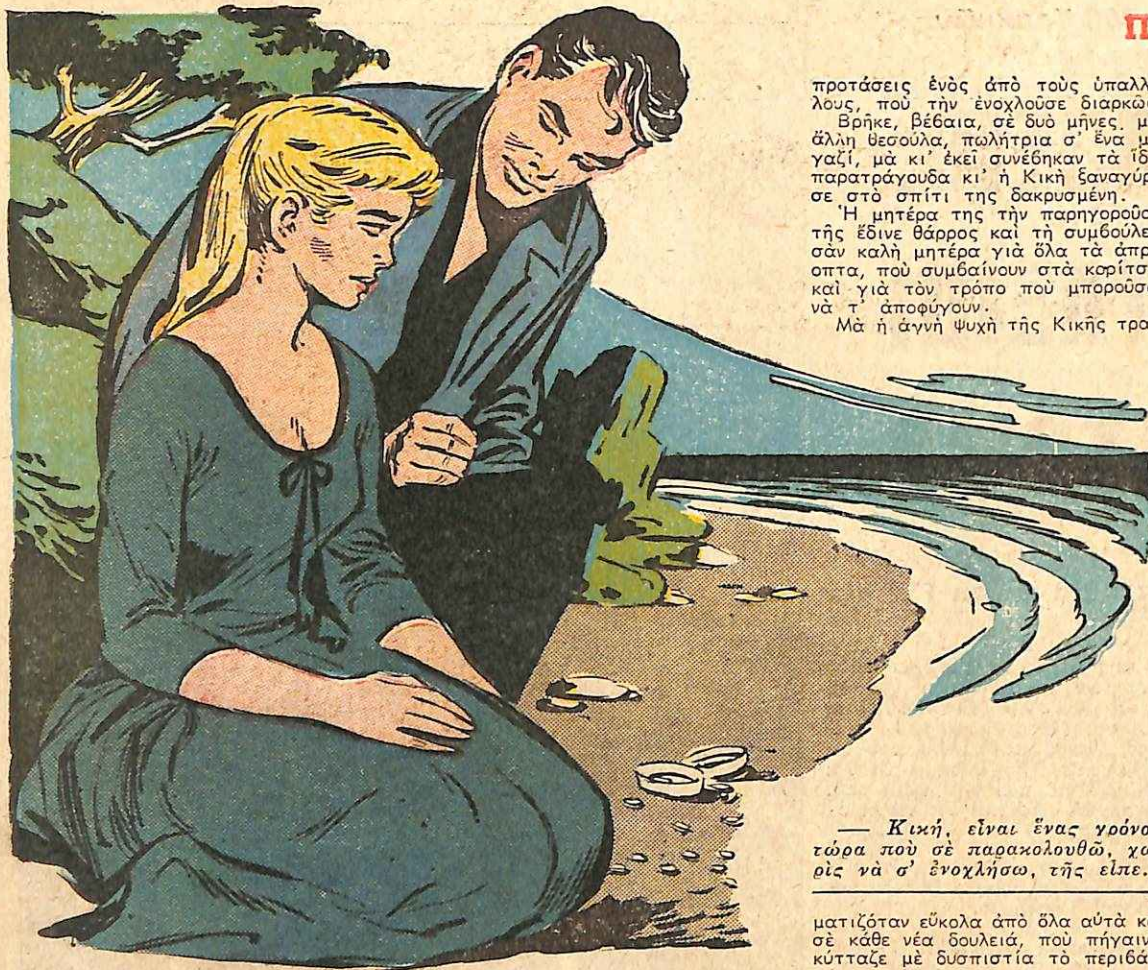
ΘΑ ΒΡΑΒΕΥΘΗ, φυσικά, ή πιο σωστή, ή πιο έμπεριστατωμένη και ή πληρέστερη άπάντησις. Θά διερωτηθήτε, όμως, τώρα, τι θα γίνει σε περίπτωση που σωστής και πληρείς άπαντήσεις στείλουν περισσότερες από μιάν ύποψηφια; Ποιά θα πάση τό πρώτο βραβείο, αν είναι δύο ή περισσότερες οι άιοιστες; Ένα είναι βέβαιο, ότι ΔΕΝ πρόκειται να γίνει κλήρωση μεταξύ των άιοιστων. Αυτό είναι κάτι πολύ συνηθισμένο, και τις περισσότερες φορές δημιουργεί δυσάρεσκει.

Τό πιο δίκαιο είναι, κατά τη γνώμη μου, μεταξύ περισσότερων άορίστων και ίσαξίων άπαντήσεων, να βραβευθί ή πιστότερη Δεκάριζα. Δέ νομίζετε; Πως θα βρούμε, όμως, την πιστότερη Δεκάριζα; Δεν ύπάρχει άλλος τρόπος να τη βρούμε παρά από τις άποδείξεις — με ήμερομηνία από 1 Ίουλίου 1962 και πέρα, που θα μπορούση να προσκομίσουν, σε περίπτωση που είναι περισσότερες από μιά οι άιοιστες και ίσαξίες άπαντήσεις, ή Δεκάριζα θα έπαιση απ' όλες να της προσκομίσουν τί άποδείξεις έχουν. Καί θα πάση τό βραβείο αυτή που έχει τό μεγαλύτερο ποσόν σε άποδείξεις.

Έτσι, ενώ για την έγκυρότητα της συμμετοχής μας στο διαγωνισμό δέ χρειάζεται να στείλουμε παρὰ μιά και μόνη άπόδειξη, μαζί με την άναγγελία συμμετοχής μας στο διαγωνισμό, στην αρχή, μπορούμε, αν θέλουμε, είτε μαζί με τις άπαντήσεις μας, είτε άφου στείλουμε τις άπαντήσεις μας, καθ' όλη τη διάρκεια τους διαγωνισμού, να στέλνουμε τις άποδείξεις, που έν τω μεταξύ θά φωνίζουμε, ώστε να πλουτίζεται ή μερίδα μας. Έτσι, σε περίπτωση που θά είναι περισσότερες άιοιστες, δέ θα άφειθούμε στην τύχη, διότι, όπως είπα, δεν πρόκειται να γίνει κλήρωση μεταξύ των άορίστων και ίσαξίων άπαντήσεων, αλλά θά βραβευθί μεταξύ των άορίστων και ίσαξίων άπαντήσεων, ή πιστότερη Δεκάριζα.

Και τώρα, αγαπημένες μου φίλες, άφήστε τον έαυτό σας να κλείση τα μάτια και να όνειρευθί. Σας περιμένει ο πιο εύτυχισμένος μήνας της ζωής σας, ντυμένη στις κομψότερες δημιουργίες της Δεκάριζα, σ' ένα παραδεισο όμορφιάς, στο πνεύρο του ανθρώπου που αγαπάτε περισσότερο. Χωρίς μένινες, χωρίς σκοτούρες, χωρίς σκέψεις. Ένα όνειρο, που είναι τόσο εύκολο να γίνει μια γοητευτική πραγματικότητα!

ΝΤΕΠΗ Κ.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

προτάσεις ενός από τους υπαλλήλους, που την ένοχλούσε διαρκώς. Βρήκε, βέβαια, σε δύο μήνες, μία άλλη θεοσούλα, πωλήτρια σ' ένα μαγαζί, μα κι' εκεί συνέβηκαν τα ίδια παρατράγουδα κι' η Κική θαναγύρισε στο σπίτι της δακρυσμένη.

Η μητέρα της την παρηγορούσε, της έδινε θάρρος και τη συμβούλευε σαν καλή μητέρα για όλα τα απρόοπτα, που συμβαίνουν στα κορίτσια και για τον τρόπο που μπορούσαν να τ' αποφύγουν.

Μα η άγνη ψυχή της Κικής τραυ-

σεδόταν το πένθος της και τη λύπη της.

★

Έτσι, την ημέρα εκείνη, μία Πέμπτη απόγευμα, η Κική, απογοητευμένη από τη ζωή, δίχως θάρρος, δίχως ελπίδες για το μέλλον, βρέθηκε χωρίς χρήματα για ν' αντιμετώπιση τις πρώτες ανάγκες της.

Τη φόβιζε ο κόσμος και δεν τολμούσε να πάη να γυρέψη δουλειά πουθενά.

Χρυστούσε και τρία νοίκια και στο πορτοφολάκι της δεν έμενε παρά ένα πενήντακο, το υπόλοιπο από τις λίγες οικονομίες της μητέρας της.

Πώς θα ζούσε; Πώς θ' αντιμετώπιζε την κατάσταση; Να πουλήση τα λίγα επίπλα, που είχε; Μα, πώς να τ' αντικαταστήση αργότερα;

Το λίγο θάρρος που είχε, την είχε εγκαταλείψει κι' αυτό.

Κλεισμένη στο χαμηλότατο δωμάτιό της, που έμοιαζε σαν τάφος τη στιγμή εκείνη της απελπισίας της, πήρε, αυτή η άτολη, την πιο τολμηρή απόφαση: να πεθάνη!...

— Τι τη θέλω τη ζωή; Είμαι η πιο δυστυχισμένη κοπέλλα στον κόσμο! Έλεγε.

Και σηκώθηκε με απόφαση, έφαγε στα συρτάρια της, μάζεψε κάτι ναρκωτικά φάρμακα, που έπαιρνε τον τελευταίο καιρό η μητέρα της, τάκλεισε στο τσαντάκι της κι' έφυγε από το σπίτι.

Πού πήγαινε; Να βρή μια ήσυχη, ρομαντική γωνιά, μακριά από το σπίτι της και τον κόσμο, για να βάλει ένα τέρμα στα βάσανά της.

Άλλαξε δυο λεωφορεία για να φτάση σε μία ακρογιαλιά. Η ρομαντική ψυχή της και στις τελευταίες στιγμές, ακόμη, αποζητούσε κάτι το άγιο, το άσυνθητο.

Η άμμουδιά ήταν έρημη, ο ήλιος έγερνε στη δύση του, τ' αεράκι φυ-

— Κική, είναι ένας γόνος τώρα που σε παρακολουθώ, γω-
ρίς να σ' ένοχλήσω, της είπε.

ματιζόταν εύκολα από όλα αυτά και σε κάθε νέα δουλειά, που πήγαινε, κутταζε με δυσπιστία το περιβάλ-

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΟ λευκό χρώμα είναι πάντα συνδυασμένο με τις καλοκαιρινές ημέρες, αλλά ιδιαιτέρως έφέτος θα το δούμε να παίζει μεγάλο ρόλο στο γυναικείο ντύσιμο.

Λευκές κοτονάντ κι' ακόμη περισσότερο λευκά λινά θα σάς δώσουν την εικασία να εφαρμόσετε τη μεγάλη μόδα του λευκού. Άλλωστε, μόνο η εμφάνιση αυτού του χρώματος, σκορπίζει μια δροσερή νότα, στη ζεστή ατμόσφαιρα. Τα άπλα πρωίνα φορέματα, τα πιο λουσάτα απογευματινά και τα ντε-πιές, μπορούν να είναι λευκά. Μα είναι ανάγκη να πούμε πόσο εύαίσθητο είναι αυτό το χρώμα και πόσο πρέπει να είναι άμεμπτο;

Τα λευκά λινά και ήμιλινα θα φιγουράρουν ιδιαίτερος στην κόψη του σεμιζέ.

Άλλοτε θα παρουσιάζουν μια γραμμή έντελως ίσια και άλλοτε μερικές πιέττες στη φούστα, θα προσδίδουν ένα κάποιο φάρδος, που είναι κι' αυτό τόσο πολύ της μόδας.

Στόν τύπο των ντε-πιές θα δούμε να συνδυάζεται η φούστα, που συνοδεύεται από ένα ξεχωριστό κορσάζ, κομμένο αν φόρμ, ώστε να σχηματίζει μπάσκα.

Το κορσάζ αυτό έχει άνετο άνοιγμα λαμού, σε σχήμα στρογγυλό, δβάλ ή τετράγωνο, και δεν έχει διόλου μανίκια. Έν ανάγκη, ένα μικρό έκταλο πλάσι διευκολύνει το πέρασμα από το κεφάλι, ενώ η ζώνη αν φόρμ κι' ένα μέρος του κορσαζ κλείνουν με έκταλο στο πλάι.

Πολύ σκεπτόσυκο είναι να συμπληρώνεται το κορσάζ στο ένα μπροστινό πλάι, με εξωτερική τσέπη και καπάκι.

Την ίδια τσέπη βάσαμε, αν θέλουμε, και στη φούστα, από το αντίθετο όμως πλάι.

ΛΕΥΚΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ ΜΕ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ο συνδυασμός της λευκής φούστας με ξεχωριστό μοιόμορφο κορσάζ, επιτρέπει να χρησιμοποιήσετε την ίδια φούστα και με μία μπλούζα χρωματιστή ριγωτή, καρδεδάτη, με πονά ή, ό,τι άλλο σάς άρξει.

Όλα συνηθίζονται και είναι ωραϊότατα, γιατί το φανταζι της μπλούζας, όποιον κι' αν είναι, παρουσιάζει μια ωραία αντίθεση με τη λευκή φούστα. Έτσι, με ένα λευκό ντε-πιές, μπορείτε να έχετε πολλές εμφανίσεις με διάφορες μπλούζες.

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΩΣ ΦΟΝΤΟ

Τη μεγάλη μόδα του λευκού θα τη δούμε να κυριαρχεί και στα σταμπάτα. Δηλαδή, πλεονάζουν έφέτος τα σταμπάτα, που συνδυάζουν τους διαφόρους χρωματισμούς τους πάνω σε λευκά φόντα.

Φορέματα και ντε-πιές χρησιμοποιούν τα εθιμα αυτά θράσματα και σε βαμβακερά και σε μεταξωτά.

Στά ριγωτά επίσης θα βλέπουμε να κυριαρχεί το λευκό, μαζί με τα άλλα χρώματα. Το ίδιο και στα καντριγιέ, όπου οι πολύχρωμες διασταυρούμενες ραβδώσεις, θα εμφανίζονται πάνω σε λευκά φόντα.

Λευκό σύνολο: φούστα-μπούστας-μπάσκα.

ΚΟΝΤΑ ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

ΕΙΧΕ μείνει μόνη, ολόμοναχη η Κική, εδώ και τρείς μήνες.

Η μόνη παρηγοριά της, ο μόνος της συντροφος, η μητέρα της, είχε πεθάνει μια νύχτα κι' άφισε την Κική έρημη κι' ανήμπορη να παλέψει με τις ανάγκες της ζωής.

Δεν ήταν μικρή η Κική. Είχε ξεπεράσει τα είκοσιδύο χρόνια, είχε βγάλει το γυμνάσιο κι' είχε μία μικρή θεοσούλα.

Ολ' αυτά όμως δεν τη βοήθησαν σε τίποτα για να σκληρύνει την ενίσθητη ψυχή της και ν' αντικρύσει την πραγματικότητα από τη σωστή της όψη.

Η Κική πετούσε ακόμη στα σύννεφα και θαρούσε, πώς δίχως τη συμπαράστασι της μητέρας της, τίποτα δε μπορούσε να γίνει.

— Η καμένη η μητερούλα! Έλεγε αναστενάζοντας και βούρκωναν τα μάτια της από τα δάκρυα.

Μα δεν είχε άδικο να τη συλλογίζεται τόσο πολύ και να κλαίει συνεχώς για το θάνατό της.

Όταν ο μακαρίτης, ο πατέρας της πέθανε, η Κική δεν ήταν παρά τριών χρόνων κοριτσάκι. Θυμόταν μόλις άχνά τον κόσμο, που είχε πλημμυρίσει το σπίτι τους στην κηδεία του. Κι' ήταν όλοι πρόσωπα σοδαρά, καλοντυμένα, γιατί ο πατέρας της ήταν ένας καθηγητής, που τον εκτιμούσαν όλοι οι συναδελφοί του. Αυτόν τον πολύ κόσμο τον θυμόταν η Κική και γι' αυτό της έκανε εντύπωση ότι στην κηδεία της μητέρας της είχαν έρθει μόνο μερικές γειτονίσες.

Μα, η μητέρα της ήταν μία φτωχή χωριατοπούλα, που μορφώθηκε κοινωνικά μόνο, από την εποχή, που παντρεύτηκε.

Κι' όμως έμεινε πιστή στη μνήμη του μακαρίτη κι' είχε βάλει σκοπό στη ζωή της, να μορφώσει την κορούλα της, την Κική.

Όσα προξενία κι' αν της πήγαν, τάδιδε.

— Έχω την κορούλα μου! ψιθύριζε.

— Είσαι πολύ νέα ακόμη, της έλεγαν, και φτωχή...

— Τόσο το καλλίτερο! απαντούσε. Θα εργαστώ!...

Και κράτησε το λόγο της σαν καλή μητέρα. Αφασίωθηκε στο παιδί της όλ' αυτά τα χρόνια.

Η σύνταξι, που έπαιρνε δεν ήταν άρκετή, γι' αυτό εργαζόταν για να συμπληρώση τα έξοδά τους.

Με τη γειτονιά δεν είχε πολλές σχέσεις, γιατί δεν ήθελε να δίνει λογαριασμό στον καθένα, που δούλευε και τί έκανε όταν έλειπε από το σπίτι. Γιατί, παρ' όλο που ήταν φτωχή, κρατούσε την αξιοπρέπεια του ονόματος ενός καθηγητή, πολύ ψηλά. Ασφαλώς, θα την κουστομολέσαν, αν μάθαιναν ότι πήγαινε ακόμη και παραδουλεύτρα σε πλούσια σπίτια.

Και τα χρόνια πενούσαν, η Κική μεγάλωνε κι' η καμένη η μητερούλα έδωσε, ότι κέρδιζε για το παιδί της και τη μόρφωσί του.

Με το, χωριό, απ όπου καταγόταν η έρημη μητέρα, δεν είχε πια καμμία επαφή, γιατί όλοι οι συγγενείς της είχαν σκορπίσει στο εξωτερικό.

Τα χάδια κι' οι μητρικές φροντίδες είχαν δημιουργήσει στην Κική μία πολύ ευαίσθητη ψυχή, ένα φοβισμένο χαρακτήρα, μία άτολη κοπέλλα, που κι' όταν τελείωσε το γυμνάσιο δεν είχε καθόλου ξεθαρρύνει, όπως τ' άλλα κορίτσια της γειτονιάς.

Μελετούσε διαρκώς και δεν κουραζόταν ποτέ να βοηθή τη μητέρα στο νοικοκυριό της.

Χρήματα δεν περίσσευναν για να προχωρήση σε ανώτερες σπουδές, βρέθηκε, όμως, ένα γραφείο, όπου προσελήθη με χίλιες δραχμές το μήνα.

Μα η Κική, αναγκάστηκε να το εγκαταλείψει, έπειτα από πέντε μήνες για ν' αποφύγει τις τολμηρές

λον της.

Η τελευταία δουλειά που είχε βρή ήταν να κρατάει συντροφιά σε μία πλούσια γριά κυρία, να της διαβάσει βιβλία και να βγαίνει μαζί της που και που περίπατο.

Ήξερε πως κι' αυτή η δουλειά θα κρατούσε όσο ζούσε η γριά. Μα τί να κάνη, που έπρεπε να ξεκορράζη τη μητέρα της στα έξοδα του σπιτιού;

Έπειτα, η Κική είχε ξεπεράσει τώρα τα είκοσιδύο χρόνια και, όπως της έλεγε κι' η μητέρα της, θάπρεπε να περιμένουν μία καλή τύχη, για να παντρευτεί και να νοικοκυρευτεί.

Ένα πράγμα δεν ήξερε η Κική: ότι κάποιος νέος την είχε αγαπήσει πολύ και την είχε εκτιμήσει ως πολύ σοδαρό κορίτσι.

Αυτός ο νέος, λοιπόν, την παρακολουθούσε πάντοτε, χωρίς να το ξέρη η Κική, κι' αν καμιά φορά το φερνε η τύχη να συναντηθούν, τον χαιρετούσε ευγενικά με μία κίνηση του κεφαλιού και τίποτ' άλλο.

Γιατί τον ήξερε αυτό το νέο. Τον είχε συναντήσει, στο σπίτι, που πήγαινε να κρατάει συντροφιά της γριάς κυρίας και που της τον είχε συστήσει εκείνη για εγγονό της.

Αυτός, λοιπόν, ήταν ο Τάκης Δαρίδας, ένα πλουσιόπαιδο, που έπαινε διπλώμα ιατρικής και έδινε τις τελευταίες εξετάσεις του για την αδειά του.

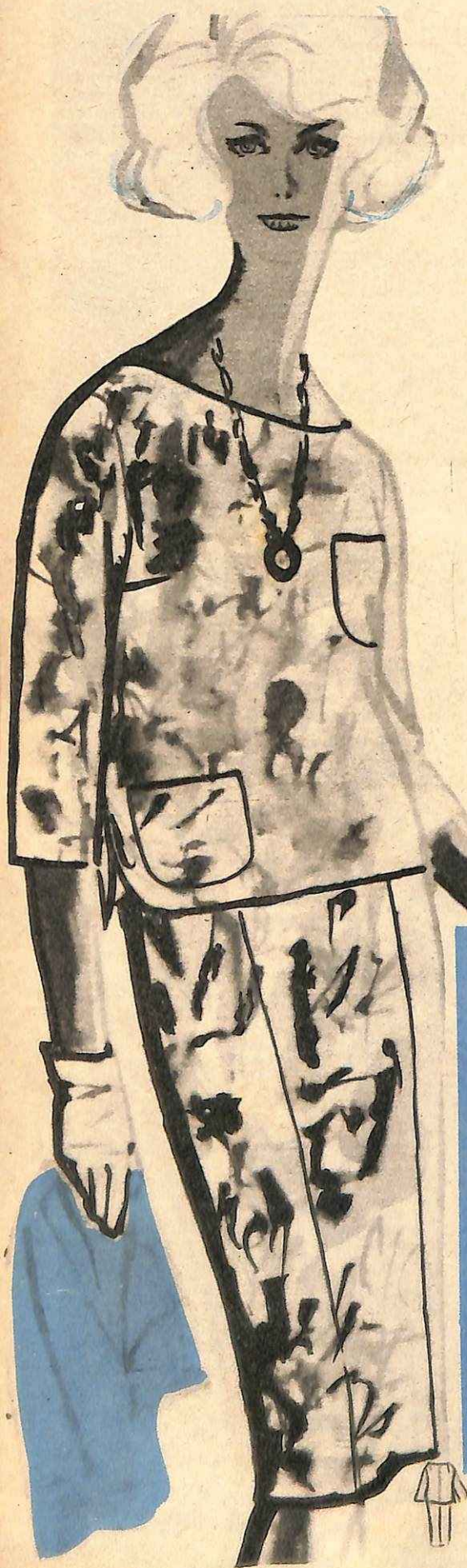
Τότε ήταν ακριβώς που συνέβηκαν δύο συμφορές, μέσα σε λίγες μέρες.

Πέθανε πρώτα η γριά κυρία κι' η Κική έμεινε δίχως δουλειά κι' έπειτα πέθανε κι' η μητέρα της, αφήνοντάς την μονάχη κι' ορφανή.

Ο Τάκης παρακολουθούσε από μακριά τον πόνο της και δεν παρέλειψε να πάη στην κηδεία της μητέρας της, σαν άπληδς γνωστός της, και να τη συλλυπηθεί. Δεν έπαψε να την παρακολουθί στα κρυφά, μα δεν τολμούσε να την πλησιάση, γιατί

MIPANTA

Σταμπάτο
σύνολο:
φούστα-καζάνα.

Ένα μοντέλο της μόδας είναι το εξής: Το φόρεμα, με εφαρμοστό κορσάκι, σε ζωηρό χρώμα και με τη φούστα σουρωτή. Από το σημείο των γοφών και κάτω, η φούστα συνεχίζεται με καντριγιέ σχετικό. Μονόχρωμο μπουλερό συμπληρώνει το φόρεμα, χωρίς μανίκια κι αυτό, όπως και το ίδιο το φόρεμα.

ΤΟ ΦΑΡΔΟΣ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ

Ανάμεσα στις διάφορες ιδιοτροπίες της σημερινής μόδας, χαρακτηριστική είναι κι εκείνη, που βλέπουμε να συγκεντρώνει ένα τονισμένο φάρδος στην πλάτη. Σ' ένα φόρεμα π. χ., όπου τόσο το μπροστινό του κορσάκι, όσο και της φούστας, ακολουθούν μια ίσια γραμμή, βλέπουμε, αντίθετως, τη γραμμή να είναι έντελως διαφορετική στην πλάτη.

Το κορσάκι σχηματίζει ένα άνετο τονισμένο μπουκράν, με το φάρδος του αρχίζοντας από τους ώμους, ενώ η φούστα σχηματίζει πιέτες, που της προσδίδουν μια άνετη γραμμή.

Η ζώνη του φορέματος, αρχίζοντας από τις πλαϊνές ραφές και δένοντας ένα φινιγμό πίσω-πλάι, αφίνει στο μπροστινό του φορέματος μια έντελως μονοκόμματη γραμμή, που δε διακόπτεται από τίποτα.

Τη γραμμή αυτή θα τη δήτε σε πολλά φορέματα από σταμπάτες κοτονάντ.

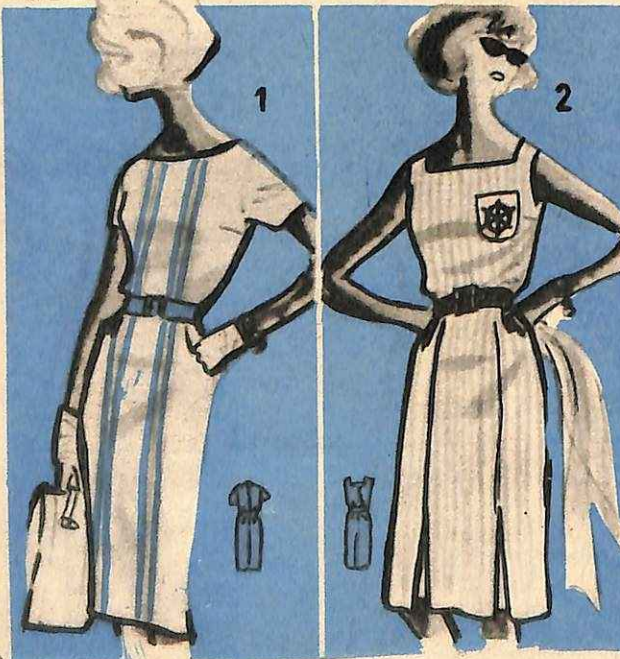
ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΜΟΝΟΧΡΩΜΟΥ ΚΑΙ ΣΤΑΜΠΑΤΟΥ

Πολλές σταμπάτες κοτονάντ ή σταμπάτα μεταξωτά, συνδυάζονται με μονόχρωμα υφάσματα, για ν' αποτελέσουν κομψές τουαλετίτσες. Τις περισσότερες φορές, το μονόχρωμο αυτό υφάσμα είναι λευκό, κυρίως όταν το φανταζι υφάσμα έχει λευκό φόντο.

Ας δούμε μια τέτοια τουαλέττα, που το φανταζι υφάσμα της σχηματίζει καρδεδάτο σε διχρωμία. Το κορσάκι, με κάποια άνεση προς τα πάνω, σχηματίζει στη μέση δυο βαθιές ε-λεύθερες πένες στη γραμμή του στήθους. Ο λαμμός έχει στρογγυλό άνετο άνοιγμα, με μια φαρδιά λευκή φάσα τριγύρω. Όπως στα περισσότερα καλοκαιρινά φορέματα, δεν υπάρχουν μανίκια. Στη φούστα θα έχουμε και πάλι το λευκό στολισμό. Η κόψη της είναι ευθύ-γραμμη, αλλά και συγχρόνως άνετη, σχημα-τίζοντας απ' ενός ελεύθερες πένες τριγύρω στη μέση και απ' ετέρου ένα διπλάσιο μπρο-στά, όπως στις φούστες τύπου φακέλλου. Το διπλό της φούστας στολίζεται κατά μήκος με μια φαρδιά λευκή φάσα, που συνεχίζεται και στον ποδόγυρο της φούστας. Μια στενή ζώνη από το σταμπάτο έχει μπροστά ένα ρι-χτό δέσιμο.

ΤΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΑ

Όσο και να θέλετε το μαύρισμα του ήλιου,

1) Εξόχρωμο φόρεμα με κάθετα σειρήνια.
2) Ριγωτό φόρεμα με πιέτες.

Σταμπάτο φόρεμα με φάρδος στην πλάτη.

μήν ξεχνάτε πως υπάρχουν ώρες, που πρέπει να προσφύλαττε από τις καυστικές ακτίνες του. Οι μεγάλες ψάθες θα σας προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες, καθώς και τα κλοσάκια στον τύπο κλου-ντε-μέρ.

Τα χρώματά τους θα συνδυάζονται με την όλη εμφάνισή σας.

Όσο για τα παπούτσια, να προτιμάτε τα λιγά με σκουινένιες σόλες, τα λεγόμενα Μικρο-νάτικα. Τα βρίσκουμε σε όλα τα καταστήμα-τα, που πουλούν αθλητικά είδη και μπορούμε να διαλέξουμε το χρώμα, που μας ταιριάζει κα-λύτερα.

ΓΙΑ ΤΑ ΣΠΟΡ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η κοσμική ζωή, αυτή την εποχή, συμβαδί-ζει με τη ζωή στην πλά. Πολύ φυσικό, λοι-πόν, να φροντίσει η μόδα και για το κοσμικό, τις πένες, ντύσιμο, καθώς και για το ντύσιμο του υπαίθρου.

Και ερχόμαστε πρώτ' απ' όλα στις απολαύ-σεις, που μας προσφέρει η θάλασσα: βαρκά-δες, ψάρεμα, κλπ.

Όλα αυτά γεμίζουν την καλοκαιρινή μας ζωή, για ν' απολαύσουμε όμως χρειάζομα-στε και το ανάλογο ντύσιμο.

Η μόδα φρόντισε και γι' αυτό και έδω και κάμποσα χρόνια λάνσαρε το παντελόνι, που ε-ίναι τόσο πρακτικό. Το παρουσιάζει πότε μα-κρύ, πότε κοντό, πότε στενό, πότε φαρδύ και για συμπλήρωμα του δίνει μια μπλούζα, ένα πουλόβερ, μια μαρινιέρ, μια βέστα.

Όλα χρειάζονται, το καθένα στην ώρα του. Τα έντονα χρώματα προτιμούνται πάντοτε, χω-ρίς όμως ν' αποκλείονται και τα σκουτεινό-χρωμα.

Με τα «σέρτες» ή μόδα συμβουλεύει τις ρι-ντές μαρινιέρ, που γίνονται αρκετά μακρείς, ώστε να καλύπτουν τα «σέρτες». Με τα μα-κρυνά παντελόνια προτιμούνται τα πουλόβερ και οι βέστες.

ΜΟΝΟΚΟΜΜΑΤΑ ΣΥΝΟΛΑ

Εντός από τα μακρυνά και τα κοντά παντε-λόνια, θα είναι πολύ της μόδας εφέτος τα μο-

1) Μονοκόμματο ριγέ κοστούμι μπάνιου. 2) Παντελόνι και πουλόβερ για θαλάσσια σπόρ. 3) Καρδεδάτο φόρεμα στολισμένο με λευκές φάσες.

νοκόμματα κοστούμια. Δηλαδή κορσάκι και κον-τό παντελόνι ενωμένα. Ένα εκλαίο πίσω βοη-θάει για ν' μπαίνει εύκολα. Χρησιμοποιούνται γι' αυτά τα μονοκόμματα σύνολα, σταμπάτες ή ριγωτές κοτονάντ.

Η κόψη των κορσάκι είναι άνετη, καταλήγον-τας σε λίγο φάρδος.

ΤΟ ΣΚΕΡΤΣΟ ΤΩΝ ΒΟΛΑΝ

Μια ιδιότροπη γραμμή, που θα είναι πολύ της μόδας εφέτος, είναι αυτή που σχηματίζει ένα έντονο έδαζε προς τα κάτω, με τη βοήθεια των βολάν.

Το σκερτσό αυτό θα το δούμε πολύ σε άμπι-γιέ τουαλέττες από σταμπάτα μεταξωτά, αλλά και σε φορέματα άπλά, που προσορίζονται για την έξοχη. Φυσικά, αυτά τα τελευταία θα γί-νονται από κοτονάντ.

Το όλο φόρεμα ακολουθεί τη μονοκόμματη κόψη, σχηματίζοντας έλαφρά μέση, με πάρομο των πλατιών ραφών.

Η γραμμή αυτή συνεχίζεται πιο χαμηλά από τους γοφούς και έπειτα, δυο αλληπάλληλα βο-λάν, πυκνοσυρραμμένα, συμπληρώνουν τη φού-στα του φορέματος, μεταβάλλοντας το από εϋ-θύγραμμο σε έδαζε.

Το κλείσιμο του λαμού είναι τετράγωνο, στρογγυλό ή δβάλ.

Μπορεί ακόμη το φόρεμα να σχηματίζει δο-ξόντια γραμμή κάτω από τις μασχάλες, με συμ-πλήρωμα δύο μπρετέλλες.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Τα καλοκαιρινά φορέματα των παιδιών είτε σε φανταζι κοτονάντ, είτε σε μονόχρωμες, τους προσδίδουν όλη τη δροσιά, που απαιτεί η εποχή και η ηλικία τους.

Με μανικάκια κοντά ή χωρίς μανίκια, έχουν συνήθως νομίτη ως βάση και το υπόλοιπο φο-ρεματάκι ενώνεται πάνω σ' αυτόν με σούρες, που του δίνουν το απαιτούμενο φάρδος. Γιατί, καθώς ξέρομε, οι φουσιτίτσες των παιδιών ε-ίναι φαρδιές.

Μία έμορφη παραλλαγή είναι να έχει το φο-ρεματάκι μια κουφωτή βαθιά πέττα μπροστά, που αρχίζει από το νομίτη στη γραμμή του

άνοιγματος και κομμάτι με τέσσερα κομμά-τια στον ίδιο το νομίτη.

ΦΟΥΦΟΥΛΙΤΣΕΣ

Για τα πολύ μικρά κοριτσάκια και ακόμη και για τ' αγοράκια, μια παρόμοια κόψη, όπως ά-ναφέραμε παραπάνω, μπορεί να συνδυάζεται με μια ομοιόμορφη φουφουλίτσα.

Τότε το φουσιτάκι είναι αρκετά κοντό, ώ-στε κάτω απ' αυτό να διαφαίνεται η φουφου-λίτσα.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΠΟΔΙΣΕΣ

Πολύ πρακτικές είναι για τα παιδιά οι πο-δίτσες, ιδίως όταν βρίσκονται στην έξοχη. Σχηματίζονται από ένα μικρό πλαστον και μια σουρωτή φουσιτίτσα, που ενώνεται πάνω σ' αυτό και δένεται πίσω.

Τα ζεστά πρωινά φοριούνται μόνο με ένα

— Παιζάτε γκόλφ; τόν ρώτησε ή Κίτ.
— Ναι, μιὰ παρτίδα... Τά πηγα καλοτύπια... Ξέρετε, έχω μιὰ ιδέα! Μπορούμε νά τή συζητήσουμε άπόψε;
— Έξελξη έγγεινε «ναί».
— Κατά τίς 10;
— Σύμφωνα.
— Ο Κάλβιν μπήκε στό σαλόνι. Η Άλεις έθραβε ένα κομμάτι σέ μιὰ μπλούζα της. Οί δύο γέροι, σ' άλλο δωμάτιο, βλέπανε τηλεόρασι.
— Ο Κάλβιν έπεσε σέ μιὰ πολυθόνα καί χαμογέλασε στήν Άλεις. Έξελξη κοκκίνισε καί κτύπηξε άλλο.
— Θεέ μου, πόσο είμαι κουρασμένος! είπε ό Κάλβιν. Έβραϊσα γκόλφ όλο τ' άπόγεμα... Έσείς τί κάνατε;
— Τίποτα... Δηλαδή... Έθραβα...
— Δέ βόσκετε άναστή τή ζωή έδώ; τή ρώτησε, κυττάζοντάς την.
— Η άδύνατη αυτή, γλωμιά καί μαρομαμένη κοπέλλα είχε γίνει ξαφνικά βασικό στοιχείο του σχεδίου του...
— Όχι, όχι, δέν τή βοίσκω καθόλου άναστή, άπάντησε ή Άλεις. Μ' άρέσει αυτή ή πόλη.
— Πηγαίνετε καθόλου νά χορεύετε;
— Όχι, άπάντησε κοκκινίζοντας πάλι. Δέ μ' ένθουσιάζει ό χορός.
— Δέν έχετε δικίο. Είσαστε νέα, έχετε ανάγκη από διασκέδασι... Δέν πιστεύω νά μου πητε πώς δέν έχετε φίλο!
— Όχι... δέν έχω!
— Αφού σόψασαν λίγο, ό Κάλβιν είπε:
— Άλήθεια, ήθελα νά σάς μιλήσω γιά μιὰ πελάτισσά μας, τή κυρία Ρήθεο. Δέ μπορούμε νά τή συστήσουμε νά διαθέσι κάποιον καλύτερα τά κεφάλαιά της;
— Είχε μάθει πιά αυτό πού ήθελε, κι' άλλαξε θέμα...
— Η Άλεις έχασε άμέσως κάθε δειλία. Έπ' μισή ώρα, κοιτώντας σάν γιά ζητήματα τής δουλειάς τους. Τότε τους διακόψανε ή μίς Πήρσον κι' ό ταγματάρχης Χάρντν, πού είχαν βαρεθεί πιά τήν τηλεόρασι κι' επιθυμούσαν λίγη φιλοσοφία μέ τή «νέα γενεά».
Μετά τόν φαγητό, ή Άλεις κι' οί δύο γέροι είδαν πάλι τηλεόρασι. Ο Κάλβιν προφασίστηκε πώς είχε ν' άσχοληθή μέ τήν αλληλογραφία του, καληνύχτισε τους άλλους κι' άνέβηκε στήν κάμαρά του.
Ξαπλώθηκε στό κρεβάτι του, άναψε ένα τσιγάρο κι' έξέτασε τήν ιδέα, πού τού είχε έρθει ξαφνικά στό γκόλφ. Όσο περισσότερο τή συλλογίζεταν, τόσο βεβαιωνόταν πώς ήταν πραγματοποιήσιμη...
Τέλος, λίγο μετά τίς 10, ή Κίτ ξεκλείδωσε τή μεσόπορτα, μπήκε στό δωμάτιο καί κάθισε σέ μιὰ πολυθόνα.
— Λοιπόν, άς άκούσουμε τήν ιδέα σας, τού είπε, κυττάζοντάς τον.
— Έχεινος έμεινε άκίνητος στό κρεβάτι, μέ τά μάτια κορφομένη άπό πώς ή Άλεις κι' ό φιλαράκος στό ταβάνι.
— Θα έπιλαγήτε ίσως, άν σάς της λογαριάζουν νά κλέψουνε τά λεφτά τής μοιθοδοσίας. Πώς σάς φαίνεται, αυτό;
— Δέ σάς καταλαβαίνω, άπάντησε ή Κίτ, χαρώνοντας τή φρόδια της. Τί θέλετε νά πητε;
— Αυτό πού άκούσατε! Άν γαθούνε τά λεφτά, ή Έφ-Μπλ-Αϊ θα μαντέψη πώς ή κλοπή δογανώθηκε άπό μέσα. Θα ύποπτευούν τήν Άλεις καί μένα. Λοιπόν, ή Άλεις θα πληρώσει τά στασιμένα.
— Μά κανείς δέ θα πιστέψη ποτέ πώς είναι ήμείς γιά ένα τέ-

τοιο πράγμα, είπε ή Κίτ, μέ μιὰ χειρονομία άνυπόμονης.
— Σωστά! Θα πιστέψουν άμως πώς ό φιλαράκος της τήν κατάρφε νά τού δανείση τά κλειδιά της καί νά τού έξηγήση τή λειτουργία του ηλεκτρονικού ματιού...
— Μά δέν έχει φίλο. Δέν είναι τέτοιος τύπος...
— Κι' άμως, θ' άποκτήση ένα, είπε ό Κάλβιν, χαμογελώντας. Κι' αυτός θα βουτήξη τίς 300 χιλιάδες δολάρια καί θα εξαφανιστή.
— Έξηγηθήτε, είπε ξερά ή Κίτ.
— Όσο περισσότερο τό σκέπτομαι, τόσο είμαι βέβαιος πώς ή Άλεις είναι τό κατάλληλο πρόσωπο. Μην ξεχνάτε πώς πήρε στήν κατοχή της καί τά δύο κλειδιά τής κάσας, όταν άρρώστησε ό Λάμπ. Είχε όλο τόν καιρό, ώσπου νάρθω έγώ, νά προμηθευή ένα άντικλειδί τού δικού μου κλειδιού.
— Είναι πολύ εύκολο, μ' ένα κομμάτι σαπούνι. Παίρνει τό άποτύπωμα του κλειδιού καί τό παραδίνει ύστερα στό φίλο της, πού φτάνει τό άντικλειδί. Τού έξηγεί τόν τρόπο λειτουργίας του ηλεκτρονικού ματιού... Τό σύστημα αυτό δέ λειτουργεί, όσο ύπάρχουν άναμμένα φώτα, στήν Τράπεζα. Λοιπόν, ό φιλαράκος δέν έχει παρά νά βγάλη όλες τίς λάμπες, εκτός άπ' τού ύπογείου, καί ν' άνοίξη τούς διακόπτες. Έτσι, δέ θα φαίνεται καθόλου φως άπ' τό δρόμο, κι' άμως τό ηλεκτρονικό μάτι δέ θα λειτουργή.
— Μά δέν έχει φίλο ή Άλεις, ούτε καί τή θεωρώ ίκανή νά βοή

έξη, παρατήρησε άνυπόμονα ή Κίτ.
— Κι' άμως, θα τόν άποκτήσῃ σέ λίγο, καί θα κλέψουν οί δύο τους τά λεφτά.
— Μά πώς;... Δέν καταλαβαίνω!
— Αυτό είναι τό κόλλο μου... Ο Κάλβιν σηκώθηκε άπ' τό κρεβάτι καί πήρε άπ' τόν ντουλάπι τή μπιτλία μέ τό ούισκι. Τήν έδειξε στήν Κίτ καί τή ρώτησε:
— Είσαστε σίγουροι πώς δέ θέλετε καί σείς λίγο;
— Σας είπα πώς δέν πίνω!... Ποιά είναι τό κόλλο σας; Τί εννοείτε;
— Ο Κάλβιν γέμισε ένα ποτήρι καί κάθισε στήν άκρη του κρεβατιού.
— Η Άλεις θ' άποκτήση φίλο, χωρίς νά τό φαντάζεται. Στήν πραγματικότητα, θα είναι άνυπόχωτος αυτός ό άνθρωπος. Όταν άμως γαθούνε τά λεφτά, ή άστυνομία θα βεβαιωθή πώς τά πήρε ό φιλαράκος της Άλεις.
Τά μάτια της Κίτ δείξαν έσπερό ένδιαφέρον.
— Πώς θα τό κατορθώσετε; ρώτησε.
— Άρξεί μονάχα νά πείσουμε δύο πρόσωπα; τόν ταγματάρχη Χάρντν καί τή μίς Πήρσον. Όταν τούς ρωτήσουν ύστερα οί άστυνομικοί, θα διηγούνε κι' οί δύο τήν ιστορία του ερωτευμένου ζευγαριού... Φυσικά, θα έχουμε δηέσις τό φιλαράκο έσείς κι' έγώ. Έμείς θα ξέρουμε πώς είναι φανταστικός, άλλ' οί γέροι θάναί βέβαιον πώς ύπάρχει.
— Πώς; Μπορεί νάνα γέροι, άλλα δέν είναι τοελλοί.
— Βέβαια, δέ θάνα εύκολο,

τό ξέρω. Μά έλλείπω νά τά καταφέρουμε.
— Έξακολουθώ νά μὴν καταλαβαίνω τόν τρόπο.
— Ο Κάλβιν ήπια λίγο ούισκι, άφησε τό ποτήρι κι' άναψε ένα τσιγάρο.
— Τό εύτύχημα είναι πώς δέν έχωμε λόγο νά βιαστούμε, είπε. Όσο είν' άρρωστος ό Λάμπ, θα διευθύνω έγώ τήν Τράπεζα. Ξέρο δέ πώς θα περάσουν μήνες, γιά νά γίνη καλά καί νά μωρέρη νά εργασθή.
— Ποέπει, πρώτα άπ' όλα, νά δημιουργήσουμε τό πρόσωπο του φιλαράκου. Θα ειναι σπινθηρική, λυών, στή μίς Πήρσον τήν αναζήνη σας: ότι ή Άλεις έχει φίλο. Θα τή πητε πώς τήν είδατε μαζί του. Αύτθ θα τό επαλαδή στόν ταγματάρχη. Τό κοιτισμοπλιό είναι τό πάθος τους. Δέν έχουν καμιά άλλη δουλειά νά κάνουνε...
— Θα πείσετε άμως τή μίς Πήρσον πώς δέν πρέπει νά κάνουν καθόλου λόγο στήν Άλεις, γιά νά μή τήν ντροπιάσουν. Τήν αγαπάνε κι' οί δύο καί δέ θα θελήσουν νά τή στενοχωρήσουνε.
— Μά αύτθ δέ βγαίνει ποτέ τό βραδυ, παρατήρησε ή Κίτ. Μένει κορφομένη μπροστά στήν τηλεόρασι. Πώς θα τό χάρουνε, τήν έχει φίλο, άν δέ βγαίνει ποτέ μαζί του;
— Τό σκέφθηκα κι' αύτό. Δέ φαντάζεσθε πόσο δουλεια νιάλας στό μυαλό μου τό σχέδιό μου!... Σε μεριζές μέρες, ή Άλεις θα πάγη νά κυττάξη τηλεόρασι. Θα χη νά έτοιμαστή γιά επαγγελματικές έξετάσεις. Καί θα περάνη πέντε βραδύες κάθε βδομάδα στήν κάμαρά της. Αυτό θα τό ξέρουν όλοι. Κάποιον-κάποιον άμως, τήν ώρα πού οί γέροι θα βλέπουν τηλεόρασι, ή Άλεις θα κατεβαίνη, πατώντας στά νύχια, καί θα βγαίνη κορυά, γιά νά συναντήση τό φίλο της.
— Πώς αύτό;
— Αφίνομε όλοι τά παλλά μας στό γκόλφ. Ένδο, λοιπόν, ή Άλεις θα βόσκεται στήν κάμαρά της, μελετώντας γιά τίς έξετάσεις της, θα πάρετε τό παλλά καί τό καπέλλο της. Θα τά κοψετε καί θα πητε στους γέρους πώς βγήκε. Αργότερα, θα τά ξαναβάλετε στή θέσι τους, κι' οί γέροι θα πιστέψουνε πώς ξαναγύρισε ή Άλεις. Βλέπετε τί απλό πού είναι.
— Η Κίτ έμεινε άκίνητη μεριζές σιγνές, συλλογισμένη. Έπειτα είπε:
— Έχετε δικίο, μπορεί νά πετύχη αύτό τό κόλλο. Ο ταγματάρχης Πήρσον κι' ή μίς Πήρσον θα ξέρουνε πώς ή Άλεις έχει φίλο, γιατί θα τούς έχω μιλήσει γι' αυτόν. Μά είναι άρετό;
— Όχι. Θα πρέπει νά τόν δούνε. Μπορούμε άμως νά τό κανόνισουμε κι' αύτό. Τώρα σάς παρουσιάζω τήν ιδέα μου στίς γενικές γραμμές της. Αργότερα, θ' άσχοληθούμε μέ τίς λεπτομέρειες. Είμαι σίγουρος ώστόσο πώς θα καταφέρουμε νά σκαρώσουμε ένα πειστικό φίλο.
— Η Κίτ άπλώσε τό χέρι της καί πήρε ένα τσιγάρο άπ' τό πακέτο πού βρισκόταν άπάνω στό τραπέζι. Τ' άναψε, πέταξε τό σάπιο στό τασάκι καί τράβηξε μιὰ βαθιά ρουφήξια. Κυττάζε τόν τοίχο, πίσω άπ' τόν Κάλβιν, κι' ή έκφραση της πού άδειάζε τό ποτήρι σέχνη της.
— Ο Κάλβιν μάντεψε τί συνέβαινε μέσα στό μυαλό της...
— Μπορεί νάμα κοιτῇ, αλλά... τού είπε ξαφνικά. Παραδέχομαι πώς μπορούμε νά έπινοήσουμε ένα άνύπαρκτο φίλο. Παραδέχομαι πώς ή άστυνομία μπορεί νά πιστέψη, ότι έπεισε τήν Άλεις νά τόν βοηθήση νά κλέψη τά λεφτά... Μά,

τί θα γίνη ύστερα μέ τήν Άλεις; Άν φροτώσουμε σ' αύτθ τήν εύθύνη, πώς θα τήν πείσουμε νά τό σκάση, μετά τήν κλοπή; Καί πόσον καιρό φαντάζεσθε πώς θα κάνουν γιά νά τήν πιάσουν; Θα τήν ανακρίνουν τότε καί θα καταλάβουν πώς δέν είχε ποτέ φίλο καί πώς δέν άνακατένηζε καθόλου στήν κλοπή.
— Ο Κάλβιν τίνιζε τή στάχτη του τσιγάρου του. Η ματιά του είχε πάρει μιὰ έκφραση κορυνη. — Δέ θα τήν πιάσουν ποτέ, άπάντησε. Θα τή βρούνε ίσως, μύ δέ θα τήν πιάσουν.
— Η Κίτ έκαμε μιὰ νευρική κίνησι.
— Πάρτε, λοιπόν, νά μιλάτε μέ αινίγματα! διαμαρτυρήθηκε. Άν τή βρούνε, καί τήν πιάσουνε! — Δέν είν' απαράτητο αύτό, άπάντησε ό Κάλβιν, χωρίς νά τήν κυττάξη. Όταν τή βρούνε, δέ θα νάνα πιά... δέ θάνα σέ θέσι νά μιλήση.
— Απλώθηκε βαρεία σιωπή. Ο Κάλβιν εξακολουθούσε νά κυττάζε τό χαλί, σιγοτραγουδώντας καί τή συνήθειά του. Η Κίτ άνατάς κι' έσφιξε τίς γροθιές της άνάμεσα στά γόνατά της. Τό πρόσωπό της είχε χάσει ξαφνικά τό χρώμα του.
— Έξατάται άπ' τήν επιθυμία, πού έχετε ν' άποκτήσετε αύτά τά λεφτά, είπε επιτέλους ό Κάλβιν. Έγώ τά θέλω άληθινά. Είμαι άποφασισμένος. Κανείς δέ θα μ' έμποδίση νά τά πάρω. Τίποτα δέ θα μέ σταματήσει.
— Η Κίτ έμεινε άκίνητη, άνασαιγοντας λαχανιασμένη. Ο Κάλβιν άναρωτήθηκε μήπως είχε γελαστή στήν κοίτη του γι' αύτήν.
— Άν δέ βοή τό άόραος νά φτάσῃ ως τό τέλος — είπε μέ τό νου σ' ό — θαχο ιστορίες! Μπορεί ν' του — θαχο ιστορίες! Μπορεί ν' άναγκαστώ τότε νά σκοτώσω δύο άνθρωπους: τήν Άλεις κι' αύτήν! Πάντως, δέν πρόκειται νά παραιτώ άπ' τό σχέδιό μου, μόνο καί μόνο έπειδή αύτθ δέ θάχη τό θάρος νά μέ βοηθήση. Θα χρειαστή τότε νά τή κλείσω τό στόμα καί νά βωά άλλη συνένοχο.
— Νομίζω πώς θα πω κι' έγώ ένα ποτήρι... είπε ή Κίτ, μέ βραχνή φωνή.
— Ο Κάλβιν έροίξε ούισκι σ' ένα άδειανό ποτήρι καί τής τό πρόσφερε. Πρόσεξε πώς τό χέρι της έτρεψε, καθώς τόπαιρνε.
— Ηπια μονορούφι τό ούισκι, άνατοίχισε κι' έγειρε πίσω, στήν πολυθόνα της. Τό χέρι της έσφιξε τό ποτήρι μέ τόση δύναμη, ώστε άπορίσαν οί κλειδώσεις.
— Δέ μπορεί, θα ύπάρχει κάποιον άλλο μέσον... είπε.
— Άν νομίζετε πώς ύπάρχει, πείστε μου τό. Όταν γαθούν τά λεφτά, θα ύπομνησθώ άπωσθίποτε έμένα ή τήν Άλεις. Δέ βλέπω άλλη διέξοδο...
— Θα ύπάρχει κάποιον άλλο μέσον. Ξαναείπε ή Κίτ.
Τά μάγουλά της είχαν βαφή κοκκινα. Κυττάζε τή μπιτλία μέ τό ούισκι, πάνω στό κομοδινό.
— Ο Κάλβιν σηκώθηκε, τήν πήρε κι' έροίξε κι' άλλα στό ποτήρι της.
— Έσείς δέν πρόκειται νά κάνατε τίποτα, τής είπε. Θ' άσχοληθώ έγώ μέ τήν Άλεις.
Τήν κυττάζε πού άδειάζε τό ποτήρι.
— Σιγά-σιγά! τής σύστησε. Βαλθήκατε νά μεθύσετε;
— Δέ θα μεθύσω.
— Άφησε τή μπιτλία καί κάθισε πάλι στό κρεβάτι.
— Τό έχω σκεφθή, είπε. Δέν ύπάρχει άλλο μέσον. Πρόπει ν' άποφασίσουμε άν ή Άλεις λογαριάζεται πιά πολύ άπ' τίς 300 χιλιάδες δολάρια... Όσο γιά μένα, δέ θάνα ό πρώτος φόνος μου. Στόν πόλεμο, σκότωσα τούς

καί τούς... ήι μόνο στρατιώτες, άλλα καί πολίτες, πού μ' ένοχλούσανε... Περίμενα τόσα χρόνια τήν ευκαιρία νά βοηθήσω ένα μεγάλο ποσό, δίχως κίνδυνο. Έσείς εί κάνατε νά τό σκεφθώ... Τώρα δέ μπορείτε πιά νά ύποχωρήσετε. Έλπίζω νά τό καταλαβαίνετε, αύτό!
— Η Κίτ σηκώθηκε, πήρε τή μπιτλία μέ τό ούισκι καί γέμισε τό ποτήρι της.
— Φοβέρα είναι αύτθ; ρώτησε.
— Πείστε τό όπως θέλετε... Πάντως, είμαστε πιά δεμένοι, ό ένας μέ τόν άλλο! Άν έχετε καμιά ιδέα καλύτερη άπ' τή δική μου, είμαι πρόθυμος νά τήν άκούσω. Νάχετε άμως ύπ' όψη σας ότι, τώρα πού σάς έχω πη τόσα πράγματα, δέ μπορείτε πιά νά τραβήξετε. Είμαι λογικός, όπως βλέπετε. Τποδείχτε μου ένα σχέδιο, πού θα ικανοποιή τούς ήθικους διαταγμούς σας, χωρίς νά μέ εκθέσι σέ κίνδυνο, καί θα τό δεχθώ άμέσως.
— Θα σκεφθώ, είπε ή Κίτ, μέ άχρωμη φωνή, πληγνόντας προς τήν πόρτα.
— Άντισ, θα πείσω τήν Άλεις νά έτοιμαστή γιά τίς έξετάσεις στήν Τράπεζα, δηλώσε ό Κάλβιν. Έπειδή έχωμε άρετό καιρό στή διαθεσι μας, δέν έπειτα πώς πρόπει νά τόν σπαταλάμε.
— Η Κίτ πέρασε στήν κάμαρά της, δίχως νά γυρίση νά τόν κυττάξη. Πήρε μαζί της καί τή μπιτλία μέ τό ούισκι.
— Ο Κάλβιν κάθισε άρετή ώρα στήν άκρη του κρεβατιού του. Κάπνισε καί σιγοτραγουδούσε. Ξαφνικά, σηκώθηκε κι' άρχισε νά γύνεται.
— Φόρεσε τήν πυτζάμα καί τή όμπα του καί πέρασε στό μπάνιο.

— Έκαμε τή βραδυνη τουαλέτα του καί ξαναγύρισε ύστερα στήν κορφομαρά του. Πήρε ένα τσιγάρο. Δέν τ' άναψε άμως.
— Κυττάζε γιά λίγο τή μεσόπορτα. Έπειτα άφησε τό τσιγάρο, πλησίασε άθρόνα στήν πόρτα καί γύρισε σιγά-σιγά τό πομολο.
— Η πόρτα άνοίξε. Ήταν ξεκλειδωτή.
— Η λάμπα του κομοδίνου ήταν άναμμένη. Η Κίτ είχε πλανιάσει. Κυττάζοντας τήν πόρτα πίσω του. Ένοιωσε σάν ένα κύμα θοιάμβου καί ικανοποιήσεως. Η Κίτ τούδεχσε, μέ τόν τρόπο της, πώς ύποθετσε τό σχέδιό του! Όταν έφτασε κοντά στό κρεβάτι της, έξελξη έσθισε τό φως...
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.
— Πρόπει ν' άποφασίσουμε τί θα κάναμε τά λεφτά, πού θα πάρουμε, είπε ό Κάλβιν.
— Ήταν μονάχος μέ τήν Κίτ, στήν κοίνα. Τό σπίτι ήταν άδειανό. Οί γέροι κι' ή Άλεις είχαν πάει στήν εκκλησία. Η Φλό δέν έρχότανε τήν Κυριακή. Άναλάβαινε τότε τό μαγεύμα ή Κίτ.
— Ο Κάλβιν κάθισε σ' ένα σκαμνί, όχι πολύ κοντά της. μ' ένα τσιγάρο στό χέλι.
— Γιά μένα δέν ύπάρχει πρόβλημα, δήλωσε ή Κίτ. Ξέρω τί θα κάνω τό μερικόν μου.
— Πρόκειται γιά 300 χιλιάδες δολάρια. Θα τά μοιράσουμε στά δύο καί θα πάρουμε 150 χιλιάδες καθένας.
— Ναι... Πάντα όνειρευόμουν νάχω τόσα πολλά λεφτά!
— Μπορεί νά τό όνειρευήκατε, μά δέν πιστεύω νά τό σκέφθηκετε πολύ, είπε ό Κάλβιν, τινάζοντας

τή στάχτη του τσιγάρου του. — Ο τόνος τής φωνής του τήν έκαμε νά γυρίση νά τόν κυττάξη έρωτηματικά.
— Τι θές νά πης; άπόρησε.
— Όταν θάχουμε τά λεφτά, τότε θ' άρχίσουν οί δυσκολίες. Τό ποσό είναι σέ μικρά χαρτονομίσματα, πού πιάνουν πολύ χώρο. Καταλαβαίνεις, βέβαια, πώς δέ μπορούμε νά τό φυλάξουμε σέ μιὰ Τράπεζα. Θάνα επιανδύνο, άκόμα κι' άν γυιάσουμε ιδιαιτέρω χορηματοκόωπο. Η Έφ-Μπλ-Αϊ έχει τό δικαίωμα νά τά ψάχη κι' αύτά. Θα πρέπει νά προσέξω πολύ, νά μὴν κάνη υπεργάλα έξοδα. Άλλοιώς, θα ένδιαφεροθή γιά σένα ή άστυνομία...
— Η Κίτ έκαμε μιὰ νύνη άνυπομονίας.
— Σκοπεύω νά πουλήσω τό σπίτι καί νά φύγω άπ' αύτθ τήν έρημιά, έξηγήσε. Μέ τά λεφτά, πού θα πάρω άπ' τήν πώλησι, θα είμ' ελεύθερη νά έοδοεύω ό,τι θέλω.
— Έδώ κάνατε λάθος. Δέν είναι τόσο εύκολο νά φύγης. Κι' άλλωστε, δέ υποσώ νά κάνο κι' έγώ τό ίδιο. Θα φαντόταν ύπατο, άν φεύγαμε κι' οί δύο συγχρόνως.
— Δέ βλέπω τό γιατί! Δέν είμαστε ύποχρεωμένοι νά φύγουμε μαζί. Θα κάνο έγώ τήν άσχη, καί σ' υπεύνης έπειτα από λίγους μήνες. Ποιός μπορεί νάχη αντίστροφη.
— Τό μυαλό σου είναι λίγο θολωμένο, σήμερα τό πρωί, είπε ό Κάλβιν. Ξεχνάς πώς είμαι ό δικττής της Τράπεζης. Δέν έχω άλλους πόρους, άπ' τό μυθό μου. Πώς είναι άδύνατόν νά παραιτηθώ, έτσι άμέσως, καί νά φύγω; Η Έφ-Μπλ-Αϊ θα θελήση νά μάθη τί πρόκειται νά κάνο, πώς θα κερδίζω τό ψωμί μου. Αυτό θα τή ένδιαφερό ή ιδιαιτέρως, έπειτα άπ' τήν κλοπή... Κατάλαβε;
— Είναι δική σου δουλειά, είπε ή Κίτ. Έγώ, ξέρω τί θα κάνο.
— Άν έχης τήν κοινοκάμια νά πιστέψης πώς θα μπορούμε νά χηρής μ' όλη σου τήν ήσυχία τά κλεμμένα λεφτά, θ' άποητηνθής πιαρά! Τπάχει σέ κάθε πόλη ένας άστυνομικός της Έφ-Μπλ-Αϊ, πού ένδιαφερόται γιά τούς νεοεφεμένους. Θα θελήση νά μάθη πού βόηκε τά λεφτά. Θα πάζη καί θα ανακαλύψη πώς έρεχεσά άπ' τό Πιστόλι, από καί πού γύδανε μιὰ Τράπεζα... Έπειτα άπ' αύτό, θα τήν έχουμε άσχημα κι' οί δύο μας!
— Έγώ δέ φοβάμαι. Ξέρω πώς πρέπει νά φερθώ. Τό μόνο, πού θέλω, είναι τά λεφτά.
— Άν τά λεφτά αύτά δέ μωρη νά μας χορηγηθούν είναι περικόττο νά τά κλέψουμε, είπε ήσυχά ό Κάλβιν.
— Πού θέλεις νά καταλήξης; τόν ρώτησε μ' άκνείρισμένο ύφος.
— Δέν ύπάρχει παρά ένας δόμος γιά μας, άφού πάρουμε τά λεφτά. Δέω «γιά μας», γιατί είμαστε συνέταροι καί δέ μπορεί νά κάνη τίποτα ό ένας χωρίς τόν άλλο. Είμαι φυσικό νά σκεπτεται ό καθένας μας τόν έαυτό του μονάχα. Αφού άμως είμαστε έτσι αλληλένδετοι, όφείλομε νά συνεργασθούμε.
— Η Κίτ κάθισε πάνω στό τραπέζι της κοίνας. Σταύωσε τά χέρια της στό στήθος.
— Περιμένο νά μου έξηγήσης, καθορά καί έσέποια, τί έχεις στό μυαλό σου, είπε.
— Πρόπει νά παντοεύοιμε, δήλωσε ό Κάλβιν, έπιστρατεύοντας ένα άναπαύτο χαμόγελο. Είναι ή μόνη λύσι.
— Η ματιά της Κίτ πήρε μιὰ έκφραση έκπλήξεως καί άποστροφής.
— Ά, όχι! διαμαρτυρήθηκε. Μοφάρσε μιὰ παντοειά!...
— Σύμφωνα κι' έγώ μέ τίς ά-

AMBRE SOLAIRE

ΜΑΥΡΙΖΕΙ ΓΡΗΓΟΡΩΤΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Χαρήτε τόν καλοκαιριάτικο ήλιο μέ "Ampe Solaire"

ΔΩΡΕΑΝ: 1 ώραίο μαξη-λαράκι πλαστικό γιά τό ξάπλωμα στήν πλάζ.

Helen Neushaefer

"Οδες οι γυναίκες συμφωνούν:"

στην ποιότητα του θερμικού HELEN NEUSHAEFER

— Δέν θγαίνει από τά νύχια καί διατηρείται περισσότερο από κάθε άλλο γιάτι περιέχει PLASTEN.
— Κυκλοφορεί σέ 40 υπέρποχς άποχρώσεις.
— Η HELEN NEUSHAEFER είναι ή πρώτη πού έκανε τό θερμικό κτήμα κάθε γυναίκας

και στο άσναγώνιστο κραγιόν HELEN NEUSHAEFER.
Χείλη βελουδένια, υγρά, γυαλιστερά. Προσφέρεται σέ 20 μοντέρνους χρωματισμούς. Είναι τό μόνο κραγιόν πού περιέχει LASTEEN. Με κραγιόν HELEN NEUSHAEFER κάθε γυναίκα γίνεται έλαυτική.

ΤΑ ΜΟΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΗΝΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Μια σκηνή από την «Κλεοπάτρα», που το γύρισμά της συνεχιζόταν στη Ρώμη. Η βασίλισσα της Αιγύπτου—Δίξ Ταϊήλο—κινείται τη δηλητηριώδη άσπιδα, που βρίσκεται μέσα στο κάβιστρο...

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΥΝ ΤΗ ΜΙΖ!

Η άνηθικότες της ζωής της θέμα δημοσίως συζητήσεως

Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ κλόνισε το κύρος της Ρώμης. Η Δίξ Ταϊήλο, η σημερινή έορμη-ντορία της, κλονίζει επίσης το κύρος της Αμερικής. Την άποψη αυτή, που τη συμπεριφέρει ένα μεγάλο μέρος Αμερικανών, τη διατύπωσε ένδοξος του Κογκρέσου η βουλευτίνα της Γεωργίας Τζο Μπλίτς.

«Παρακολουθώντας τα σκάνδαλα της ιδιωτικής ζωής της πρωταγωνίστριας, είπα, οι ξένοι θα φανταστούν, ότι η Αμερικανίδα είναι διεφθαρμένη και άδικο φέρει για την οικογένειά της. Η τέως κυρία Χίλτον, Ουάϊνιγκ, Τόντ, Φίσερ (αυτά είναι τα όνομα των διαδοχικών συζύγων της Δίξ) εκθέτει σε κίνδυνο το εθνικό γόητρο. Ο μόνος, που κέρδισε απ' αυτή τη συνδεδεμένη κατάσταση, είναι ο μίστρο Μπρότον (ο πατεντάριος και έφορος φίλος της Δίξ), που κερδίζει από πληρώσι ταυτόχρονά του 20 % των κερδών του στην Ταϊήλο, γι' ανταλλαγή της φήμης που αποκτήθηκε χάρις σ' αυτήν. Προχωμάται, απ' αυτή την κατάσταση βγήκε σαν άκαταγνώριστος γάιος κι' η έμπο-

ρική τιμή του ανέβηκε στα 350.000 δολάρια για κάθε ταινία». Η Αμερικανίδα βουλευτίνα προσέθεσε, ότι το Κογκρέσο έχει το δικαίωμα να καταδικάσει εκείνους, που εκθέτουν την ύποληψη της πατρίδας, και απευθύνθηκε στον ύπουλό της Δικαστή, που είναι, ως γνωστόν, ο αδελφός του Προέδρου Κέννεντυ, προσκαλώντας τον να εξετάσει την περίπτωση της Ταϊήλο και του Ρίτσαρντ Μπρότον και να τους απαγορεύσει να γυρίσουν στην Αμερική, χαρακτηρίζοντάς τους ως ανεπιθύμητους (η Δίξ Ταϊήλο έχει γεννηθεί στην Αγγλία).

«Ενας άλλος βουλευτής, ο Τζοσέφ Αντάμπερ, είπε, ότι η Κλεοπάτρα και ο Άντωνιος ήσαν άγγελος και υποδείγματα σεμνότητας, συγκρινόμενοι προς την Ελίζαμπεθ Ταϊήλο και τον Ρίτσαρντ Μπρότον». Κατά την πρόοδο της συζητήσεως, υποστηρίχθηκε η σύσταση επιτροπής από βουλευτές, για να εξετάσει το ποσοστόν του αισθησιασμού που περιέχεται στην «Κλεοπάτρα» και να υποδείξει νομοθετικές κυρώσεις ε-

ναντίον των παραεξοτικών αυτού του είδους.

Η «Απόθεσις Ταϊήλο» απέτελεσε επίσης το κύριον θέμα των συζητήσεων της εφτείνης γενικής συνελεύσεως των μετόχων της «Τορνέντ Τσέντσορν Φόξ», που προεδρεύεται, ως γνωστόν, από τον Έλληνα Σπύρο Σκούρα.

Στην εταιρεία αυτή, όπως και σε πολλές άλλες Αμερικανικές, μετέχουν πάμπολλες γυναίκες, μέσης ή προχωρημένης ηλικίας, γνωστές ως «θείες Τζήνς», και οι οποίες έχουν τοποθετήσει τις μικρές ή μεγάλες οικονομίες τους, με την ελπίδα ενός καλού εισοδήματος. Λαμβανόμενες ως σύνολο, αποτελούν μια τεραστία οικονομική δύναμη, που η επιδρασίς της είναι πολύ μεγάλη. Πολλές φορές π. χ. οι γυναίκες μέτοχοι ανέτρεψαν διοικητικά συμβούλια, που δεν ήσαν της άρεσκείας τους, ή προώθησαν σε θέσεις προέδρων ή γενικών διευθυντών πρόσωπα, που βρίσκονταν ως τότε στην αφάνεια.

Το ίδιο συμβαίνει και με την «Τορνέντ Τσέντσορν Φόξ». Στη συνέλευση, λοιπόν, οι «θείες Τζήνς» εξέφρασαν τις ανησυχίες τους, για το λόγο, ότι διετέθησαν για την Κλεοπάτρα 30 εκατομμύρια δολάρια, δηλαδή, διτλάσιο ποσό από εκείνο που είχε προϋπολογισθεί. Απ' αυτά, 5 εκατομμύρια δολάρια πήγαν στον αέρα, όταν, λόγω ασθένειας της Ταϊήλο στο Λονδίνο, παρήστη ανάγκη να συνεχισθεί το γύρισμα της ταινίας στη Ρώμη. Σημαντικά ποσά χάθηκαν επίσης, λόγω των «δραματικών και τών μελοδραμάτων της ιδιωτικής ζωής της ντίβας», όπως τόνισε μια από τις μετέχουσες της συνελεύσεως μετόχους. Μία άλλη, η Γελόρια Πάσκορ, έδειξε τη θέση του προέδρου και είπε ειρωνικά:

«Αφού η Κλεοπάτρα, δηλαδή η μίς η δεν ξέρω πόσες φορές κυρία Ταϊήλο, διευθύνει ούσιαστικά την εταιρεία, γιατί δεν την εκλέγουμε πρόεδρό μας;».

Μία άλλη ούτως ή ποτε θα τελεωόσθαι το «σκάνδαλο της Ρώμης», υπονοώντας το γύρισμα της ταινίας, όπου πρωταγωνιστεί η Ταϊήλο.

Μία ακόμη μέτοχος απόφυγε ν' αναφέρει το όνομά της και μίλησε γι' αυτή την «άκατονόμαστη κυρία».

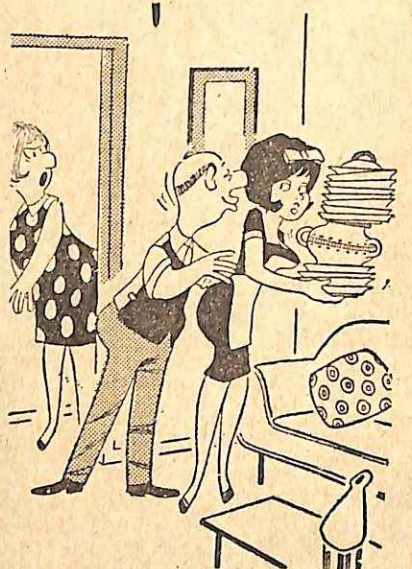
Τό ζήτημα το έθεσε πιδ όμα ένας μεσότης του Χρηματοσημίου, που μετείχε επίσης της συνελεύσεως.

«Είναι φρόνιμο, είπε, να ποντάσουμε εκατομμύρια πάνω στην ανηθικότητα μιας ντίβας και μάλιστα μιας ντίβας όπως η Ταϊήλο; Είναι λογικό να προσδοκούμε κέρδη από τη διαφήμιση, που αυτή η ανηθικότες προκαλεί στη γυριζόμενη ταινία; Και αν το κοινό αντιδράσει από αηδία; Κι' αν το έργο μπουζοταρισθεί απ' όλους εκείνους, που δεν αισθάνονται έλξη για το σκάνδαλο και την ακολουσία;».

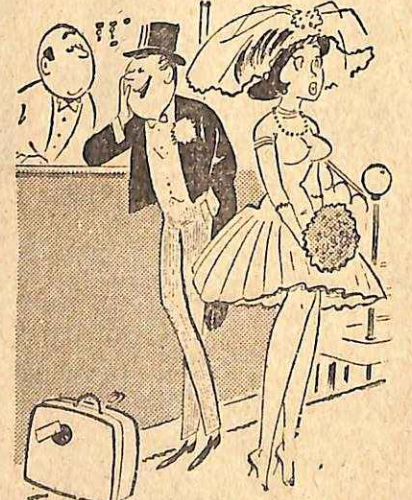
Είναι η πρώτη φορά, έπειτα από την περίπτωση της Κλάρας Μπρόν, που η ανηθικότης μιας ηθοποιού συζητείται δημοσία. Η Κλάρα Μπρόν, που ήταν μία από τις δόξες του βοδού κινηματογράφου, κατεδικάσθη λόγω της ακόλαστης ζωής της από την κοινή συνείδηση και υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει τον κόσμο της θόνης. Θά γίνη, άραγε, το ίδιο και με την Ελίζαμπεθ Ταϊήλο; Το πράγμα δε φαίνεται απίθανο.

—Από το ντύσιμό σας, δεσποινίς, καταλαβαίνω πως αγαπάτε την οικονομία.

—Λεάνδρε!... Τό σεβότισσο μου!

Ο ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΨΑΡΑΣ

—Μία και υπάρχει ψάρι στην περιοχή να με ξεπνήστε στις τρεις το πρωί!...

ΔΙΟΡΘΩΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟ Ρίο-Γραντέ Σύλ είναι μια χαριτωμένη πόλις της Βραζιλίας. Έχει άσπρα σπιτάκια, χτισμένα σε μία καταπορσμένη κοίλαδα, που τη βρέχουν τα καθαρά νερά δύο ποταμών.

Στην πόλι αυτή, σε δύο δημογραφικά σπεία, προτιμολογούμενα από περιβολία, έζησαν δύο οικογένειες: η οικογένεια του Έρνάντο Μοράλες και του Χουάν Καριντόο.

Ο Μοράλες είχε μια κόρη, τη Ζίνα, έραυστη για την ομορφιά της, κι' ένα γιό, τον Πέτρο, που ήταν ο πιο σπουδαίος κυνηγός και καβαλλάρης του τόπου.

Ο Χουάν Καριντόο είχε ένα παιδί, το Μάρκο. Ήταν όμοιο παλληκάρι. Ήσμε είκοσιέξη χρόνων, κι' η χαρά κι' η περηφάνεια των γονιών του.

Ο Μάρκος κι' η Ζίνα αγαπούσαν από παιδιά. Όταν εκείνη έγινε είκοσι χρόνων κι' ο Μάρκος είκοσιπέντε, τους άραβωνίασαν οι γονείς τους, με την άποψη να τους παντρεύουν σ' ένα χρόνο.

Ο χρόνος πέρασε γρήγορα για τους δύο ερωτευμένους. Γενιάτος άνερτα γίγνα και όρκους αγάπης για το μέλλον.

Τό νυφικό φόρεμα της Ζίνας ήταν έτοιμο. Η νέα πεόμενη άντιστομονα την ήμερα, που θα τ' αποφορούσε, για να πάη με τον αγαπημένο της στην εκκλησία, όπου ο Θεός θα εύλογούσε την ένωση τους...

Συγχρόνως μεγάλες προετοιμασίες γινόντουσαν στα σπεία των δύο άραβωνιασμένων, για τó γάμο άδελφών. Θά ήταν ημερομηνικό, μηλο δέπν. Θά ήταν προσκαλεσμένοι όλοι γίαι οι γίαιτες.

Άλλωστε, οι δύο οικογένειες ήταν πλούσιες κι' ήθελαν να γιορτάσουν με λαμπρότητα τη χαρά των παιδιών τους.

Η Ζίνα στέλιζε μόνη τó σπεί της με λουλούδια, που της μάκενε ο Μάρκος. Ένα πρωί, τον παρακάλεσε να της φέρη μερικά άνθη, που φυτρώνουν στους άγρους και δε μαραινόνται ποτέ. Ο Μάρκος άνέβηκε σ' τ' όλογο του και πήγε να βρή τά λουλούδια, που τού έπαισε η αγαπημένη του.

Καθώς όμως γύριζε, με την αγγιά του γεμάτη από άντα, ένα άγριο σκυλί, που είν' άφθονο στή άγρία της Βραζιλίας, ούχηκε ούραλίζοντας πάνω του και τόν δάγκωσε στο πόδι.

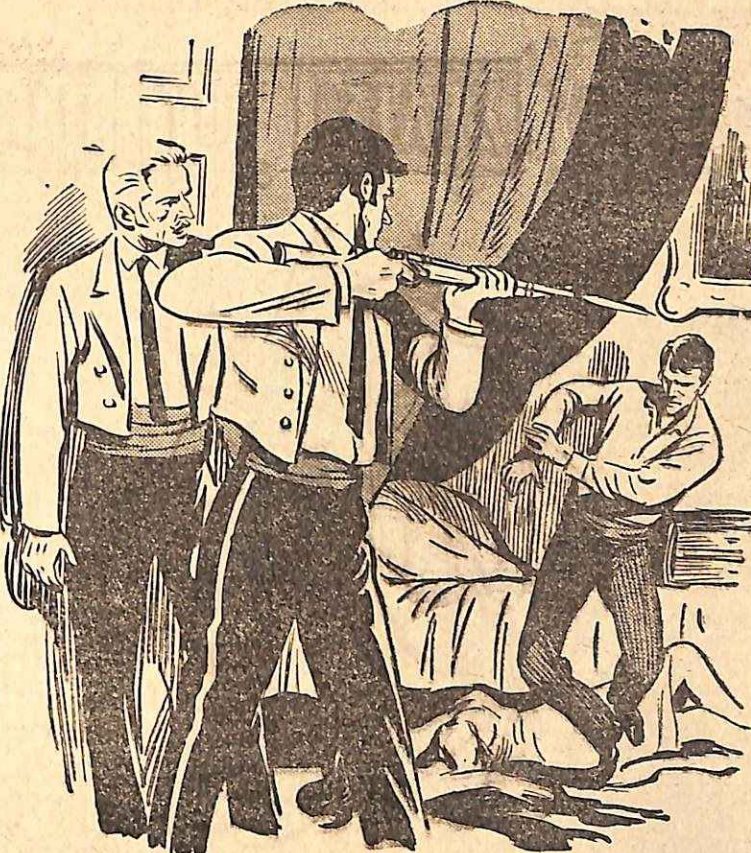
Ο νέος τó σκότωσε, χτυπώντας το με τó κοντάκι τού ταυφεκιού του κι' όταν έφτασε στην πόλι, η Ζίνα, άνησυχη και στρογγυλή, τού έπαισε και τού έδεσε την πληγή.

Η είδηση, ότι ένα άγριοσκυλό δάγκωσε τó Μάρκο, διαδόθηκε στην πόλι και πολλοί άρχισαν να λένε, ότι τó σκυλί ίσως νάταν λυσάμενο. Έτσι, οι δύο οικογένειες άνησυχήσαν και συμβούλευθηκαν τó γιατρό τους. Αυτός, άφου εξέτασε τó πύμα τού άγριοσκυλού, είπε, ότι δε μπορούσε να βεβαιωθεί αν τó έσο ήταν λυσάμενο. Για κάθε όμοιο άνδεχόμενο, υπέβαλε τó Μάρκο σε προσληπική θεραπεία. Έπε άκόμη, ότι έπρεπε ν' αναβληθεί ο γάμος για έξη μήνες.

Αυτό λύπησε πολύ τούς δύο άραβωνιασμένους. Μά έκαναν έπομονη και περίμεναν...

Την έποχη εκείνη δεν ήταν άκόμη γνωστός ο αντίλυσιτος όρκος τού Παστέρο εκεί κάτω, κι' ο γιατρός προσπαθούσε να προλάβη τή λύσσα με παλιά έπιστημονικά μέσα.

Έτσι, πέρασαν έξη μήνες... Ο Μάρκος δεν παρουσίαζε κανένα άνησυχαστικό σημείο. Ο γιατρός, άφου τόν εξέτασε να τελευταία

ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

φορά, είπε, ότι ο κίνδυνος είχε περάσει κι' ότι μπορούσε να γίνη ο γάμος...

Έπειτα από όχτo μέρες, ο Μάρκος κι' η Ζίνα παντρεύονταν στη μικρή εκκλησία τού Αγίου Πνεύματος. Μά έκει δεν ήταν δυνατόν να χορεύσουν όλοι οι όραιοι «καπιτάλες» και οι χαριτωμένες «σενιόρες», που είχαν στείσει για να παρευρεθούν στη νύφη αυτή τού έρωτα και της όμορφιάς.

Η Ζίνα ήταν όμορφη με τó μακρύ φόρεμα, τις πολύτιμες ντυντέλλες και τ' άνθη της πορτοκαλιάς. Όλοι κι' έλες τή θαύμαζαν. Μά κι' ο Μάρκος ήταν χαριτωμέ-

νος, μέσα στο άνθισμα της νεότητας του και την άκτινοδολία της ευτυχίας του.

Στά μάτια των δύο νέων έλαμπε ο έρωτας και η προσδοκία της ευτυχίας, που τóσον καιρό λαχταρούσαν.

Τό βράδυ, μετά τó δείπνο, δόθηκε χορός στην «άθιεντα», την ισόγεια σάλα τού σπιτιού της Ζίνας που έλαμπε από τά φώτα.

Οι νόνιμοι χορεύαν πρώτοι τή «χαμπάνερα», τó βραζιλιάνό χορό. Ο Πέτρος, ο αδελφός της νύφης, πρόεξε, ενώ αούτο χορεύαν, με τó ποδόσπο γεμάτο αίμα, με μια νυφολομένη και με άφρονισμένη γελία, άγχαυνη άσχετογα, άδικα, άποσπώντας με τά δόντια του κομμάτια από τούς όμους και τó στήθος της νύφης, που δεν άνιωνόταν πιά και που η φωνή της είχε σβήσει...

Ο Πέτρος έτρεξε σαν τρελλός και πήρε απ' τó πλάιό δωματίο τó τσιγάρο του. Έπειτα στάθηκε μπρος στην πόρτα, σημάδεψε τó Μάρκο και παραδόλως... Η σφαίρα τόν πέτυχε στο κεφάλι.

Άγασμάθηκε λίγο. Έπειτα, σοναλίζοντας άνομα, σφαίριστηκε κοντά στη Ζίνα, ενώ ο Καριντόο κι' ο Μοράλες έλειαν κραυγώνοντας, στο κατώφλι της πόρτας.

Π' είχε συμβή;

Η λύσσα, που είχε αποκοιμηθεί με τή θεαμαία τού γιατρού, είχε έσπασει έξαφνα στο Μάρκο, φοβήση και μανία, με τις συγκατακρίσεις και τόν έρωτικό πυρετό της ήμερας εκείνης. Όταν, λοιπόν, άρχισε να αλάνη τή γυναίκα του, τόν κυριεύε δολοφονία κι' έτσι, χωρίς να ξέρη τί κάνει, την κατασπάζει κυριολεκτικά...

Τους έθαψαν μαζί και τούς δύο, την ήλη ήμερα.

Κι' ο Πέτρος μόνος άκολουθούσε τήν κηδεία, γιατί ο πατέρας του είχε τρελλαθεί.

—Έμεινα από βενζίνη!...

Ζτάθηκε μπρος στην πόρτα, σημάδεψε τó Μάρκο και παραδόλως... έλεισε...

ματα, που της έορχνε εκείνος. Πόσο την άγαπάς, Μάρκο... τού είπα, όταν βρέθηκε μπροστά του.

—Α, ναι, τή λατρεύω! τού άπάντησε εκείνος. Στο διάστημα τού χορού, ο Μάρκος δεν έπαψε να κινείται με άπειρη άγάπη, μα και με έλεια, τή νεαρή γυναίκα του, που χόρευε ποτέ-ποτέ και με διάφορους καλεσμένους.

Κατά τά μεσάνυχτα, πήγε πάλι κοντά της. Την άγκάλιασε νευρικά, σά νάθελε να ξαναχορεύει μαζί της.

Μά, αντί να χορεύη, καθώς την κρατούσε άγκυλισμένη, την παρήσσε σε μία πόρτα, που ήταν σκετασμένη με περιπλοκάδες.

Έίχε περάσει μόνη ώρα απ' τή στιγμή, που ο Μάρκος κι' η Ζίνα είχαν φύγει από τήν «άθιεντα». Μά οι καλεσμένοι χορεύαν άκόμα κι' η μουσική έπαυσε με περισσότερο πάθος. Έξαφνα, μια τρομερή κραυγή άκουστήκε απ' έξω, νικώντας τούς σκοπούς της όρχήστρας...

Την κραυγή αυτή τή διαδέχτηκαν άλλες, σπαρακτικές, ίκετυπικές, τραγικές. Έπαιζαν με όλη λαχτά άνδρώπων, που τόν σφάζουν.

Η μουσική σάπασε κι' όλοι άχοιγαν τις κραυγές, παγωμένοι από φόβη. Συγχρόνως, ο Πέτρος, άκολουθούμενος από τόν πατέρα του και τόν Χουάν Καριντόο, γλυσόσ σά νεκρός, έτρεξε στο διαμέρισμα των νεόνυμφων, απ' όπου έφταναν οι κραυγές.

Σπυφώνοντας με τόν όμο του, ο Πέτρος άνοιξε τήν κλεισμένη πόρτα... Άμέσως τρεβήχτηκε πίσω, βγάζοντας μια κραυγή φρίκης κι' άπελπίσας.

Άπάνος τόν χαλί, η Ζίνα κειτόταν άσάλευτη, πλημμυρισμένη στο αίμα.

Τό λευκό της φόρεμα ήταν κατεσχετισμένο κι' άφηνε να φαίνεται τó στήθος της, γυμνό και κατεκοιματισμένο...

Από τά μπράτσα της έλειπαν κομμάτια κοφάς, που άφηναν να φαίνονται γυμνά τά κόκκαλα. Τό προσώπο της ήταν μελανιασμένο από δαγκωματίες. Καί, πεσμένος από πάνω της ο Μάρκος, μοναχίζοντας, με τó ποδόσπο γεμάτο αίμα, με μια νυφολομένη και με άφρονισμένη γελία, άγχαυνη άσχετογα, άδικα, άποσπώντας με τά δόντια του κομμάτια από τούς όμους και τó στήθος της νύφης, που δεν άνιωνόταν πιά και που η φωνή της είχε σβήσει...

Ο Πέτρος έτρεξε σαν τρελλός και πήρε απ' τó πλάιό δωματίο τó τσιγάρο του. Έπειτα στάθηκε μπρος στην πόρτα, σημάδεψε τó Μάρκο και παραδόλως... Η σφαίρα τόν πέτυχε στο κεφάλι.

Άγασμάθηκε λίγο. Έπειτα, σοναλίζοντας άνομα, σφαίριστηκε κοντά στη Ζίνα, ενώ ο Καριντόο κι' ο Μοράλες έλειαν κραυγώνοντας, στο κατώφλι της πόρτας.

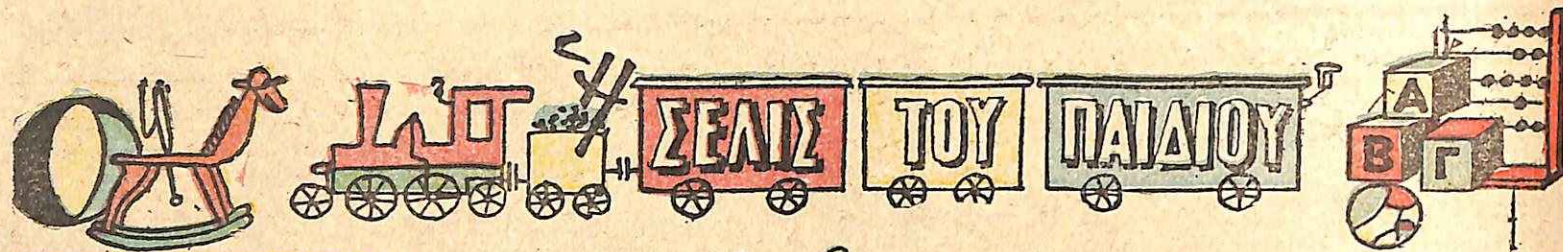
Π' είχε συμβή;

Η λύσσα, που είχε αποκοιμηθεί με τή θεαμαία τού γιατρού, είχε έσπασει έξαφνα στο Μάρκο, φοβήση και μανία, με τις συγκατακρίσεις και τόν έρωτικό πυρετό της ήμερας εκείνης. Όταν, λοιπόν, άρχισε να αλάνη τή γυναίκα του, τόν κυριεύε δολοφονία κι' έτσι, χωρίς να ξέρη τί κάνει, την κατασπάζει κυριολεκτικά...

Τους έθαψαν μαζί και τούς δύο, την ήλη ήμερα.

Κι' ο Πέτρος μόνος άκολουθούσε τήν κηδεία, γιατί ο πατέρας του είχε τρελλαθεί.

ΑΝΡΙ ΤΕΣ ΣΙΕ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ξυλοκόπος και δασοφύλακας

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε σ'ε μικρό φτωχό χωριό ένας ξυλοκόπος, που είχε γυναικά και παιδιά και που εργαζόταν όλη την ημέρα δίχως να καταφέρνει να βγάλει αρκετά χρήματα για να συντηρήσει την οικογένειά του. Πολλές φορές τα παιδιά έβρεθκαν στην ανάγκη να πάνε στο Μαύρο Δάσος να μαζέψουν βελανιδιά, που έπεφταν από τα δέντρα, για να χορτάσουν.

Κοντά στην καλύβα του ξυλοκόπου βρισκόταν ένα όμορφο σπίτι, όπου κατοικούσε ένας δασοφύλακας. Αυτός δεν είχε να θρέψει παρά τη γυναίκα του και το παιδί του. Τίποτε δεν του έλειπε: Πρέσες, κνήμι, λαχανικά, φρούτα και κρασιά. Ποτέ όμως δεν σκέφτηκε κανείς να δώσει από την παραμυθική βοήθεια στην οικογένεια του δυστυχισμένου ξυλοκόπου. Γελούσαν όμως και δυστυχισμένοι, όταν έβλεπαν τον ίδιο να περνάει αβάντας σαν ψιλή θέρρα ή άκουγαν τα παιδιά του να κλαίνε από την πείνα.

Μια μέρα ο ξυλοκόπος απέλπισε τόσο πολύ από την ανέχεια, που αποφάσισε να σκοτωθεί. Έφυγε λοιπόν από το καλύβι του έχοντας ένα σκονινι στην τσέπη του, και τράβηξε σκεπτικός και δάσους για να κρεμασθεί. Βάδιζε σκεπτικός και λυπημένος κι' ο ίδιος του πήγαινε στη γυναίκα που και στα παιδιά του, που τους είχε αφήσει πεννασμένους.

— Αλλοίμονο! Έλεγε μέσα του. Κι' αυτοί δεν θα έχουν καλύτερη τύχη από μένα. Αύριο-μεθαύριο θα πεθάνουν απ' την πείνα!...

Καθώς, λοιπόν, περπατούσε θυμισμένος στις θλιβερές αυτές σκέψεις, είδε στο δρόμο ένα άμαξι, που οι ρόδες του ήταν χωμένες μέσα στη λάσπη και ο άξονας του είχε σπάσει. Ο κύριος του άμαξιού είχε κατέβει και προσπαθούσε με όλη του τη δύναμη να το ξεκολλήσει απ' το μέρος εκείνο, λέγοντας και φωνάζοντας κάθε τόσο: — "Αν είχα ένα σκονινι!... Αν είχα ένα σκονινι!..."

Ο ξυλοκόπος, βλέποντας τη δύσκολη θέση του, τον πλησίασε για να τον βοηθήσει. — "Η μόνη μου περιουσία, του είπε, είναι αυτό το σκονινι, που θα το χρησιμοποιούσα σ'ε λίγο για να κρεμαστώ. Αλλά σου το δίνω, γιατί μπορεί να το χρειαστείς πάλι αργότερα."

Καλέ μου άνθρωπε, αποκρίθηκε ο άμαξις, του άμαξιού, παρ' όλη σου την απελπισία, έπρεξε να με βοηθήσεις και μου πρόσφερε το μόνον πράγμα που σου έμεινε. Γι' αυτό κι' εγώ σου επιτρέπω να εκφράσεις τρεις επιθυμίες και θα πραγματοποιηθούν άμεσα. Σκέψου, λοιπόν και ζητήσε τι θέλεις και νασαι θέσεις πως αυτό δεν θ' αργήσει να γίνει.

Αφού μύησε έτσι ο άνθρωπος με το άμαξι — που ήταν μάγος — εξαφανίστηκε μέσα στο Μαύρο Δάσος.

Ο ξυλοκόπος γύρισε μονομιάς στο καλύβι του, για να δοκιμάσει αν οι υποσχέσεις του μάγου θα έγιναν σωστές. Όταν διηγήθηκε στη γυναίκα του την περίπτωση, που του είχε συμβεί, εκείνη άρχισε να γελάει.

Θα ήτανε καλύτερα, του είπε, ο άγνωστος του Μαύρου Δάσους να σου χάριζε κανένα καρτέλι και όχι λόγια παχειά!...

— Ησύχασε, γυναίκα, της αποκρίθηκε εκείνος. "Αν έπεσα έξω, θάχης πάντα καιρό να με κατηγορήσεις. Μά, για να δοκιμάσουμε πρώτα. Ας ζητήσουμε κάτι, που είναι πιο αναγκαίο απ' όλα. Θέλω λοιπόν να στρωθεί εδώ ένα τραπέζι φορτωμένο απ' όλα τα φαγιά, που χρειάζονται, για να ευχαριστηθώ η οικογένειά μας..."

Δεν πρόφτασε να προφέρει αυτά τα λόγια κι' αμέσως έβρεθηκε στρωμένος στη μέση της καλύβας ένα μεγάλο τραπέζι, όπου υπήρχαν τα πιο όμορφα πιάτα.

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— Οχι, μαμά! Τα έφαγα όλα!

— "Η μόνη μου περιουσία, του είπε, είναι αυτό το σκονινι!..."

Φαγητά και τα καλύτερα κρασιά, που μπορούσαν να βρεθούν.

Ο ξυλοκόπος κι' οι δικοί του στην αρχή έμειναν κατάπληκτοι, μπροστά σ'ε τόσο πλούσια φαγητά, που ίσαμε τότε δεν υποψιάζονταν ούτε την ύπαρξή τους. Γεμάτοι άπορία, δίσταζαν να αλώσουν τα χέρια τους από φόβο μήπως χαθούν απότομα από μπροστά τους όλες εκείνες οι λιχουδιές. Μά ο πατέρας είπε στο τέλος: — "Εμπρός, παιδιά μου, καθήστε στο τραπέζι! Σήμερα θα φάμε σαν βασιλιάδες!"

Όλοι έτρεξαν να υποκαλύψουν με χάρη στην πρόσκλησή του και καταπράυναν την πείνα, που τους έβασάνιζε τόσο καιρό.

Όταν τελείωσαν το φαγητό, ο ξυλοκόπος είπε: — Και τώρα πρέπει να ζητήσουμε τα δυο άλλα πράγματα. Μά κι' εγώ χρειάζομαι: — Είναι ανάγκη, αποκρίθηκε η γυναίκα του, να εξασφαλίσουμε μία περιουσία για τον εαυτό μας και για τα παιδιά μας.

— Δίκορο έχεις, συμφώνησε ο άντρας της. Ζη-

τήσε, λοιπόν, να μαζευτούν στο κελλάρι μας τόσα φλωριά, όσα σπειριά κεχρί έχει ένα κίλο.

Αμέσως το κελλάρι τους βρέθηκε γεμάτο κατακλυσμιαία φλωριά που λαμποκοπούσαν!

Μπορεί να υπάρχει τόσο χρυσάφι στον κόσμο; φώναξαν ή μητέρα και τα παιδιά θαμνομένα. Νά που γίναμε και μεις πλούσιοι. Κι' όχι μόνον εμείς μπορούμε να περάσουμε καλά από δω και πέρα, αλλά και στους φτωχούς να κάνουμε καλό!...

Πολύ όμορφα τα λέτε, είπε καταχαρούμενος ο πατέρας. Αλλά μας μένει ακόμα και η τρίτη εύχη. Τι λέτε να ζητήσουμε;

Η περιουσία μόνη της μου φαίνεται πως δεν δίνει την ευτυχία, είπε η γυναίκα του. "Αν εμείς ή τα παιδιά μας περπατούσαμε στρώμα, τι θα μας χρησίμευε ο θνητός μας; Για νάμαστε, λοιπόν, δαδέλα ευτυχισμένοι, μας χρειάζεται ακόμη και η υγεία."

Αυτό που λές είναι πολύ σωστό αποκρίθηκε ο άντρας της. Ζητώ, λοιπόν, για όλους μας μία σιδερένια υγεία ως τα βαθειά γεράματα μας. Κι' έτσι, αφού σύμφωνα με την υποσχέση του μάγου εκπληρώθηκαν κι' οι τρεις εύχες, ο ξυλοκόπος κι' η γυναίκα του κύτταζαν πως να χαρούν καλύτερα την ανέλπιστη περιουσία τους.

Τα παιδιά τους όμως, θγαίνοντας έξω για να παίξουν, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν κρυφό το μυστικό τους και διηγήθηκαν στο παιδί του δασοφύλακα εκείνο, που τους είχε συμβεί. Το παιδί τότε έτρεξε να πη το μαντάτο στους γονείς του κι' εκείνοι, χωρίς να χάσουν καιρό, έτρεξαν στον ξυλοκόπο για να βεβαιωθούν. Ο ξυλοκόπος, όμως, ξεγιγώντας τις προσβολές και την απονία τους, τους έδειξε το χρυσάφι του και τους διηγήθηκε με τι τρόπο το είχε αποκτήσει.

Ο δασοφύλακας και η γυναίκα του με δυσκολία έκρυψαν τη ζηλία τους, όταν είδαν πως ο ξυλοκόπος κι' οι δικοί του είχαν γίνει άφραγκοι τόσο πλούσιοι. Γύρισαν, λοιπόν, στο σπίτι τους κι' εκεί η γυναίκα του δασοφύλακα είπε στον άντρα της: — Τρέξε γρήγορα στο Μαύρο Δάσος! Μπορεί να έβρης τον άμαξι. Πρέπει να γίνουμε πιο πλούσιοι απ' αυτούς.

Ο δασοφύλακας έφυγε για το Μαύρο Δάσος τρεχάτος. Για καλή του τύχη δεν άργησε να βρει τον ταξιδιώτη, που το άμαξι του είχε κολλήσει στο ίδιο μέρος και που ένας άξονας του ήταν σπασμένος.

— Έχω ανάγκη από τη συνδρομή σου, του είπε ο ξένος. Δεν έρχεσαι να με βοηθήσεις για να δώσουμε το άμαξι από τη λάσπη και να δώσουμε τον άξονα;

— Είσ' εσύ ο ίδιος που έκανες πλούσιο τον ξυλοκόπο; ρώτησε ο δασοφύλακας. "Ε, λοιπόν, αν μου υποσχεθείς πως θα πραγματοποιηθούν οι τρεις εύχες μου, θαρθώ να σε βοηθήσω. Αλλιώς!..."

Καλά, του είπε δυσχερής ο νοικοκύρης του άμαξιού, θα τα καταφέρω και χωρίς τη βοήθειά σου. Όποτε, βλέπεις; Το άμαξι μου ξεκόλλησε. Είσαι ένας εγωίστης και απληθυσ. Σο- τόσο σου επιτρέπω να πής κι' εσύ τρεις εύχες. Θα γίνουν άμεσα!"

Και λέγοντας αυτά ο άμαξις εξαφανίστηκε. Ο δασοφύλακας ανυπόμονος να πη στην οικογένειά του το χαρμόσυνο περιστατικό, δεν κρατήθηκε και φώναξε: — Πόσο θα ήξελα να είμαι στο σπίτι μου!...

Αμέσως, η πρώτη εύχη έγινε. Ο άνθρωπος έμεινε κατάπληκτος, όταν είδε πως βρισκόταν άναμεσα στην οικογένειά του.

— Είναι κρίμα, του είπε η γυναίκα του, που με την απερισκεψία σου χάσαμε την πρώτη ευκαιρία. Τώρα ήρθε η σειρά μου για να ζητήσω κάτι. Είναι καιρός τώρα που σου ζητώ ένα επανωφόρι ακριβό, σαν εκείνο που φοράει η γυναίκα του δημάρχου. Νοιώθω πάντα τον εαυτό μου ταπεινωμένο όποτε περνάω κοντινιένη από μπροστά της!...

Τρελλάθηκες; της φώναξε ο άντρας της. Τι ιδέα είν' αυτή, που σου ήρθε να ζητήσεις πανωφόρι; Θα προτιμούσα να το δώ κρεμασμένο από την άκρη της γλώσσας σου!...

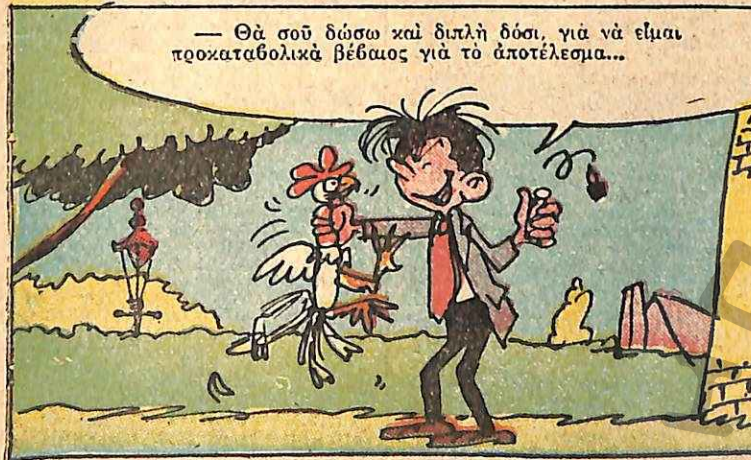
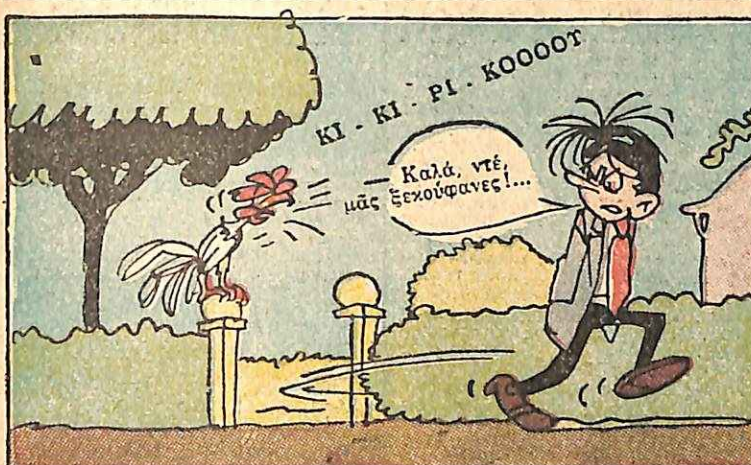
Δεν πρόφτασε να τελειώσει την διμιλία του και ένα μακρύ πανωφόρι κρεμόταν κίχλας από την άκρη της γλώσσας της γυναίκας του!...

Ο δασοφύλακας, που κι' αυτή τη φορά είχε φερθεί απειροεπείτα, μετανιώσε αμέσως. Και για ν' απαλλάξει τη γυναίκα του από τη δύσκολη θέση της, χρειάστηκε να ζητήσει να πέση το πανωφόρι καταγής.

Έτσι πραγματοποιήθηκαν κι' οι τρεις εύχες, χωρίς να τους μείν κανένα κέρδος. Από κεί και τέσα ο δασοφύλακας κι' η γυναίκα του δεν έσαν τίποτ' άλλο, παρά να κατηγορούν ο ένας τον άλλον για την ελαφρομυαλιά τους, μη καταλαβαίνοντας πως απλούστατα είχαν τιμωρηθεί για την πλεονεξία τους και την κακή συμπεριφορά τους.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Ριχός και ο πετεινός του γείτονα

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άναγνωστών μας

— Σε ποιά πόλι της Γαλλίας γεννήθηκε ο 'Ιούλιος Βέρν;
— Στη Νάντη.

— Πού γεννήθηκε ο 'Αριστοτέλης Βαλαωρίτης;
— Στη Λευκάδα.

— Πότε και πού πέθανε ο μεγάλος εξερευνητής 'Ιάκωβος Κούκ;
— Τον σκότωσαν οι 'Ιθαγενείς στην Ταρτή, στις 14 Φεβρουαρίου 1779.

— Ποιός ανέκαμψε το θακηριδίο της φυματιώσεως και πότε;
— Ο Γερμανός γιατρός Ροβέρτος Κώχ το 1882.

— Πότε νικήθηκε στον αέρα η ιστορική Μονή του 'Αρκαδίου στην Κρήτη;
— Στις 10 'Οκτωβρίου 1866. Κι' εκείνος πού έβαλε τη φωτιά κατά διαταγή του ήγουμένου Χατζή Γαβριήλ, λεγόταν Κ. Γιαμπουδάκης.

— Πότε ανακηρύχθηκε το Σύνταγμα στην 'Ελλάδα;
— Στις 3 Σεπτεμβρίου 1843.

— Πότε και πού πέθανε ο Χαρίλαος Τρικούπης;
— Στις Κάννες της Γαλλίας, την 31 Μαρτίου 1896.

— Ποιός επινόησε πρώτος την ατμομηχανή;
— Ο Διονύσιος Παπίνος, πού εΐχε γεννηθ' στο Μπλουά της Γαλλίας.

— Πότε άρχισε ο πρώτος Βαλκανικός πόλεμος;
— Στις 5 'Οκτωβρίου του 1912.

— Πότε απελευθερώθηκε η 'Αθήνα από τους Γερμανούς;
— Στις 12 'Οκτωβρίου του 1944.

— Πόσα χρόνια θασιέιμε ο Μέγας Κωνσταντίνος;
— Τριάντα.

Χιοδμορ

ΓΙΑ... ΕΥΚΟΛΙΑ!

Ο μ.π.α.μ.α.ς: Μπορείς να μολής γιατί είναι προτιμότερο να λέμε πάντα την αλήθεια;
Ο γ.υ.ι.ο.ς: Γιατί τότε δεν υπάρχει λόγος να θυμώμαστε τί είπαμε!

Ένας μικρός μπαίνει σ' ένα κατάστημα άνδρικών ειδών και λέει σ' έναν υπάλληλο:

— Μ' έστειλε ο πατέρας μου γιά να το άγοράσω ένα ποκάμισο.
— Τι είδους, παιδί μου; τόν ρωτάει ο υπάλληλος. Σάν αυτό που φοράω εγώ;

— Όχι, πιά καθαρό!

— Μαμά, τά μαλλιά σου άρχισαν ν' άποριζούν;
— Έσθ' φταίς, Τάκη, πού με κά- νεις κάθε μέρα και συγγίζομαι.

Ο Τάκης δέ μπορεί νά τό γωνέ- λη. Γυρίζει, κοιτάζει τη γιανιά του και της απαντάει:

— Τότε φαντάζομαι τί θα έσθαιζε από σένα ή γιανιά πού τά μαλλιά της είναι κατάσπαστα!

Η σκηνή τού λεωφορείου. Η μαμά φοβερίζει τόν άπαγογ γιού της:

— Άν δέν καθίσω σόνιμα, θα φωνάξω τόν ελεπόλεως!

— Τί είδω μού κάνει, απαντάει ο διαβολάκος. Άν τόν φωνάξω, θα πού πού κι' εγώ πώς είναι πάλι από 4 χρονών και πρέπει νά πληρώσω ελ. συνήριο!

Ο δ.ά.σ.κ.α.λ.ο.ς: Τί μας χρειά- ζεται ο ήλιος, παιδί μου;

Ο μ.α.θ.η.τ.η.ς: Για νά κάνουμε ήλιοθεραπεία, κύριε.

Ο δ.ά.σ.κ.α.λ.ο.ς: Γιώργο, κλίνε τό βνομα εή γάτα.

Ο Γιώργος: Η γάτα, της γάτας, την γάτα.

Ο δ.ά.σ.κ.α.λ.ο.ς: Γιατί σταμάτη- σες; Κλητύη...
Ο Γιώργος: —
Ο δ.ά.σ.κ.α.λ.ο.ς: "Όταν θέλεις νά καλέσεις τη γάτα, πώς θα πής;
Ο Γιώργος: Ψι, ψι, ψι!...

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΝΟΜΟΣ

Υπό του Ευαγγελικού 'Ιεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Δέν ήλθα νά καταλύσω τόν Νό- μον — είπε ο Χριστός. Καί όμως, πόσες φορές, παρέθ' τας διατάξεις του Νόμου. Γι' αυτό και οι θεματο- φύλακες του Νόμου, διαφωνούσαν μαζί Του διαρκώς. Νόμιζαν πώς αλ- λα έλεγε, και άλλα έκανε.

Καί όμως, άν καταλάμβαναν τά λόγια και τά έργα του Χριστού, δέ θα θεωρούσαν τά λόγια Του, άσυμ- βίβαστα μέ τις πράξεις Του.

Άλλά τί έννοούσαν οι 'Εβραίοι, όταν ώμιλούσαν γιά τόν Νόμον; Τέσσερα πράγματα: Πρώτον, τάς Δέκα 'Εντολάς. Δεύτερον, τά Πρά- τα Πέντε Βιβλία της Παλαιάς Δια- θήκης — την λεγόμενη Πεντάτευ- χον. Ή Πεντάτευχος γιά τόν 'Ε- βραίο, ήταν κατ' έσοχόν ο Νόμος.

Την έδωρούσαν, τό σπουδαιότερον μέρος της 'Αγίας Γραφής. Έχρησι- μοποιούσαν την έκφραση «Ο Νόμος και οι Προφηταί», όταν ήθελαν ν' άναφερθούν σ' ολόκληρη τη Βίβλο. Καί τέλος, μέ τόν Νόμο, ύπονοού- σαν τόν Προφητικό Νόμο, και τόν Νόμο τών Γραμματέων.

Τόν καιρό του Χριστού, ή τελευ- ταία αυτή σημασία του Νόμου ή- ταν ή πιό θημοφιλής. Αυτό τόν Νό- μο τών Γραμματέων, κατεδίκασε ο Χριστός, ως και ο άπόστολος Παύ- λος — τώσον αμείλιχτα.

Στήν Παλαιά Διαθήκη βρίσκουμε άρισμένες γενικές άρχές, πρós όλη- γίαν της ζωής τών ανθρώπων, υπό Θεόν έμπνευσιν. Τέτοιες είναι οι Δέκα 'Εντολάς. Στους μεταγενέστε- ρους όμως 'Εβραίους, οι γενικές αυτές άρχές, έφάνησαν ανεπαρκείς.

Ήθελαν αι άρχαι νά κανόνιζαν και τις μικρότερες λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής των. Το έργο αυ- τό του κανονισμού τών λεπτομερει- ών της ζωής, τού καθενός, ανέλαβαν αυτοί, πού έγιναν γνωστοί ως οι Γραμματέες. Άνθρωποι πού τρα- γούνταν, γιά τό γράμμα του Νόμου, και όχι γιά τό πνεύμα του. Έτσι, ε- ξεφύτρωναν, χιλιάδες κανονισμοί γιά τη ζωή τών 'Εβραίων.

Άς πάρουμε ένα παράδειγμα: Ο Νόμος λέγει ότι τό Σάββατον πρέ- πει νά άγιαζεται και να είναι ήμέ- ρα άναπαύσεως. Όριζμένοι νομικοί, δέν έμειναν εύχαριστημένοι μέ την γενική αυτή άρχή και τόν προσδι- ορισμό της έννοίας της, κατά την συνείδησιν τού καθ' ένος και την οδηγίαν τού Νομοθέτου Θεού. Άρ- χισαν, λοιπόν, νά σκέπτονται: Τί είναι έργασία; Έχασαν τόν καιρό τους, σέ ατέρμονες συζητήσεις, άν τό νά μεταφέρει κανείς την λυχνία από τούτο τό μέρος σ' έκεينو, ήταν έργασία. Άν ο ράφτης έδωκεν έξω και στόν μανδύα, έτοχε νά ξεχασώ- κάμνι δελτίνα, αλλοίμονό του. Γι' αυτούς, θρησκεία ήταν ή τήρησις τών χιλιάδων αυτών μικροτεταμέ- ρειών.

Στήν άρχή ήταν άγαθοι οι κανο- νισμοί αυτοί τών Γραμματέων. Ή- ταν παράδοσις από στόμα σέ στό- μα. Από τόν ένα Γραμματέα στον άλλον. Στά μέσα του τρίτου αιώνα μ.Χ. έγράφη η παράδοσις αυτή πε- ριληπτικώς σ' ένα βιβλίο πού όνο- μάσθη Μισνά. Διαιρείται σέ 63 κε- φάλακια πάνω σέ διάφορα θέματα του Νόμου. Βιβλίο δηλαδή 800 σελίδων. Καί οι 'Εβραίοι άρχογότερον, έγγραφαν Βιβλία μέ σχολία, γιά τό Μισνά. Καί τά βιβλία αυτά, τά έπεζηήτη- κά, ώνόμασαν Ταλμούδ. Το Ταλμούδ της 'Ιερουσαλήμ άποτελείται από δώδεκα τόμους. Καί τού Βαβυλωνί- ου Ταλμούδ, υπάρχουν 60 τόμοι.

Ποίό Νόμο λοιπόν ήλθε νά εκηλύ- ρωσέ ο Χριστός; Υπήρχε ο Νόμος τού Θεού, πώς από τις παράδοσις τών Γραμματέων. Έπειδή οι άνθρω- ποι, έχουν προσθέσει, τόσες άνη- σίες στο Νόμο τού Θεού, δέ θα πη- ότι πρέπει ν' άπορρίψουμε τόν πραγματικό Νόμο τού Θεού, τόν Νόμο πού μας έδωσε ο 'Ιδιος δι' άποκαλύψεως. Στόν Νόμο αυτό, δ- φείλουμε τελεία ύπακοή.

Θά μπορούσαμε άραγε νά συνοψί- σουμε μέ μία λέξη, τόν πραγματικό

Νόμο τού Θεού, πού ο Χριστός ήλ- θε νά εκηλύρως; Άς ρίξουμε μία ματιά στις Δέκα 'Εντολές. Τι δι- δάσκουν; Ποίό είναι, τό θεμελί- ο τών; Ο σεβασμός. Ο σεβασμός πρós τόν Θεόν και τό όνομά Του, πρós τούς γονείς μας, πρós την ζωήν, πρós τά κτήματα τών άλλων και τά δικά μας, διά τόν συνάνθρω- πό μας, διά την αλήθειαν, διά τό όνομα και την ύποληψιν τών άλλων, πρós τόν Θεόν, τούς άλλους και τόν έαυτόν μας. Αυτή είναι ή βασι- κή άρχή τού Δεκαλόγου. Μία τέτοια άρχή, δέν πρέπει ούτε νά διανοή- σουμε, ότι ο Χριστός ήλθε νά κατα- λύσει. Ήλθε μάλλον νά συμπλη- ρώσι.

Ο Χριστός δέν ήλθε νά κατα- στρέψη εκείνο πού μαζί μέ τόν Πα- τέρα και τό 'Αγίο Πνεύμα, ως Τριαδικός Θεός, παρέδωσε στον Άν- θρωπο πρὸ της έναρκαρώσεως Του. Κανένας δέ μπορεί, νά τήρησέ τό Νόμο έν τη πληρότητί του, εκτός τού 'Ιδιου τού 'Ιησού Χριστού, τόν 'Όποιον ο άπόστολος Παύλος καλεί «Τό Τέλος Τού Νόμου» — Ρωμ. ι' 4.

Ο Χριστός ήλθε όχι γιά νά μάς διδάξέ τόν τρόπον της τήρησεως τού Νόμου Του, αλλά νά γίνη ο Νό- μος. Αυτός είναι ή προσωποποίησις ή συμπλήρωσις τού Νόμου και τόν Προφήτην. Ήλθε γιά νά γίνη Προ- σπικτός Σωτήρ μας — νά κατοί- κηση μέσα μας. Νά νεκρωθούμε ή- μες ως πρós τόν άνθρωπο της α- μαρτίας και νά ζήσθ' Εκείνος. Ο- ταν λοιπόν δεχθούμε διά της πίστε- ως τόν Χριστόν και άναγεννηθούμε, άπακτοίμε την «φύσιν» τού Θεού. Τηρούμε τόν Νόμον Του, όχι εκ κα- θήκοντος άνιάρου — έξ ανάγκης — αλλά εκ φύσεως.

Ζώμεν δι' Αυτόν. Τόν αγαπούμε πιά όχι μέ τη δικιά μας άγάπη, αλλά μέ την δικιά Του, πού Του έ- πιτρέψαμε νά έμφυτεύσθ' στην ψυχή μας.

Όπως είπεν ο 'Ιερός Αυγουστί- νος: «Άγάπησε τόν Θεόν και κάμε ό,τι θέλεις». Άλλά όταν αγαπάς κάποιον μέ όλη σου την ψυχή, δέν κάνεις ό,τι θέλεις έσύ, άλλ' ό,τι θέλει Αυτός. Άγάπησε λοιπόν τόν Χριστόν. Κάμε Τον Σωτήρα σου — και θα γίνη ο Νόμος της Ζωής σου...

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Σ η μ.: 'Ο έπιθυμών νά λάθ' έ- να τεύχος, μέ την σειράν τών άρ- θρων «Τό Κήρυγμα της Κυριακής» ο- λοκληρών τού προηγούμενου μινός, ή θαρσαν ολόκληρον την Κινητήν Διαθήκην, είς απλήν νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μας γράψη εις την διεύθυνσιν: «Ο ΣΠΟΥΡΕΥΣ» — Γραμ- ματοδωρίς 387, 'Αθήναι.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΥΣΗ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος, ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΚΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ

Είμαστε άσυνανόητοι! Ή υπερτρίχωση δερματίτις ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ & ΚΟΛΛΙΝΗ ΛΙΕΡΙΤΙΚΗ ΚΕΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ ΚΑΤΑΠΟΛΙΜΝΗΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΑΓΕΙΡΕΙ ΠΡΟΣΕ - ΠΛΑΑΣΡΟΝ - ΤΡΙΧΟΠΟΙΗ ΠΑΝΑΘΕΣ-ΑΚΜΕΣΕ ΡΕΛΑΞΑΝΤΑ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηρυά 7 (πλατ. 'Αγίου Κωνσταντίνου-Ομόνοια) 9—1 π.μ. και 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Δίδυμη διπλή πυραμίδα

1 και 2) Α. 3) ΡΑ. 4) ΤΑ. 5) ΑΡΑ. 6) ΤΑΣ. 7) ΠΑΡΑ. 8) ΤΣΑ.Ι. 9) ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ. 10) ΣΑΡΑ. 11) ΣΑΣΙ. 12) ΡΑΣ. 13) ΙΣΑ. 14) ΑΣ. 15) ΙΑ. 16 και 17) Α.

Ομοιόμορφα έλλειπσούμωνα

1) ΘΟΥΡΒΟΣ. 2) ΜΟΥΒΒΟΣ. 3) ΠΟΥΡΟΝ. 4) ΒΟΥΡΚΟΣ. 5) ΣΚΟΥΡΟΣ. 6) ΓΟΥΣΤΟ. 7) ΜΟΥΡΓΟΣ. 8) ΜΟΥΓΤΟΣ. 9) ΦΡΟΥΤΟ. 10) ΣΓΟΥΡΟΣ. 11) ΣΤΡΟΥΓΛΟΣ. 12) ΣΤΡΟΥΘΟΣ. 13) ΟΧΥΡΟΝ. 14) ΜΠΟΥΦΟΣ. 15) ΜΟΥΝΤΟΣ. 16) ΚΟΥΚΚΟΣ. 17) ΜΟΥΤΡΟ. 18) ΜΟΥΣΤΟΣ. 19) ΜΠΟΥΣΤΟΣ. 20) ΤΡΟΥΛΛΟΣ.

Κρυπτογραφικόν

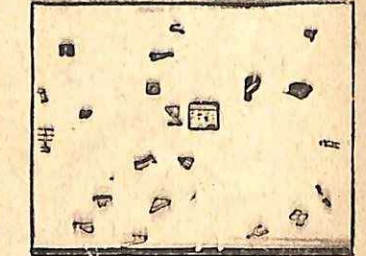
1) ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ. 2) ΙΣΑΥ- ΡΟΣ. 3) ΝΩΤΙΑΙΟΣ. 4) ΩΡΙ- ΑΙΑ. 5) ΤΑΡΤΑΡΟΣ. 6) ΛΥΡΙΟΝ. 7) ΥΜΝΟΣ. 8) ΡΑΝΤΑΡ. 9) ΟΥ- ΡΑΝΙΟΝ. 10) ΣΑΥΡΟΣ.

Άπρεόπτα

1) Ο σύνδεσμος όμως (ώμος). 2) "Όταν λέγαμε κύων (κύαν). 3) Μπροστά στον κουρέα του. 4) Ο κλέφτης υδώνει, ο ράφτης γνώνει. 5) Ο φος (φώ). 6) Στη Σκωτία. 7) Η Σινική. 8) Έβρα (Έβρασα). 9) Ο 'Ιεραξ. 10) Η Νεάπολις.

Αναγραμματισμός ΚΕΡΔΟΣ — ΚΕΔΡΟΣ

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει σε ποιά α- κριβώς σημεία βρίσκονται οι 20 μι- κροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθ. 909 σταυρολέξου

Οριζοντιώς:

1) ΤΑΡΑΣ — ΜΕΣΤΙΣ. 2) ΠΑΝΙΣ — ΛΕΠΙΣ. 3) ΑΡ — ΡΙ- ΚΝΑ — ΛΟΓΑ. 4) ΠΑΤΑΤΑ — ΤΑ- ΡΑΧΗ — ΔΙΑ. 5) ΑΒΑΝΑ — ΑΤΙ- ΝΑ — ΚΡΑΧ. 6) ΣΟΦΑ — ΑΛΛΟΣ — ΙΔΟΥ. 7) ΑΗ — ΑΝΟΜΑ — Ο- ΡΙΟΝ. 8) ΤΟ — ΕΜΜΟΝΑ — ΑΑ- ΡΩΝ. 9) ΑΝΑΝΙΑΣ — ΣΠΑΝΑ. ΚΙ. 10) ΔΟΛΙΑ — ΜΑΤΑΙΑ. ΑΣ. 11) ΕΝΕΧΩ — ΣΑΒΛΩ. ΠΡ. 12) ΤΟΝΩ — ΑΡΑΙΩ — ΚΑΡΙΣ. 13) ΣΙΣ — ΡΑΠΙΣ — ΚΑΡΙΣ. 14) ΣΙΣ — ΜΙΚΡΑΙ — ΜΕΛΑΝΗ. 15) ΝΕΑΡΑ — ΜΟΙΡΑ — ΩΜ. 16) Α- ΛΙΟΣ — ΑΤΙΜΑ. 17) ΑΝΩΣΙΑΙ — ΙΝΤΣΑ.

Καθ' ύψος:

1) ΠΑΠΑΣ — ΤΑΜΕΣΙΣ. 2) ΠΑΡΑΒΟΛΟΝ — ΛΙΤΟΝ. 3) ΤΑΦΗ — ΑΔΕΤΟΣ. 4) ΤΙΡΑΝΑ — Ε- ΝΟΧΟΣ — ΝΑΣ. 5) ΑΣΙΤΑ — ΜΙΛΩΝ — ΜΕΛΙ. 6) ΚΑ — ΛΑ- ΜΑΙ — ΩΡΙΑΙΑ. 7) ΑΝΟΣΑ — ΑΚΡΟΙ. 8) ΣΠΑΤΑΛΟΝ. 9) ΠΡΑΙ. 9) ΑΤΟΜΑ — ΜΑΡΙΑ. 10) ΛΑΡΙΣΑ — ΑΒΑΣΙΜΟΙ. 11) ΜΕ- ΛΑΝ — ΑΣΤΑΙ. 12) ΕΠΟΧΑΙ — ΑΠΑΤΩ — ΜΙ. 13) ΣΙΓΗ — ΔΟ- ΡΑΙ — ΚΕΡΑΣ. 14) ΙΣΑ — ΚΟ- ΡΩΝΑ — ΣΑΛΑΤΑ. 15) ΔΡΥΙ.ΝΑ — ΠΥΡΑ. 16) ΗΡΑΙΑ — ΚΑΡΚΙ- ΝΩΜΑ. 17) ΑΧΑΝΕΙΣ — ΑΣΗΜΑ.

Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύ- θυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ

Έκδοτική 'Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»

Δι' αυτής και υπεύθυνος Τυπογραφείον ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναυάδων 24, Παλαιόν Θάληρον

Ο Παν. Βεντούρης

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΠΑΝ. ΒΕΝΤΟΥΡΗΣ

Ο «δασκτικός» κυνηγός

Ο ΦΩΣΤΗΡΑΣ δέν είναι από τά σωματεία έκείνα, πού τούς πε- ρισσότερους παίκτες τους αγορά- ζουν από άλλους συλλόγους. Είτε από παράδοσι, είτε γιά έλλειψι ματερίο περιορίζεται κατά τό πλε- ον στο έμφυχο υλικό, όχι όταν χής του. Βέβαια, δέ λείπει έκαρία τού παρουσιασθή καμιά ευκαιρία γιά νά συμπληρώσ' ένα κενό του. Πάντως οι περισσότεροι ποδοσφαι- ριστές του είναι της γειτονίας.

Έτσι και ο Παναγιώτης Βεντού- ρης. Γέννημα — θρέμμα τών Σφα- ρών, δημότης Ταύρου από κάποια κατοικήσιμ' έκαρία τού 1944 όταν είδε γιά πρώτη φορά τό φώς της ζωής, άρχισε την καριέρα του στο Φω- στήρα και τη συνεχίζει μέ έπιτυ- χια μέχρι σήμερα και όπως φαίνε- ται θα έχη μεγάλη εξέλιξη.

Οι φίλαθλοι ξέρουν τό Βεντού- ρη, τά τελευταία δύο χρόνια όταν έκανε δειλά — δειλά στην άρχή και θετικά άργότερα, την εμφάνισή του στην πρώτη ομάδα τού Φωστή- ρου. Ξεκίνησε από τά «επικρά», πέρα- ρα. Στή Β' ομάδα κι' ανέθηκε στην σε στή Β' ομάδα, χωρίς πολλούς σταθ- μούς. Ήταν ένα άναμφισβήτητο τα- μείο, πού δέ μπορούσε νά σταμα- λέντο, πού την πορεία του. Διαθέτοντας τέσην έμψυχη στις ντρίμπλες και με- γάλ' έμψυχη στα δύο πόδια, χρησι- μοποιήθηκε σ' όλες σχεδόν τις θέ- σεις της έπιθεσεως. Σήμερα παί- ζει συνήθως έξω άριστερά, ή έξω δεξιά, γιάτι διαθέτει άκόμη και τα- χύτητα και άντοχή στις κούρσες.

Τί τού λείπει, λοιπόν, γιά νά πάρη μία θέσι ανάμεσα στους με- γάλους, τούς κορυφαίους παίκτες της χώρας; Μάς τό είπε ο προπο- νητής του. Ο παλιός εξάριτος παί- κτης τού Φωστήρα κ. Σπύρος Για- λαμπίδης, κρίνοντας τό βλαστό τού φυτρίου του (αυτός τόν άνέδειξε και τόν έπέβαλε στην πρώτη όμά- ρα), άφού μάς άπαρίθμησε τά προ- σόντα του, κατέληξε:

«Ο Παναγιώτης δέν έχει άκόμη την πείρα. Αυτή τού λείπει γιά νά συμπληρώσ' την τέχνη του κατάρ- τι. Έπειδή δέν έχει την πείρα, δίδεται νά κάνη πράγματα άνω τών δυνάμεών του. Θέλει νά μιμηθ' ό,τι ώραίο κάνουν οι μεγάλοι ποδο- σφαιριστές. Καί στην προσπάθειά του αυτή δέν πετυχαίνει, γιάτι δέ συνοδεύεται ούτε από ψυχραιμία, ούτε από θετικότητα. Τόν συγχωρώ, όμως, γιάτι είναι πάλι νέος άκόμη κι' όλοι οι νέοι είναι βασιστικοί... Άν προσέξω νά διορθώσ' αυτή την άδυναμία του και ν' άρχίσ' τό παιγ- νίδι τού μόνο από τη στιγμή, πού θα έβρη ή μάπ'αλα πραγματικά στην κατοχή του, δέ γίν' άσφαλώς ένας μεγάλος ποδοσφαιριστής».

Αθλητικά παραβλήνια

Αυτά τά λόγια τά έχει πη πολ- λές φορές ο κ. Γιαλαμπίδης στο Βεντούρη και κάποια μέρα θα πά- ρουν τό δρόμο της έμφρομής τους. Ο νεαρός ταλαντούχος παίκτης (πού κατέγ'η πριν από λίγο έδε- λοντής στο Λιμενικό Σώμα) δέ μπο- ρεί παρά νά θέλη τό συμφέρον του...

δών τους. Η ιδέα πάντως ρίφθηκε από πολλούς συμβούλους τών δύο σωματείων.

Η έσωτερική διοικητική κρίσι στον Ολυμπιακό δέ καλύμ'η γιά ένα μήνα, λόγω τών... ταξιδιών και της έλλείψεως άγώνων. Οι διαφω- νούντες φεύγουν άλλοι στο έσωτερι-

κό δά προσφύγη στο Συμβούλιο Επι- κρατείας μέ τό αίτιολογικό ότι δέν εκλήθη σέ άπολογία.

— Στο μεταξύ κι' έπειδή άπαγο- ρεύθηκαν πρós τόν παρόν οι άγώνες μεταξύ 'Ολυμπιακού — Παναθηναί- κού, ή ΕΠΟ σκέπτεται νά τελέσ' τόν τελικό τού Κυπέλλου «εκλει- σμένων τών θυρών»...

— Γιά πρώτη φορά στην 'Ελλά- δα 'Ιδρύθηκε σύλλογος πού θα άσχο- ληθ' άποκλειστικά μέ τόν Άθλητι- σμό γυναικών. Τό σωματείο αυτό, λαδε την έπωνυμία «Ζηρίνειος Α- θλητικός Όμιλος Νεανίδων», πρω- τιστάτησαν δέ στην 'Ιδρυσι τού οι παλιές αθλήτριες Φωτεινή Σαββα- τισανού (νυν κυρία Κουνάδη) και Βούλα Ρεγκούλα.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΠΑΟ — Μ.Τ.Κ.

Ο δυσκολότερος άγώνας τού Πα- ναθηναϊκού στη Νέα 'Υόρκη είναι αυτός, πού θα δώσ'η την προσεχή Κυριακή στη Νέα 'Υόρκη. Η αντί- παλός του σύγγηκη Μ.Τ.Κ. θεωρεί- ται από τούς ισχυρότερους ομάδες της Ουγγαρίας.

ΟΙ ΠΑΝΑΓΛΗΝΙΟΙ ΤΕΝΝΙΣ

Στά άσκητήρια τού Ο.Α.Α. συνε- χίζονται μέ έπιτυχία οι πανελλη- νιοί άγώνες τένις άντρών. Το Σάβ- βατο και την Κυριακή θα διεξαχθούν τά πιό ένδιαφέροντα μάτς τού α- πλού και τού διπλού άνδρών.

ΘΑ ΜΕΤΑΣΧΗ

Λόγω της γυναικής «άνταρσίας» τών πρωταθλητών έίνε ριφθ' η ιδέα νά μή μετασχή η 'Ελλάς στους θε- τινούς Πανερωπαϊκούς άγώνες στίβου (Βελιγρδία) καθώς και στους Βαλκανικούς ('Αγκυρα). Η ιδέα όμως αυτή άπερίσθη γιάτι κρίθηκε προτιμότερο νά λάβ'η μέρος έστω και μέ άδύνατη ομάδα παρά νά άπουσιάζ' έντελώς.

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΕΞ

Στό μεταξύ οι τιμωρηθέντες μέ άποκλεισμό από την Έθνική ομάδα στίβου Κουδελογιάννης, Μαγκλά- ρας, Μπεθάνης, Δήμου, Γλέζος και Παναγιωτίδης, πρόκειται νά δικα- στούν στην προσεχή βδομάδα από τη Δικαστική 'Επιτροπή, στην οποία παρατέμφθηκαν από τη διοίκηση τού ΣΕΓΑΣ.

ΞΕΦΥΓΑΝ...

Οι άθλητές της Έθνικής ό- μμάς στίβου υπερέβησαν τά έ- σκαμμένα... Ένιναν χειρότεροι από τούς ποδοσφαιριστές, πού μέχρι προχθές είχαν τό προβάδι- σμα σέ πράξεις αντίσληπτικής συμπεριφοράς. Αυτά πού συνε- βησαν στην Πολωνία και κατό- πιν έδώ, φανερώσαν ότι οι α- θλητές στίβου έξφυγαν έντελώς από τό δρόμο της άρετής και τού καθήκοντος και από τόν έρ- οαστεχνισμό (όπως, πάντως, τόν έννοούσαμε ως τώρα) γι' αυτό και επιτάσσεται νά ξεκα- ριστή μία γιά πάντα ή θέσι τους μέσα στην αθλητική οικο- γένεια. Οι ποδοσφαιριστές έν- τος ολίγου θα όνομασθούν επαγ- γελματίες. Οι άθλητές στίβου μέ ό,τι κερδίζουν μέχρι τώρα, μπορούν καλλίστα νά κερυθθούν κι' αυτοί επαγγελματίες. Αυτό θέλουν, δέ θέλουν βέβαια αυτό. Άπλως ζητούν επαγγελματική άποκατάστασι και πολλές άλ- λες διευκολύνσεις. Ο ΣΕΓΑΣ, όμως, πρέπει νά αντιμετώπισ'η μέ προσοχή τό ζήτημα, γιάτι κινδυνεύει νά κερυθθ' όλος ο α- θλητισμός στίβου επαγγελματι- κός, άν άναγνωρίσ'η τά συνδικα- λιστικά αίτήματα τών άθλητών.

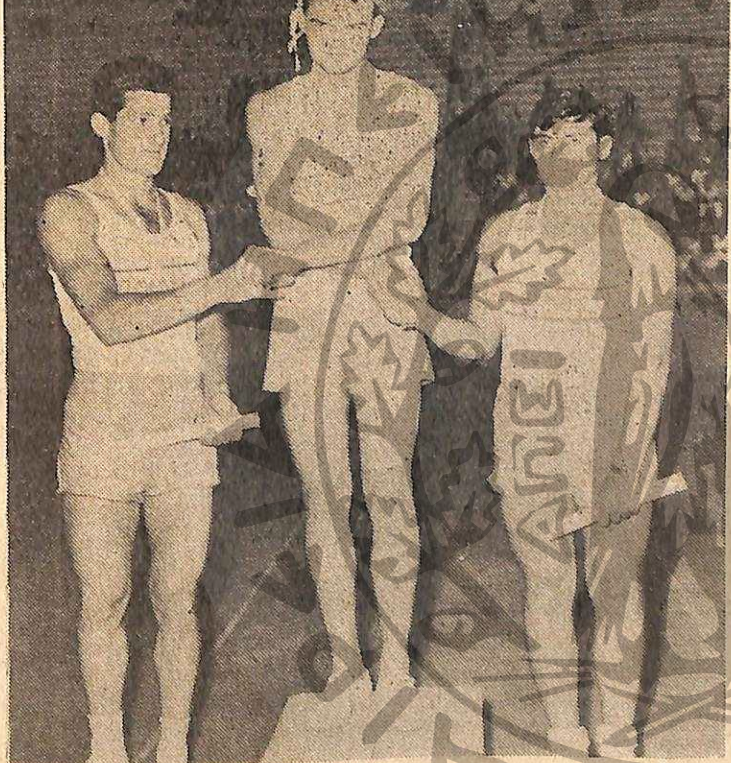
ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο Παναθηναϊκός κι' ο 'Ολυμπια- κός σκέπτονται νά κάνουν μινύσεις σ' όσες έφημερίδες και περιοδικά έγγραφαν ότι ο άγώνας τους γιά τό Κύπελλο 'Ελλάδας ήταν συννενο- μένο νά λήξ' ισοπαλός.

Πιστεύεται, όμως, ότι τελικά δέ θα προχωρήσουν σ' αυτές τους τις σκέψεις, γιά νά μην αντιμετα- πίσουν τη μνήν τών χιλιάδων όπα-

— Η ΕΠΟ θεωρήθηκε γιά τά έκτροπα τού τελευταίου ά- γώνος Παναθηναϊκού — 'Ολυμπια- κού και τιμωρήθηκε μέ έπίταξη ά- πό τό Συμβούλιο Άθλητισμού.

Ο πρόεδρος της ΕΠΟ κ. Μέρ- μηνγκας, μόλις έλαβε γνώσι τού κει- μένου της άποφάσεως τού Συμβού- λιου Άθλητισμού περί έπιβολής της ανώτερης ποινής, δήλωσε ότι ή ΕΠΟ

Οι τρεις πρώτοι νικητές της λιθοβολίας τών Πανελληνίων μαθητικών άγώνων. Άπό τ' άριστερά: Τσέρνος, Γυμνασιού Σοφάδων (2ος), Τρυ- φωνίδης, Ε. Γυμνασιού Θεσσαλονίκης (1ος) και Κοκυλίδης, Βόλου (3ος)

Ἡ πρὸ κρίσιμη περίοδος γιὰ τὸ γάμο

Τέλος, το θρησκευτικό δόγμα παίζει
ώπως φαίνεται, και αυτό το ρόλο του στο
διαζύγιο: 'Από τα ζευγάρια, που γιόρισαν
μόνο τα 25% ακολουθούσαν στο καθολικό
δόγμα, που θεωρεί, καθώς είναι γνωστό
το διαζύγιο σαν μέγα αμάρτημα. Σε πο-
σοστό 50% οι σύζυγοι άφησαν στο δόγμα
των διαχωριζομένων και σε πηλαστό 25%
επάρκειτο για ευκαιρία γέννησης ή απορρι-
σμένων και καθολικής, ή αντίστροφως.

A black and white illustration of a man and a woman in a room. The man is sitting at a desk, looking at a book or document. The woman is standing next to him, holding a small object (possibly a gift or a piece of paper) and looking at him. On the desk is a lamp and some books. On the wall are two framed pictures of fish and a large framed picture of a grid with lines.

—“Ὅσο γὰρ γράμματα ἔχω ἰδῶ ἕνα σωρὸ ἀπο-
τὸνς πρώην διευθυντὰς καὶ ἀρραβωνιαστικούς μου!

Τὰ βάλανε τώρα με τὰ κραπινά
φυστικά...

Παρακάθι, εἶνε, τέλος, καὶ οἱ ἤθην δη-
λητηρίσεις αὐτὸ πνευματικῶς. Βέβαια, στὸ
κράτος ἡ στὸ Φαρί πὺ ἀρχίζει ν' ἀποτυ-
πώνεται, παραφρονεῖται ὡς πνευματικῶς οὐ-
σις, πὺ λένονται πνευματικῶς. Ἀλλ' αὐ-
τὸς εἶνε τελειὸς ἀσθενεῖς - ἀλλοτρίως θά
πεθάναι· τόσοι καὶ τόσοι Εὐρωπαῖοι, πὺ
τρῶνε πάντα «αἰτεμένο» τὸ κράτος καὶ τὸ
κυνηγιὰ

ΚΥΠΡΙΕΣ

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Κωνσταντῖνος Δ' ἡμετέρως, (17 χρόνων), Κύριος καὶ Παναγιώτης Σ' αὐτῶν, γὰρ τὸν ὅποιον ἰσχυρὴ ἰδιότητα, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλλογογραφῇσιν μετὰ νέας ἀπ' ὅλο το κόσμον ἰδιαίτερως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαράστη.

● Άσυναγώνιστα φίλτρα
για εύγενή καπνά.

• Μεγαλύτερο σιγαρέττο
για πρόσθετο φιλτράρισμα.

KING-SIZE
APX. 7

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

• Ετησία	Δρχ.	300
• Εξαμήνος	»	150
• Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Είτηρια		Λίρες	Αγγλίας	7
»			Δολλάρια	29
»		Φρ.	Βελγ.	1900
»		Φρ.	Γαλλ. γέα	1000
»		Φρ.	Έλδ.	90
»			Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμδάσματα Ἑσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνου 4. (Παλαιὰ Κλαυθμῶνος).
(Ἀλφ. ἦ ν. α.)

ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέες ἀπὸ τὴν
Ἀθήνα, με σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς
καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

“Ολη ή οικογένεια χρησιμοποιεί

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΛΟΡΔ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥ-
ΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ
Δόντια γερά πεντακάθαρα

Η άγγλική ούλοθεραπευτική όδον-
τόκρεμα LORD μοναδική στο είδος
της, χάρις εις το CALCIUM SUL-
PHUR και PHOSPHORUS προστα-
τεύει από την ΤΕΡΗΑΘΝΑ και εξα-
λείφει την ΟΥΛΙΤΙΔΑ. Όσο και αν
καπνίζετε, με όδοντόκρεμα ΛΟΡΔ
δεν έχετε κανένα φόβο να κίτρινίσουν
τα δόντια σας. Ευχάριστη στην γεύση
εξαφανίζει την ΚΑΚΟΣΜΙΑ του
στόματος και διατηρεί τα δόντια κα-
τάλευκα. Χρησιμοποιείτε πρωί και
βράδυ την άγγλική όδοντόκρεμαν
LORD και θα γράσατε με δόντια
γερά.

Γεν. Άν)ποι: Ε. Κανδύλης και
Σία Ο.Ε. Άθηναι, Σωκράτους 47.
Τηλ. 524.702.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά
την Όμονοιαν) 9—2 και 5—7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

ΕΠΩΦΕΛΗΟΝΤΕ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΕΡΕΣ
ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ ΓΙΑ ΝΑ
ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΣΕΤΕ

να σκιστάρετε, να ζωγραφίζετε
με σπουδή σπίτι σας, στην πόλη
ή στην εξοχή όπου και αν μένε-
τε με τη διαρκή καθ'ήγησή μας
και παρακολούθησι της προόδου
σας από έκλεκτους καλλιτέχνες
— ακριβώς όπως γίνεται και με
τους μαθητάς μας του Παρισιού.
Ζητήστε μας πληροφορίες για τα
Συστήματα Α.Β.Σ. για μεγάλους
και για παιδιά. Έγγραψτε τα
παιδιά σας ΤΩΡΑ, για να επω-
φεληθούν το διάστημα του καλο-
καιριού, γιατί μη ξεγυρνάτε ότι η
Α.Β.Σ. βοηθεί πάρα πολύ τα παι-
διά στις σχολικές τους επιδόσεις.
“Όμως και σεις θα κάνετε πιο
άνετα μίαν ώραία άρχη τώρα, με
τις μεγάλες ημέρες. Για πληροφο-
ρίες επισκεφθήτε μας. “Αν έμπο-
ρίζεσθε ή αν μένετε σε επαρχία,
στελτε μας τη δημοσίευσή αυτή
για να λάβετε δωρεάν το αναλυ-
τικό μας τεύχος χωρίς καμμία
υποχρέωσή σας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
ΣΧΕΔΙΟΥ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623.880

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 534.563.

Ο Άνδρέας Μακρί-
δης, 22, Λεωσσία, Κύ-
προς, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέες, ηλικίας 16—23 χρόνων, κατά
προτίμησι από την Άθηνά, τόν Πει-
ραιά και τὰ νησιά, με σκοπό την
ανταλλαγή σκέψεων.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο JOHN SIGALAS, SJS FARALIS
Co N.J. GOULANDRIS LTD, 27 LEA-
DENHALL ST., BAL TIC HOUSE
LONDON E.C.3., ENGLAND, θέλει
ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Έλ-
λάδα και τὸ εξωτερικὸ σὴν ἑλληνική
καὶ ἀγγλική γλώσσα, με σκοπό τὴν σύ-
ναψι μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.
Ο CHRISTOS TSILIRIS, (23 χρό-
νων), TRITON SHIPPING 26 BROAD-
WAY ST. N.Y., 4, N.Y., USA, θέλει
ν' αλληλογραφήσει με νέες από τὴν
Ἑλλάδα σὴν ἑλληνική γλώσσα. Φωτο-
γραφία ἀπαραίτητη.

Ο ΝΙΚΟΣ LIGNOS, SJS WORLD
CHARITY, Co NIARCHOS, LONDON,
41)43 PARK ST. LONDON W.1., EN-
GLAND, ἐπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες από τὴν Ἑλλάδα, με σκοπό τὴν
σύναψι μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.
Ο COSTAS FILIPARTOS, SJS O-
LYMPIC DALE, Co CENTRAL AME-
RICAN 655 MADISON AVENUE, NEW
YORK 21, N.Y., USA, θέλει ν' αλλη-
λογραφήσει με Ἑλληνες καὶ Ἑλληνίδες
ἀπ' όλον τὸν κόσμον, με σκοπό τὴν ἀν-
ταλλαγή γραμματισμῶν. Παρακαλεῖ δ-
ποιε ἀπάντησιν νὰ συνοδεύσῃ τὸ γράμ-
μα με μίαν φωτογραφία τῆς.

Ο ΤΟΝΙΣ ΑΛΕΧΙΟΥ, Ο JOHN DI-
MITRIU, καὶ Ο JIMIS YIOTOPOU-
LOS, SJS CABANOS, Co CAMBERLEY
STEAMSHIP Co, 9 WORMWOOD
STREET LONDON E.C.2., ἐπιθυμοῦν
ν' αλληλογραφήσουν με νέες ἀπ' όλον
τὸν κόσμον, σὴν ἑλληνική καὶ ἀγγλική
γλώσσα.

Ο CHRISOSTOMOS MESOLARAS,
SJS JANINA, Co LYKIAIDPOPOULOS,
24 ST. MARX AXE LONDON E.C.3.,
ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέες από τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Κε-
φαλονιά, ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκο-
πό, ὅτι ἤθελε προκύψει.

Ο FRANGOULIS LEODOROPOULOS,
SJS TOSTOS, INTEROCEAN TRAM-
PING RTD, STONE HOUSE BISHOP-
GATE, LONDON E.C.2., ENGLAND,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από τὴν
Ἑλλάδα καὶ τὸ εξωτερικὸ, ηλικίας 18-
20 χρόνων, με σκοπό, ὅτι ἤθελε προ-
κύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ο DIONISIOS GEORGIOPOULOS,
SJS PANTHER TRITON SHIPPING
INC, 26 BROADWAY, NEW YORK 4,
N.Y., USA, ζητεῖ ν' αλληλογραφήσει με
νέες από τὴν Ἑλλάδα με σκοπό τὴν ἀν-
άπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ο DIMITRIOS MARINOPOULOS,
SJS MARGARITIS, EASTERN STEAM-
SHIP AGENCY ONE BROADWAY NEW
YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες από τὴν Ἀθηνά καὶ
τὸν Πειραιά, με σκοπό τὴν ἀνάπτυξιν
μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ο EMILIOS RAKINTZIS, γιά τὸν
ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διευθύνσις, ζητεῖ
ν' αλληλογραφήσει με νέες από τὴν Ἑλ-
λάδα καὶ ἰδιαίτερος από τὴν Ἀθηνά.

Ο RADIO OFFICER M.J. LOUCH-
RAN SJS NAGHIA Co L.O.F. LTD,
8 BALFOUR PLACE PARK LANE,
LONDON W.1., ENGLAND, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με μίαν νέα, ηλικίας 18-
20 χρόνων, με σκοπό τὴν ἀνταλλαγή
γραμματισμῶν.

Ο M. PITTAS, SJS AVGI TRITON
SHIPPING INC 26 BROADWAY ST.,
NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 18-22
χρόνων, κατὰ προτίμησιν από τὴν Ἀμε-
ρική καὶ τὸν Καναδά, σὴν ἑλληνική
γλώσσα, με σκοπό, ὅτι ἤθελε προκύψει.

Ο GEORGE MARINIS, SJS PAN-
AOTIS SOUTHER STEAMSHIPS LTD,
3 LONDON WALL BUILDING LON-
DON E.C.2., ENGLAND, ζητεῖ ν' αλλη-
λογραφήσει με νέες ηλικίας 18 - 29
χρόνων, με σκοπό τὴν ἀνάπτυξιν μίας κα-
λῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η RENA STANITZ, YASA CAD-
DESI No 42, KADIKOY, ISTANBUL,
TURKIE, θέλει ν' αλληλογραφήσει
μ' έναν εὐρωπαῖο καὶ εὐπαρεσβαστο κύ-
ριο, ηλικίας 40—50 χρόνων με σκο-
πό τὸ γάμο.

Η UTE FREIER, 719 WINDERME-
RE AVE. TORONTO 9, ONTARIO,
CANADA, ἐπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει
με νέους καὶ νέες ἀπ' όλον τὸν κόσμον.
Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τρεῖς φίλες, ἡ LINA LAMBRI, (19
χρόνων), ἡ LITSΑ PAPPAS, (17 χρό-
νων), καὶ ἡ TZINA MAKRI, (16 χρό-
νων), OULTEMONT AV. APT. 11,
MONTREAL 8, QUEBEC, CANADA,
ἐπιθυμοῦν ν' αλληλογραφήσουν με μέ-
νους, ηλικίας 18—20 χρόνων, με σκο-
πό τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ στα-
θερῆς φιλίας.

Η ΧΕΝ'Α ΧΑΝΟΥΣΕΝ, 14 OF-
FORD RD. LONDON No 1, EN-
GLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
κυρίους, ηλικίας 40—45 χρόνων, πού
έχουν ποιήσει σὴν ζωή, με σκοπό, ὅτι
ἤθελε προκύψει.

Η LITSΑ PETRIDOU, (16 χρό-
νων), TARLABASI YOGURCU FAIK
SOK. No 30)1, BEYOGLU, ISTAN-
BUL, TURKIE, θέλει ν' αλληλογρα-
φήσει με νέους ἀπ' όλον τὸν κόσμον,
σὴν ἑλληνική, γαλλική καὶ ἀγγλική
γλώσσα, με σκοπό τὴν ἀνάπτυξιν μίας
καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογρά-
φία ἀπαραίτητη.

Δύο φίλες, ἡ LITSΑ καὶ ἡ ΚΟΥΛΑ,
(16 χρόνων), BEYOGLU OMER HA-
YAM CADDESİ No 130)2, ISTAN-
BUL, TURKIE, ζητοῦν ν' αλληλογρα-
φήσουν με νέους καὶ νέες από τὴν
Ἑλλάδα, ηλικίας 16—18 χρόνων, με
σκοπό τὴν σύναψιν μίας καλῆς καὶ στα-
θερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραί-
τητη.

Τρεῖς φίλες, ἡ P. THEODOSIOU,
(25 χρόνων), ἡ E. NEOFITOU καὶ ἡ
SPIROULA CRISTOFIDOU, 46 RA-
STON RD FULHAM S. W.6, LONDON,
ENGLAND, θέλοῦν ν' αλληλογραφή-
σουν με νέους ἀπ' όλον τὸν κόσμον,
σὴν ἑλληνική γλώσσα.

Η ELENA RIBACENKO, KOPUZCU
SOK. No 3, BIRINCI KAT YENI SE-
HIR, BEYOGLU, ISTANBUL, TURKI-
YE, ἐπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με
ὁποῖοδήποτε πρόσωπο, με σκοπό τὴν
ἀνταλλαγή μικρῶν ἀναμνηστικῶν δώ-
ρων, γραμματισμῶν, καθὼς καὶ ἐρ-
γοχείριον.

Η MINA SOFİADOU, P.K. 228,
BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIE, θέ-
λει ν' αλληλογραφήσει με νέους καὶ
νέες από τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ εξωτε-
ρικό, σὴν γαλλική καὶ ἀγγλική γλώσ-
σα, με σκοπό τὴν δημιουργίαν μίας
καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ — ΧΕΙΡΟΥΡΙΟ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Αχαρνών 98 Αμφιλοχίας 8
Δέχεται καθ' ἑκάστην 10 12 καὶ 1—
3 καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Τηλέφωνοι 810.760

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΕΡΜΟΥ
Λουίζίδου-Αρπαζώ
51
ΤΗΛ. 235.213
Βοηθός Συνεργάτης τῶν καθηγητῶν ΚΡΑΚΑΝΟΦ, MORRIS, MAISSON, ELDE καὶ τοῦ
δερματολόγου ἱατροῦ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ, ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ,
ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΣΤΗΘΟΥΣ, ΣΩΜΑΤΟΣ. ΕΙΔΙΚΑ ΤΡΑΙΜΕΝΤΑ ΑΦΥΔΑΤΩΣΕΩΣ, ΡΥΤΙΔΩΝ
ΠΑΝΔΩΝ, ΟΥΛΩΝ, ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ, ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΔΟΣ - ΤΡΙΧΟΤΩΣΕΩΣ - ΜΑΚΙΓΙΑΣ -
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΑΝΩΤΕΡΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ
Πλήρης θεωρητική καὶ πρακτική κατάρτισις
ΔΟΥΤΖΙΔΟΥ-ΔΗΜΑΖ
ΣΥΜΒΟΛΩΝ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ καὶ
ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ (40 ΕΤΗΣ ΠΕΙΡΑ)
ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΔΩΡΕΑΝ ΕΡΜΟΥ 51

ΓΑΛΑ ΓΙΑ ΥΠΕΡΣΙΤΙΣΜΟ ΚΑΙ ΓΙΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑ

Γιά νὰ διατηρηθῇ ἡ κλασσική γυ-
ναίκεα κομποτής, οἱ ἱατροὶ οἰαί-
τοιοι ἐπενέσσαν ἓνα νέο τυπο
γαλακτος σε κόκκους καταλλήλου-
το ως τροφή διαιτητῆς ὡς καὶ κατα-
λληλο καὶ τῶν πασιφῶν τῆς καρ-
οῖας, τῶν στομαχῶν καὶ τοῦ ηπα-
τος. Προκειταί γιὰ τὸ τυποποιημέ-
νο «Γαλλικό Γάλα» ἢ «Φράνς» —
Λε» ὅπως εἶναι ἡ γενική του ονομα-
σία.

Συγκεκριμένως τὸ «Γαλλικό Γά-
λα» οἰασεῖται ὡς οἰαίτερος τύπος,
ἐκ τῶν ὁποῶν ὁ ἓνας ονομαζόμενος
«Ρεγκιλὲ» θεωρεῖται ὡς γαλα οἰαί-
της καὶ ἐκεῖ νὰ εἴσῃ πλεονεκτικώ-
τατα διὰ τὸν ἓνα ἔχοντα ἄλλα τυ-
ποποιημένα γαλακτα. Εἶναι τελείως
ἀποστειρωμένο, ἀλλὰ οἱ ἐρευρητές
τοῦ ἔχοντα κατορθώσῃ, παρα τὴν ἀ-
ποστειρωσιν, νὰ τοῦ μείνῃ ἡ γευσίς
καὶ ὅλα τὰ ἄλλα συστατικά καὶ οἱ
βιταμίνες τῶν νωπῶν φυσικῶν γαλα-
κτων. Ἐξώσαν δηλαδὴ ἓνα γάλα νό-
στιμο ἀπὸ τὸ ὁποῖο λείπει τὸ βού-
τυρο, πού δὲ ἐκάνε τῆς γυναικῆς
καὶ τοῦ πασχόντος ἀπὸ παχυσαρ-
κίᾳ, σκωτῆς, στομαχὶ καὶ καρδίᾳ νὰ
τὸ ἀποφύγουν. «Τὸ «Ρεγκιλὲ» διαι-
τίζεται σὴν καταναλωσὶ ἐντὸς κοι-
τιῶν μεταλλικῶν καὶ διαλύεται με
κρὸν ἡ ζεστό νερό.

Τὸ ἀποδοτυρωμένο αὐτὸ γάλα
τὸ ὁποῖο φτιάχθηκε εἰδικά γιὰ τὴν
διαίτησιν τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀσθε-
νῶν πού πρέπει νὰ ἀποφύγουν τὰ
λίπη εἶναι ὁ ἓνας τύπος τοῦ «Φράνς»
— Λε». Ὁ δεύτερος τύπος εἶναι τὸ
ονομαζόμενον «Κουίκ» — Λε» τὸ ὁ-
ποῖο εἶναι καὶ αὐτὸ σὲ μεταλλικὰ
κουτιά καὶ ὑπὸ μορφῇ κόκκων. Ἀλ-
λὰ τὸ «Κουίκ» — Λε», ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὸ «Ρεγκιλὲ» ἐκεῖ ὅλα τὰ
συστατικά καὶ πρὸ παντὸς τὸ βού-
τυρο τοῦ, πού τὸ κάνει νὰ εἶναι ὁ-
λόπαχο καὶ ἡ ἐνδεδειγμένη τροφή
γιὰ ὑπερσιτισμό. Τὸ «Κουίκ» — Λε»
διαλύεται καὶ γίνεται τέλειο γάλα
με γλυκὸ νερό.

Τὰ πλεονεκτήματα τοῦ «Φράνς»
— Λε» καὶ στοῦς δύο τοῦ τύπου εἶναι
ἐκτός τῶν ἥδη ἀναφερθέντων, ὅτι
διαλύεται εὐκόλως, ὅτι μπορεῖ νὰ διαι-
τηρηθῇ ἐπὶ ἑβδοματικῶς χωρὶς τὴν
παραμικρὴν ἀλλοίωσιν καὶ χωρὶς νὰ
εἶναι σὲ φυγὸ καὶ ὅτι διαλυμένο
παρουσιάζει ἐκαστὸ τοῖς ἐκαστὸ τῆς
γεύσεως καὶ τῶν ὁσμῶν ὡς καὶ τῆς
θεραπευτικῆς ἰδιότητος τοῦ νωποῦ φυ-
σικοῦ γαλακτος. Τὸ Γαλλικὸ Γάλα
ἔχει ἥδη μεγάλαν ζήτησιν καὶ ἐκτός
τῆς Γαλλίας, κυκλοφορεῖ δὲ καὶ σὴν
Ἑλλάδα. Ἐστὶν μπορεῖν νὰ τὸ ἀπο-
λαύσων καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἑλ-
ληνίδες.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ

Εἰδικοί δι' ἐρεῖνας — πληροφορίας ἐ-
πὶ πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐμπιστε-
τικῶν υποθέσεων γάμων, διαζυγίων,
ἐπιτηρήσεως ἀνηλικῶν, ἀναζητήσεως
πραγμάτων ὑπὸ κατάσχεσιν κλπ. Διε-
θνὲς Γραφεῖον Πληροφοριῶν «Α-
ΤΗΝΣ». Πανρασσοῦ 2 (Πλατεία
Κλαυθμώνος), τηλ. 227.709. Τὴν σο-
βαρότητα τῶν ἐργασιῶν μας ἐγγυά-
ται ἡ πολυετής εὐδόκιμος δημοσία
προὔρησις μας.

ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΙΑΤΡΟΥ
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Πλουσίως εἰκονογραφημένη
Σελίδες 320
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπω-
λεῖα. Ἀποστέλλεται παντοῦ συ-
στημένο με ταχυδρομικὴ ἐπιταγή
δρχ. 60 εἰς τὴν διευθύνσιν τοῦ συγ-
γραφέως ΣΕΚΕΡΗ 8, Ἀθῆναι.
Τιμὴ βιβλίου διὰ τὸ ἐξωτερικόν
Δολλάρια 5.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΛΙΓΕΣ μέρες πρὶν ἀπ' τὴ μεγά-
λη συναλία, οἱ θαυμασταὶ τοῦ
μαέστρου Ριζάντου Φοσκατίνου
προσέφεραν μίαν θαυμασία μπαγκέ-
τα ἀπὸ ἄσμη καὶ πλατίνια.
«Εἶναι μίαν μαγική χάρις —
εἶπε τότε κάποιος χοιτικός — ἄ-
ξια γιὰ τὸ μάγο αὐτὸ τῆς μουσί-
κῆς!».

Ἀληθινά, ὁ Φοσκατίνος εἶχε γί-
νει κιόλας ἔνδοξος καὶ πλούσιος,
στὰ σαράντα χρόνια του. Ἦταν
μελαχροινός, εὐσώμος καὶ λίγο ἐ-
πιπόλαιος. Ἦξερος νὰ διευθύνῃ
μιά ὁρχήστρα, ὅπως καὶ μίαν γυ-
ναίκεα καρδιά...

Εἶχε ἀρχίσει τὴν χοροῖον τοῦ
σὴν πλανόδιος φτωχὸς βιολιστῆς
κι' εἶχε γίνει τώρα ὁ μεγαλύτε-
ρος μαέστρος τοῦ κόσμου.

Τὸ βράδυ αὐτὸ, ἡ παραινὴ «Αἰ-
θουσα Μπετόβεν» ἦταν γεμάτη
ἀπ' τὸ ἐλκετώτερο ἀκροατήριον.
«Ὅταν ἐμφανίστηκε ὁ Ριζάντος,
μετ' ὁ κομψὸν τὸν φάκο, ἔξασα-
ν τὰ χειροκροτήματα σὰ θύελ-
λα. Ἐκεῖνος ἔκανε δύο-τρὶς θα-
κοὶκὲς ὑποκλίσεις. Κροατοῦσε τὴν
χαυνότητα μπαγκέτας του, πού ἔ-
λαμπε στὸ φῶς τῶν προβολέων.
Τὴ σήκωσε, χτύπησε μ' αὐτὴν τὸ
ἀνάλογο, πού βρισκόταν μπροστὰ
τοῦ... κι' ἔπεσε κάτω, σὴν κεραυ-
νοβολήμενος!».

Δημιουργήθηκε ἀμέσως πανδα-
μόνιο. Μουσικοὶ καὶ θεαταὶ τρέ-
σανε νὰ δοῦν τί συνέβαινε.

Μερικοὶ, σήκωσαν τὸν ἀναίσθη-
το Φοσκατίνον καὶ τὸν μεταφέρανε
τὸ Φοσκατίνον καὶ τὸν μεταφέρανε
ἐξω ἀπ' τὴν αἴθουσα.

Σὲ λίγη εὐδοκίᾳ: Ὁ μαέστρος
τὴν τραγική εἰδησίαν: Ὁ μαέστρος
εἶχε πεθάνει, ἀπὸ συγκοπή προφα-
νῶς!

Μ' ἀρέσει πολὺ νὰ τοιγυρί-
σω στὰ νεκροταφεῖα, μοῦλεγε λί-
γο καρὸ ἀργότερα ὁ ἀστυνομικὸς
ἐπιθεωρητῆς Ντωχάς. Βοήσαν
ἐπὶ μὲσα μίαν γαλήνη, μίαν ἡσυχί-
αν, ἀπαιτούσαν σήμερον σὲς με-
γαλὸν, γαλινούλες... Δὲν καταλάβαι-
νον, γιατί ὁ κόσμος περιβάλλ-
ῃ, γιατί τὰ νεκροταφεῖα μετὰ ἀπὸ
τὴν ἄναστασι... Στὴν Ἀνατο-
λίαν ὁ θάνατος φαντάσματα στὰ
λή, δὲ συγκαταλέγονται ἀνάμεσα
στὴν δρομάνια τῶν, ἀνάμεσα
στὴν ἀνάστασι, ἀλλὰ γυναικῆς ζου-
στῶν τῶν, ἀλλὰ γυναικῆς ζου-
στῶν καὶ γονιευτικῆς, πού φλυα-
ροῦνε καὶ μαρτυροῦν λιχουδιές.
Ἐπίσης, τὸ Μεσσηνία, τὰ εὐθῆμα
χοιρίσια μαρτυροῦντα συχνά, στὰ
νεκροταφεῖα κι' εἶναι ἐκεῖ τὰ νυ-
χτερινὰ φαντασμοῦ τους...

«Ὅπως σὰς εἶπα, λοιπόν, πη-
γαίνω ταχτικά στὰ κοιμητήρια,
γιὰ νὰ σκεφθῶ μετὰ τὴν ἡσυχίαν
μου... ἰδίως ὅταν μ' ἀπασχολῇ κά-
ποιο ἐνδιαφέρον ζήτημα! Ἐξορ-
ετὴν ἀναστασία, πού προκαλεῖ ὁ
ἐξαιρετικὸς θάνατος τοῦ μαέστρου
Φοσκατίνου. Ἐγὼς γιὰ τὸν μαέστρο
εἶχε τότε, μετὰ τὸν πόνο, ν' ἀνοί-
ξῃ δρόμο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ
νὰ φτάσῃ στὰ παρασκήνια. Ἐξέ-
τασε τὸ θῆμα καὶ δήλωσε ἀόριστα
πὺς ἐπρόκειτο γιὰ συγκοπή, πὺς
ὁ μαέστρος ὑπόφερε ἀπ' τὴν καρ-
διά του.

Τὸ ἀποδόσανε ὅλοι σὴν ὑπερ-
βολικὴν ἀντίδρασιν τῆς δόξας. Ἦ-
ταν ἡ πὺς εὐκόλῃ καὶ ρομαντικῇ
ἐξήγησιν. Κανείς δὲ σκέφθηκε τὴν
πιδανότητα ἐκδικήσεως, ἐγγλήμα-
τος... Θεωροῦσαν ὅλοι ἀδύνατο νὰ
γίνῃ μίαν δολοφονία μπροστὰ σὲ
τόσα μάτια, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ

κάνει τὸ παραινεῖ. Μιά καὶ δὲν
ὑπῆρχε λοιπὸν σπουδαῖος λόγος,
δὲν ἔγινε νεκροφῶν.

Μα ἐγὼ βόηκα ἀπὸ τὴν τὴν ἐ-
ξήγησιν τῶν γιγνόμενων. Ὁ Φοσκατίν-
ος ἦταν δυνατὸς σὴν ταῦρος. Ἀ-
γαποῦσε τὴν ζωὴ καὶ τὴν γυναικῆς...
Ἦ ἀσφάλεια τῆς καρδίας του ἦ-
ταν μᾶλλον ἀνιπαρκτη.

Μοῦ εἶχε κάνει ἰδίως ἐντύπω-
σι ὁ κεραυνοβόλος θάνατος του...
Σκέφθηκα πὺς, τὸ βράδυ ἐκεῖνο,
εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ πρώτη
φορὰ μίαν μετάλλινη μπαγκέτα,
ἀντὶ γιὰ τὴν συνηθισμένη ἐξήγησιν...
καὶ πὺς εἶχε πέσει νεκρός, τὴ
στιγμὴ πού ἀγγίξε μ' αὐτὴν τὸ
μετάλλινον ἀνάλογο!

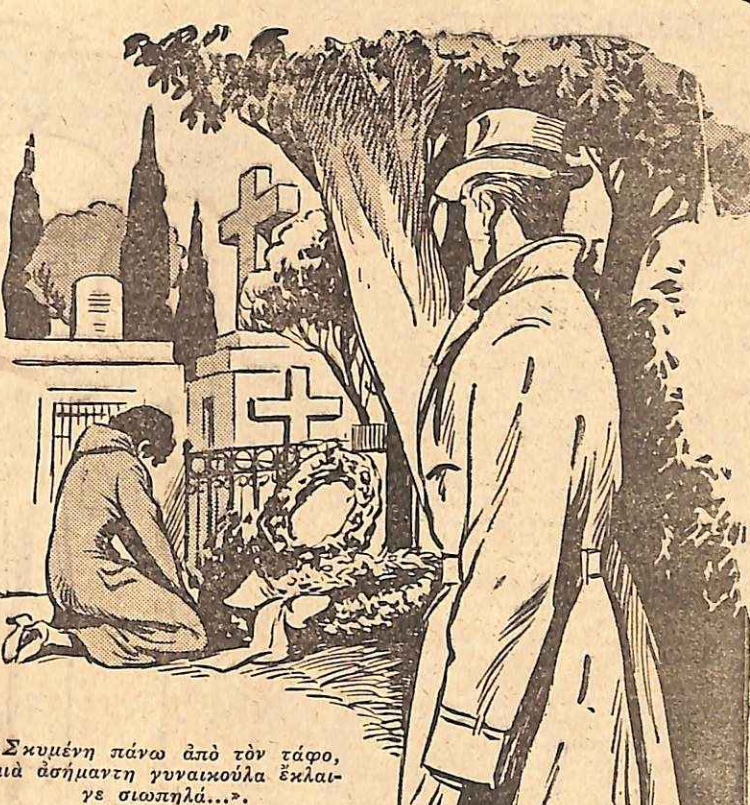
Μιά ὑποψία πέρασε τότε ἀπ'
τοῦ νοῦ μου: Μήπως εἶχε πάθει ἡ-
λεκτροπληξία;

Μὰ ὅλοι θεώρησαν παράλογον
μὴ τέτοια ὑπόθεσι καὶ δὲ μ' ἀρε-
σαν ν' ἀκολουθῶ αὐτὴ τὴν κατε-
στῆσιν.

Μιά βδομάδα ἀργότερα, ἡ Ἰ-
ταλικὴ Προεδρία ζήτησε νὰ γίνῃ
μὴ ἐρευνα γιὰ τὰ αἰτία τοῦ θά-
νατος τοῦ Φοσκατίνου. Ποῦ νὰ βρε-
θοῦν ὅμως καὶ τὰ στοιχεῖα...

Ἦπῃ σὴν αἴθουσα συναυλιῶν,
ἐξέτασα τὸ ἀνάλογο καὶ τὸ σιδε-
ρένιο βάρθρο, ὅπου πατοῦσε ὁ μαέ-
στρος. Μὰ δὲν ἀνακάλυψα τὸ πα-
ραινεῖ.

Τότε, λοιπόν, πῇ νὰ σκεφθῶ,
στὸ νεκροταφεῖο. Κι' οἱ σκέψεις
μου μ' ἐρεῖσαν — ἀν σὰς ἔλεγα
«Τυχία», δὲ θὰ με πιστεύατε —
πρὸς τὸν τάφο τοῦ Φοσκατίνου...

«Συνιμένη πάνω ἀπὸ τὸν τάφο,
μὴ ἀσημέντη γυναικούλα ἔκλα-
γε σιωπηλά...».

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΕΣΤΡΟΥ

Τὰ στεφάνια, πού τὸν σέπα-
ζαν, ἔχον τὰ μαρμαρῆ. Αἰάδωσα
τὴς ἐπιγραφῆς, πάνω σὲς ταῖνες
τοῦς: «Στὸ μαέστρο μας...» «Στὸ
διευθυντὴ μας...» «Ἡ Ἑταιρεία
Συγγραφέων καὶ Συνθετῶν...»
«Ἡ Ἀκαδημία τῆς Μουσικῆς...»

Συμμένη πάνω ἀπ' τὸν τάφο,
μὴ ἀσημέντη νέα γυναικούλα, ἔ-
κλαγε σιωπηλά. Φοροῦσε ἓνα φτω-
χικό, φαγωμένο παλτό.

Νά, μὴ θαυμάστῃ τοῦ Φο-
σκατίνου, πού δὲν τὸν ἐξέχασε ἀν-
μα!», σκέφθηκε.

Ἦξερος πὺς οἱ γυναῖκες ἐπὶ-
τενόνται εὐκόλως ἓνα μαέστρο, βλε

Ο μεγάλος δλόχουτος Βούδας στο μεγαλύτερο ναό του Μπαγκόκ.

κεντρώνονται για τη γιορτή. Δεκάδες άλλα αγάλματα του Βούδα, διαφόρων διαστάσεων, ήταν τοποθετημένα στους άλλους ναούς, γύρω από τον πιο μεγάλο. Οι πιστοί έφεραν και τοποθετούσαν απάνω στον κοιμώμενο Βούδα τα αφιερώματά τους, που αποτελούντο πάντα από λεπτότατα φύλλα χρυσού.

Από τους ναούς του Βάτ—Πό πέρασα άμέσως στον ποταμό. Ένας νεαρός βουδιστής μοναχός με τον οποίο αντάλλαξα μερικά λόγια, πρότεινε σε μένα και στο σύζυγό μου να κάνουμε ένα περίπατο στα «Κλόνγκς», στο σύμπλεγμα των καναλιών, που ο ποταμός Ντάμ Πάσακ δημιουργεί διασχίζοντας το Μπαγκόκ.

Ο νεαρός μοναχός, φοιτητής του Πανεπιστημίου, προερχόταν από επαρχία και για να κερδίσει τη ζωή του συνόδευε τους επισκέπτες του ναού.

Δέν ήταν «βρόζος», δηλαδή ένας ισόβιος βουδιστής Ιερέας, αλλά φορούσε το κίτρινο ράσο για δύο χρόνια, όπως όλοι οι νέοι του Σιάμ, που είναι υποχρεωμένοι να περάσουν μία περίοδο ως υπέρτερες της θρησκείας για να δημιουργήσουν μία πραγματική βουδική συνείδηση.

Ο νεαρός συνοδός μας ζούσε στο ναό όπως οι άλλοι και μοιραζόταν ένα δωμάτιο με ένα πραγματικό βουδιστή Ιερέα. Κατά το διαστημα της επίσκεψής μας στο ναό μας έδειξε και το δωμάτιό του.

Ήταν έντελώς άδειο, εκτός από τα πολλά βιβλία, που υπήρχαν σκορπισμένα πάνω στο πάτωμα από γυαλιστερό ξύλο, το οποίο χρησίμευε και για κρεβάτι, καθώς και για τραπέζι, όπως σ' όλα τα κελιά των βουδιστών μοναχών.

Ο νεαρός μοναχός άνομαζόταν Νίρικον, μιλούσε αγγλικά και γαλλικά και στάθηκε για μένα ένας θαυμάσιος οδηγός, που μάς βοήθησε να ανακαλύψουμε τη ζωή του ποταμού.

Μαζί του περάσαμε όλη την ημέρα πάνω σε μία μικρή βάρκα με μοτέρ και ξαναγυρίσαμε στα «Κλόνγκς» τ' άλλο πρωί, για να γνωρίσουμε τον ποταμό στην ώρα, που η ζωή ξυπνούσε ολόγυρα.

Έτσι βρεθήκαμε στα «Κλόνγκς», στις πέντε το πρωί. Η τροπική νύχτα με τη σιωπή της, η άπαραντήσιμη του ασπροφώτιστου ουρανού και τα έλαϊα νερά του ποταμού, που κυλούσαν ανάμεσα σε σκοτεινές μυστηριώδεις άκτες, σε ένα πατούνη. Νοιώθηκες πως βρίσκεσαι στο κέντρο ενός κόσμου έρημου, που άγνοεί την παρουσία του ανθρώπου και ξεχνάς ολόκληρα ότι σε απόσταση μόλις δύο χιλιομέτρων υπάρχει η μεγάλη πόλη με τα άνετα, με την πυρετώδη ζωή της, με τα δύο εκατομμύρια των κατοίκων της.

Μία ανάλαφρη χρυσωμένη πάχνη σκεπάζει τις άκτες. Είναι μία στιγμιαία μαγική. Τα νερά ανατριχιάζουν κάτω από εκείνη τη διάχυτη λάμψη

και νοιώθει κανείς να χάνει μέσα στην απόλυτη σιωπή κάθε αίσθησι χώρου και χρόνου.

Ύστερα χιλιάδες βέλη του ήλιου σχίζουν την ομίχλη, αντανakλώνται στο νερό, ζεσταίνουν την ατμόσφαιρα, διακόπτουν τη μαγεία.

Και τότε παρουσιάζονται οι άκτες ύπεροχα, έξωτικά πράσινες.

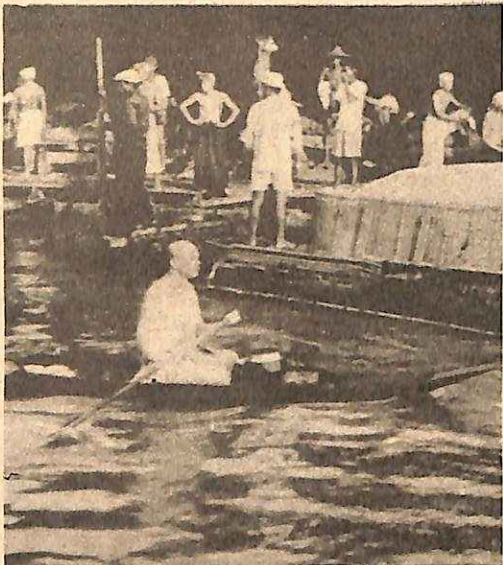
Σε λίγα λεπτά η ατμόσφαιρα γίνεται ζεστή, καυτή και αρχίζει να αποκαλύπτεται η ζωή των καναλιών.

Κοντά στα «σαμπάν», κυκλοφορούν πιρόγες και κοντά σ' αυτές βάρκες με μοτέρ και βενζινακάτοι και άλλα μικρά σκάφη. Είναι τα «ταξί—μπότι», γεμάτα από κόσμο ζωηρό και θορυβώδη, που πηγαίνουν από τη μία όχθη στην άλλη.

Σε κάθε νότα, παλιά, παραδοσιακή, έρχεται να παραβληθεί κάτι σύγχρονο, μοντέρνο, θορυβώδες. Για κάθε βάρκα με μοτέρ, το μάτι συναντά μία πιρόγα, για κάθε αμερικανική βενζινακάτο, υπάρχει ένα αργό, ξωτικό «σαμπάν».

ΔΡΟΜΟΙ ΑΠΟ ΝΕΡΟ

Τα «Κλόνγκς» είναι κανάλια, που προχωρούν στην καρδιά του δάσους, που περιβάλλει το ντότιο Μπαγκόκ. Είναι η πιο άληθινή ζούγκλα, εκείνη που σκεπάζει τις όχθες των καναλιών, που μερικές φορές δεν έχουν πλάτος μεγαλύτερο από δέκα μέτρα. Μία πραγματική ζούγκλα που φιλιάζουν ακόμη τα δηλητηριώδη έρπετα της Α-

Τα «πλωτά μαγεία», ή χαρακτηριστική όχορά της πόλεως, που το εμπόριό της διεξάγεται ζωηρό πάνω σε μεγάλες βάρκες με μοτέρ ή μικρές πιρόγες.

σίας και όπου πηδούν από κλαδί σε κλαδί οικογένειες πιθήκων.

Η τροπική βλάστηση, που ποτίζεται από νερά του καναλιού, είναι τόσο όργιαστική, τα κλαδιά τόσο μακρυνά, τα φύλλα τόσο πλατύτα, και οι άγριες περικοκλάδες τόσο πυκνές, ώστε να δημιουργούν πάνω από τα κανάλια ένα είδος πράσινης όροφης. Και σε μερικά σημεία, η όροφη αυτή είναι τόσο πυκνή, ώστε φιλτράρει το φως του ήλιου, αφήνοντάς το να φτάνει πάνω στα νερά μ' ένα χρώμα σμαραγδένιο. Και τότε τα νερά των «Κλόνγκς», έτσι όπως είναι πάντα ήρεμα και ακίνητα, καταλήγουν να μοιάζουν μ' ένα μακρόστενο λιβάδι.

Τα σπιτία από ξύλο και μπαμπού και οι ναοί παρουσιάζονται από τις δύο πλευρές των καναλιών, όπως τα σπιτία στους δρόμους. Ανάμεσα σ' αυτό το περιβάλλον, τα τσιμεντένια οικοδομήματα, τα μπάρ, τα καταστήματα, οι μοντέρνοι δρόμοι του Μπαγκόκ παίρνουν μία άπιθανή όψη.

Έδώ, στα «Κλόνγκς» συναντάς την κλασική γραμμή των παραδοσιακών κατοικιών της νοτιοανατολικής Ασίας.

Μεγάλα σπιτία, που στηρίζονται σε πασσάλους και που φτάνουν συχνά τα δύο ή τρία πατώματα, εναλλάσσονται με μικρές, μικροσκοπικές καλύδες.

Τόσο τα σπιτία, όσο και οι καλύδες, ανοίγουν σαν κλουβιά, με την παράξενη αρχιτεκτονική τους, με βεράντες σκεπασμένες από μπαμπού.

Κατοικίες συγκεντρωμένες και άλλες μοναχικές, που προβάλλουν ανάμεσα στην τροπική βλάστηση, που απλώνεται συχνά ακόμη και μέσα στις βεράντες και τα παράθυρα.

Ανάμεσα από το καλαμένιο παραπέτασμα ενός σπιτιού, ένας άνθρωπος παρακολουθεί το θο-

ρυβώδες πέρασμά μας. Πάνω στη βεράντα μία γυναίκα, ντυμένη μ' ένα μαύρο χιτόνα, με πόδια γυμνά, είναι γονατισμένη μπροστά σ' ένα μαγκάλι και τ' οφθαίει, περιμένοντας ν' ανάψει η πρώτη φλόγα. Τα παιδιά της, έντελως γυμνά, βουτούν στο κανάλι και κολυμπούν γύρω από τη βάρκα μας, σά δελφίνια.

Τώρα βρίσκόμαστε στα «πλωτά καταστήματα».

Από κοντά μας περνάει μία πιρόγα με φρούτα και χορταρικά και ο μανάβης αφήνει κάθε τόσο μία κραυγή εύκολονόητη. Όπως οι γυρολόγοι πωλητές στους δρόμους των δικών μας πόλεων έτσι και εκείνος διαφημίζει το εμπόρεμά του με λόγια ποιμπώδη: «Φρέσκια, δροσερή σαλάτα! Ήριμες οι μπανάνες, μπανάνες σαν το μέλι!»

Ένας ξαφνικός γυρισμός στο δικό μας κόσμο, που είχαμε ολόκληρα ξεχάσει.

Πιο κάτω συναντάμε μία συνοδεία από σχεδίες, που μεταφέρουν φύλλα ρυζιού. Είναι δέκα ή δώδεκα μαζόνες, που το φορτίο τις κάνει να μοιάζουν με τριώροφα σπιτία. Είναι δεμένες με αλυσίδα ή μία με την άλλη και ανεβαίνουν το ρεύμα, τραηγμένες από ένα ρυμουλκό, που προχωρεί άσθμαιοιώντας.

Ο πιλότος δρβιος στην πλήρη βγάξει δυνατές κραυγές για να του ανοίξουν δρόμο. Φοβισμένοι μερικοί πύθηκοι, που έχουν κουρνιαστεί σε ένα κλαδί, πάνω από το ποτάμι, φεύγουν φωνάζοντας με τη σειρά τους.

Οι γυναίκες, που κατοικούν στον ποταμό, οδηγούν τις βάρκες με μια καταπληκτική ικανότητα και τα παιδιά μαθαίνουν να κολυμπούν από τα πρώτα τους χρόνια.

Υπάρχει όμως μία παλιά νότα στο Μπαγκόκ, που έχει μείνει ανέπαφη. Τα χαρακτηριστικά «ρίνα», που οδηγούνται από νέους με γερές γάμπες και πρόσωπα τραχηγμένα από την προσπάθεια. Αυτό το επάγγελμα είναι τόσο κούραστικό, που φέρνει γρήγορα στο θάνατο εκείνους που το εξασκούν.

ζοντας με τη σειρά τους.

Το θέαμα του Μπαγκόκ, που αναπαύεται στις όχθες του ποταμού και των καναλιών, γίνεται αληθινά επίδελτικό στην ώρα του δείλιου.

Το παραδοσιακό τροπικό χρώμα διακόπτεται από μερικές λάμπες, που ανάδουν σε μερικά σπιτία στις όχθες των καναλιών και από άλλες, που ανάδουν στις πιρόγες και στα «σαμπάν». Οι ηλεκτρικοί φάροι των βενζινακάτων σκορπίζουν ανήσυχες φωτεινές λουρίδες, ενώ η γιγαντιαία σιλουέτα του ναού Βάτ—Αρούμ υψώνεται πρὸς τον οὐρανὸ και καθρεπτίζεται στα σκούρα νερά.

Το πιο εύθραυστο από τα σκάφη που συναντήσαμε, περνάει από κοντά μας και μ'ας αφήνει κατάπληκτους. Είναι μία μακρυνά πιρόγα με πολλά ξύλινα χωρίσματα, που την κάνουν να μοιάζει σαν ένα κατακόρυφο ντουλάπι, που έπιπλεει στο νερό, σπρωγμένο με κουπιά από ένα μικροσκοπικό άνθρωπο, ντυμένο κατάνευρα. Είναι ο «πωλητής του δείπνου», ένας Κινέζος που μοιράζει από σπιτί σε σπιτί χόρτα, κρέας αποξηραμένο, αχνιστές μερίδες ρυζιού, τσαγιέρες με καυτό σάι, μπουκάλια με χίλιων ειδών σαλτσες και φρούτα.

Κάθε τόσο μία βάρκα με μοτέρ περνάει κοντά από την πιρόγα, κάνοντάς την να ταλαντεύεται, έτοιμη να χάσει την ισορροπία της. Μά ο Κινέζος, με δυο χτυπήματα των κουπιών του, καθορθώνει να περάσει το επικίνδυνο κύμα και να

Παρ' όλη την αύξηση των μοντέρνων οικοδομημάτων, διατηρούνται ακόμη στο Μπαγκόκ μερικές συνοικίες, όπου η ζωή ακολουθεί έναν ρυθμό αργό και παρθένο. Στη φωτογραφία μας ένας υπαίθριος δοντιατρος.

Η ζωή στο μοντέρνο Μπαγκόκ θυμίζει σε κάθε λεπτομέρεια τη ζωή των Εδωαϊκών μεγαλουπόλεων. Τα τράμ είναι γεμάτα από κόσμο που μεταφέρεται από τη μία άκρη της πόλεως στην άλλη και χιλιάδες αυτοκίνητα διασχίζουν τους δρόμους της νέας πόλεως.

πλησίαση σ' ένα ακόμη σπιτί, για να πουλήσει κάτι άλλο από το εμπόρεμά του.

ΤΟ ΒΟΥΙΣΜΑ ΧΙΛΙΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Πάνω σε κάθε βεράντα από μπαμπού, που απλώνεται ως τον ποταμό, οι οικογένειες — οι πιο πολυάριθμες που είναι δυνατό να συναντήσει κανείς στον κόσμο — δείπνουν τρώγοντας το ρύζι τους με γρήγορες κινήσεις των χαρακτηριστικών εκείνων μικρών ζύλων. Κάθε άντρας, κάθε γυναίκα, κάθε γέρος, κάθε παιδί, είναι όλοι καθισμένοι σταυροπόδι μπροστά στη γαβάθα του ρυζιού τους.

Και μαζί με το ρύζι, τρώτε τα πιο παράξενα φαγητά: Γρόλλους ψητούς, δεμένους σε ματσάκια. Ουρές από έρπετα με πράσινη σάλτσα και χίλια δυο άλλα παράξενα φαγητά, που προσφέρει η ινδοκινέζικη κουζίνα.

Ύστερα το ένα μετά το άλλο τα φώτα σβήνουν, οι θόρυβοι σταματούν, φτάνοντας σε μία σιωπή τόσο απόλυτη, ώστε να μπορείς ν' ακούσεις το παραμικρό θρόισμα των φύλλων, το βούϊσμα των χιλίων εντόμων, που, πετούν σαν τρελλά γύρω από ένα μακρυνό φως, το πήδημα ενός φαριού στην επιφάνεια των νερών.

Μας περιμένει, ύστερ' από αυτή την περιπλάνηση με στο ποτάμι, η έπισκεψη της καθ' αυτό πόλεως του Μπαγκόκ και, καθώς θυμώμεν όσα μου είχαν πη για την έντελως μοντέρνα όψη της, είχα αρχίσει να φοβάμαι μήπως το θέαμα αυτό

Ο χορός θεωρείται ιερός στο Σιάμ. Μία περιφημη σχολή χορού στο μεγαλύτερο ναό του Μπαγκόκ εξασκεί για χρόνια τα κορίτσια, που ύστερα εμφανίζονται στις ιερές τελετές.

Θα κατέστρεφε μέσα μου τη μαγική εντύπωση, που οι ναοί και τα «κλόνγκς» μου είχαν χαρίσει.

Μά σ' αυτό το σημείο συνέβη το άπρόοπτο. Το έμπρομη προί έυνησα με μεγάλο πυρετό. Η αίτια βρισκόταν ίσως σε κάποιο χαλασμένο φαγητό ή στην αλλαγή της θερμοκρασίας, ανάμεσα στους 40 βαθμούς που υπήρχαν έξω και στη δροσερή — εξ αίτιας του κλιματισμού — ατμόσφαιρα του ξενοδοχείου.

Τρομαγμένος από αυτό τον πυρετό ο σύζυγός μου έτρεξε από τη μία στην άλλη στις αεροπορικές εταιρείες για να φύγουμε με το πρώτο αεροπλάνο.

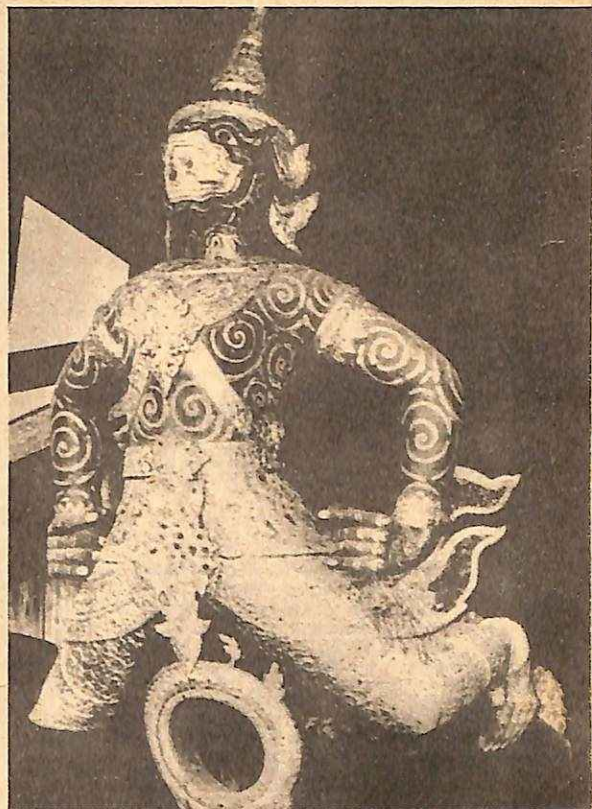
Το ίδιο βράδυ, λοιπόν, φεύγαμε αεροπορικώς από το Μπαγκόκ και ενώ σ' όλη τη διάρκεια του μακρυνού ταξιδιού σκεπτόμουν με απέλιπσια, ότι δεν είχα κατορθώσει να δω τη μοντέρνα πόλη.

Ύστερα, ο σύζυγός μου άρχισε να μου διηγείται ότι είχε δη κατά το διάστημα της περιπλάνησής του από τη μία εταιρεία στην άλλη. Είχε αντικρύσει κι' αυτός εκείνη την όψη του Μπαγκόκ, από την οποία ο πολιτισμός αφαιρέσε κάθε γοητεία, κάθε εξωτισμό, ακριβώς όπως είχαμε ακούσει να μ'ας λένε.

Ήταν, λοιπόν, αλήθεια. Οι τσιμεντένιες πολυκατοικίες, που γείνουν την αρχαία πόλη, έσβησαν από τη θύμησι του επισκεπτή τη μυθική εντύπωση, που του δημιουργούσαν πρώτα οι ναοί από σφάλτα και χρυσό και τα σπιτία που οι από σφάλτα και χρυσό και τα σπιτία που οι μοιάζουν να επιπλέουν στα νερά των καναλιών.

Ακούγοντας το σύζυγό μου, ένιωσα κάθε δυσάρεσκια να φεύγει από την καρδιά μου. Έκείνος ο πυρετός με είχε, αντίθετα, σώσει από μία απογοήτευση και μου επέτρεψε να κρατήσω την ανάμνησι του παραμυθένιου Μπαγκόκ.

ΛΑΟΥΡΑ ΓΚΡΙΖΙ

Η διακόσμηση μιας βάρκας επαναλαμβάνει τις φοβερές μορφές της σιαμέζικης μυθολογίας, που είναι πλούσια σε πρωσταυτεντικές και φοβερές θεότητες.

ΜΑΥΡΗ ΑΓΟΡΑ... ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ

ΑΝ ενδιαφερόσαστε ν' αγοράσετε... Ένα ανθρώπινο κεφάλι, για να στολίσετε μ' αυτό το σπιτί σας, δεν έχετε παρά ν' απευθυνθείτε στη μαύρη αγορά του Αμβούργου. Στο μεγάλο αυτό λιμάνι της έδρας Γερμανίας υπάρχουν τα κατ'άλληλα πρόσωπα, που θ' αναλάβουν να σας προσηθεύσουν ένα κεφάλι ερυθρόδερμου στην τιμή των 7 ως 8.000 δραχμών, ή, αν δεν σας άρσουν οι ερυθρόδερμοι, ένα κεφάλι εκπροσώπου της λευκής φυλής, σε τιμή όμως αδόθητα μεγαλύτερη. Πριν από μερικές δεκαετίες, μία Αμερικανίδα τουρίστρια αγόρασε ένα κεφάλι Εύρωπαίου με κόκκινα μαλλιά και με μούσι, για 15.000 δραχμές!

Φυσικά, όλα αυτά τα κεφάλια, που έβγαιναν τον τελευταίο καιρό από τότε που επικράτησε αυτή η μακάβρια μόδα, αντικείμενο άνομοπωλησίας στο Αμβούργο, δεν έχουν άφαιρθη πρόσφορα από τους κατόχους τους. Προέρχονται από τη Νότιο Αμερική, όπου οι ερυθρόδερμοι «κυνήγοι κεφαλών» έχουν καθώς είναι γνωστό, την συνήθεια να κόβουν τα κεφάλια των νικημένων έχθρών τους και να τα συνηθούν αφού περιορίσουν τον όγκο τους στο μέγεθος μιας γροθιάς. Για να γίνει αυτό, απαιτείται μία σφοδρά κατεργασία — αφαιρείται των οστών το κρανίου, παραγέμισμα με ζεστή άμμο κλπ. — που το μυστικό της κληροδοείται από γενιά σε γενιά. Τα κεφάλια αυτά, οι ερυθρόδερμοι του Περού και του Ισημερινού, που είναι και οι πιο ελκυστικοί στην τεχνική της συνηθείας τους, τα όνομάζουν «εσάντσο» και στολίζουν μ' αυτά το σπίτι τους! Τόσο όμως, η μόδα της διακοσμήσεως ενός σπιτιού με κομμένα κεφάλια πέφτει σε μερικούς έκκεντρικούς, που αποστέλνουν την πελατεία της μαύρης αγοράς του Αμβούργου.

Αυτή η μόδα, ωστόσο, ήρθε κάποτε αργά σ' έποχή που οι ερυθρόδερμοι, κάτω από την επίδραση των Ιεραποστολών έχουν απομακρυνθεί από την παλιά τους συνήθεια και έχει περιορισθεί σημαντικά ακόμη κι' ο αριθμός εκείνων, που έβρουν να κατεργαστούν και να συνηθούν ένα κομμένο κεφάλι. Έτσι, η εσθονική ζήτηση κεφαλών, που παρατηρήθηκε στο Αμβούργο, είχε το άπροσδόκητο αποτέλεσμα... να νοθευτεί και αυτό το εμπόριο! Οι «προμηθευτές» αδυνατώντας να ικανοποιήσουν τη σημαντική ζήτηση με αθετητικά κεφάλια τροφοδοτούν την πελατεία με κεφάλια «ειμτασιών», κατασκευασμένα από πλαστική ύλη, που μόνο ένα έμπειρο μάτι μπορεί να τα ξεχωρίσει από τ' αληθινά.

Εννοείται, η άστυνομία του Αμβούργου κατωδικά αλληπτά το εμπόριο τόσο των γνησίων «εσάντσο» όσο και των απομιμησεων, και οι προλεπόμενες ποινές για τους μετεργόμενους αυτό το εμπόριο είναι ασυτηρώτατες. Παρ' όλα αυτά, η μαύρη αγορά συνεχίζεται και δεν θα λείψει, παρά όταν περάσει η μακάβρια ύδα.

ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΦΡΑΟΥΛΕΣ

ΕΙΧΑ πάει να περάσω τις καλοκαιρινές διακοπές στα Πυρηνία. Εκείνο το πρωί, ξεκίνησα από το Παρνίς και χώθηκα μέσα σ' ένα πυκνό δάσος με βαλανιδιές. Ήταν σά να είχα περάσει σ' ένα άλλο κόσμο. Οι φυλλωσιές τους, που έσμιγαν ή μια με την άλλη, σχημάτιζαν σαν ένα θάλο, που μου έκρυβε τον ούρανό. Ολόγυρα άπλωνόταν απέραντη ή σιωπή.

Αφού περπάτησα κάμποση ώρα, κάθισα στη ρίζα ενός δέντρου, έβγαλα από το δερμάτινο σάκκο, που είχα στον ώμο μου, μερικά τρώφιμα που είχα πάρει μαζί μου και τάφαγα με πολλή όρεξη. Επειτα έβγαλα τον άδειο σάκκο για μαξιλάρι κι' αποκοιμήθηκα. Πόση ώρα ή πόσες ώρες είχαν περάσει όταν άνοιξα και πάλι τα μάτια μου; Δε θα μπορούσα να το πω. Ολόγυρα μου άπλωνόταν ένας γοητευτικός ίσκιος, που ήταν ο ίδιος όπως κι' όταν έκλεισα τα μάτια μου για να κοιμηθώ.

Αποφάσισα, ωστόσο, να γυρίσω, γιατί είχα με συμφωνήσει με μερικούς άλλους εκδρομείς να συναντηθούμε εκείνο το βράδυ σ' ένα κέντρο του Παρνίς, για να διασκεδάσουμε.

Μά όσο εύκολα είχα μπη στο δάσος, τόσο δύσκολο ήταν τώρα το να βγω απ' αυτό. Πήγαινα από τη μία βαλανιδιά στην άλλη, μα βρισκόμουν πάντα σε φυλακισμένους κάτω από τις φυλλωσιές τους, που δε με άφιναν να προσανατολιστώ. Αυτό το δάσος έμοιαζε σά μαγεμένο. Προχωρούσα πότε προς τη μία κατεύθυνση και πότε προς την άλλη, αλλά χωρίς να κατορθώω να βγω απ' αυτό.

Επειτα από αρκετή ώρα, τέλος, διέκρινα στο βάθος ένα κομμάτι ουρανού κι' άρχισα να τρέχω σαν τρελλός προς τα εκεί.

Δεν είχα γελαστή. Σε λίγο άφιναν και τα τελευταία δέντρα του δάσους πίσω μου... Ανέπνευσα με ανακούφιση κι' έβγαλα το μαντίλι για να σκουπίσω τον ιδρώτα, που έτρεχε από το μέτωπό μου.

Είχε άρχισει να σκοτεινιάζει.

Καί, ξαφνικά, καθώς έψαχνα να βρω το καμπαναριό του Παρνίς για να προσανατολιστώ, είδα σε μικρή απόσταση ένα μεγάλο ξύλινο σπίτι με δυο πατώματα. Σ' ένα από τα παράθυρα στεκόταν μία όμορφη νέα με ξανθά μαλλιά, που με κύτταζε με περιέργεια.

Προχώρησα προς τα εκεί και τη χαιρέτησα.

— Προς τα που βρίσκεται το Παρνίς; τη ρώτησα.

— Το Παρνίς; μου είπε με κάποια έκπληξη. Είναι από το άλλο μέρος του δάσους.

— Και πώς μπορεί να πάη κανείς εκεί;

— Δεν υπάρχει παρά ένα μόνο μονοπάτι, που περνάει μέσα από το δάσος.

— Είναι μακριά;

— Θα χρειαστήτε τουλάχιστον πέντε ώρες...

Καί, χωρίς όδηγό, θα χαθίτε μέσα στο σκοτάδι. Περιμένετε ως αμύρι που θα γυρίση ο πατέρας μου... Αυτός θα σας δείξη το δρόμο.

Είχε νυχτώσει πιά κι' έπειτα από την προηγούμενη περιπλάνησή μου δεν είχα το θάρρος να ξαναχωρώ στο δάσος.

— Θα μείνω, είπα.

Η νέα κατέβηκε και μου άνοιξε την πόρτα. Είχε λυγρή κορμοστασιά, όβαλό πρόσωπο και τριανταφυλλένια επιδερμίδα. Τα γκριζοπράσινα μάτια της λάμπανε σά σμαράγδια και τα πλούσια ολόξανθα μαλλιά της έφταναν σά φωτιστέφανο γύρω στο κεφάλι της.

— Πώς ήρτατε εδώ; μου είπε με τη μελωδική φωνή της. Από καιρό τώρα δεν έχει περάσει κανείς...

Με ώδηγησε κατόπιν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο και μου έδειξε ένα ξύλινο κρεβάτι.

— Φαίνεται πολύ κουρασμένος, πρόσθεσε. Έδώ θα κοιμηθήτε πολύ ήσυχα... Κρίμα μόνο που

Με πήγε αργότερα στο καφενείο, όπου κι' οι άλλοι χωρικοί που μ' άκουσαν, μου έδωσαν την ίδια απάντηση.

— Άλλ' εγώ επέμενα ότι το είχα δη κι' ότι αυτό το σπίτι είχε καή σαν πυροτέχνημα. Οι άκροατές μου με κύτταζαν παράξενα σά ν' αναρωτιόταν μήπως ήμουν τρελλός. Κάποιος απ' αυτούς μίλησε στο δήμαρχο. Η αφήγησή μου φαίνεται πώς κίνησε το ενδιαφέρον του, γιατί ήρθε άμέσως να με βη, για να την άκουση από το στόμα μου. Στο τέλος, μου είπε:

— Μπορείς να μās δείξης αυτό το μέρος; — Και βέβαια μπορώ, απάντησα.

Ξεκινήσαμε άμέσως, ο δήμαρχος, εγώ και μερικοί άλλοι. Στο φώς της ημέρας, κατάφερα πολύ γρήγορα να προσανατολιστώ κι' αφού περπάτησαμε κάμποσες ώρες φτάσαμε στο μέρος που ύψωνόταν το σπίτι. Δε φαινόταν πουθενά ίχνη πυρκαϊάς. Η γή σκεπαζόταν από πυκνό χορτάρι, που ήταν μουσκεμένο από τη βροχή.

— Κι' όμως, το ξύλινο σπίτι βρισκόταν εδώ και το είδα που κάηκε σαν πυροτέχνημα, είπα.

Ο δήμαρχος έκανε μερικές βολές δεξιά — αριστερά κι' έπειτα ήρθε κοντά μου:

— Περίεργο, πολύ περίεργο! είπε. Υπήρχε εδώ άλλοτε ένα ξύλινο σπίτι, αλλά πριν από σαράντα ή πενήντα χρόνια... Ήμουν παιδικά με τότε. Στο σπίτι αυτό έμενε ένας ξυλοκόπος με την κόρη του. Μιά νύχτα, ξέσπασε μία άγρια θύελλα κι' ένας κεραυνός έπεσε πάνω στο σπίτι, που, όπως ήταν ξύλινο, έπιασε άμέσως φωτιά και κάηκε σαν πυροτέχνημα. Η δυστυχισμένη νέα, που ήταν μόνη της, βρήκε ένα τραγικό θάνατο μέσα στις φλόγες. Ο πατέρας της έλειπε σά μία γειτονική πόλη κι' όταν, γυρίζοντας, είδε πώς η αγαπημένη κόρη του δεν υπήρχε πιά, πέθανε από συγκοπή... Άλλ' όπως σας είπα, αυτό έγινε πριν από πολλά χρόνια...

Καθώς τέλειωνε την αφήγησή του, είδα ένα σκούρο όγκο που ξεχώριζε ανάμεσα στα χορτάρια. Έτρεξα άμέσως... Ήταν ο δερμάτινος σάκος μου. Τον άνοιξα με χέρια που τρέμαν... Ήταν γεμάτος με άραια τρέφειμα κοκκίνες φράουλες.

— Οι φράουλες που μούδωσε η νέα! φώναξα.

Ο δήμαρχος άρπαξε το σάκκο από τα χέρια μου και σκόρπισε τις φράουλες κάτω.

— Δεν κάνει να τις φάτε, μου είπε.

Οι χωριάτες ολόγυρα έκαναν το σταυρό τους. Από το ύψος τους κατάλαβα πώς δε θα ήθελα να με ξαναϊδούν στο Λάστρ. Έτσι, πήρα μόνο μου το μονοπάτι για το Παρνίς, όπου έφτασα άργα το απογευμαμένο. Μά δεν αφήγηθήκα σε κανένα την παράξενη ιστορία μου.

ΦΡΑΝΣ ΩΜΠΡΥ

"Αρχισα να τρέχω σαν τρελλός."

δεν έχω τίποτα για να σας δώσω να φάτε. Έδώ δε δεχόμαστε ποτέ ξένους... Ά, περιμένετε... Πήρε το δερμάτινο σάκκο μου, που τον είχα αφήσει πάνω σ' ένα τραπέζι κι' έφυγε τρέχοντας. Περπατούσε τόσο ανάλαφρα, που τα βήματά δεν έκαναν κανένα θόρυβο. Θάλεγες πώς ήταν ένας ίσκιος.

Επειτα από μερικά λεπτά ξαναγύρισε. Είχε γεμίσει το σάκκο με φράουλες.

Δεν έχω τίποτα άλλο να σας προσφέρω, μου είπε.

Και ξανάφυγε το ίδιο αθόρυβα όπως και πριν.

Ήμουν τόσο τσακισμένος από την κούραση, που έπεσα στο ξύλινο κρεβάτι, χωρίς να βάλω τίποτα στο στόμα μου. Κι' άμέσως αποκοιμήθηκα.

Ξυπνήσα δεν ξέρω έπειτα από πόση ώρα, νοιώθοντας μία παράξενη ζέση. Ήταν σά να βρισκόμουν μέσα σ' ένα καμίνι. Άνοιξα με κόπο τα μάτια μου κι' είδα τότε ολόγυρα μεγάλες γλώσσες φωτιάς... Έτρεξα στην πόρτα. Ένα σύννεφο από καπνό και φλόγες μπήκε στο δωμάτιο. Δε μου έμενε παρά το παράθυρο. Πιάστηκα από το περβάζι και πήδησα στον κήπο.

Ολόκληρο το σπίτι καίγταν. Είδα, ξαφνικά, σ' ένα παράθυρο δυο χέρια και κατάλαβα πώς ήταν της νέας που με είχε φιλοξενήσει. Άλλ' έπειτα από μία στιγμή, τάχασα μέσα σ' ένα σύννεφο από φλόγες.

Ο ούρανος πάνω από το κεφάλι μου ήταν κατάνυρος και κάθε τόσο αλμυκωνόταν από άστραπές.

— Αρχισα να τρέχω σαν τρελλός.

Μία άγρια θύελλα ξέσπασε σά λίγο. Πλατσούριζα μέσα σά νερά, έφετα, ξανασηκώνομουν και συνέχιζα πάντα το τρελλό τρέξιμό μου.

Ποτέ δε θα ξεχάσω αυτή την τρομερή νύχτα. Κατά τα δημερόματα, έφτασα σ' ένα χωριό, που, όπως έμαθα, ήταν το Λάστρ. Βρισκόταν στην αντίθετη πλευρά από το Παρνίς. Ένας χωρικός με φιλοξένησε στο σπίτι του και άναψε μία γερή φωτιά για να στεγνώσουν τα ρούχα μου.

Το διηγήθηκα τη νυχτερινή περιπέτειά μου.

— Άλλά δεν υπάρχει κανένα ξύλινο σπίτι στο δάσος, μου είπε.

Με πήγε αργότερα στο καφενείο, όπου κι' οι άλλοι χωρικοί που μ' άκουσαν, μου έδωσαν την ίδια απάντηση.

— Άλλ' εγώ επέμενα ότι το είχα δη κι' ότι αυτό το σπίτι είχε καή σαν πυροτέχνημα. Οι άκροατές μου με κύτταζαν παράξενα σά ν' αναρωτιόταν μήπως ήμουν τρελλός. Κάποιος απ' αυτούς μίλησε στο δήμαρχο. Η αφήγησή μου φαίνεται πώς κίνησε το ενδιαφέρον του, γιατί ήρθε άμέσως να με βη, για να την άκουση από το στόμα μου. Στο τέλος, μου είπε:

— Μπορείς να μās δείξης αυτό το μέρος; — Και βέβαια μπορώ, απάντησα.

Ξεκινήσαμε άμέσως, ο δήμαρχος, εγώ και μερικοί άλλοι. Στο φώς της ημέρας, κατάφερα πολύ γρήγορα να προσανατολιστώ κι' αφού περπάτησαμε κάμποσες ώρες φτάσαμε στο μέρος που ύψωνόταν το σπίτι. Δε φαινόταν πουθενά ίχνη πυρκαϊάς. Η γή σκεπαζόταν από πυκνό χορτάρι, που ήταν μουσκεμένο από τη βροχή.

— Κι' όμως, το ξύλινο σπίτι βρισκόταν εδώ και το είδα που κάηκε σαν πυροτέχνημα, είπα.

Ο δήμαρχος έκανε μερικές βολές δεξιά — αριστερά κι' έπειτα ήρθε κοντά μου:

— Περίεργο, πολύ περίεργο! είπε. Υπήρχε εδώ άλλοτε ένα ξύλινο σπίτι, αλλά πριν από σαράντα ή πενήντα χρόνια... Ήμουν παιδικά με τότε. Στο σπίτι αυτό έμενε ένας ξυλοκόπος με την κόρη του. Μιά νύχτα, ξέσπασε μία άγρια θύελλα κι' ένας κεραυνός έπεσε πάνω στο σπίτι, που, όπως ήταν ξύλινο, έπιασε άμέσως φωτιά και κάηκε σαν πυροτέχνημα. Η δυστυχισμένη νέα, που ήταν μόνη της, βρήκε ένα τραγικό θάνατο μέσα στις φλόγες. Ο πατέρας της έλειπε σά μία γειτονική πόλη κι' όταν, γυρίζοντας, είδε πώς η αγαπημένη κόρη του δεν υπήρχε πιά, πέθανε από συγκοπή... Άλλ' όπως σας είπα, αυτό έγινε πριν από πολλά χρόνια...

Καθώς τέλειωνε την αφήγησή του, είδα ένα σκούρο όγκο που ξεχώριζε ανάμεσα στα χορτάρια. Έτρεξα άμέσως... Ήταν ο δερμάτινος σάκος μου. Τον άνοιξα με χέρια που τρέμαν... Ήταν γεμάτος με άραια τρέφειμα κοκκίνες φράουλες.

— Οι φράουλες που μούδωσε η νέα! φώναξα.

Ο δήμαρχος άρπαξε το σάκκο από τα χέρια μου και σκόρπισε τις φράουλες κάτω.

— Δεν κάνει να τις φάτε, μου είπε.

Οι χωριάτες ολόγυρα έκαναν το σταυρό τους. Από το ύψος τους κατάλαβα πώς δε θα ήθελα να με ξαναϊδούν στο Λάστρ. Έτσι, πήρα μόνο μου το μονοπάτι για το Παρνίς, όπου έφτασα άργα το απογευμαμένο. Μά δεν αφήγηθήκα σε κανένα την παράξενη ιστορία μου.

ΦΡΑΝΣ ΩΜΠΡΥ

© ©

ΤΟ «ΠΑΛΙΟ» ΚΡΑΣΙ

Ο περίφημος συγγραφέας Μονσελέ, που είχε φήμη μεγάλου καλοφάγα, είχε προσκληθεί κάποτε σέ γεύμα από ένα νεόφυτο. Όταν σέρβιραν το ψητό ο οικοδεσπότης είπε κι' έφεραν μία μπουκάλια κρασί, που είχαν άρσιση από τις επιδεικτικά τις άράχνες από το υπόγειο που την έδωσαν.

— Είναι γνήσιο παλιό Σαμπτενέν, είπε ο νεόφυτος. Πάρα πολύ παλιό. Ήθελα να μου λέγατε, κύριε Μονσελέ, πώς το βρίσκετε;

Ο Μονσελέ το δοκίμασε, πείσθηκε ότι οι προμηθευτές κορόιδευαν τον νεόφυτο βάζοντας κρασί της τελευταίας έσοδείας σέ μπουκάλες με παλιές φίρμες και με άράχνες απ' έξω και είπε:

— Είναι πάρα πολύ παλιό; Τότε αυτό το κρασί βάζη τη χάρη μερικών ανθρώπων με σπάνια ιδιαιδικότητα: Δε φαίνεται καθόλου η ηλικία του!...

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 12 - 18 Ιουλίου 1962

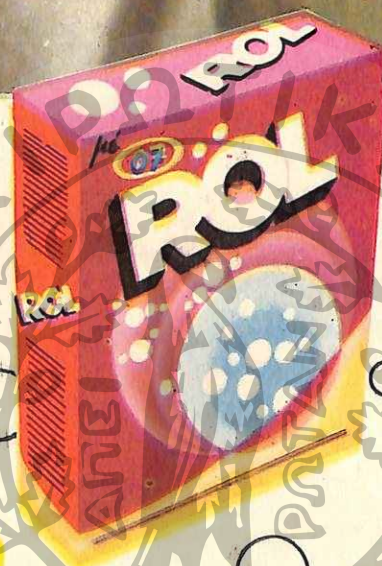
ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Μάθετε πρώτος έσείς να δέσετε την εργασία σας, πριν ζητήσετε από τους άλλους να την σεβάστωουν. ★ Σας κάνουν μία πρόταση, που πρέπει να μελετήσετε προσεκτικά, γιατί δεν είναι τόσο συμφέρουσα όσο φαίνεται.	★ Κίνδυνος να προκαλέσετε με λόγια ή άδελφες χειρονομίες προστριβές και δυσάρεστες έντυπώσεις. ★ Εφημερη γυναιμία θα σας αφήσει μία έκρηκτική ευχάριστη ανάμνηση. ★ Οι γυναίκες δε μη πιστεύουν όρκους και υποσχέσεις.	★ Τρώτε ελαφρά τα βράδια και πείτε νωρίς στο κρεβάτι. ★ Ο ύπνος θα είναι τότε πιο ήρεμος και πιο ωφέλιμος. ★ Εύοισθητοι πνεύμονες απαιτούν μεγάλη προσοχή κατά τις επαφές με τηθάλασσα. ★ Τυχρό το 3.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Από επαγγελματικής πλευράς περνάτε μία καμψη γεμάτη δυσχέρειες. Μη δώστε μεγάλη σημασία στις συμβουλές, που σας δίνουν. ★ Αμέλεια και αναδελτικότητα στην εργασία θα προκαλέσουν μεγάλες ανωμαλίες στο μέλλον.	★ Υπερβολικός ένθουσιασμός εα σας παρασύρει σ' ένα επικίνδυνο κατήφορο. ★ Εύκαιρία ν' ανακοινώσετε σε αγαπημένο πρόσωπο τις απόψεις, που τηράτε. Μη το βέξετε θυμίζοντας του κάτι περασμένο, που ξέρετε πως το πείραζει.	★ Συστηματική γυμναστική το πρωί και συχνή περιπάτοι στον καθαρόν αέρα θα ωφελούν πολύ την υγεία και ιδίως το κυκλοφορικό σύστημα. ★ Ένα λοιπαρό κόσμημα σας φέρνει τύχη.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Τα άστρα και ιδιαιτέρη η Πανσέληνος επηρεάζουν δυσμενώς την εργασία, που απαιτεί για να είναι πολύ προσεκτική. Μία έκδηλωση συμπαθείας, ένας γλυκός λόγος, ένα διαράκι, λίγα λουλούδια, θα μπορούσαν να εξομαλύνουν διαφορές.	★ Η συμπεριφορά σας απέναντι αγαπημένου προσώπου πρέπει κατά τις ήμερες αυτές να είναι πολύ προσεκτική. Μία έκδηλωση συμπαθείας, ένας γλυκός λόγος, ένα διαράκι, λίγα λουλούδια, θα μπορούσαν να εξομαλύνουν διαφορές.	★ Κίνδυνος άτυχηματος, που σχετίζεται με τη θαλάσσια. Φανήτε γι' αυτό πολύ προσεκτικός κατά τις επαφές με το ύδρo στοιχείο και μη απομακρυνθήτε πολύ από την ήρρά. ★ Το διαμάντι φέρνει τύχη. Αριθμός το 2.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Αποφύγετε να μοιράζετε τη δραστηριότητά σας προς δυο κατευθύνσεις συγχρόνως. Συγκεντρώστε όλες σας τις ικανότητες σέ μία και μόνη εργασία. Μόνο τότε θα σημειώσετε θετική επιτυχία. ★ Ανέλπιστη βοήθεια.	★ Τα πάντα εξαρτώνται από σας κατά τις ήμερες αυτές. Πρέπει στην κατάλληλη στιγμή να φανήτε έξυπνος και να εκμεταλλευτήτε την ευκαιρία, που θα παρουσιασθή. ★ Αφήστε σε αγαπημένο πρόσωπο την έντύπωση ότι θριαμβεύετε.	★ Πίνοντας κάθε πρωί το χυμό ενός λεμονιού, θα ωφελούν πολύ την υγεία σας. ★ Τα άστρα και οι πονοκαφολοί παρατείνονται συμβουλευθήτε ένα γιατρό, για να μπορέσετε να βρήτε την αττία. ★ Τυχρό το 7.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Η διπλωματία θα σας εξασφαλίση μία μεγάλη και θετική επιτυχία. ★ Αποφύγετε όμως της θριαμβολογίας. ★ Μη αναλάβετε υποχρεώσεις, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας και τις οποίες τελικά δε θα εκπληρώσετε.	★ Υπό την ευνόικη επίδραση της Αδροδίτης, άρχίζει για σας μία έκρηκτική ευχάριστη περίοδος, από αισθηματικής πλευράς. ★ Έχετε το θάρρος να δηλώσετε κάποιο σφάλμα σας. Θα σας το συγχωρήσουν.	★ Μη κάνετε τίποτα, όταν καταλαβαίνετε πως ξεπερνά τις δυνατότητες σας. ★ Η καρδιά σας θα δοκιμασθών σκληρά. ★ Αν τα νεύρα παρουσιάζουν ευεσθησία, πιείτε μισή φιάλη μεταλλικού νερού την ήμερα. ★ Τυχρό το 5.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Απρόβλεπτη αλλαγή στον επαγγελματικό τομέα θα σας υποχρεώση να μετακινήσετε κάποια διασκέδαση. ★ Πριν προβήτε σέ οποιαδήποτε ενέργεια, ζυγίστε με προσοχή τα υπέρ και τα κατά. ★ Οι φόβοι φαίνονται άδικαιολόγητοι.	★ Εγνώστικες τάσεις σας κάνουν να παραμελήτε αγαπημένο πρόσωπο. Κι' όμως έχετε συμφέρον να ενδιαφερθήτε περισσότερο για την ευτυχία του, παρά για τη δική σας. Θα σας το ανταποδώση στο πολλαπλάσιο.	★ Αποφύγετε συστηματικά ό,τι θα μπορούσε να έρβωση τα έντερα και το σπλάχνι σας. ★ Τα άστρα και οι πονοκαφολοί παρατείνονται συμβουλευθήτε ένα γιατρό, για να μπορέσετε να βρήτε την αττία. ★ Τυχρό το 5.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Δεν πρέπει ν' ανακόψετε τις προσπάθειες. Όλα θα πηγαιναν ίσως καλύτερα. ★ Οικονομία και αμέλεια κινδυνεύετε να σας κάνουν να χάσετε μία σπουδαία ευκαιρία και ν' αφήσετε άνεκμεταλλευτή μία εύνοια της τύχης.	★ Ετεροφύλο πρόσωπο θα προσπαθήσει με γλυκόλογα να κερδίση την εμπιστοσύνη σας. Άνδρες και γυναίκες πρέπει να δείξουν διαπιστία, γιατί τα άστρα απειλούν να τους παίξουν ένα δυσάρεστο παιχνίδι.	★ Μη κάνετε τίποτα, που να ξεπερνά τις δυνατότητες σας και μη διακορμπήτε τις προσπάθειες προς διάφορες κατευθύνσεις. ★ Παραμονή σε ήρεμο εξοχικό περιβάλλον θα ωφέληση πολύ το νευρικό σύστημα. ★ Τυχρό το 6.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 23 Νοεμβρίου	★ Η τύχη είναι κατά τις ήμερες αυτές με το μέρος σας και όδηγε στην επιτυχία όλες σας τις ενέργειες. ★ Τα άστρα εύνοουν ιδιαιτέρως τους πάσης φύσεως καλλιτέχνες. ★ Βελτίωση της κοινωνικής θέσεως.	★ Ο Άρης επηρεάζει δυσμενώς τον αισθηματικό τομέα και θα προκαλήση προστριβές με αγαπημένο πρόσωπο. Έχετε υπ' όψη ότι μία άστροχη ή διφορούμενη λέξη μπορεί να οδηγήση σέ ρήξη με δραματικά επακόλουθα.	★ Αρρώστειες, επιδημικής μορφής απειλούν τον ευαίσθητο καμμό σας. Αυτή είναι η προφύλαξη, για να περιορίσετε τον κίνδυνο. ★ Προσέξτε τα μάτια σας και με ένα ζευγάρι καλά νυαλιά προφυλάξετε τα από τον ήλιο.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Απρόβλεπτα γεγονότα άναστατώνουν τον επαγγελματικό τομέα. ★ Μη εμπιστεύετε τον πρώτο πυχόντα, αν δε θέλετε να δοκιμάσετε απογοήτευση. ★ Θα εκτιμήσουν μία ιδέα σας και θα σας βοηθήσουν να την εκμεταλλευθήτε.	★ Μη χάσετε καμιά ευκαιρία να δείξετε σε αγαπημένο πρόσωπο την αγάπη και τη στοργή σας. ★ Προκειμένου να διακρίνετε το σύμπροσ της ζωής σας, παραμερίστε τη συμφεροντολογία και αφήστε να μιλήση η καρδιά.	★ Ευκαιρία ν' απολάβετε τον όργονισμό σας από τις τοξίες, που συσσωρεύτηκαν καθ' όλο το χειμώνα. Μία περίοδος φρουτοφαγίας θα σας βοηθήσει να το επιτύχετε. ★ Αδελφές, τουλάχιστον και εξασφαλίστε άφθονο ύπνο.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Μία εύστοχη ενέργεια θα σας επιτρέψη να βελτιώσετε τα οικονομικά σας. ★ Αντίθετα μία καθυστέρηση, που θα προκαλέσουν άδικαιολόγητοι δισταγμοί, θα σας έκανε να χάσετε σπουδαία ευκαιρία.	★ Η τύχη δεν είναι με το μέρος σας, γι' αυτό επιβάλλεται ένας προσεκτικός χειρισμός των αισθηματικών υποθέσεων και μεγάλη διπλωματία. ★ Τις δυσχερείς του πρόποτος θα διαδεχθή μία μακρά περίοδος ευτυχίας.	★ Γενική βελτίωση της υγείας χωρίς στην εύνοια επίδραση των άστρων. Το νευρικό σύστημα ξαναβρίσκει την ισορροπία του και επανέρχεται έτσι η αίσθηση. ★ Μάτια και αυτιά είναι τα πιο ευαίσθητα σημεία.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Μη διακινδυνεύετε πολλά χρήματα σέ μία και μόνη επιχείρηση. ★ Έτσι κι' αν φαίνεται σίγουρη και τα κέρδη εξασφαλισμένα. ★ Οι έργασίες που βασίζονται στην τύχη θα εύνοηθούν απ' αυτήν. ★ Απρόβλεπτα έσοδα.	★ Τα άστρα σας ώθουν στην αποθάρρυνση. Καταπαυμένοντας την άποδοξία θα παραστείτε ευχάριστες ώρες σέ φιλικό περιβάλλον. Βγαίνετε όσο δυνατόν περισσότερο και μη χάνετε καμμία ευκαιρία για διασκέδαση.	★ Τα άστρα βοηθούν τον οργανισμό ν' αντιδράση κατά των κινδύνων κι' έτσι η υγεία ξαναβρίσκει την ισορροπία της. Αυτό βέβαια δε σημαίνει πως μπορείτε να την εκθέσετε ασυλόγιστα σέ διάφορους κινδύνους. ★ Τυχρό το 1.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Τα άστρα εύνοουν τις έργασίες που έχουν σχέση με τη διαφήμιση. ★ Εύκολα κέρδη, τα οποία όμως κινδυνεύετε να χάσετε με την ίδια ευκολία σέ τυχερά παιχνίδια. ★ Έχετε συμφέρον να συνεργαστήτε με πρόσωπο του Κρκίνου.	★ Άρης και Αφροδίτη επηρεάζουν συγχρόνως τον αισθηματικό ζωή κατά δυο διαφορετικούς τρόπους. ★ Έχετε σμφέρον να δείξετε σε αγαπημένο πρόσωπο, στοργή και κατανόηση. ★ Μη παρατείνετε άνοητα μία άνωμαλία.	★ Φροντίστε να γευματίζετε σέ άριστα έστιάσεις και μέσα σε ήρεμο περιβάλλον. Πρέπει πάντοτε τα τρόφιμα να είναι φρέσκα και καθαρά. ★ Οι γυναίκες, που θέλουν ν' άδυνατίσουν, δε προτιμούν την γυμναστική.

Ἀπὸ τὴν τρυφερὴ
 ἀγκαλιὰ τῆς μανούλας,
 στὰ μοσχοπλυμένα
 χιονάτα σεντονάκια τοῦ

ROL *Μέ* **OF**

ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ — ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ